

Jennifer Blake

IASOMIE SĂLBATICĂ

Cuprins

MULȚUMIRI

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20

CAPITOLUL 21

CAPITOLUL 22

CAPITOLUL 23

CAPITOLUL 24

CAPITOLUL 25

Jennifer Blake

Iasomie sălbatică

Traducerea de: MARA WAGNER

EDITURA GRANADA
BUCUREȘTI
1996

Consilier editorial: CORNEL SÂRBU
Culegere computerizată: DANIELA POENARU
Tehnoredactare computerizată: IREN-ADELINA IVAN

I.S.B.N.: 973-97625-3-5

Wildest Dreams
by Jennifer Blake

MULȚUMIRI

Cele mai calde mulțumiri le aduc Lorettei Theriot, creatoare de parfumuri în Creole, Louisiana, pentru generoasa varietate de material în materie de parfumuri. De asemenea îi mulțumesc pentru istoria sticlutei de parfum veche de o sută de ani, găsită într-o casă de pe o plantație din Louisiana și care nu și-a pierdut aroma proaspătă de flori. Dar cel mai mult îi rămân recunoscătoare pentru acel telefon matinal, care a început cu: *„Ia ghici, ce am visat? Am visat că ai scris o carte despre un parfum deosebit...”*

Doresc să-i mulțumesc și Alessandrei Lassabe, fostă membră a Bourbon French Perfume Company din New Orleans. Ea a fost cea care m-a informat despre rolul familiei ei în afacerile cu parfum, inclusiv despre povestea bunicii, care odată cu dispariția ei a luat în mormânt și rețeta unui parfum scump. „Iasomie sălbatică” nu este povestea familiei ei și a Bourbon French Perfume, St. Ann Street, din Cartierul Francez din New Orleans, dar de la ea a venit acea scânteie de inspirație, pentru care îi mulțumesc.

Majoritatea explicațiilor despre limbajul florilor provin din sublim parfumatele pagini din „Penhaligon’s Scented Treasury of Verse and Prose”, „The Language of Flowers” de Sheila Pickles. Fără acestea „Iasomie sălbatică” ar fi fost de neconceput.

Celelalte cărți care m-au ajutat la fondul despre parfum și producerea lui, mi le-a procurat personalul bibliotecii Jackson Parish Library, Jonesboro, Louisiana. Le rămân recunoscătoare pentru cooperarea și răspunsul lor prompt la toate strigătele mele de ajutor.

Mii de mulțumiri lui Sue Anderson, care mi-a trezit amintirea unei călătorii prin Europa, făcută de mine într-o primăvară, a peisajelor, a florilor și a kilometrilor de frumusețe.

În încheiere le mulțumesc celor două extraordinare asistente ale mele, Delinda Cordin și Katherina Fancheux – care întâmplător îmi sunt și fiice – pentru corecturi și pentru faptul că mi-au ușurat viața în perioada în care am scris această carte.

CAPITOLUL 1

Parfumeria era liniștită și întunecată, luminată doar de felinarele din fața vitrinei și de lustra venețiană, care mai ardea încă în camera din spate. Umbrele nopții se îngheșuiau dese printre vitrinele tejghelelor și prin colțuri. O blândă obscuritate învăluia drumul spre masa de lucru din spate.

Joletta Caresse nu aprinse nicio lumină, închise și încuie în urma ei ușa înaltă de la intrare. Scoase apoi cheia de modă veche din broască, se opri și ascultă.

Pe stradă se auzeau pași care veneau de-a lungul intrării cu arcadă, se apropiau încetinind. Deodată se opriră.

Joletta trase cu ochiul prin geamul antic și mat al ușii magazinului. În spatele jerbei cu panglici negre desluși neclar silueta înaltă a unui bărbat stând în umbra arcadelor.

Bătăile inimii i se accelerară. În ciuda luminii obscure din magazin, avea impresia că este foarte expusă. Simți impulsul de a o lua la fugă, de a se ascunde, în același timp însă părea că a prins rădăcini. Strângea cheia atât de tare în mână, încât canturile zimțate i se îngropau în carne. Omul din fața ușii nu se urni din loc. Nu încerca să se ascundă în continuare, ci părea acum că se uită la ea cu o privire hotărâtă și pătrunzătoare. Ținuta umerilor săi exprimau o putere controlată și simțuri în alertă.

Joletta habar n-avea de când o urmărea. Îl descoperise abia la ultima intersecție dinaintea magazinului de parfumuri. Și nici chiar aici nu fu sigură dacă tipul nu era doar un om care avea același drum. Nu se străduise să o depășească, dar ceva din ritmul pașilor lui care se mișcau în același tact cu ai ei, îi declanșă Jolettei sistemul de alarmă din cap. Toată viața auzise povești despre pericolele nocturne din Cartierul Francez al New Orleansului, dar astăzi era pentru prima oară când se simți și ea încolțită.

Ochii îi ardeau din cauza efortului de a desluși ceva în umbra arcadei. Îi închise pentru un moment, ca să-i odihnească. Când îi deschise din nou, nu mai văzu pe nimeni.

Bărbatul dispăruse.

Joletta își rezemă fruntea de ușa de sticlă și șopti o înjurătură nevinovată. Nu știa la ce se așteptase, dar oricum, genunchii i se înmuieră de ușurare, că nu s-a întâmplat nimic. În același timp nervii îi erau încordați la maxim din cauza jocului de-a șoarecele și pisica,

joc pe care-l jucase acest om străin cu ea în aceste câteva secunde.

Desigur, exista posibilitatea ca ea doar să-și fi închipuit totul. N-ar fi fost de mirare, căci reacțiile ei nu erau chiar atât de normale ca de obicei, după ceea prin ce trecuse în ultimele zile.

Dar poate că nu fusese o închipuire.

Joletta inspiră adânc și încercă să se relaxeze. În semiîntineric simți mirosul penetrant de parfum, care o învălui ca îmbrățișarea unei persoane dragi și cunoscute. Joletta se întoarse încet, luptând cu durerea și sentimentul de pierdere.

Mimi. Era mireasma ei, semnătura de neșters a Annei Perin, bunica Jolettei. Amalgamul bogat de arome diferite pătrunsese în toate hainele bătrânei, în pielea moale și zbârcită și în valurile argintii ale părului ei. Fusese o parte din ea, ca și zâmbetul acela cald și plăcut, ca și numele de Mimi, pe care i-l dăduse Joletta, când fusese copilă. Parfumul se furișase și în camerele de sus ale lui Mimi, în apartamentul ei, în care dormiseră de patru generații încoace femeile cărora le aparținuse magazinul. De-a lungul anilor parfumul se instalase în țesăturile perdelelor și ale covoarelor, se ascunse în sertare și mobile antice, ba chiar și prin pereți și podele reușise să pătrundă. Mimi iubise această permanentă aură de parfum. Era norocul ei, obișnuia ea să spună, că îi era permis să trăiască printre sufletele florilor.

Înmormântarea lui Mimi fusese o mare de flori, ultimul salut al prietenilor și al partenerilor de afaceri și al organizațiilor cetățenești sociale și de caritate, cu care Mimi venise în contact de-a lungul anilor, din cauză că locuise numai în Vieux Carré, așa cum era numit Cartierul Francez de către urmașii creolilor francezi. Parfumul ei se amestecase în timpul slujbei din catedrala St. Louis cu mirosul sacru și plutea în aerul cald și moale când Mimi fu coborâtă în cavoul familiei Fossier. Toată lumea știa cât de mult iubise Mimi florile; la fel ca și posesia parfumeriei, aceasta era o tradiție la femeile Fossier.

Joletta scutură din cap pentru a alunga imaginile. Nu voia să se gândească acum la asemenea lucruri. Ridică din bărbie și intră în inima magazinului.

Pașii îi erau siguri, căci cunoștea fiecare centimetru, magazinul făcând parte din viața ei. De copilă se pricepuse să găsească drumul prin magazin, chiar și în bezna cea mai mare. Știa cu ochii închiși, ce nuanță de albastru au pereții. La doisprezece ani, într-o duminică ploioasă, răsturnase coșul cu flori în timp ce se juca cu verișorii ei Natalie și Timothy. De atunci primise însărcinarea de a șterge de praf, în fiecare zi, vitrinele antice cu dantele și sticlute de parfum de toate formele, culorile și mărimile. Prima lecție de producerea parfumului o primise la treisprezece ani când încurcase esențele din sticlutele maronii de pe etajeră. Alunecase pe covorul antic și tocit și își luxase

glezna, când fusese nevoită să poarte pentru prima oară tocuri înalte. Iar pe sofaua din lemn de trandafiri, îmbrăcată în mătase bej, plânsese de durere după ruperea unei logodne ce durase patru ani.

Vechiul magazin era plin de amintiri bune, dar și rele. După moartea părinților, care derapaseră cu mașina pe timp de ploaie și muriseră în accident, magazinul deveni punctul central al vieții ei. Bunica ei, Mimi, o luase la ea. Poate că acesta era unul din motivele pentru care după terminarea colegiului, Joletta fusese atât de hotărâtă să nu se mai întoarcă. Mirosul parfumului era alături de fiecare clipă a vieții ei. Nu mai putuse să le suporte.

Își dorise independență și singurătate, trebuia să plece de la grija sufocantă și drăgăstoasă. Fusese hotărâtă să demonstreze că nu are nevoie de nimeni, nici de Mimi, nici de femeile care lucrau la magazin și care-i deveniseră toate mame adoptive, și cu atât mai puțin de fostul ei logodnic. Din cauza aceasta își luase, cu șase luni în urmă, o locuință în apropierea serviciului, unde lucra ca specialist în istorie la biblioteca de cercetare, dar destul de departe de Vieux Carré.

Joletta ajunsese la ușa din spate, care ducea în camera de preparare cu etajerele ei nenumărate și pline. Păși în cameră și mirosul de parfum deveni mai puternic din cauza nenumăratelor sticle ce luceau pe etajere. În mijlocul încăperii se afla o masă de lucru cu multe sertare pline cu albume vechi îmbrăcate în piele, dar și mai noi cu copertă de plastic. În aceste albume erau scrise sute de formule pentru parfumi. O parte din ele erau combinația care se vindea de ani de zile pe piață sub o marcă specială, dar majoritatea erau niște combinații la comandă pentru diferiți clienți. Marea parte a acestor notițe erau de dată recentă, dar existau câteva care datau de o sută de ani, o melancolică enumerare a parfumurilor preferate de femei ce au murit cu mulți ani în urmă. Fiecare combinație era codată cu ajutorul unui complicat sistem de numere și simboluri inventat de Violet Fossier, o străbunică de-a Jolettei, care întemeiasse Fossier's Royal Parfums la scurt timp după războiul civil.

Joletta măsură etajerele cu ochii ei blânzi și căprui și se încruntă iritată. Era un haos total, vechile cărți zăceau amestecate printre cele mai noi, îndesate în dezordine, așa încât unele pagini ieșeau șifonate din rânduri.

Răspunzătoare pentru această harababură era mătușa Estelle Clements, fiica cea mai mare a lui Mimi și soră cu mama Jolettei. Fusese în dimineața aceasta pe aici împreună cu fiica ei Natalie și căutaseră formula unui anumit parfum. Parfumul „Le Jardin de Cour” era cel mai vechi parfum al afacerii acesteia și vânzarea lui aducea aproape jumătate din venitul anual.

Conform legendei de familie, „Le Jardin de Cour” fusese parfumul preferat al împărătesei Eugenie a Franței, cunoscut însă sub alt nume.

Legenda spune că Eugenie l-a primit de la o fostă servitoare a Josephinei, o femeie bătrână care își însușise acel parfum după moartea stăpânei ei. Josephina îl primise de la Napoleon Bonaparte în persoană, care după cum se știe, iubea foarte mult parfumurile fine. Se spune că Napoleon, descoperind acest parfum în Egipt, a fost încântat de mirosul plăcut, căci se știa că acesta era esența cu care Cleopatra l-a sedus pe Marcus Antonius. La rândul ei, Cleopatra îl primise din Orientul îndepărtat, unde fusese preparat pentru prima oară de către preotesele zeiței Lunii.

Această formulă specială fusese mereu bine tănuțită de femeile Fossier. Ingredientele exacte erau cunoscute numai de posesoarea parfumeriei și erau spuse mai departe din mamă în fiică. Mimi fusese ultima care știuse această rețetă. Dar Mimi nu mai apucase să o dea mai departe.

Mulți o văzuseră pe Mimi la fabricarea acestui parfum și cunoșteau majoritatea esențelor necesare. Dar „Le Jardin de Cour” nu era o combinație ca toate celelalte. Fabricarea acestui miros unic avea nevoie de cel puțin o oră de amestecat și măsurat foarte precis. O mică greșeală, o singură picătură în plus dintr-o esență de flori sau plante însemna luarea de la început a procesului de fabricare. Combinația eșuată era și ea o mireasmă care se putea vinde mai scump dar nu era „Le Jardin de Cour”.

Mimi încercase disperată să lase formula în cele câteva ore de spitalizare, după ce căzuse pe scări, până în momentul în care inima încetase să-i mai bată. Căzătura îi paralizase toată partea stângă a corpului, inclusiv mușchii faciali, așa încât, pur și simplu n-a mai putut să vorbească. Formula era mult prea complicată și cerea detalii exacte, iar Mimi nu a putut-o comunica cu ajutorul celor câteva sunete pe care le mai putea scoate.

Încercaseră cu toții să o înțeleagă – Estelle, Natalie, Timothy și Joletta. Și cu toții se dăduseră bătuți. Apoi, când simți că i se apropie sfârșitul, Mimi spuse un cuvânt alcătuit din două silabe.

Jurnal. Ceva de genul acesta spusese Mimi.

Joletta nu-și amintea să o fi văzut pe Mimi ținând un jurnal. Mătușa Estelle și Natalie plecară de la spital val-vârtej. Medicii le avertizară că Mimi putea să moară în orice clipă, însă ele nu voiră să aștepte.

Timothy rămase la spital pentru a-i ține companie Jolettei. Stătea cu mâinile între genunchi, mișca din glezne și își dădea din când în când o șuviță de păr lung și blond din ochi. Era un tânăr înalt și bine făcut, despre care s-ar fi putut spune că este atractiv, dacă ar fi părut puțin mai energic. Dar toată agresivitatea o posedau mama și sora sa. Timothy părea simpatic și în ochi îi juca veselia. Încercă să o înveselească și pe Joletta, observă însă că n-are succes și plecă din

cameră în căutarea unui bufet din incinta spitalului.

Joletta rămăsese singură cu bunica ei, când umbrele serii se furișară în cameră, când liniștea din timpul cinei se așternu în spital. Fusesse singură când pulsul lui Mimi deveni mai slab, respirația încetini și se opri, lăsând loc netulburatei liniști a morții. Apoi Joletta rămase o bucată de vreme ținând mâinile fără viață ale bunicii ei într-ale sale. Aceste mâini erau cele care o hrăniseră, o spălaseră și îi alinaseră durerile copilăriei. Mângâie șuvițele moi și argintii ale lui Mimi, părul care părea încă atât de viu. Lacrimi fierbinți i se adunară sub pleoape și se prelinseră pe obraji în jos.

Mătușa Estelle făcu o criză de isterie, când constată la întoarcere, că Mimi era deja moartă. Afirmă că Joletta scăpase de toți în mod intenționat, pentru a fi singura care să audă ultimele cuvinte ale lui Mimi.

Joletta fusese atât de furioasă și de uimită, încât nici nu se mai apăraseră la acest atac răutăcios. Oricum va dura foarte mult timp până când o va putea ierta pe mătușa ei pentru aceasta.

Nici acum nu-i făcea plăcere să-și amintească de acel moment. Se îndepărtă de dulapul cu albume și se apropie de ușa grea din capătul camerei. Atinse bara de fier ce încuia ieșirea din spate.

Cu mâna pe bara grea șovăi gândindu-se la bărbatul din stradă. Întreaga curte era înconjurată de un zid, dar mai existau încă două intrări. Una era o ușă încuiată în poarta mare de fier, iar cealaltă era o poartă mică din lemn care făcea legătura cu clădirea de lângă parfumerie.

Joletta scutură din cap când ridică bara și ieși în curte. De ani de zile nu mai folosisese nimeni celelalte intrări; Mimi preferase ca toată lumea să între și să iasă prin magazin, astfel putea fi cu ochii pe toți. Probabil că ușile erau acum ruginite și, chiar în caz contrar, numai cineva care cunoștea locul putea găsi drumul spre magazin.

Joletta merse pe sub acoperișul care proteja ieșirea din casă, de-a lungul scării până la terasa din spate care ducea spre încăperile de deasupra magazinului. Își trecu mâna peste balustrada tocită de vreme a scărilor din lemn de mahon și începu să urce. Aruncă din mers o privire spre curte și își aminti pentru un moment de Violet Fossier, femeia care întemeiase această afacere cu parfumuri.

Violet făcuse magazin din subsolul casei pe care i-o dăruise soțul ei ca dar de nuntă. Această casă, așezată pe una dintre cele mai renumite străzi ale cartierului, fusese construită de arhitectul James Gallier când se afla pe culmea gloriei. Camerele erau spațioase și aerisite. Decorațiile interioare – șemineul din marmură, tablourile și sculpturile, oglinda, argintăria, cristalul și figurinele fine din porțelan – le aduseseră Violet și Gilbert Fossier din marea lor călătorie prin Europa, care inclusese și luna de miere. În această călătorie, care

durase doi ani, Violet își descoperise marea ei pasiune pentru parfumuri și formula acelui miros special numit „Le Jardin de Cour”.

Acest parfum, după cum îi plăcea lui Mimi să le povestească clienților, fusese numit după curtea din spatele magazinului. Spre diferență de casă, care fusese construită din ordinul soțului ei, curtea era opera Violetei Fossier. Pentru Joletta fusese mereu locul cel mai plăcut și mai îmbietor din New Orleans. Zidurile înalte vopsite în bej, cu arcurile romane de sub etajul întâi al casei, erau într-o armonie perfectă cu straturile geometrice de flori și alte plante, care erau amenajate în stil franțuzesc. Acestea și cărările în formă de raze care veneau de la o fântână din mijlocul curții și de la o casă de piatră acoperită cu viță de vie, erau dovada influenței acelui tur prin Europa. Florile alese pe atunci de Violet aveau toate o mireasmă amețitoare: trandafirii cățărațori și glicina de pe ziduri, măslinul uriaș și dulce și tufele de iasomie în colțurile dintre petunii, regina nopții și liliac. Aromele lor dulcegi împreună cu lămpile cu gaz, care aruncau umbre jucăușe deasupra fântânii, creau, pe ici pe colo, nișe tainice și făceau din curte un loc senzual, chiar seducător.

Pe Joletta o interesase dintotdeauna Violet. I-ar fi plăcut să știe ce fel de om a fost și ce o determinase să transforme micuța grădină într-un mic paradis al florilor aromate. Ca istoric, Joletta era interesată de acea epocă victoriană cu principiile ei morale și cu regulile de comportament foarte stricte. Violet părea să fi fost deosebită pentru acele vremuri, mai ales printre aristocrația creolă de origine franceză și spaniolă din Vieux Carré, unde comerțul nu era bine văzut nici în rândul bărbaților, ca să nu mai vorbim de cel al femeilor.

Joletta o întrebase pe Mimi în mai multe rânduri despre Violet și bunica ei îi promisese mereu că-i va povesti totul la timpul potrivit. Din nefericire acel moment nu venise niciodată, la fel ca și momentul transmiterii formulei.

În partea din spate a curții se mișcau umbre. O șoptă se auzea printre clipocitul apei fântânii, de parcă crengile copacilor ar fi mângâiat blând pietrele în vântul de seară sau de parcă spiritele îndrăgostiților ar fi șoptit prin nișele înfrunzite.

Era neplăcut să stai aici singur în întuneric, ar fi trebuit să aștepte până a doua zi de dimineața, se gândi Joletta. Chiar dacă ar fi fost puțin ciudat deoarece magazinul avea să fie închis în timpul înmormântării și la sfârșitul de săptămână ce urma după aceea. Clopoțelul de la intrare nu va mai suna vesel, nu se vor mai prepara noi parfumuri, nu vor mai exista saluturi prietenoase și nici aroma de parfum nu se va mai plimba la etajul întâi prin fața unei mâncări gătite cu ceapă, țelină și usturoi. Ciudată perspectivă, că toate acestea aveau să nu mai fie.

Joletta, de fapt, nu avea de gând să pășească în goliciunea

încăperilor de sus. I se părea ca o violare a sferei intime. Și totuși, ce mai conta acum? Ceilalți intraseră și ei aici, cotrobăiseră prin dulapuri și sertare, răsfoiseră toate cărțile și hârtiile lui Mimi. Ce mai conta dacă venea și Joletta acum să caute? Se îndreptă spre ușa camerei de-a lungul balconului și o deschise cu cheia.

Ajunsă în salon aprinse lumina, dar nu zăbovi printre mobilele aurite și cele din lemn de trandafir. Ocoli masa pătrată peste care atârna lustra și intră în dormitorul alăturat.

Încăperea cu patul stil Ludovic XIV, măsuța în același stil și perdelele din saten roz, acum puțin îngălbenit de vreme, semăna cu un muzeu. Aici exista, la fel ca în salon, un șemineu din marmură. Pe un perete se afla un dulap înalt din lemn sculptat și aurit. Partea de jos era compusă din câteva sertare de diferite dimensiuni, cea de sus având o serie de dulăpioare mici, ascunse după uși duble, pictate cu scene pastorale.

Mimi spusese mereu că acesta era dulapul ei cu amintiri. Păstrase aici lucruri cu valoare sentimentală foarte mare, o scoică adunată în copilărie când fusese pentru prima oară în Biloxi, evantaie, oglinjoare de argint și alte amintiri precum nasturii rochiei pe care o purtase în seara în care fusese cerută în căsătorie, o garoafă uscată dintr-una din jerbele de la înmormântarea soțului ei și multe asemenea comori. Undeva, sub toate aceste lucruri era și ceea ce căuta toată lumea. Joletta era sigură de aceasta.

Îl găsi în al treilea sertar, ascuns după o rochiță de botez. Pachetul era legat cu o panglică neagră și deșirată împreună cu o miniatură a cărei ramă era din argint și foarte grea.

Ceea ce Mimi numise jurnal era o carte în formă de cutie, îmbrăcată în catifea maro cu colțuri tocite din alamă. De fapt era un jurnal de călătorie victorian cu pagini grele, iar fiecare pagină era acoperită cu un scris elegant, întrerupt de schițele unor flori delicate, mici figuri și peisaje. Joletta nu-l văzuse decât o singură dată și aceasta cu mulți ani în urmă. Acum stătea cu pachetul în mână, mângâind colțurile din alamă ale jurnalului și uitându-se la miniatura de deasupra.

Micul tablou, ale cărui culori blânde de ulei erau atât de clare ca în ziua în care se desprinseseră de pe pensulă, reprezenta capul și umerii unei femei tinere. Aceasta era parcă pe cale de a zâmbi, iar privirea ochilor ei căprui era timidă și totuși curioasă, atentă, dar și vulnerabilă. Sprâncenele îi erau ca niște arcuri delicate, genele lungi și dese. Nasul era puțin cârn, iar gura arcuită blând strălucea într-un roșu puternic și natural. Părul șaten, mătăsos îi era prins într-un coc, iar șuvițe gingașe îi ieșeau rebele de la tâmple peste pomeți. În urechi avea cercei cu perle orientale, iar o broșă asortată îi ținea gulerul din dantelă. Femeia nu era o frumusețe în stilul clasic, dar avea ceva

fascinant. Artistul își pictase modelul cu grijă și exactitate și cu un atât de mare talent, încât aveai impresia că femeia va zâmbi în curând, își va înclina capul într-o parte și va răspunde la întrebările al căror ecou amuțise demult.

Violet Fossier.

Joletta își aminti de ziua în care zărise pentru prima oară pachetul cu jurnalul și miniatura. Mimi zăcea în pat doborâtă de o răceală. Joletta, care pe-atunci avea treisprezece-paisprezece ani, încerca să o îngrijească. Mimi ura inactivitatea, refuzase să citească sau să doarmă. O trimise pe Joletta să-i aducă broderia din dulap. Joletta scoase pe rând toate amintirile și Mimi îi povesti istoria fiecăreia.

„Adu-mi, te rog, acea carte, chère” , îi spuse bunica, când Joletta scoase jurnalul.

Cartea legată în catifea și alamă era grea, iar încuietoarea complicată zăngăni când Joletta căra cartea până la patul bunicii. Mimi o luă cu grijă și netezi locurile roase ale catifelei. La rugămintea Jolettei, bunica deschise încuietoarea și îi arătă copilei paginile îngălbenite cu scrisul lor frumos și gingaș și schițele cu mici pete de cerneală.

— Asta a aparținut străbunei tale, spuse Mimi. A scris doi ani de zile în acest caiet, când a fost în Europa. Și-a notat aici toate gândurile și sentimentele. Cine citește aceste pagini, știe cine și ce a fost Violet Fossier. E o rușine că în ziua de astăzi nu se mai practică lucrurile astea.

Joletta era încântată de scrisul înflorit și mirosul prăfuit al hârtiei și își răsuci gâtul pentru a descifra primul rând.

— Nu, nu, chère, spuse bunica și închise caietul. Asta nu-i pentru tine.

— Dar de ce nu, Mimi?

— Ești prea mică, poate peste câțiva ani, când te faci mai mare...

— Dar eu sunt destul de mare! Sunt adultă, nu mai sunt un copil.

Aproape că plângea.

Mimi îi zâmbi:

— Zău? Dar tot mai există niște lucruri pe care ar fi bine să le afli abia când le vei putea înțelege.

Joletta se uita la ea încăpățânată.

— Și când va fi asta?

Mimi oftă.

— Cine știe, unii nu vor putea să înțeleagă niciodată. Dar acum pune, te rog, jurnalul la loc și vino aici să-ți povestesc ceva.

Joletta o ascultă. Se cățara la bunica ei în pat și se așeză lângă ea. Mimi o prinse de bărbie cu mâna ei moale și însemnată de vreme.

— Tu porți numele străbunei tale Violet, știai asta? Joletta este corespondentul latin al numelui Violet. Și îi semeni foarte tare. Ochii

nu îți sunt chiar atât de negri, iar părul îți este cu vreo două nuanțe mai deschis. Cred că din cauza soarelui – Violet probabil că nu a ieșit niciodată din casă fără pălărie sau umbrelă de soare. Dar ai aceeași conformație ca a ei, aceleași sprâncene, același nas – mai ales același nas. *Le nez*, nasul celui care se pricepe la parfumuri.

— Zău? Chiar am asta?

Joletta părea foarte încântată.

Mimi aprobă încet din cap.

— Am observat eu, într-o bună zi ai să arăți exact ca ea.

— Dar ea este atât de frumoasă.

— Ca și tine, chère, nu ți-am spus eu asta dintotdeauna? spuse Mimi cu o urmă de reproș în glas.

— Ba da, dar asta o spui numai așa.

Mimi o mângâie pe cap.

— Nicio grijă. Într-o bună zi ai să te convingi și tu. Și cred că vei avea și temperamentul ei. Ești o ființă micuță și liniștită, dar ai tot felul de vise sălbătice care într-o zi vor izbucni ieșind la suprafață. Te lași condusă și convinsă prin rațiune, dar niciodată prin presiune. Vei renunța și vei face compromisuri până când se va umple paharul, apoi ai să te întorci și ai să lupți fără să ții cont de pierderi și poate chiar și fără milă. Câteodată mi-e teama pentru tine, micuțo. Ai nevoie de puțin noroc și ceva dragoste și poți fi rănită foarte ușor dacă nu ești cu ochii în patru.

În timp ce Joletta admira miniatura, nu dădu prea mare atenție spuselor bunicii, însă și-o putea imagina foarte bine pe Violet Fossier.

Gândindu-se acum la trecut se întrebă dacă în spatele refuzului lui Mimi de a o lăsa să citească jurnalul nu se ascundeau mai multe. Poate că aceste pagini conțineau ceva rușinos, o întunecată taină familială, pentru care Mimi o considerase pe Joletta prea inocentă. Așa fusese Mimi. După ce făcuse o școală de maici, intrase nevinovată în căsătorie și aștepta de la fiicele și nepoatele ei să fie la fel de pure.

Chiar era ea acum la fel ca Violet Fossier? Joletta înclină capul într-o parte și se gândi. Acum era cam de vârsta Violetei Fossier atunci când pozase pentru acea miniatură. Există o oarecare asemănare, dar diferențele pieptănăturii și ale îmbrăcăminții făceau mai grea o asemenea constatare. Dacă cumva exista o asemănare, atunci era doar una superficială. Joletta era conștientă de faptul că nu va fi niciodată la fel de fascinantă ca femeia din miniatură. Joletta era o femeie independentă cu o profesie care-i plăcea, cu o casă a ei și fără bărbat. Singurul lucru care-l avea în comun cu Violet era nasul.

Rămăsese nemișcată, inspiră adânc și examinează mirosurile din încăpere. Da, nas avea.

Fusese dintotdeauna conștientă de varietatea mirosurilor care o înconjurau. Crezuse că orice om le simțea și le putea clasifica cu

aceeași ușurință ca și ea. Acum știa mai bine. Unii oameni percepeau mirosurile din jurul lor, dar nu toți, unii înregistrau doar jumătate din ele, iar alții le simțeau doar pe cele mai bune sau cele mai rele.

Această încăpere, de exemplu, era plină de mirosuri de praf, de cenușă stătută și soluție de curățat mobila, amestecate cu mirosul uscat și puternic de mătase, piele, lână și bumbac vechi ce veneau din interiorul dulapului cu amintiri. Dar toate acestea erau acoperite de diferite miresme ce urcau din magazinul de dedesubt și care pluteau prin tăcerea umedă a aerului.

Cel mai puternic miros era Rose, cel mai vechi parfum și încă cel mai îndrăgit în toată lumea. Era primul parfum pe care-l preparase Joletta cu ani în urmă, bineînțeles cu acordul lui Mimi, care ținuse mâna pe carafă, peste mâna Jolettei, ștergând în același timp picăturile în plus cu batista. Apoi îi băgase Jolettei batista în buzunar.

— Aduce noroc, spusese ea, făcând semn cu ochiul, apoi o sărută, și dragoste.

Lavandă, scorțișoară: această aromă venea de la Potpourri, care se fabrica în fiecare dimineață proaspăt. Mama Jolettei folosisese acest parfum în propria-i casă, iar mirosul curat, dulceag și demodat trezea în Joletta multe amintiri.

Un amalgam proaspăt cu rădăcini de violete îi aminti în mod neplăcut de mătușa Estelle. Stimata doamnă avea obiceiul să toarne pe ea și pe hainele ei parfumul care era cel mai la modă și în ultimele zile se bălăcise într-o mireasmă a unui oarecare designer, care semăna foarte tare cu mirosul unui vin ieftin.

Amestecul de portocale și alte citrice vorbea de camera Jolettei din campusul universitar. Cu ajutorul acestui miros încercase să-l acopere pe cel de vopsea și șosete. Pe-atunci îi plăcuse această aromă în combinație cu mirosul florilor de portocal ce se foloseau pe la nunți. Își schimbase însă radical preferințele după ce rupsesese logodna.

O notă de mosc îi aduse în memorie acea zi de iarnă în care ea și cu verișoara ei Natalie spărseseră o sticlă cu esență pe podeaua de piatră. Natalie afirmase că Joletta a spart-o. Era adevărat, dar Natalie o împinsese în etajeră. Oricum, Joletta fusese nevoită să strângă singură cioburile și să șteargă substanța lipicioasă. Mirosul, care în asemenea cantitate era aproape insuportabil, se prinsese de ea. Îi intrase în pori. Dar, cel mai rău lucru a fost că Mimi s-a temut timp de câteva luni să o mai lase să între în camera de preparare. Joletta încercase să explice, dar Natalie începuse să plângă și să țipe, când fu acuzată. Joletta renunțase până la urmă să mai obțină dreptatea. După atâția ani se obișnuise să fie dată deoparte de verișoara ei mai mare. Admiră încă felul direct al acesteia, hainele ei moderne și ieșite din comun, bijuteriile ei scumpe și tenacitatea cu care-și impunea punctul de vedere, fără să țină seama de consecințe. Joletta avea propriul ei stil,

puțin reținut. Puținele, dar calitativ bune, haine ale ei în culori neutre, le putea combina după preferințe, iar cu ajutorul câtorva bijuterii antice, le putea face foarte interesante. Se simțea totuși urâtică și ștearsă când Natalie își etala hainele după ultimul răcnet de la Saks sau Neiman Marcus.

Aroma de garoafe îi amintea de Timothy, a cărui apă de colonie conținea multă din aceasta. Timothy iubea mirosurile tari și nu combinațiile acele simple, sport, la care se așteptase Joletta. Vărul ei era un tip reținut, cu un șarm foarte natural ce provenea probabil de la verile lungi în care practica diferite sporturi riscante, precum paragliding. În calitate de unic nepot al lui Mimi și urmaș masculin al familiei fusese foarte răsfățat, dar reușise să treacă și peste aceasta odată cu intrarea în viață.

Nenumărate alte mirosuri umpleau camera. Cel mai dominant era Vetiver concurând cu Rose. Mireasma verde, de pădure, asemănătoare cu cea de eucalipt, era folosită la multe parfumuri. Vetiver provenea din India și fusese adus în New Orleans în timpul colonizării franceze. Înlocuia de ani de zile lavanda în zonele cu climă tropicală, peste tot acolo unde plantei englezești nu-i pria. Acum lavanda era importată în cantități mari, dar oamenii din New Orleans iubeau tot acele note aromate, care erau combinate cu mireasma preferată de ei.

Da, avea nas.

Joletta se îndreptă cu jurnalul spre pat și desfăcu panglica. Răsfoi iute paginile cu paragrafele palide și nesfârșite, concentrându-și atenția asupra primei și ultimei pagini. Dar nu găsi nicio listă cu numere și măsurători, care să semene cu o formulă.

Strâmbă din nas dezamăgită și inspiră adânc. Trebuia să-și fi închipuit că nu era așa simplu.

Avea nevoie de timp, iar acum era prea târziu pentru ca să înceapă. Trebuia să ia jurnalul cu ea acasă, să-l fotocopieze, ca să nu se deterioreze, iar apoi să-l studieze din scoartă-n scoartă. Era posibil ca Joletta să nu o fi înțeles bine pe Mimi. Șansele erau mici.

Joletta își băgă jurnalul în geantă, stinse toate luminile și părăsi casa.

Afară un vânt primăvăratc se juca cu gunoaiile de pe stradă. Bătea dinspre lacul Pontchartrain și răcoarea lui aducea cu ea mirosul de ploaie. Joletta își ridică cureaua genții pe umăr, își băgă mâinile în buzunar și se îndreptă spre parcare în care își lăsase mașina.

Străzile erau aproape goale, era deja târziu. Pe trotuarul celălalt se plimba o pereche de îndrăgostiți strâns înlănțuiți. Zgomotul de copite semnala o trăsură cu turiști ce se apropia dintr-o intersecție. Un grup de studenți fluieră după Joletta, amețiți de bere și libertate, prea tineri pentru a păstra aceasta pentru ei. În depărtare un trompetist de jazz își cânta melodia tristă în noapte.

Agitația din New Orleans dispărea odată cu lăsarea nopții. Jolletta zăbovise la magazin mai mult decât se așteptase. Zgomotele deveniră mai slabe, până când nu se mai auziră decât tocurile ei pe asfalt. Mai întâi crezuse că ar fi ecoul. Și chiar și atunci când realizează că pașii din spatele ei erau mai apăsați, speră totuși că vor lua alt drum, că vor intra într-o clădire sau că vor rămâne în urmă, dacă ea va merge mai repede.

Dar nu se întâmplă așa. Pașii își continuă drumul, hotărâți, constanți și potriviți după ai ei, încât realizează că este urmărită.

Aproape că uitase de bărbatul care o urmărise astăzi. Dispăruse atât de subit încât Jolletta începuse să creadă că se înșelase.

Dar se pare că avusese dreptate.

Își simți gâtul uscat. Din cauza ritmului accelerat începu să o doară splina. Acum realizează că ar fi putut să facă multe lucruri pentru a evita o asemenea situație: de exemplu să sune la poliție sau să înnopteze în casa lui Mimi. Dar toate aceste idei nu-i mai foloseau acum la nimic.

Existau două posibilități: tipul ori voia bani ori îi făcea plăcere să sperie femeile. Jolletta putea lăsa geanta să cadă și apoi să o rupă la fugă cu speranța că astfel problema se va rezolva.

Pe de altă parte, însă, geanta era din cauza jurnalului atât de grea, încât putea deveni o armă bună.

Privi în urma ei din mers. Pașii se opriră. Jolletta zări silueta unui bărbat în umbra unuia dintre multe balcoane care întuneceau strada, dar nu-i văzu nici fața, nici îmbrăcămintea, pentru a-l putea clasifica.

Se uită din nou înainte și merse mai repede. Pașii o urmăriră în continuare. Zgomotul răsună printre clădiri, devenea puternic sau slăbea, venea și pleca în ritm neregulat. Sau poate că i se părea din cauza pulsului puternic ce-i bătea în urechi.

Prin cap îi trecură toate acele chestii pe care le citise referitor la autoapărarea femeilor, toate acele gânduri prudente de a lua câteva lecții de autoapărare sau de a-și cumpăra un mic revolver. Nu reușise să facă treburile acestea.

N-o mai despărțeau de parcare decât două străzi. Dar acolo probabil că paznicul dormea sau plecase acasă. Dacă avea cumva să mai ajungă până acolo.

Își lăsă capul în jos și întinse pasul până când aproape că alerga. În curând avea să o rupă la fugă. Pașii din urma ei accelerară de asemenea.

— Iubito! În sfârșit!

Vocea gravă și îngrijorată răsună exact în fața ei. Ea ridică speriată capul, prinse o imagine de păr negru și ochi profunzi, rugători și curajoși. O notă de prospețime nocturnă și aroma de santal a unui aftershave excelent îi gâdilară nările. Bărbatul o îmbrățișă, strângând-o cu brațele sale lungi și puternice.

— Doamnă, în spatele dumneavoastră este un tip și după cum se vede are un cuțit în mână, șopti el cu glas slab și insistent. Aș face cu plăcere pe eroul pentru dumneavoastră, dar nu știu sigur dacă nu are prieteni prin apropiere. Jucați puțin teatru, poate că funcționează.

Joletta era prea tensionată pentru a pricepe ce-i explica el. Știa doar că ceva nu era în regulă și că i se făcuse pielea de găină. Inspiră adânc ca să poată țipa tare.

În același moment bărbatul o strânse și mai tare și gura sa se aplecă peste buzele ei deschise.

CAPITOLUL 2

Sărutul lui era ca focul și de o dulceață pătrunzătoare, iar de o eschivare nici nu putea fi vorba. Joletta simți cum îi vâjâie sângele în cap și cum spuma dorinței crescând i se prelinge prin vene. Încercă totuși să întoarcă din cap în timp ce un țipăt de deznădejde îi rămase în gâtleej.

Câteva clipe mai târziu bărbatul își înălță capul. Rămase nemișcat continuând să o țină pe Joletta în brațe. Aceasta îi întâlnește ochii, care în lumina felinarelor păreau de un albastru închis, îi văzu privirea îngrijorată cu o urmă de fatalism ironic.

Trecuse cam mulțisor de când nu o mai sărutase cineva. Joletta se înfioră cu gâtul înăbușit de dorință. Evenimentele o demonstraseră, acum stătea nemișcată cu mâinile rezemate de mușchii pieptului bărbatului.

Bărbatul inspiră adânc și îi dădu drumul. Făcu un pas înapoi, iute, dar cu împotrivire. Aruncă o privire în urma ei

— Scuzați-mă, doamnă, spuse el râzând scurt. Credeam... credeam că par mai convingător în calitate de bodyguard dacă arată ca și cum aş avea și un interes personal. Cel puțin se pare că a mers.

Joletta aruncă și ea o privire scurtă peste umăr. Tipul care o urmărise până acum nu se mai vedea. Cu greu reuși să articuleze:

— Aveți dreptate, dar cred că ar fi mers și fără să...

— Da, doamnă, dar cum rămânea pe urmă cu recompensa?

Ea îl privi în ochi. Felul său de a vorbi și intonația degajată erau puțin exagerate. Joletta se gândi că tipul o face intenționat, dar nu era sigură. La lumina felinarelor părul lui avea culoarea cojilor de nucă, era des și ușor ciufulit. Fața sa avea trăsături frumoase, un nas drept și o bărbie cu o urmă de gropiță. Avea riduri de la răs și o inteligență vie îi strălucea în ochi. Umerii îi erau lați, dar nu masivi sub haina bleumarin. Era înalt, hotărât, dar nu arogant.

După o scurtă pauză, Joletta întrebă:

— Dar trebuie neapărat o recompensă?

— Vechiul cavalerism al sudului nu mai este nici el apreciat. De fapt acest cavalerism n-ar trebui să aștepte recompense, dar eu prefer să-mi iau singur ce mi se cuvine, dacă am ocazia.

Vocea sa o făcu curioasă.

— De unde sunteți?

— De origine din Virginia. De ce, are vreo importanță?

— Nu, răspunse ea, apoi repetă mai convingător, căutându-și cheile prin buzunar: Nu, sigur că nu.

Vocea sa avu o ușoară notă distrată când îi propuse:

— Încotro mergeți? Arătați-mi drumul și vă duc eu.

Propunerea era dezarmantă, dar Jolettei nici prin cap nu-i trecu să-l încurajeze. N-avea încredere în majoritatea bărbaților nici ziua, dărmite la miezul nopții pe o străduță întunecată din acest cartier. Cu cheile în mână se uită la el.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar cavalerismul dumneavoastră nu este nevoie să meargă atât de departe.

— Bătrâna mea guvernantă, care m-a învățat bunele maniere, cu siguranță că n-ar fi de acord cu asta.

Nu făcu niciun gest că are de gând să plece.

— Dar ea nu este de față, spuse Joletta calmă. Iar eu n-am idee cine sunteți dumneavoastră. Cine știe, poate aveți de gând să faceți front comun cu tipul cu cuțitul.

— Bine gândit, dar vedeți bine că nu v-am făcut nimic – aproape nimic. Fiți rezonabilă. Lăsați-vă condusă până la mașină.

— Apreciez ajutorul dumneavoastră, dar sunt sigură că mă pot descurca și singură.

Joletta îl ocoli și se îndreptă spre parcare.

— Probabil, spuse el, se întoarse și merse alături de ea, – dar de ce-ați face-o?

Ea îi aruncă o privire scurtă:

— Asta chiar că nu e nevoie.

— Aici sunt de altă părere.

Parcarea, care le apărură acum în fața ochilor, era un dreptunghi înconjurat de ziduri și curți. Prezența consolatoare a unui spate lat era binevenită, deci de ce să nu recunoască? Probabil că oricum nu avea cum să scape de el, deci îi arătă prin tăcere un acord șovăielnic.

Câteva clipe mai târziu își făcură și la ea efectul bunelor maniere pe care le învățase în brațele lui Mimi. Ceea ce acum câteva secunde părea o tăcere nobilă, acum se asemena cu o nepoliticoasă îmbufnare. Joletta aruncă o scurtă privire asupra bărbatului de lângă ea, în costumul său de culoare închisă, cu cravată în dungi, asortată. Arată, gândi ea, ca un om de afaceri care își savurează picul de timp liber după o zi grea de negocieri intense. Pentru a sparge gheața, Joletta întrebă:

— Ați venit în New Orleans în interes de afaceri?

— Cam așa.

— E prima dumneavoastră vizită la New Orleans?

El scutură din cap.

— Mai trec din când în când pe aici.

— Un congres?

New Orleans era un loc preferat pentru întâlniri și congrese.

— De data aceasta nu.

Nu părea să fie dispus să-i dea prea multe amănunte, deci Joletta nu-i mai puse alte întrebări. N-avea nicio importanță din ce cauză era el în oraș sau ce făcea, oricum nu avea să-l mai vadă niciodată. În mod surprinzător însă, o dezamăgirea răspunsurile lui sărăcăcioase. Fluturii din burtă, pe care îi provocase acest bărbat, exact asta îi mai lipsea. La asemenea complicații ar fi renunțat bucuroasă.

— Nu trebuie să alergați, spuse el liniștit. N-am să mă mai reped la dumneavoastră.

Joletta își încetini pasul.

— N-am alergat.

— Nu. Sigur că nu.

În glas i se simțea o notă de ironie.

Ea se opri.

— E destul, spuse ea. Vă sunt foarte recunoscătoare că ați apărut în acel moment. Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră. Nu vă reproșez chestia cu sărutul, dar...

— Nu?... întrebă el îndoielnic.

— Nu, răspunse ea ferm, poate mai ferm decât intenționase.

— În orice caz mașina mea este aici aproape și sunt sigură că nu mi se mai poate întâmpla nimic.

El o studie vreme de o secundă.

— Deci, șterge-o? Și dacă tipul cu cuțitul este în spatele nostru și abia așteaptă să-ți plece paza de corp?

— Asta-i puțin probabil, fu de părere Joletta, dar se trădă prin privirea aruncată pe furiș în spate.

— Așa e, spuse el ironic, apoi foarte hotărât: Mașina mea e parcată tot aici, din moment ce este unica parcare rezonabilă din partea aceasta a cartierului. Permite-mi să te conduc acasă, ca să fiu sigur că ajungi teafără și nevătămată.

Ea scutură din cap, pierzându-și răbdarea:

— Trebuie să fii nebun, domnule. Nici măcar nu-ți cunosc numele...

— Tyrone Kingsley Stuart Adamson al IV-lea. La dispoziția dumitale. Ajunge? Dacă ți se pare prea lung îmi poți spune Rone. Și cum îți pot spune eu în afară de „iubito” și „doamnă”?

— Nicicum! Ascultă...

— Nu, ascultă dumneata, o întrerupse el și tonul său nu îngăduia nicio contradicție. Eu n-am să te las așa pur și simplu aici în toiul nopții. Dacă nu-mi permiți să te conduc până acasă, atunci îngăduie-mi măcar să vin în urma dumitale cu mașina. Nu, mă corectez. Am să te urmez indiferent dacă-mi dai voie sau nu.

Ea îi fixă chipul neînduplecat.

— De ce? Întrebă ea

— De ce această grijă? Așa sunt eu. O guvernantă negresă care punea preț pe aceste chestii, mi le-a explicat cu nuiua. De atunci deschid uși și ofer locul femeilor. Pur și simplu nu pot altfel.

Răspunsul acesta nu era neapărat satisfăcător. Totuși Joletta nu găsi niciun motiv de a se îndoii de el. Mimi pusese și ea mare preț pe bunele maniere și pe îndatoriri. Joletta strânse din buze, dar nu se opuse și se lăsă condusă până la Mustangul ei.

Bărbatul, pe nume Rone, îi luă cheia, deschise ușa și controlă bancheta din spate de pasageri clandestini înainte de a-i face semn cu un gest politic că poate urca.

Joletta nu voia să pară mai prejos în materie de politețe și îi întinse mâna.

— Îți mulțumesc frumos că m-ai salvat. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— În ciuda a tot? Foarte generos din partea dumatile.

El îi zâmbi.

— Nu zău... începu ea.

— E-n ordine, spuse el. Și eu îți sunt recunoscător pentru ocazie.

Era probabil cel mai bine să nu se aprofundeze discuția. Joletta își retrase mâna.

— Deci, noapte bună.

El se dădu un pas înapoi, ca ea să poată urca. Joletta se urcă la volan, el făcu stânga împrejur și se îndreptă spre un Buick argintiu, care avea lipit pe el abțibildul unei agenții de închiriat mașini.

Farurile sale în oglinda ei retrovizoare o enervară pe Joletta. Era o ciudată senzație să se știe observată, cum cotește prin străduțele strâmte ale cartierului și cum se îndreaptă apoi în direcția lacului. Și se simțea neliniștită gândindu-se că permite unui om complet străin să-i afle adresa.

Îngrijorările îi erau neîntemeiate. Când coti pe intrarea spre blocul ei, Rone Adamson semnală cu farurile și plecă mai departe fără să oprească. Nici n-ar fi dorit să se întâmpile altfel, se gândi Joletta.

Se uită totuși după mașina lui până când aceasta dispăru din raza ei vizuală. Dădu drumul volanului și își trecu degetul peste suprafața moale a buzelor. Erau deosebit de sensibile și înfierbântată.

Trecuseră aproape șase luni de când nu o mai sărutase un bărbat în felul acesta. Șase luni de când Charles, logodnicul ei, o sărutase de adio.

Se cunoșteau de mult. Charles, blond și solid îi fusese tovarăș de joacă, prieten și frate și singurul băiat cu care ieșise în timpul liceului. Intimitatea dintre ei se dezvoltase cu naturalețe. Începuse cu un nevinovat sărut de noapte bună și doi ani mai târziu, după ce se logodiseră oficial, culmină într-un sac de dormit lângă Mississippi.

Când merseră împreună la colegiu, Charles se oferise să locuiască împreună cu ea într-un apartament din apropierea universității, dar ea refuzase. Mimi n-ar fi fost de acord, dacă ar fi aflat. Totuși își petreceau fiecare minut liber împreună. Fuseseră împreună la doctor pentru planificare familială. Visaseră împreună la viitorul lor cămin, la viitoarea familie și la fiecare amănunt al nunții care trebuia să aibă loc cândva, într-o bună zi. Împreună, mereu împreună. Joletta își cumpărase o rochie de mireasă de culoarea șampaniei cu perle și pietre din sticlă. Nuntașii trebuiau să fie cu toții îmbrăcați în albastru, să se asorteze cu culoarea dominantă a bisericii în stil victorian de pe River Road, unde urma să aibă loc ceremonia.

Dar data nunții nu fu niciodată stabilită. Părinții lui Charles doreau ca în ultima vară înainte de absolvire, Charles să-i însoțească într-o călătorie în Africa. Pe urmă murise bunicul din partea lui, și Charles se gândi că ar fi egoist din partea lui să se gândească acum la fericire. Îi propuse Jolettei să strângă amândoi bani pentru viitoarea casă și pentru luna de miere. De ce să se grăbească? Aveau toată viața înainte.

Joletta avusese după o vreme senzația că Charles prea trage de timp, dar argumentele lui pentru așteptare sunaseră atât de convingător, încât Joletta continuase să economisească și să locuiască la Mimi.

Apoi Charles își cumpărase din banii economisiți o mașină Mazda Cabrio albastră.

Joletta ocolise mașina parcată în fața parfumeriei. Simți cum i se strânge inima. Charles stătea cu mâinile în șold, zâmbind mândru. Vocea îi tremură puțin când spuse:

— Tu... tu nici nu vrei să ne căsătorim, nu-i așa, Charles?

— Ce vrei să spui? Întrebă el și făcu un pas înapoi.

— Există altcineva? Nu trebuie decât să-mi spui.

— Nu, jur, spuse el încurcat. Dar ce-ți veni?

— Vreau doar să aflu de ce ai cumpărat o mașină din economiile noastre?

El se încruntă:

— Sunt banii mei. E dreptul meu să-i cheltuiesc pe ce poftesc.

— Da, dar spuneai că...

— Știi, spuneam, dar pentru Dumnezeu, Joletta, o să fim căsătoriți o veșnicie, eu n-am niciun pic de libertate?

— Vrei să spui că ai vrea să cunoști și alte femei?

Când erau împreună, Charles avea obiceiul să se uite după fiecare femeie frumoasă, dar Joletta crezu că va înceta când se va maturiza.

— De ce nu? spuse el provocator. Ar trebui să cunoști și tu alți bărbați. Poate că vor fi în stare să te satisfacă mai bine, mie oricum nu mi-a reușit niciodată.

— Nu m-am plâns, spuse ea încet.

— Mai bine ai fi făcut-o, poate că ar fi fost de folos. Dar așa cum stau lucrurile acum... Charles ridică din umeri.

Ea înghiți în sec.

— N-am știut niciodată că așa simți.

— Acum știi.

Trecu câțva timp până când ea reuși să spună ceva.

— Bine, cred că nici eu nu vreau să mă mărit cu un bărbat pentru care însemn atât de puțin.

Își scoase de pe deget inelul pe care-l primise de la el. Îl scoase repede, fusese dintotdeauna prea mare. Îi luă mâna, îi trânti inelul în palmă și i-o făcu pumn.

— Ia-l, spuse ea – și pleacă. Acum.

Timp de un moment el o fixă uimit și nehotărât. Pe urmă făcu stânga împrejur și urcă în mașină. Porni cu putere lăsând două dâre negre pe asfalt.

Sfârșitul planurilor Jolettei și a tot ceea ce împărțise cu Charles, fusese ca o moarte. Viața ei fusese atât de tare încurcată cu a lui, încât acum avu senzația că i-a fost ruptă în două. Vorbele jignitoare pe care i le spusese nu-i ieșeau din minte.

O ajutaseră Mimi și timpul. Mimi însă nu reușise să o convingă că nu toți bărbații sunt ca Charles. Majoritatea pe care Joletta îi cunoștea erau asemenea lui: gata să iasă cu ea, gata să se culce cu ea, ca și cum ar fi fost un fel de test pentru viitor. Joletta nu era deloc interesată să facă pe cobaiul, nu se putea încrede într-un viitor care mai întâi trebuia testat. De obicei nu se mai întâlnea cu ei a doua oară, iar întâlnirile se tot răreau.

Mimi li spusese că nu e bine să se îngroape în cărțile ei de bibliotecă. Poate bunica avea dreptate.

Rone semnaliză cu farurile drept salut la adresa Jolettei Caresse, apoi merse puțin mai încolo, coti și se opri. Se uită la ceas, coborî și intră într-un magazin. Câteva minute mai târziu ieși cu un pahar de plastic cu cafea, porni mașina și se întoarse pe drumul pe care venise.

Ajuns la bloc, coti la intrare, o luă spre parcare, apoi stinse farurile și opri motorul. Complexul era relativ nou și era compus din clădiri separate cu câte trei-patru locuințe fiecare. Din parcare Rone putea vedea fereastra dormitorului femeii pe care o observa el. Jaluzelele erau trase, doar din când în când se putea vedea câte o umbră.

Gustă din cafea. Se strâmbă și scutură din cap. Prea tare, dar avea nevoie de ea pentru a rămâne treaz. Încerca să se așeze comod. Mai luă o înghițitură din licoarea neagră, apoi privirea sa alunecă din nou spre fereastra luminată.

Scutură din cap. Impulsul de a o săruta pe Joletta Caresse fusese irezistibil. Și o tâmpenie. Dar nu conta, meritase riscul.

Era prima lui seară în această slujbă și deja se dăduse de gol. Putea fi rău sau bine. Oricum fusese nevoit să acționeze, nu putea să privească pasiv cum tipul o atacă cu acel cuțit. Timp de câteva secunde crezuse că va ajunge prea târziu. Data viitoare va fi mai prudent.

Data viitoare. Of, Doamne.

Nu era sigur că ceea ce făcea el era într-adevăr necesar. Părea atât de melodramatic, aproape paranoic. Dar probabil că se înșelase.

Se simțea ca un amator. La parfumerie aproape că-l văzuse. Crezuse ca magazinul este puțin mai departe și nu se așteptase ca ea să fie atât de circumspectă. Trebuia să fie mai atent.

Și nu se așteptase nici la faptul ca ea să fie urmărită de către altcineva.

Încercase să lase între el și Jolletta puțin spațiu de acțiune, așteptând-o în parcare. O greșeală fatală. Ticălosul. De unde răsărise de fapt? Și chiar avea un cuțit în mână? Ceva lucise în mâna lui, fusese un pretext ideal.

Dar să o sărute? Neprofesionist. Un caz clar de abuz de putere. Chiar că ar trebui să-i fie rușine.

Jolletta Caresse era ceva special. Nu neapărat frumoasă, dar drăguță într-un mod blând și demodat, un amalgam de frumusețe, mândrie și inteligență, care la un bărbat provoca dorința de a i se apropia, pentru a se convinge că ceea ce a văzut e adevărat. Arăta foarte fragilă, era însă uimitor de curajoasă și dădea dovadă de putere interioară. Mirosea nemaipomenit; părul ei avea aromă de trandafiri. O simțise în brațe, moale și mătăsoasă, tare, acolo unde o femeie trebuie să fie tare și rotundă, acolo unde trebuie să fie rotundă – numai gândul la ea îi dădea fiori. Părea să fie atât de potrivită, statura ei, figura, cum mirosea – ar fi putut fi femeia visurilor sale.

Mai mult ca sigur că înnebunise.

Și Dumnezeu, fără îndoială că avea un foarte straniu simț al umorului.

Acum se afla acolo sus, femeia pe care el o căutase toată viața lui. Iar el era aici jos și suferea ca un adolescent îndrăgostit, frigându-și limba cu cafea proastă.

Cândva, în curând, ceva îl va trăda în fața ei, iar ea îl va disprețui, poate chiar îl va urî.

Garantat. Altă posibilitatea nici nu exista.

CAPITOLUL 3

Avocatul lui Mimi din ultimii douăzeci de ani era un om cu mult șarm, care, de când îl știa Joletta, primise și refuzase multe oferte de posturi politice. Încercase să facă întâlnirea pentru deschiderea testamentului cât mai plăcută posibil. Conduse familia în sala de conferințe și îi servi pe toți cu cafea. Mătușa Estelle, care se așezase vis-à-vis de Joletta, împreună cu Natalie și Timothy ca sprijin moral, refuzase cafeaua și ceruse să se treacă la subiect. Avocatul se conformase.

La început nu existară surprize. Marea parte a averii, constând în casa din Cartierul Francez, parfumeria și un cec cu o sumă nu foarte mare, se împărțea în mod egal, conform legilor de moștenire din Louisiana între Estelle Clements, fiica cea mare a lui Mimi și Joletta, unicul copil și moștenitor al fiicei ei mai mici, Margaret. Mătușa Estelle strâmbă din nas iritată, dar nu spuse nimic, când avocatul puse deoparte această parte a documentului și o luă pe următoarea.

— Acum urmează, spuse avocatul zâmbind răutăcios către toți membrii, moștenirile personale.

Începu să le citească. Argintăria revenea Estellei, care demult pusese ochii pe ea; Natalie primi câteva bijuterii deosebite, dar nu foarte valoroase; Timothy primi un ceas de buzunar din argint și setul de perii de fildeș care aparținuse bunicului și străbunicului său.

Avocatul își dresе glasul și continuă cu calm și clar:

— Încheierea sună cum urmează: „Dragei mele nepoate Joletta Maria Caresse îi las piesa mobilă cunoscută sub numele de „*dulap cu amintiri*”. Din conținutul acestuia face parte și un jurnal cu colțuri din alamă, ținut de Violet Marie Fossier, născută Villere, între anii 1854-1855. Este destinat doar folosinței posesorului, susnumita Joletta Caresse, cu toate drepturile și permisia să-l întrebuințeze în ce fel dorește!”

Avocatul așeză hârtia pe masă și își împreună mâinile deasupra ei. Apoi întrebă pe un ton foarte formal:

— Mai sunt întrebări?

Mătușa Estelle simți cum i se taie respirația, înainte de a sări în sus cu corpul ei masiv:

— Vreți să spuneți că acest jurnal a fost tot timpul în dulapul ăla al mamei mele?

— Presupun, răspunse avocatul.

Femeia mai în vârstă se întoarce către Joletta:

— Tu știi, așa-i? Așa-i?

Joletta simți cum roșește, dar răspunse generoasă:

— Nu, nu de la încăput. Mi-am amintit mai târziu.

— Dar e monstruos, se enervă mătușa Estelle și se întoarce din nou spre avocat. Acest jurnal este cea mai valoroasă piesă a averii. Mama mea doar nu l-a lăsat așa ca eu și copiii să nu putem profita de pe urmele lui.

— Testamentul a fost întocmit după indicațiile precise ale clienței mele, spuse cu răceală avocatul, din capul mesei.

— Înseamnă că nu era în toate mințile, îl contrazise Estelle. Vreau să ștergeți acel pasaj din testament.

— Desigur, puteți contesta testamentul, doamnă Clements, spuse reprezentantul legii pe un ton tăios. Dar este de datoria mea să vă previn că nu veți avea șanse prea mari. Clienta mea era perfect conștientă de ce face, când mi-a dictat aceste lucruri și nu există nicio neregulă în toată treaba. Eu nu pot spune nimic despre valoarea acestui jurnal, căci nu l-am văzut niciodată, dar nu cred că are decât eventual o valoare sentimentală.

— Înseamnă ca nu știți prea multe despre afacerile mamei mele, răspunse mătușa Estelle. Dar asta nu contează. Oricum nu cred că există indicații speciale în ceea ce privește parfumul. Există vreun motiv pentru care acestea nu pot fi vândute, vreun obstacol legislativ, care să împiedice vânzarea?

— Nu – cu condiția ca toți membrii să se declare de acord, spuse avocatul pe un ton glacial. Din moment ce dumneavoastră și Joletta trebuie să împărțiți moștenirea, va trebui să semnați amândouă contractul de vânzare și să împărțiți banii în mod egal.

— Înțeleg.

Femeia aprobă din cap atât de violent, încât își săltă gura.

— Mă tem că eu nu, spuse Joletta încet și întoarce capul spre mătușa ei: Doar nu vrei să vinzi afacerea?

Privirea Estellei o săgetă:

— De ce nu? Dar acum vorbeam despre formule, în special despre „Le Jardin de Cour”.

— Dar Mimi n-ar fi de acord. Ar răni-o dacă ar ști și numai că noi ne gândim la așa ceva.

— Nu-i nevoie să-mi explici mie ce voia mama mea, Joletta, mulțumesc.

— Fără acest parfum magazinul n-ar mai exista, protestă Joletta și se aplecă spre mătușa ei:

— Această afacere este bunul moștenit din mamă în fiică, o parte a istoriei din New Orleans. Nu-i poți da cu piciorul.

Joletta observă cum în spatele mătușii ei, Natalie face grimase spre

Timothy. Acesta scutură din cap, aruncând însă o privire plină de milă spre Joletta. Estelle își privi băiatul, apoi atenția i se concentrează din nou asupra Jolettei. Spuse cu sprâncenele ridicate:

— N-am de gând să dau cu piciorul la nimic. Am să vând totul la un preț chiar foarte mare. Dar ție ce-ți pasă. Am să aranjez eu tot în timp ce tu stai cu burta-n sus și încasezi jumătate din bani.

— Nu-mi vine să cred că poți face una ca asta, spuse Joletta scuturând din cap.

Fața femeii se strâmbă cu dispreț în timp ce pieptu-i masiv sălta sub armura din lanțuri de aur și mărgele.

— Dacă tot veni vorba, Joletta, voiam de mult să-ți spun ceva. Ai stat ani de zile ca un parazit pe spinarea mamei mele și i te-ai băgat sub piele. Probabil acum crezi că mă poți înlătura pe mine și pe copiii mei și să preiei tot, dar am o noutate pentru tine. De îndată ce voi găsi formula, am să o vând la cel care plătește cel mai mult și tu n-ai să poți face nimic.

Joletta era șocată de răutatea mătușii ei și nu mai era în stare să scoată niciun cuvânt. Nu crezuse că Estelle nutrește asemenea sentimente față de ea.

Timothy fu cel care rupse tăcerea tensionată:

— Hai mamă, nu te enerva așa, spuse el, își trase picioarele lungi mai lângă scaun, se îndreptă de spate și își trecu mâna prin păr într-un gest nervos:

— Sunt sigur că Jolettei nici nu i-a trecut prin cap să ne ia ceva ce ni se cuvine.

Mama sa îi aruncă o privire otrăvitoare.

— Dacă aș fi vrut să știu părerea ta, te-aș fi întrebat. Între timp am să-ți amintesc că e de datoria ta să-mi ții partea.

— Dar n-am spus decât că...

— Te-am auzit, răspunse mama lui pe un ton ce nu permitea să fie contrazisă. Te rog să taci, în afară de cazul în care ai de spus ceva ce ar convinge-o pe Joletta să accepte.

Timothy roși până în vârful nasului. Întâlni privirea Jolettei și ridică din umeri, cerându-și parcă scuze.

Joletta îi zâmbi ușor. Timothy fusese mereu mai aproape de sufletul ei decât Natalie, ca vârstă și ca fire. Dăduse dovadă de curaj, înfruntându-și mama. Tatăl său îl trimisese pe Timothy mereu în tabere și excursii aventuroase pentru a-și căli băiatul, care însă se întorsese mereu bronzat acasă, dar la fel de dependent de voința mamei sale ca și înainte.

Intervenția vărului său îi dădu Jolettei timp să-și aranjeze gândurile. Încercă să pară cât se poate de calmă când spuse:

— Găsesc că ar trebui să ne mai gândim cu toții încă o dată la treaba asta.

— Nu mai e nimic de gândit, o contrazise mătușa ei. Eu am câteva contracte în industria cosmetică. Lara Camors în persoană este interesată, este gata să pună în activitate ramura de marketing de la Camors Cosmetics pentru „Le Jardin de Cour”. Vrea să înceapă o campanie uriașă cu toate legendele despre Napoleon, Josephina și Cleopatra. Un parfum pentru toate femeile care vor să facă o carieră, parfumul care consolidează puterea și influența unei femei.

— Ai și vorbit cu ea despre marketing? întrebă Joletta îngrozită.

— Nu trebuie să te prefaci că nu știai că mama avea să moară în curând. Viitorul acestui parfum l-am discutat o dată cu Lara când ne-am întâlnit la o recepție. Femeia asta a început cu o cremă demachiantă și a construit o firmă, care acum este un gigant al industriei, un conglomerat al miliardelor; posibilitățile pe care ea și Camors Cosmetics le au cu acest parfum sunt infinite. Bineînțeles că n-avea rost să aduc vorba despre asta atâta timp cât Mimi era în viață.

— Dar – nu te doare ideea că magazinul va fi închis, că totul va lua sfârșit?

Joletta făcu apel la conștiința Estellei.

— Niciodată nu mi-a plăcut afacerea asta și n-am de gând să-mi petrec restul vieții amestecând tot felul de esențe. Lara va oferi cel puțin două milioane, dacă nu chiar mai mult, pentru toate drepturile asupra numelui Fossier’s Royal Parfums și pentru formula lui „Le Jardin de Cour”. Nici prin gând nu-mi trece să renunț la această sumă de bani.

Joletta se întrebase mereu de ce Mimi nu-i dezvăluise fiicei ei mai mari formula parfumului. Poate că avusese motive întemeiate.

Estelle părăsise New Orleansul pe la douăzeci de ani și își luase o slujbă în Houston. După câțva timp se căsătorise cu un texan, care era prea mare, prea gălăgios, prea bogat și plin de el pentru a-i plăcea lui Mimi. Aceasta nu se împăcase niciodată cu Errol Clements și îi iertase fiicei ei acest pas greșit abia după divorț, când Natalie și Timothy erau încă mici.

Estelle nu venise acasă după divorț, ci rămase în Houston, colindase apoi coasta de est și cea de vest. Devenise foarte extravagantă și pentru gustul lui Mimi, mult prea fascinată de etichetele firmelor și designerilor. Stilul deosebit franțuzesc în care fusese educată în copilărie, dispăruse în totalitate.

Dar lucrul cel mai rău era că nu avea deloc nas, după cum se putea observa din preferințele ei în ceea ce privea parfumurile.

Toți așteptau ca ea să mai spună ceva și avocatul urmărea totul cu un soi de nerăbdare plictisită. Asistase de multe ori la asemenea dispute familiale și probabil că avea să asiste și în continuare. Natalie, înaltă și blondă, cu expresia îmbufnată a unui manechin, era puțin nervoasă, dar situația părea totuși să o intereseze. Joletta nu-și putea

imagina ce interes avea Natalie: viața acesteia era toată numai sclipici: petreceri în lanț, excursii și croaziere. Se căsătorise de vreo două ori foarte bine și făcuse și mai bine divorțând de tot atâtea ori. Banii nu erau o problemă pentru ea, având în vedere costumul din piele întoarsă mătăsoasă, geanta de la Fendi și pantofii de la Ferragamo. Joletta studie fața fardată cu îndemânare a Nataliei și ridurile din jurul ochilor care proveneau de la expunerea prea îndelungată la soare. Nimic din expresia verișoarei nu arăta că ar avea un simț al familiei prea dezvoltat. Dar o șansă poate că tot exista.

— Tu ce spui, Natalie? N-ai vrea să încerci să preiei conducerea magazinului?

— Cred că glumești, spuse Natalie cu un glas gutural, un amestec de accent texan și newyorkez. De unde să am eu timp pentru așa ceva?

— Din câte știu eu, tu încă nu lucrezi. Poate că o să-ți faci plăcere să-ți consumi energia în mod folositor.

— Sigur, sigur, altceva? Chiar mă vezi vânzând parfumuri unor turiști jechoși în tricouri și șlapi? Nu, mulțumesc, eu prefer să-mi concentrez energiile, cum te exprimai tu, asupra unor lucruri mai interesante, de exemplu, asupra bărbatului pe care l-am cunoscut săptămâna trecută. N-ai văzut în viața ta așa ceva – arată superb și mai este și manierat. Și bani, bineînțeles. Asta-i imaginea mea despre carieră.

— Și-n afară de asta, o întrerupse mătușa Estelle, Natalie nu știe nimic despre magazin. Mimi n-a considerat că este necesar să ne împărtășească toate cunoștințele ei.

Joletta se uită la mătușa ei timp de câteva minute, apoi spuse încet:

— Dar eu mă pricep.

— Și ce mă rog vrei să spui cu asta?

Tonul amenințător se deslușea foarte clar.

— Vreau să spun, răspunse Joletta calmă, că poate voi prelua eu conducerea.

Privirea mătușii ei avea ceva răutăcios în ea când îi spuse:

— Sigur că ai putea, dacă magazinul nu va da faliment fără „Le Jardin de Cour”.

— Cred că uiți un amănunt, spuse Joletta. Dacă jurnalul Violetei este al meu și formula se află scrisă în el, atunci „Le Jardin de Cour” este tot al meu.

— Și tu uiți că mai există și alte posibilități de a afla din ce este compus parfumul.

Joletta scutură din cap.

— Analiza chimică? Doar cunoști părerea lui Mimi despre asta.

Bunica ei o numise o metodă neînsușită și inexactă. Asemenea majorității creatorilor de parfumuri, Mimi nu simțea decât dispreț pentru o procedură folosită de obicei pentru a imita mirosuri celebre.

Nicio mașinărie, spunea ea, nu poate să diferențieze nuanțele fine ale unei arome sau să identifice cantitățile infime ale uleiurilor rare, care dădeau unui parfum caracterul subtil, adevărata esență și misteriosul suflet.

— Îmi voi atinge scopul, spuse Estelle pe scurt.

Joletta își măsură mătușa din priviri și continuă:

— Nu cred, nu fără jurnal.

Mătușa Estelle nu-i dădu niciun răspuns, dar fața ei, deja roșie, căpătă o nuanță și mai închisă. Natalie se uită la mama ei, apoi se adresează Jolettei pe un ton aspru:

— Ce vrei să spui?

— Din câte mi-am dat eu seama, Camors Cosmetics sunt interesați de întregul pachet, atât formula cât și jurnalul. „Le Jardin de Cour” ar fi, fără fondul necesar, un parfum ca toate celelalte. Și în afară de asta guvernul este foarte circumspect în ceea ce privește afirmațiile neîntemeiate. Camors are nevoie de jurnal pentru a legitima legenda.

Estelle râse fără urmă de umor.

— Isteață fată. Dar știi, eu cred că nici tu n-ai găsit încă formula, căci altfel ai fi și tu mai interesată de bani.

Joletta nu spuse nimic, căci nu voia să recunoască, că așa stăteau lucrurile.

— Și încă ceva, continuă mătușa, cu respirația tăiată. Dacă vrei să ajungi în posesia magazinului va trebui să cumperi și partea mea de moștenire. De unde ai să iei tu banii ăștia? Cine crezi că împrumută cuiva de vârsta ta, fără experiență în afaceri, fără capital, fără capacități? Ai să realizezi și tu în curând că n-ai nicio șansă.

— Am să găsesc eu o cale.

Ecoul acestor cuvinte îi răsunară Jolettei mult timp în urechi, după ce părăsise biroul avocatului. De unde îi veniseră? N-avea idee. Economisise ceva bani, suma care fusese inițial destinată pentru casă. Chiar dacă mai adăuga și ceea ce primise de la Mimi, tot nu era destul.

În afară de asta niciodată nu-i trecuse prin cap, să calce pe urmele bunicii și să preia Fossier's Royal Parfums. Crezuse mereu că treaba aceasta o va rezolva mătușa, că va angaja ea un om care să conducă afacerea.

Dar lucrurile luaseră altă întorsătură. Joletta era nevoită să preia afacerea. Dar aceasta era oare ce voia?

Abia de puțin timp intrase și ea în viață, abia de curând începuse să-și influențeze soarta, în loc să tot aștepte ca aceasta să curgă în ritmul ei. Acum nu mai accepta ca oamenii din jur să între în viața ei și să facă din ea ce voiau. Era într-adevăr propria ei hotărâre să preia afacerea sau permitea din nou ca împrejurările să-i dirijeze viața?

Nu știa. Dar avea încotro?

A doua zi de dimineață fu chemată acasă la Mimi. Cele trei femei, care lucrau la parfumerie și care duseseră afacerea în ultimele zile, erau foarte supărate, una dintre ele plângea în hohote. Magazinul și locuința lui Mimi fuseseră sparte și întoarse cu dosu-n sus cu o noapte în urmă. Cineva spărsese vitrinele, vărsase parfumuri și rupsesse pagini întregi din albume. La etajul întâi dărmaseră antichitățile, tăiaseră pernele și goliseră dulapurile făcând o grămadă în mijlocul camerelor. Părea să fie o distrugere intenționată, rezultatul unei furii frustrate. Explicația era limpede: cineva căutase formula și nu o găsisese.

Cine putea face așa ceva în afară de mătușa ei?

Joletta însă nu crezu că femeia însăși făcuse această pagubă. Cu siguranță că angajase pe cineva, care să dea spargerea noaptea, poate niște profesioniști, care știau exact unde se pot ascunde lucruri și care n-aveau niciun fel de scrupule sentimentale să distrugă mobilă veche, frumoasă. Era chiar dezgustător din partea mătușii, să lase străinii să devasteze casa propriei ei mame.

Joletta stătea în mijlocul dezastrului. Înclină capul și zări miniatura cu portretul Violetei Fossier la picioarele ei. Îngenunche încet și ridică portretul. Rama era îndoită, pânza întreagă, însă culorile de ulei începuseră să se cojească. În timp ce privea chipul femeii din acest mic portret, avu deodată senzația că vede în ochii ei un reproș blând, o provocare.

Joletta simți durere și furie, de parcă un om în carne și oase ar fi fost rănit. Se simțea foarte legată de Violet, de când îi citise jurnalul. Înghițise caietul în mai puțin de câteva ore și își dorea acum mai mult decât această cronică a dorului și dezamăgirilor, a dragostei și a pierderii.

Planul ei prinse formă în timp ce Joletta stătea așa cu portretul în mână.

Violet găsisese parfumul pe care-l numise „Le Jardin de Cour” în Europa. Jurnalul descria amănunțit cum ajunsese Violet în posesia lui și ce o determinase să-l producă. Poate că exista posibilitatea ca Joletta, vizitând țările și locurile pe care le văzuse Violet, să priceapă mai repede sensul formulei, în cazul în care aceasta era ascunsă între paginile jurnalului. Era posibil ca, folosind jurnalul Violetei drept ghid, să recunoască un model, o oarecare orânduire a unor flori înmiresmate și numere, care să semene cu ceea ce știa ea despre ingredientele vechiului parfum.

Violet descrisese cu minuțiozitate toate detaliile călătoriei. Notase distanțele pe care le parcursese zilnic și timpul necesar de a ajunge într-un loc în celălalt. Notase înălțimea podurilor și a munților, lungimea râurilor și a fluviilor. Scrisese dimensiunile vapoarelor, a trăsurilor și a trenurilor, a camerelor și a mobilelor și numărul și descrierea tablourilor și a statuetelor, pe care le văzuse în biserici

celebre și în case vechi. În plus, mai notase și denumirea fiecărei flori pe care o văzuse în cele cinci țări vizitate și făcuse alături câte o schiță a fiecăreia.

Joletta nu știa încă sigur dacă Violet era o iubitoare a detaliului, dacă se temuse că va uita totul dacă nu le așterne pe hârtie sau dacă toate acestea aveau vreo semnificație. Majoritatea creatorilor de parfumuri denumeau diferitele esențe sau creații proprii cu numere în loc de nume, în timp ce formulele erau exprimate prin procentaje.

De când Joletta citise primele pagini ale jurnalului, o apucase dorul de ducă. Străbuna ei descrisese aici bucuria nemărginită la perspectiva de a lăsa în urmă rutina zilei, aventurându-se în călătorii. Cuvintele Violetei avuseseră un ecou în Joletta. Abia acum ea realiză durerea pierderii pe care o suferise prin moartea lui Mimi, și simțea nevoia să se elibereze de toate amintirile. În același timp, tot ce cunoștea ea – munca, locuința ei, eternul ciclu al zilelor – devenise plictisitor și neinteresant. Avea nevoie urgentă de o schimbare.

Mai era și primăvară. Violet petrecuse doi ani peste ocean, dar evenimentele notate de ea se petrecuseră într-un singur an. Începeau cu primăvara lui 1854 și se sfârșeau după aproape douăsprezece luni, tot primăvara. Dacă Joletta acționa acum repede, putea fi în Europa în același timp, primăvara, care pentru Violet fusese atât de important. Poate că va putea vedea aceleași flori și aceiași copaci înfloriți, aceleași plante pe dealuri și aceleași fructe.

Joletta sesiză că-i tremurau mâinile. Dar nu din cauza furiei sau a fricii, ci din cauza emoției.

Nu va permite ca mătușa ei să câștige. Sub nicio formă. Va descoperi o formulă, indiferent de ce va trebui să facă sau până unde va trebui să meargă. Cu jurnalul în posesia ei, va cântări mai mult când va veni timpul, să se decidă ce se va întâmpla cu parfumul.

Avea de gând să plece în Europa. Dorea să facă această călătorie pentru Mimi, o încercare de a motiva încrederea bunicii când îi lăsase jurnalul. Va pleca, pentru a scăpa de manipulațiile mătușii Estelle. Cel puțin pentru o vreme. Și făcea această călătorie și pentru ea. Avea să fie un fel de căutare, o căutare cu direcție. Dacă nu ieșea nimic din toată tevatura, măcar rămânea cu amintirea unei călătorii plăcute.

Ploua când avionul ateriză la Londra; o ploaie mărunță și gri, care murdărea geamurile și făcea bălți pe asfalt. Aerul umed și rece din terminalul din Heathrow mirosea a lână udă, pâine prăjită și șofran. Joletta inspiră adânc și zâmbi.

Anglia. Se afla în Anglia. Aproape că pleznea de bucurie. Era pentru prima oară când nu se simțea copleșită de depresia provocată de moartea lui Mimi și acesta era un lucru bun. Până în acest moment

călătoria fusese o țință și o îndatorire. Cele câteva zile până la plecare și le petrecuse căutând pe cineva care să o înlocuiască la servicii, inspectându-și garderoba, făcând bagaje și reglementând toate acele nenumărate detalii care sunt necesare când pleci pentru mai multe săptămâni de acasă. Avusese atâtea de făcut și a trebuit să se gândească la atâtea, încât noaptea nu reușea să închidă niciun ochi. De cum urcase seara la bordul avionului căzuse într-un somn de extenuare. Acum avea pentru prima oară senzația că această călătorie nu era un vis.

Joletta se hotărâse să facă o excursie în grup, deoarece ea nu avea deloc experiență în materie de călătorii. În timp ce altcineva se ocupa de problemele organizatorice, ea se putea concentra asupra motivelor călătoriei. Reușise să găsească o rută care corespundea cu cea străbătută de Violet Fossier și de soțul ei Gilbert, cu mulți ani în urmă. Începea în Anglia, colinda Franța și Elveția în lung și-n lat și sfârșea în Italia. Diferența era doar că Violet și Gilbert făcuseră acest drum în doi ani de zile, pe când Joletta trebuia să se mulțumească cu mai puțin. Uniforma roșie a ghidei era o imagine plăcută. Joletta se alătură turiștilor americani și se lăsă purtată, împreună cu ei, spre punctul de control vamal.

Cozile erau interminabile. Joletta își așează geanta de voiaj lângă picior și începu să scotocească prin poșetă în căutarea pașaportului. Îl găsi și își ridică privirea tocmai în momentul în care în jurul ei se auziră şușoteli. Chiar pe lângă coada la care stătea ea, trecea un grup de africani escortați de paznici, bărbații serioși și femeile în rochii lungi până-n pământ, din mătase subțire. Un murmur trecu prin rând, se vorbea că ar fi refugiați în urma unei lovituri de stat.

Apoi Joletta auzi în spatele ei pași grăbiți, întoarse capul și zări un tânăr cu plete, îmbrăcat în jeanși, trecând în grabă. Acesta se aplecă, fără să se oprească și-i luă Jolettei geanta de lângă ea.

— Hei! strigă ea și se repezi după el. Prinse cureaua genții și trase cu putere de ea.

Tânărul se opri brusc și se întoarse. Chipul îi era o mască de răutate și disperare, când se pregăti să o lovească pe Joletta. Aceasta îi sesizase intenția și se feri, însă lovitura o nimerise peste tâmplă și peste ureche. Se clătină și scăpă cureaua genții.

Două brațe puternice o prinseră din spate. Tânărul hoț făcu ochii mari, ridicând din sprâncene. Sări un pas înapoi și cu geanta la subsuoară, se înghesui printre refugiați, pierzându-se apoi în mulțime.

— Opriți-l! strigă Joletta și încercă să se smulgă din brațele bărbatului care o prinsese. Mi-a furat geanta!

Bărbatul o ținea strâns, Joletta nu se putea elibera nicicum.

— Lăsați-l doamnă, se auzi o voce calmă deasupra capului ei. Orice-ar fi în geantă nu poate fi mai valoros decât siguranța

dumneavoastră.

Joletta înlemni. Santal. Atât de proaspăt și de curat și totuși atât de delicat încât îți venea să te apropii și să-l inspiri. Simți cum o trece un fior de-a lungul spatelui răsunându-i în urechi. Se uită la el și făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea mai mult pentru sine decât pentru el.

— Ia străduiește-te puțin. Tyrone Kingsley Stuart Adamson al IV-lea, zâmbi ironic.

Ea îi spuse numele hotelului, menționează însă că transportul era asigurat de organizatorul excursiei. El făcu un gest cu mâna și-i explică, cum că autocarele vor fi demult plecate, până când ea va reuși să anunțe neplăcutul furt organelor competente.

Și avea dreptate. Când Joletta sfârși într-un târziu cu interminabilele explicații și cu efortul de a-și aminti fiecare piesă din conținutul genții, pentru a le nota în formulare, își dori să fi uitat toată povestea și nici să nu fi anunțat furtul. Oricum nu avusese nimic cu adevărat valoros în geantă. La un moment dat a avut de gând să pună fotocopia jurnalului în geanta de voiaj, dar s-a răzgândit în ultimul moment, preferând să-l aibă mai aproape de ea și-l bagease în poșetă. Originalul îl lăsase la New Orleans, bine ascuns, spera ea.

Ploaia încetase și se arată soarele, când ea și Rone ajunseră în oraș. Era foarte natural și practic să se lase invitată de el la un mic dejun. Nu putea să se comporte prea formal față de un bărbat care tocmai asistase la descrierea exactă a cămășii ei de noapte și a lenjeriei de corp. Iar el era atât de săritor și de înțeleghător, și o invitase cu atâta șarm, încât Joletta nu văzu niciun motiv pentru a-l refuza.

Depozitară bagajele Jolettei la hotel și ieșiră în oraș să ia masa. Într-un mic restaurant cu geamuri multicolore, pereți afumați și bănci tapițate cu piele verde comandară omletă cu șuncă, cârnăciori, ciuperci, roșii și o pizza deosebită cu brânză de capră.

— Așa, spuse Rone, după ce se îndepărtă chelnerul. Ești pur și simplu urmărită de ghinion sau ai probleme?

Această întrebare și-o pusese și Joletta. Dar ideea că mătușa ei pusese pe cineva pe urma ei era atât de enervantă încât nici nu voia să se gândească.

— Ghinion, cred eu, răspunse ea cu un zâmbet ușor chinuit. După ce mi s-a întâmplat azi dimineață, mă simt ca o începătoare în materie de turism.

El o privi îndelung și gânditor. Într-un târziu spuse:

— Se mai întâmplă. Dacă va mai fi vreodată cazul sper că-mi permiți să-ți sar în ajutor.

— Am să-mi notez în agendă numărul de telefon al agenției dumitale de salvare.

— Vorbesc serios.

Fusese un timp, în care și ea, ca orice adolescentă normală, visase la un cavaler, care să o apere și să o protejeze. Bărbatul din fața ei avea cele mai bune șanse să-i fie protector: Iradia căldură și îngrijorare și arăta chiar mai bine decât la prima întâlnire. Cutele de răs de pe față îi erau mai pronunțate, părul mai des și șatenul mai închis. Costumul era bine lucrat și purta o cămașă din mătase fină. Dar era totuși un străin, cineva cu probleme proprii. Iar Charles o vindecase odată pentru totdeauna de vise naive.

Ea scutură din cap.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar sunt în concediu, asta-i tot. N-o să mi se mai întâmple nimic.

— Hai să batem în lemn, spuse el și zâmbi amuzat. Sau poate mai bine nu. Ghinionul dumitale e norocul meu.

— Cred că mie mi-a ajuns, chiar dacă ar fi să te mai afli lângă mine din întâmplare, spuse ea și ciocăni în masă.

Zâmbetul lui dispăru și Rone întinse mâna și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

— Știi că pierzi un cercel?

Joletta își duse mâna la cerceul lat din aur și tresări când observă că gaura din ureche îi era vătămată.

— Asta-i de la tipul care m-a lovit. Bine că s-a deschis și nu mi-a rupt urechea.

— Stai așa să ți-l închid. Rone nu așteptă permisia ei, ci se aplecă, închizându-i Jolettei cerceul.

Veni atât de aproape de ea, încât Joletta îi putu vedea rândurile dese de sprâncene, și firele de barbă de sub piele. Se simți deodată extrem de vulnerabilă. Ce făcea el acum era o treabă foarte intimă; majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea ea, ori ar fi dat orice ca să nu fie nevoiți să facă așa ceva, ori ar fi fost foarte neîndemânatici.

Degetele sale îi atinseră obrazul, provocându-i fiori de plăcere și deșteptând în ea amintirea sărutului primit. Având în vedere dexteritatea mâinilor sale, Joletta se întrebă la ce fel de alte lucruri intime se mai pricepeau ele atât de bine.

Această neașteptată direcție în care i-o luaseră gândurile, o făcu să roșească. Pentru a părea indiferentă, îl întrebă:

— Cu ce treburi te afli în Anglia?

El o privi în ochi:

— Dacă ți-aș spune că dumneata m-ai adus aici m-ai crede?

— Sinceră să fiu, nu, răspunse ea.

— Bănuiam eu, spuse el, oftând, dar nu-și luă ochii de la fața ei roșie ca racul, când continuă:

— Ei bine, răspunsul este; afaceri și distracție. M-am hotărât să îmbin puțin dintr-una cu mai mult din cealaltă.

— Și cum faci asta?

Joletta se sprijini cu cotul de marginea mesei, așezându-și bărbia în palmă și așteptând răspunsul lui.

— Există oameni, începu el degajat, care ar spune că nu fac absolut nimic, deși o fac bine.

— Un playboy? Întrebă ea cu îndoială.

— Nu chiar.

— Mă gândeam eu. Mi-aduc aminte că și în New Orleans ai fost cu treburi.

— Da, nu eram sigur că-ți mai amintești acest lucru.

— Noaptea aceea încă mă urmărește, spuse ea supărată. Nu mi s-a mai întâmplat să fiu urmărită și aproape atacată.

— Pentru un moment am sperat că altceva e cauza pentru care nu poți uita acea noapte.

Privirea ei întrebătoare se dovedi falsă, căci Joletta roși din nou.

— Cred că știi foarte bine la ce mă refer, spuse el, își sprijini și el capul în palmă și îi zâmbi.

Joletta fu scutită de răspuns căci se servi masa. Rone se rezemă în scaun, însă n-o scăpă din ochi. După ce plecă chelnerul, Joletta era din nou în formă. Luă furculița în mână, se servi cu ciuperci și spuse:

— Voiai să-mi povestești despre munca dumitale.

— Serios? Da poate că voiam asta. Ca să fiu sincer, lucrez cu iluzii.

— Ești magician?

— Mai bine zis, iluzii filmate. Producător de spoturi publicitare.

Nu era sigură dacă să-l creadă sau nu. Glasul său conținea o notă de ironie, care era îndreptată ori împotriva propriei lui persoane ori împotriva ei. Oricum, era evident că-i place să o necăjească. Joletta spuse încet.

— Zău?

— Este o ocupație permisă de lege.

— Desigur, doar că eu mă așteptam să fii vreun manager puternic.

— Plicticos și limitat. Prefer să fiu propriul meu stăpân. Mai spune, te rog, încă o dată toate acele locuri pe care vrei să le vizitezi, așa cum le-ai declarat și la poliție. Tocmai am ajuns la concluzia, că poate ar trebui să le vizitez și eu, ca să găsesc câteva locuri pentru un nou layout european.

— În locul unui layout britanic?

Zâmbetul său era puțin amuzat, dar se mai ascundea ceva în spatele lui.

— Nu, te înșeli. Afacerile care m-au adus aici, se rezolvă repede. Dar din moment ce tot sunt aici și dumneata la fel, simt dorința interioară să fac front comun cu dumneata și să te însoțesc prin Europa. Ai ceva împotriva?

Furculița ei se opri brusc cu o bucată de omletă în ea. Ideea aceasta

năstrușnică nu se potrivea deloc cu personalitatea sa puternică.

— Nu mă privi așa surprinsă, spuse el. N-ai acționat niciodată spontan?

— Pe moment mă aflu aici cu dumneata. Mai multă experiență cu spontaneitatea n-am avut până acum.

Reuși să o spună pe un ton calm.

— Și chiar și pe asta o faci împotriva rațiunii, nu-i așa?

— Poți să-mi reproșezi ceva? Te cunosc la fel de puțin, ca în noaptea în care ne-am întâlnit prima oară.

— Cel puțin știu cum te cheamă, chiar dacă a fost nevoie să mă uit pe abțibildul de pe bagaje pentru a-ți afla numele.

— Asta nu contează.

— Nu, doamnă, sigur că nu, doamnă.

— Încetează! N-am nimic împotriva să-mi spui Joletta, zău că nu. Doar că...

— Corect, spuse el. Ești o femeie convențională, care nu-și permite să facă lucruri nehibzuite. Uită tot ce-am spus.

— Doar nu te așteptai să fiu de acord?

Știa că trebuia să lase baltă toată discuția, dar ceva din purtarea lui îi dădu Jolettei senzația că fusese prea radicală.

— Încercarea moarte n-are. Iar pentru a mă apăra trebuie să-ți explic că n-am propus să împărțim camera sau patul.

Jolettei i se încordară mușchii abdominali. Spuse cu hotărâre:

— Nici nu m-am gândit la așa ceva.

— Bine, mă bucur că am clarificat-o și pe asta.

Joletta se temu să nu fie luată în derâdere. Pentru a salva situația spuse:

— În orice caz, nu arăți ca un om care s-ar mulțumi cu o excursie în grup.

— Ai fi surprinsă să afli cu câte m-aș mulțumi eu, răspunse el și zămbi când văzu cât de repede se uită Joletta la el.

Ochii lui strălucitori erau numai provocare.

Joletta o acceptă, chiar dacă în alt sens.

— Zău? Presupun că nu-ți imaginezi nimic mai frumos decât o zi prin Londra într-un autocar plin de turiști și să vizitezi turnul orașului.

— La drept vorbind, răspunse el, e mai practic să vizitezi turnul sub îndrumarea unui ghid. Intri cu grupul înaintea celorlalți turiști, care trebuie să stea la coadă.

— Da, confirmă ea bucuroasă. Voiam mai întâi să mă plimb puțin prin Hyde Park, ca să mă dezmoțesc după zborul lung.

El împinse farfuria deoparte.

— Vrei să faci totul într-o singură zi?

— Și am de gând să mă duc cu metroul până la parc, doar ca să văd dacă mă descurc cu sistemul lor. Fără taxiuri.

— Corect.

Vocea lui părea destul de seacă.

— N-am prea mult timp, de aceea vreau să le fac pe toate deodată, motivă Joletta stăpânindu-și un zâmbet. Și sigur că te înțeleg dacă te-ai răzgândit și preferi să nu mă mai însoțești.

— Nici nu mi-a trecut prin cap, o contrazise el și făcu semn spre farfuria ei.

— Mănâncă tot. Trebuie să ne grăbim puțin, dacă vrem să le facem pe toate.

Fusese atât de sigură că el va ceda. Acum era prizoniera propriei ei nesocotințe și trebuia să joace până la capăt. Doar nu-i strica. Avea să fie mereu printre oameni și va uita în felul acesta și de problemele ei.

Cel mai mare obstacol în derularea planului ei era Rone.

Făcea tot posibilul pentru a-i distra Jolettei atenția, îi propuse să închirieze o barcă și să se plimbe pe lac sau să cumpere niște sandvișuri și ceai și să facă un picnic sub castanii înfloriți. O făcu atentă la deosebita combinație de culori a palizilor funcționari englezi îmbrăcați în alb-gri, care se colorau în roșu datorită soarelui de după amiază surprinzător de puternic.

În turn îi șopti la ureche sălbatice planuri de furt ale bijuteriilor coroanei. Se pierdură de grup când rămaseră locului să privească corbii din curte care, după cum spunea legenda, erau obligați să rămână în turn, pentru ca acesta să nu cadă și odată cu el și Anglia. Lui Rone îi era tare milă de ei, spunând că ar fi niște prizonieri moderni, care trebuie să suporte o pedeapsă deosebit de crudă; corbii se împerechează în aer și din cauză că aceștia aveau aripile tăiate, erau siliți să trăiască într-un veșnic celibat.

Joletta râse de el și încercă pe cât putea să-l ignore, jonglând cu aparatul de fotografiat, geanta și blocnotesul, pentru a fotografia sau nota tot ce vedea. Își făcea notițe exacte despre distanțe și intervale de timp și tot ce avea vreo legătură cu cifrele, începând cu străzile și sfârșind cu segmentele turnului. După câțva timp observă că Rone îi era de mare ajutor căci ținea carnetelul când ea fotografia sau ducea el geanta ei de umăr, când pe ea o incomoda la scris. Joletta îi fu recunoscătoare până când observă că el îi citea pe furiș notițele din carnet.

Când făcură încă o dată schimb de genți și carnete, Joletta îl privi îndelung în ochi. El îi întoarse privirea, apoi ridică o sprânceană.

— Da, doamnă?

— Nimic, răspunse ea și se chinui să zâmbească.

Își spuse că era normal ca el să-i sară în ajutor, că era rezultatul unei politeti înăscute. Și era foarte omenesc ca el să arunce o privire în carnetul ei, dacă tot îl ținea în mână. Nimic altceva nu se ascundea în spatele acestui gest. Ce-ar fi putut să se ascundă?

Încheiară ziua cu o friptură, pate de rinichi și o sticlă de Cabernet Sauvignon într-un mic restaurant din West End.

Începură să se contrazică pe tema pateului de rinichi care avea gust de ficat sau care poate era combinat cu pate de ficat, până când chelnerul și bucătarul veniră să-i lămurească. Însă la sfârșitul discuției, Joletta se simțea atât de epuizată, încât îi era indiferent din ce era făcut pateul.

Rone insistă să între și el în hotelul la care stătea ea. Joletta simți cum i se strânge stomacul când se apropiară de ușa camerei ei. Fusese o zi frumoasă și era păcat să se termine cu o ceartă în fața ușii, în cazul în care el dorea să rămână la ea.

N-ar fi trebuit să-și facă griji. El deschise ușa și aruncă o privire în cameră. Apoi se întoarse și-i întinse cheia. Ea dădu să o ia, dar el îi prinse mâna și o ținu strâns, măsurând-o pe Joletta cu ochii lui albaștri. Buzele i se subțiară, Rone scutură din cap aproape imperceptibil și-i eliberă mâna cu cheile. Apoi dispăru după ce-i dori noapte bună și-i promise că o va suna de dimineață.

Joletta închise ușa în urma ei și rămase locului. Nici măcar nu încercase să o sărute. Pentru un moment crezuse că... dar nu! Era surprinzător, având în vedere modul în care se cunoscuseră. Dar și el era un tip destul de ciudat.

Cântări cheia în mână și încercă să-și dea seama dacă se simțea ușurată sau jignită. Nu știa, chiar că nu știa.

CAPITOLUL 4

Azi am fost să cumpăr prosoape de bucătărie din in, din acelea de care și-a cumpărat verișoara mea Lilith de la Fortnum & Mason. O întreprindere trivială, dar aceste prosoape de bucătărie sunt singurul lucru pe care Gilbert mi-a permis să le cumpăr. Am luat douăsprezece bucăți în carouri bleu și mă rog lui Dumnezeu să nu-i placă.

Mai târziu m-a prins ploaia.

Cât de ușor de scris și totuși ce senzație tulburătoare să te plimbi prin ploaie – aș fi spus ce senzație excitantă, dar aceste cuvinte nu se cuvine să le spună o doamnă în vârstă de douăzeci și șase de ani, căsătorită și la locui ei.

Violet colindă raionul de alimente de la Fortnum & Mason, oprindu-se din când în când pentru a privi coșurile de picnic, mirodeniile sau cutiile de ceai și refuzând ajutorul prietenos al vânzătoarelor. Tare i-ar fi plăcut să cumpere câte ceva, niște brânză și poate o sticlă de vin sau un tort micuț și niște biscuiți, pentru a le duce la hotelul la care locuiau, ea și Gilbert. Dar știa foarte bine că soțul ei ar fi avut de obiectat. Gilbert era mereu foarte preocupat de imaginea lui și ar fi fost de-a dreptul îngrozit dacă personalul hotelului l-ar fi bănuțit că face economii, mâncând în cameră și nu în restaurantul hotelului.

Trăseseră la Brown's Hotel, un hotel deschis de servitorii lordului Byron cu câțiva ani în urmă, fapt ce făcea din acest loc un simbol al calității. Violet găsea hotelul pur și simplu demodat.

Pentru Violet era o senzație destul de stranie să iasă fără cameristă pe stradă. Hermine, umbra ei permanentă în New Orleans, nu suporta clima din Anglia și cum scotea puțin nasul la aer, răcea și trebuia să zacă la pat. Dar în ciuda multor femei care se plimbau ori câte două, ori în compania unui bărbat, existau și doamne destul de respectabile care erau singure. Erau chiar atât de numeroase, încât Violet nu trebuia să se teamă că va trece drept nesperioasă, plimbându-se singură. Și după cum observă, lipsa cameristei aducea cu sine și avantaje. Violet înainta singură mult mai repede. Și simțea acel minunat sentiment de libertate, că poate să cumpere ce pofteste, fără ca Hermine să comenteze mereu despre greutatea imposibilă a coșului de cumpărături. Violet părăsi magazinul și se plimbă de-a lungul străzii, fără un scop anume, savurându-și excursia se opri în fața unei vitrine,

în care erau expuse suveniruri de la marea expoziție a prințului Albert, care avusese loc cu trei ani în urmă. Printre multe altele în vitrină se aflau și miniaturi din sticlă în forma minunatului lui palat. Violet intră apoi într-o librărie și fu tentată să cumpere un mic volum de poezii ale lui William Blake, îmbrăcat în piele și foarte frumos ilustrat, dar se răzgândi. După ce se mai plimbă o vreme, cerul se întunecă și în depărtare se auziră tunete.

Ce-i drept, avea ea o umbrelă, dar aceasta era împotriva soarelui dogoritor din Louisiana și nu împotriva ploii londoneze. Stofa fină din mătase era nu numai prea subțire, dar și prea îngustă, ca să acopere toată crinolina Violetei. Toate trăsurile păreau ocupate. Londonezii sesizaseră brusca schimbare a vremii mult mai repede decât ea.

Un vânt rece bătea de-a lungul străzii. Îi umfla fustele din mătase verde și îi flutura panglicile de aceeași culoare de la pălărioara de catifea, care-i stătea foarte cochet pe căpșorul buclat. Violet se uită în jur după un adăpost. Puțin mai încolo pe partea cealaltă a străzii, zări intrarea de marmură, în formă de arc, a unui părculeț. În parc se aflau castani uriași înfloriți și tufe de rododendron. În mijloc era construit un pavilion din fier forjat pe care se cățarau tulpinile unor copaci Ginkgo.

Primele picături de ploaie căzură, Violet își deschise umbrela, își adună fustele și coborî de pe trotuar în stradă. Cu umbrela îndreptată în față împotriva vântului, alergă spre trotuarul de vis-à-vis.

Deodată se auziră copite de cai, un nechezat puternic și scârțâitul chinuit al unei frâne de mână. Violet își coborî iute umbrela din fața ochilor și zări o trăsură îndreptându-se cu viteză spre ea. Un bărbat înjura în gura mare, un bici pocni. Vizitiul cu favoriți lungi trase de hățuri și calul mare și gri se ridică în două picioare chiar lângă Violet.

Deodată un braț de oțel o prinse de talie. Ea își întoarse capul, în timp ce jumătate trasă, jumătate smulsă, cineva o duse până la trotuar. Roțile de fier ale trăsurii trecură pe lângă ea la câțiva centimetri distanță. Vântul aduse înjurăturile vizitiului și strigătele enervate ale pasagerului din geam, până la urechile Violetei.

Strânsoarea puternică din jurul taliei și corsetul strâmt îi tăiară respirația Violetei. Tremurând, încercă să tragă aer în plămâni, fixând în același timp cravata bărbatului care o ținea în brațe.

Însemnele de pe acul de cravată auriu și modelul delicat de pe vesta omului începură să danseze în fața ochilor Violetei și totuși ea știa că nu avea să uite niciodată acest model. Când se asigură că nu va leșina, Violet ridică capul încet.

Primul lucru pe care l-a văzut au fost ochii lui. Erau atât de limpezi, buni și prietenoși, în ciuda culorii lor gri-albastră, și cristalini. Puțini oblici, cu sprâncene drepte, aveau genele atât de dese, încât dădeau privirii o notă foarte misterioasă. Pomeții îi erau înalți,

aproape slavi, nasul drept și bărbia energică. Gura îi era puternic arcuită însă avea ceva blând. Îi căzuse pălăria și ieșise la iveală un păr scurt, șaten și ciufulit de vânt și umezeală.

Violet deveni deodată conștientă de bătăile grele ale inimii lui, simțindu-le în palme. Ochii i se întunecară și pleoapele i se coborâră rușinate.

Bărbatul îi dădu imediat drumul.

— Iertați-mă, mylady, spuse el făcând un pas înapoi și înclinându-se politicos.

Ea știuse că tipul are un accent, încă dinainte ca el să spună ceva.

— Nu, vă rog, spuse ea încet. Eu trebuie să vă mulțumesc.

— Vă rog să nu faceți asta. Ceea ce am făcut eu, este normal.

Se uită în jur și privirea îi căzu pe pălăria sa care zăcea strivită de trăsură în mijlocul străzii ude. Lângă pălărie se afla umbrela ei sfâșiată. Ploaia se întetise.

— După cum se vede, umbrela dumneavoastră a devenit la fel de nefolositoare ca și pălăria mea, căci altfel m-aș fi repezit să v-o aduc.

— Vai, lăsați, murmură ea.

— Da, dar trebuie să vă adăpostiți într-un loc uscat. Veniți.

O prinse de braț și se îndreptă cu ea spre pavilionul din parc. Ea îi urmă docilă, ținându-și cu cealaltă mână fustele voluminoase și lungi, pentru a se putea deplasa mai repede. Alergară prin iarba udă, urcară treptele și se feriră de firul de apă ce se scurgea de pe acoperișul oblic.

Era uimitor cât de întuneric era la umbra copacilor pe timp de furtună. Ploaia răpăia ca o cascadă pe treptele pavilionului și în iarba proaspătă de primăvară.

Violet fixa ca hipnotizată ploaia de afară, apoi însă o trecu un fior rece și își frecă brațele ca să se încălzească. Răcoarea îi venea din interior, căci brațele îi erau protejate de mânecile jachetei verzi din catifea. Stropi de ploaie îi picuraseră pe catifea. Violet își scoase mânușile și încercă să îndepărteze picăturile. Stofa era distrusă și nu purtase jacheta decât de două ori de când o cumpărase. Gilbert nu va fi foarte încântat.

Bărbatul de lângă ea spuse încet:

— Știu că nu este conform regulii, dar din moment ce nu este nimeni pe aici care să mă prezinte dumneavoastră, am să mă prezint singur.

Își înclină ușor capul.

— Mă numesc Allain Massari, mylady, la dispoziția dumneavoastră.

— Cum aș putea să fiu atât de nerecunoscătoare și să refuz să fac cunoștință cu dumneavoastră? spuse ea și îi întinse mâna. Dar cred că nu sunteți englez. Francez? Sau italian?

Ochii săi străluciră amuzați:

— Mama mea a fost pe jumătate franțuzoaică, pe jumătate

italiancă, iar tata n-avea patrie, însă avea mulți prieteni prin multe țări și mai ales în Anglia. Eu sunt de toate și mă consider pur și simplu european.

Era oare doar o elegantă descriere a faptului că nu avea dreptul la numele tatălui său și că-l preluase din cauza aceasta pe cel al mamei? Dar nu-i putea pune o întrebare atât de penibilă. Și oricum nu conta, căci această cunoștință nu avea să fie de prea lungă durată. Aceste gânduri se perindau prin mintea Violetei, când observă deodată că nici nu mai vorbeau englezește.

— O, dar vorbiți foarte bine franceza, monsieur.

— Am avut senzația că vă simțiți mai bine dacă vorbim franțuzește. Am avut dreptate, nu-i așa?

Ea aprobă și-i povesti că provine din Louisiana franceză. Apoi spuse.

— Vorbiți la fel de bine și italiana?

— Sunt, din fericire, talentat la limbi, spuse el scurt, apoi privirea îi căzu pe obrazul ei. Se încruntă și își scoase batista.

— Îmi permiteți?

O prinse cu o mână de bărbie, îi întoarse fața spre lumină și îi tamponă cu batista toate picăturile de apă de pe frunte, obraji și sprâncene.

Violet era conștientă de faptul, că n-ar fi trebuit să-i permită, că ar fi trebuit măcar să protesteze și totuși rămase nemișcată. Mâinile lui aveau forme frumoase și erau îngrijite, se observau însă și bătăturile de pe degete și din palmă. Un semn clar că exersa lupte cu spada. Foarte interesant. Violet își plimbă privirea peste chipul lui, îi observă trăsăturile puternice și constată, surprinsă, cât de adâncit era în ceea ce tocmai făcea.

El suportă examinarea ei tacită și se uită apoi brusc în ochii ei.

Ceea ce se întâmplă fu incredibil și inevitabil totodată.

Batista îi alunecă din mână, căzu pe rochia ei și flutură albă la pământ. O vorbă șoptită, o rugămintă sau un blestem poate îi scăpa, în ce limbă, nu reuși Violet să-și dea seama, atât de tare își simțea ea pulsul răsunându-i în tâmpile. Cu infinită tandrețe el se aplecă spre ea și-i atinse buzele cu ale sale.

Era un sărut de o gingășie atât de dulce încât pătrunse până la inima ei. Violet simți cum o podidesc lacrimile, simți gustul lor sărat și gura i se cutremură sub a lui, în timp ce sângele îi curgea prin vene precum spuma șampaniei acidulate. Avea senzația că se rupsese de timp, că se afla în ceruri, unde nu mai conta ce și cine era. Era ca și cum descoperise o parte din ea, care-i scăpase până acum, o parte ce lipsise și care umplea perfect golul, neputând să se mai piardă vreodată. Nu mai conta decât clipa și senzațiile care-o făceau pe aceasta a ei.

El își înălță capul și privirea îi rămase ațintită asupra buzelor ei moi și roșii. Încet, de parcă ar fi avut nevoie de o putere supraomenească, se depărtă de ea, până când umerii îi atinseră coloana centrală ce susținea pavilionul. Se întoarse și se prinse cu mâinile de coloană cu atâta forță, încât i se înălbiră încheieturile degetelor.

— Iertați-mă, spuse, manierele mele – dar n-am vrut să fiu lipsit de respect, jur.

— Nu spuneți asta. Violet vorbea atât de încet, încât el abia o auzi. A fost – a fost și vina mea.

El scutură din cap.

— O să mă considerați un derbedeu, că am profitat de ocazie. Nu e așa – adică așa este, dar n-a fost cu intenție.

— Știu.

Privirea ei se îndreptă spre spatele lui lat și se opri apoi asupra mâinilor ei.

— Serios?

Se întoarse spre ea, dar păstră distanța.

Un zâmbet tremurat se ivi pe buzele ei.

— Cred că dacă ar fi fost cu intenție, ați fi avut nevoie de mai mult rafinament.

În glasul său se deslușiră ușurarea și bucuria când spuse:

— Asta mi-ar plăcea și mie să cred.

Privirile li se întâlniră pentru-o clipă fără sfârșit. Ea se depărtă un pas de lângă el și privi la copacii parcului.

— Sunt căsătorită, mărturisi ea scurt.

El tăcu, apoi spuse.

— Știu. Am văzut inelul.

Violet se uită la mâna ei cu rubinul în cerculețul ondulat de pe inelul din aur, verigheta tradițională a familiei lui Gilbert. Își făcu mâna pumn, ca să nu mai vadă inelul. În același timp roși, gândindu-se dacă nu cumva a mers prea departe.

El rupse din nou tăcerea.

— Unde locuiți aici în Londra?

— La hotel, răspunse ea fără a dezvălui numele hotelului. Nu mai stăm decât câteva zile aici, pe urmă vom vizita și alte părți ale Marii Britanii. După aceea vom trece canalul spre Franța.

— Spre Paris, evident.

Ea aprobă. Între ei se lăsă liniștea acompaniată de ropotul ploii, care începea să se oprească. Violet se uită pe furiș la bărbatul care o sărutase, dar acesta părea adâncit în gânduri, neplăcute pesemne, căci stătea încruntat. Ea înghiți în sec și spuse cu glas înăbușit:

— Soțul meu mă așteaptă la hotel. Trebuie să mă întorc cât se poate de repede.

— Am să vă comand o trăsură cum se oprește ploaia.
— Ar fi foarte drăguț.
— Nu, spuse el, doar necesar, chiar dacă eu aș prefera ca lucrurile să stea altfel.

Vocea sa avea ceva sec, definitiv. Trecu însă câțva timp până când el se puse în mișcare. Nici ea nu se urni. Se priveau cu ochii mari și chipuri palide.

Ploaia se potoli. Norii își continuară drumul, lăsând lumina zilei mai puternică în urma lor. Peste parc se așternu un luciul verzui ca o ceață din praf de jad. Undeva o pasăre își striga cântul rugător și dureros. Nu primi niciun răspuns.

La scurt timp după aceasta, el o urcă într-o trăsură. Violet îi spuse adresa, pentru ca el să i-o poată comunica birjarului. Apoi el se înclină foarte formal și corect, cu tot respectul necesar, însă ochii îi erau triști. Violet îl salută scurt și îi făcu semn cu mâna înmănușată. Trăsura porni și când Violet întoarse capul, îl văzu stând în același loc, privind în urma ei.

Gilbert nu venise încă la hotel când Violet ajunse. Astfel ea avu timp să se schimbe de pantofii și hainele ude și să le trimită la curățat. Și-i mai rămase și timp să comande un ceai, de care avea nevoie ca să-și alunge frigul din trup și să-și revină.

Soțul ei o găsi stând într-un capot albastru în fața șemineului din dormitor. Violet așează ceașca ei pe masă, pentru a-i turna și lui niște ceai. El o sărută pe frunte, apoi se întoarse cu spatele spre foc și primi ceașca cu ceai. Mirosea a haine vechi și a țigarete, pe care ea, după cum știa și el foarte bine, le ura. În mod inexplicabil mâna ei tremură când îi întinse ceașca cu ceai.

— Ce-ai rezolvat în oraș? întrebă ea iute, ca să depășească momentul penibil.

— Foarte puțin. Majoritatea interioarelor care se produc în ziua de azi în Anglia sunt gândite pentru încăperi mici ca această cameră de hotel. Se pare că oamenii aceștia nu pricep nicicum că eu am nevoie de ceva mai generos pentru tavanele înalte și încăperile mari necesare climei noastre din Louisiana. Nu se gândesc decât cum să se ferească de frig în camere mici și închise.

— Eu mă gândeam, că având în vedere interesul lor momentan pentru India, unde este aceeași climă caldă...

— Of, englezii ăștia! Ei așteaptă ca India să se adapteze obiceiurilor lor – adică mobilierului lor – în loc să fie invers.

— Dar minunatele paravane și stofe ale regatelor orientale, ca să nu mai vorbim de porțelanuri și de mesele din alamă, sunt acum la modă.

— Numai ca decor, nu ca mobilă, spuse el scurt. Cred că ar trebui să mă uit după niște piese mai vechi, de la casele de pe vechile moșii. Poate că vor fi mai potrivite.

— O idee nemaipomenită, spuse ea, căci știa că el asta așteaptă de la ea.

El gustă din ceai și continuă.

— Dar poate că ar fi mai bine să abandonăm căutările aici și să trecem direct în Franța. Din cauza războiului, pentru că sunt trimise multe trupe și muniție spre Turcia și Marea Neagră, este atâtă tâmbălău și înghesuială în porturi, încât probabil am avea probleme serioase cu transportul mobilei spre Louisiana. Și majoritatea oamenilor sunt de părere că o să fie și mai rău.

Violet știa că Gilbert era foarte mulțumit că se află în Europa în timpul acestui conflict. Era foarte interesat de înțelegerea pe care o făcuseră Marea Britanie, Franța, Austria și Prusia împotriva țarului Nicolai I al Rusiei, care încerca să determine de unul singur soarta Turciei, „*omul bolnav al Europei*”. Gilbert plecă după ziar, pentru a se informa despre noile activități războinice. Ultima știre vorbea despre sosirea trupelor britanice și franceze la Varna, trupe care urmau să apere Constantinopolul de atacurile rușilor.

— Chiar crezi că o să ne luptăm? întrebă Violet.

— Poporul englez pare să fie cuprins de dorințe de luptă. Aberdeen și cabinetul său vor trebui să intervină încă înainte să vină vara și asta doar pentru a potoli spiritele.

— Un atac asupra punctelor marinei rusești în Sevastopol?

— Exact.

Răspunsul său fu foarte scurt.

Gilbert se enerva de fiecare dată, când Violet dădea dovadă de prea multă înțelegere când se discutau subiecte, care, după părerea lui, erau rezervate bărbaților. Violet știa acest lucru, dar nu renunța ușor.

— Dar din moment ce Anglia și Franța sunt aliați, am avea probleme cu mobila atât în Anglia cât și în Franța.

— Pregătirile de război ale lui Napoleon al III-lea nu sunt atât de înaintate precum cele ale englezilor. Nu cred că vom avea prea mari greutăți dacă nu mai pierdem timpul pe aici.

Violet își înclină puțin capul într-o parte.

— Bineînțeles, n-am nimic de obiectat, dar ne plănuisem să vizităm încă multe locuri. Bath și Brighton, marea – ca să nu mai spun de Scoția și de Wales.

— Nu ne împiedică nimic să mai venim aici poate peste un an, dacă războiul va înceta. În ceea ce privește Bath, am putea să facem un mic ocol. Ar fi o idee bună, așa-i?

— Desigur, spuse Violet, străduindu-se să pară mulțumită.

— Dar tu cum ți-ai petrecut dimineața, chère? o întrebă soțul ei. Ai găsit prosoape din acelea de care căutai?

Ea îi povesti despre cumpărături și-i descrie cum era cât pe ce să aibă un accident. Despre necunoscutul care o salvase nu pomeni

nimic. Gilbert era un tip foarte sensibil care adesea înțelegea mai mult decât îi spuneai. Și mai era și foarte gelos pe deasupra. Violet preferă să nu-i povestească evenimentele cu lux de amănunte.

Se surprinse pe sine studiindu-l pe Gilbert, în timp ce el stătea în picioare în fața ei. După aproape șapte ani de căsnicie, avea încă senzația că-l cunoaște foarte puțin. Era un om închis în el, care rareori își acorda încrederea cuiva.

O parte a problemei, presupuse ea, consta probabil și în diferența de vârstă dintre ei. Gilbert era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât ea. Câteodată Violet avea senzația că el o tratează ca pe un copil, care trebuie mereu condus, dirijat și ferit de influențele exterioare.

Gilbert Fossier era un om înstărit. Poseda plantații de trestie de zahăr și bumbac, case, vaporase și o bucată mare de pământ în Vieux Carré din New Orleans. Se căsătorise de tânăr, dar soția sa fu răpusă de una dintre numeroasele epidemii de pe atunci. Se concentrase apoi asupra sporirii averii, până când o cunoscuse pe Violet la un bal. Încă în aceeași seară îi ceru tatălui ei permisiunea de a face curte fiicei sale.

Violet nu se opuse căsătoriei. Avea abia șaptesprezece ani, dar nu era o fire frivolă. Pe Gilbert îl găsi foarte distins, cu trupul său puternic, părul negru ca pana corbului și tâmplele grizonate. Se simțea flatată că un bărbat atât de mare și de bogat o alesese tocmai pe ea; valoarea acestor lucruri i se inoculase încă de mică. El părea înțelept și generos, sigur pe el și calm, în comparație cu bărbații nepricepuți și înflăcărați, care erau de-o vârstă cu Violet. Îi acceptase chiar foarte bucuroasă inelul de logodnă.

Dar pe urmă veni noaptea nunții și fu nevoită să constate că Gilbert nu mai era deloc calm și doar când o vedea în cămașă de noapte el începea să tremure din cap până-n picioare. Dorința lui de a o avea fusese atât de puternică și teama de a nu face față, atât de mare, încât o trântise pe pat și o luase în grabă.

Treaba asta se va reglementa cu timpul îi spuse mama ei. Dar nu se întâmplă așa. În cele câteva săptămâni când simțise și ea o oarecare reacție la pasiunea soțului ei, pe acesta îl excitaseră atât de tare mișcările ei atente, încât totul se termină înainte să înceapă și-i păru rău, se gândea ea, dar nu era în stare să schimbe lucrurile cu nimic. Violet suporta aceste împerecheri de scurtă durată și se bucura atunci când avea voie să se culce singură.

Totuși nu se îndoia de faptul că Gilbert o iubea. Era atât de posesiv, încât putea să tune și să fulgere ore-n șir dacă ea zâmbea cumva vreunui bărbat care-i era prezentat, sau se arunca în genunchi în fața ei, cerându-i credință veșnică, dacă vreunul întorcea capul după ea mai mult de două ori.

Gilbert era bun și generos, dar câteodată era un adevărat tiran. Era

istet și nu permitea să i se pună la îndoială cunoștințele. Încrederea în sine era desigur o parte a lui, iar dacă cineva se îndoia de autoritatea lui, Gilbert putea să devină foarte încăpățânat. De când se căsătoriseră, crescuse în greutate, devenise cam gras în jurul taliei și părul îi albise mai tare. Ochii, căprui cu pete verzi, i se adânciră și mai tare în cap, iar privirea îi devenise mai cinică.

Gilbert o studia acum cu ochii pe jumătate închiși. Violetei îi stătu inima-n loc și încercă să se concentreze asupra ceștii de ceai.

El îi luă ceașca din mână și o așează deasupra șemineului, apoi o prinse de mână și o ridică,

— Mă bucur să te văd după-amiază în capot de casă, chère. Deja mă gândeam că poate nu te simți bine aici. Sunt încântat că nu-i așa.

Violet tresări când el îi atinse rotunjimile sânilor.

— Gilbert, spuse ea iute, Hermine ar putea să se scoale din pat și ar putea să dea peste noi.

— Știi bine că n-ar intra fără să ceară voie.

— Dar ar părea foarte ciudat dacă ar găsi ușile încuiate.

— Ei și? Probabil știe și ea care este unul din motivele acestei călătorii, adică să te las gravidă.

Acest lucru nu-l putea nega. Hermine era de partea lui Gilbert în această privință, fiind convinsă că stăpâna ei este prea rece și din cauza aceasta nu poate să rămână gravidă.

De asemenea, era de părere că Violet avea nevoie urgentă de un copil, pentru a-i ridica statutul. Era destul de respectată și în calitate de cameristă a stăpânei, dar dacă Violet devenea mama moștenitorului averii lui Fossier, atunci și postul de cameristă avea să fie avansat probabil la cel de guvernantă. După atâția ani, speranțele Herminei cam secaseră, până când veni vorba de această călătorie prin Europa. Era convinsă că o cură de băi la Bath sau Wiesbaden în Germania, vor da rezultate. Și dacă nu, tot mai exista Lourdes, ca ultimă soluție. Hermine avea mare încredere în băi și locuri sfinte, mai ales când participa și Gilbert cu partea lui. Acest lucru, spunea ea fără urmă de zămbet, era indispensabil.

Violet era și ea pornită pe făcut copii. Ar fi avut atunci, în sfârșit, pe cineva pe care să-l iubească, o ființă mică, dulce și caldă. Grija pentru acest copil îi va umple golul zilelor și-i va fi pretext pentru a-l refuza pe Gilbert în vizitele sale nocturne.

Soțul ei o purtă pe Violet spre patul greu din lemn de trandafiri, cu perdele din mătase maro-aurie. Îi deschise capotul și i-l dezbracă încet, lăsând-o doar în lenjerie de corp. În timp ce ea se întinse pe saltea, el se eliberă iute de haină, pantaloni, vestă, cravată și cămașă. Apoi sări, în chiloți, în pat lângă ea.

Violet se supuse docilă și rămase liniștită când el începu să-i descheie nasturii minuscule ai bluzei. Simți apoi buzele lui fierbinți pe

sâni, sugând și rozând, dureros, neînduplecat. Când ea protestă ușor, el trase de chiloțelul ei și i-l dezbracă repede.

Apoi se grăbi să se culce peste ea, își scoase sexul prin deschizătura chilotului și își făcu loc între picioarele ei. Ea i se întinse în întâmpinare, pentru a evita durerea. Mișcările lui grăbite provocau scârțâit de arcuri și mișcări ale perdelelor patului. Apoi, înainte să fi început bine, Gilbert se aplecă, își apăsă gura de a ei și începu să miște din șolduri cu disperare.

Violet nu putea să respire și nici să se miște din cauza greutății lui. În disperarea ei, prin fața ochilor închiși îi trecu imaginea lui Allain Massari. În minte îi auzea ecoul numelui în timp ce lacrimile își croiau drum pe tâmpile, sfârșind apoi în părul ei.

A doua zi de dimineață Violet găsi pe tava adusă de camerista hotelului, alături de micul dejun, o creangă de liliac. Hermine trase perdelele și deschise ferestrele.

Gilbert era genul de om care se scoală devreme și acum se afla la plimbarea sa matinală ca să-și procure ziarele. Micul dejun îl servea altundeva, căci adoptase imediat obiceiul englezilor de a începe dimineața cu o masă consistentă, iar restaurantul hotelului nu oferea decât un mic dejun simplu.

Violet se așază în capul oaselor și se uită la sandvișurile calde, unt și cafea, obișnuitul mic dejun. Ar fi preferat *café au lait* dar se pare că englezii nu obișnuiau să bea așa ceva, deci se mulțumi să adauge puțină frișcă la cafeaua slabă.

În timp ce amesteca frișca în cafea, atenția îi fu atrasă de creanga de liliac. Așază lingurița deoparte și luă floarea în mână. Era de un violet pal și părea udă de rouă, iar mireasma pe care o împrăștiu florile micuțe era proaspătă și dulce ca o adiere de primăvară. Violet inspiră adânc aroma crenguței de liliac și un zâmbet îi apărui pe buze.

Abia acum observă că sub liliac se afla o scrisoare.

Asemenea sentimentalisme nu erau genul lui Gilbert. Violet ridică scrisoarea și înainte de a-i rupe sigiliul o privi curioasă pe toate părțile.

Scrisoarea nu era de la Gilbert.

Nu purta semnătură și niciun alt fel de mesaj în afară de câteva versuri cu cerneală neagră și scris energetic.

Limba iubirii ar putea-o vorbi

Cu cele mai duioase cuvinte.

Nicio floare mai potrivită n-ar fi,

Niciuna mai multe promite.

Fetele visează meditănd,

Dacă florile mai dulci decât vorbele sunt.

Violet cunoștea autorul; era poeta care a scris „*Sonetul din*

portugheză” , Elisabeth Barret Browning.

Cunoștea și semnificația acestor versuri.

Căută pe tavă plicul scrisorii și privi sigiliul. Da. Aceleași însemne de pe acul de cravată, pe care-l purtase Allain Massari cu o zi înainte. Același desen, o pasăre Phoenix cu o cunună de lauri, reprezenta și sigiliul.

Da.

Inspiră adânc și începu să-și roadă buza inferioară. Allain Massari aflate numărul camerei în care locuia ea cu soțul ei. Probabil că cu câteva clipe în urmă el se aflate în fața ușii, convingându-o pe cameristă să-i permită să-și pună și el mesajul alături de micul dejun.

O da, Violet înțelese.

În limbajul florilor, pe care Shakespeare îl iubise la rândul său și care fusese făcut popular de romantici, liliacul simboliza ceva anume.

Era simbolul unui *început de dragoste*.

CAPITOLUL 5

Patru zile mai târziu Violet cobora scările hotelului în urma hamalilor ce-i cărau valizele și cutiile. Gilbert îi spusese să aștepte în holul hotelului, cât timp el va supraveghea încărcatul bagajelor și va comanda trăsura ce avea să-i ducă la gară.

— Ești sigură că n-am uitat nimic, Hermine? o întrebă Violet pe camerista ei.

— Da, mamsell. La mine sunt și bijuteriile și cutia cu parfumuri, creme și farduri. Fiți fără grijă, am luat totul.

Vocea cameristei era liniștitoare, dar și puțin obosită. Pe Violet o mustră conștiința. Hermine se simțea mai bine, dar tusea tot nu-i trecuse și era urât din partea Violetei să-și suprasolicite camerista.

Isteria care-o cuprinsese în timpul împachetatului era destul de neobișnuită la Violet. Când se afla în călătorii, era de regulă foarte degajată și calmă.

Dar de câteva zile încoace, parcă nu mai era ea. Și colac peste pupază îi mai venise și ciclul, fapt de care nu se prea bucura, căci nici de data aceasta nu reușise să rămână gravidă. Iar Gilbert refuzase să amâne plecarea pe motiv că Violet nu se simțea bine. Spunea că biletele erau deja cumpărate și că nu vedea cu ce era un vagon mai incomod decât o cameră de hotel. Părea să nu priceapă că ei îi este destul de incomodă toaleta din tren.

Și adevărul era că Violet nu avea niciun chef să părăsească Londra. La întrebările insistente ale lui Gilbert, ea fu nevoită să recunoască că vizitase toate monumentele importante, muzeele și galeriile de artă și că băuse destul ceai. Nu mai avea deci niciun motiv logic pentru a mai zăbovi prin Londra

Ea bineînțeles că cunoștea motivul. Un motiv, pe care Gilbert cu siguranță că nu l-ar fi acceptat. Iar la drept vorbind, nici ea nu-l accepta. Nu putea ieși nimic bun din faptul că o așteaptă un bărbat pe care l-a văzut o singură dată în viață într-un parc pe timp de ploaie. Dar pur și simplu nu-i mai ieșea din minte. Își făcea cele mai dure reproșuri că se gândea neconținut la acel moment idilic de scurtă durată și își jura mereu că va înceta cu aceasta. Încerca să se convingă pe sine că este o tâmpenie și că incidentul a fost pentru Allain Massari un simplu flirt. Și încercase să fie atentă și drăgăstoasă cu soțul ei, și să se mulțumească cu anii lungi pe care-i mai avea de petrecut alături de el.

Și totuși gândurile ei se întorceau mereu la puținele cuvinte pe care le schimbaseră cu Allain, la expresia lui când o îmbrățișase și la tristețea care i se citise în ochi la despărțire.

Păstrase liliacul, deși între timp crenguța se uscaseră. Se afla acum în valiza pe care o ducea Hermine, în jurnal, unde ea își nota toate florile și simbolul lor. Iar buchetul de panseluțe, pe care-l găsisese în dimineața aceasta lângă micul dejun, și-l prinsese de reverul hainei.

Panseluțele însemnau:

Ești doamna gândurilor mele

În partea opusă a holului, în spatele divanului și a șirului de ghivece și palmieri care decorau holul hotelului, un gentleman ce stătea cu spatele spre ea discuta cu un valet în livrea. Într-una din mâini ținea un joben elegant, de culoarea cojii de nucă. Pardesiul din păr de cămilă avea o croială foarte modernă și îi venea perfect pe umerii lați, iar gulerul și reverul din catifea maronie îi dădeau o notă de distincție. Bărbatul spusese ceva, întoarse puțin capul, zâmbi și se uită pentru un moment în direcția Violetei.

Allain

O trecu un fior și simți cum i se taie respirația.

Această scurtă privire cu ochii pe jumătate închiși era cea mai intimă dintre toate atingerile. Îi spunea prin aceasta că se uitase tot timpul după ea, că o zărise de cum pășise în hol și că se bucura foarte tare că o vede.

Ea roși până-n vârful nasului. Și nu-și putu controla zâmbetul așa cum nu își putea controla nici bătăile inimii. O dulce plăcere îi penetra simțurile, îi curgea prin vene, deși încerca să se ascundă, lăsând privirea în pământ.

Dumnezeule mare. Nu era deloc bine. Era neindicat și ușuratic din partea ei.

Dar era și minunat, ca o încântătoare trezire la viață, după un somn lung, fără vise.

Ispta de a sta de vorbă cu el era insuportabilă. Un inofensiv rămas bun nu putea să strice. Existențele lor, care pentru scurt timp se intersectaseră, aveau să se despartă acum și toată povestea va lua sfârșit. Într-o bună zi vor zâmbi cu indulgență, amintindu-și de escapada lor londoneză.

— Așteaptă un moment, Hermine, spusese ea, mă duc să văd ce face Gilbert atâta timp.

Traversă încăperea foșnind din fuste și-și duse mâna la buchetul de panseluțe. Când se apropie de grupul de bărbați cu care stătea Allain, își desprinsese buchetul și-l lăsa să cadă la pământ. Scoase apoi un sunet speriat și se pregăti să ridice buchetul.

Dar Allain fu mai iute. Ridică florile și i le înmână cu un gest perfect și elegant.

— Mulțumesc, șopti ea aproape imperceptibil.

— Am sperat că veți...

— Știu, și admir prezența dumneavoastră de spirit.

Ochii îi râdeau când îi întâlneau privirea.

— Nu știam chiar deloc cum m-aș putea apropia de dumneavoastră.

Zâmbetul ei era ușor îngrijorat, deși înțelegerea lui Allain o bucură foarte tare.

— Voiam doar să vă spun adio. Astăzi plecăm la Bath pentru două săptămâni pe urmă o să plecăm direct la Paris.

— O, atât de curând.

Ea aprobă din cap.

— Pregătirile de război...

— Da.

El se gândi pentru un moment, apoi continuă șovăind.

— M-am gândit la șederea dumneavoastră la Paris. Mă întreb – soțul dumneavoastră s-a gândit vreodată să vă comande un portret cât timp veți sta acolo?

— Un portret?

Ea îl privi mirată.

— Un portret. Ce loc ar fi mai potrivit pentru așa ceva? Vi-l pot recomanda pe Delacroix. Nu numai că este un excelent pictor de portrete, dar îmi este și prieten.

— Delacroix? Dar acest pictor este foarte vestit pentru scenele sale de lupte și pentru sclavele din harem, spuse ea ușor indignată.

— E adevărat. Dar face și portrete. Trăiește bine din ele – este fiul lui Talleyrand, trebuie să știți, de aceea a fost mereu stimulat de oficialități și se poate mișca și alege în voie. Și tot adevărat este și că nu pictează cu plăcere damele înfumurate ale înaltei societăți, deci va trebui să mergeți la atelierul lui, pentru a-l convinge. Dar în momentul în care vă va vedea, sunt sigur că va fi încântat să vă facă portretul.

— Mă faceți să-mi fie frică, spuse ea cu voce tremurândă.

— Nu asta mi-a fost intenția, răspunse el încet. Departe de mine acest gând.

Ea inspiră adânc în ciuda corsetului ce-i strângea trupul.

— Dar dacă – dacă drumurile noastre nu se vor mai întâlni cumva, permiteți-mi să vă urez mult noroc în viață.

El tăcu pentru o clipă, apoi ridică din umeri:

— Mult noroc? Adio? repetă el gânditor. Astfel de vorbe, cara, sunt mult prea definitive pentru noi.

Îi luă mâna și i-o sărută ușor, dar ochii săi promiteau mai mult, mult mai mult. Se desprinsese de lângă ea și se întoarse brusc, când Gilbert își făcu apariția în hol. Până când soțul ei ajunse la ea, Allain era deja la recepție, implicat într-o discuție cu portarul.

— Cine era tipul cu care stăteai de vorbă? o întrebă Gilbert,

aruncând o scurtă privire spre Allain.

— Nimeni, răspunse Violet. Un gentelman, care mi-a ridicat buchetul când era să-l pierd.

Gilbert studie cu o privire disprețuitoare silueta elegantă a lui Allain, dar nu mai spuse nimic. Îi făcu semn Herminei să-i urmeze, apoi o prinse pe Violet de braț și o purtă spre ieșire.

Înainte să iasă din hotel, Violet aruncă o ultimă privire în urma ei. Era prostesc, știa, dar nu se putu abține.

Allain o observase. Își duse mâna la inimă cu un gest elegant și schiță o plecăciune. Chipul îi era marcat de tristețe și îndoială. Nici urmă însă, de resemnare.

El, Allain Massari, nu mai era în toate mințile. Era de-a dreptul nebunesc să continue să alerge după frumoasa doamnă americană. Ar trebui împușcat pentru iresponsabilitate, dacă nu pentru impertinență. Dar ea era atât de dulce și de frumoasă, și se potrivise atât de bine în brațele sale. N-avea încotro.

Ura faptul că trebuia să fie atât de precaut. I-ar fi plăcut să poată pleca cu ea la Veneția. Acolo, într-un palazzo, pe ale cărui ziduri să se oglindească apa, sub o fereastră prin care să adie briza caldă a lagunei, ar fi...

Dar nu. Asta era imposibil.

Dacă în cale i-ar fi stat doar soțul ei, poate că ar fi îndrăznit să o facă. Dar mai era și cealaltă poveste. El nu voia să aibă nimic de-a face cu asta, n-avea nevoie de complicații, de o asemenea întreprindere periculoasă. Nebunii care încercau să-l convingă, nu voiau să îl creadă. Îl băgaseră în afacere fără voia lui. Sau poate că tatăl său îl trăsesese după el, cu mult timp în urmă.

Avea de gând să se elibereze de această obligație. Și cine știe ce se va întâmpla pe urmă? Depinde de cum vor decurge lucrurile la Paris. Și acestea erau independente de voința și poate chiar curajul Violetei. Cât de bine i se potrivea numele acestei doamne încântătoare și timide. *Modestie*, da, asta simboliza Violet, Violeta lui. Deși, slavă Domnului, n-avea deloc nevoie de modestie.

Bath o deprimă pe Violet. De vină era probabil și ploaia ce nu se mai oprea, care-i făcu imposibile plimbările plănuite. Își bău totuși în fiecare dimineață cele trei pahare de apă minerală caldă, însoțită de Gilbert, care avea grijă ca paharele să fie într-adevăr pline. Violet își scufundă mâna în cada regelui și vizită capul zeiței Minerva. Admiră resturile vechiului apeduct roman, casele regale și cele ale diferitelor personalități de mult dispărute. Aici își petrecuse perioada de exil și Louis Napoleon, care acum domnea sub numele de Napoleon al III-lea. Nimic nu reușea să o încânte pe Violet.

Totul o irita, începând cu frigul umed, care-o făcea să tremure tot

timpul, până la mâncarea necondimentată și vocea monotonă a soțului ei, care-i citea dintr-un ghid nou achiziționat. De fapt o deranja totul la Gilbert: felul în care își pieptăna părul peste cap cu prea multă pomadă, sunetele penibile, pe care le scotea când bea cafea și Violet nu putea decât să scrâșnească din dinți, când îl vedea seara cum își execută mereu nesfârșita lui rundă metodică de îndeletniciri triviale, înainte de a se urca în pat.

Motivul stării ei era evident sau ar fi fost, dacă ea ar fi avut curaj să-l recunoască. Dar refuza. O tânără binecrescută, de cum se căsătorea, nu se mai uita, nu se mai gândea și nu mai visa la alt bărbat. Era de-a dreptul vulgar să compare persoana cu care se căsătorise cu un alt bărbat, era umilitor pentru ea, Violet, și pentru soțul ei. Femeile ca ea trebuiau să se dedice căminului, copiilor, familiei, iar consolarea pentru vreo oarecare lipsă din viața lor trebuiau să o găsească doar în sânul bisericii. Violet cunoștea regulile, le auzise o viață întregă, era de necrezut ca tocmai ea să le încalce.

Dar monotonia zilelor o aducea în pragul disperării și nopțile erau și mai rele.

Gilbert era hotărât, ca de îndată ce-i trece Violetei ciclul, să încerce efectul apei de la Bath. Nu numai că o vizita în fiecare noapte, dar mai și dormea în patul ei și o trezea de câte ori se simțea bărbat. Trupul ei era aproape distrus, Violet deveni apatică și făcu cearcăne de nesomn, în așteptarea următorului atac din partea lui Gilbert. Se ruga, ca soțul ei să obosească, se ruga să rămână gravidă cât mai repede, pentru a avea apoi pretext să se eschiveze de la dragostea lui fizică.

Dar cu rugăciunile nu reuși să rezolve nimic. Într-o noapte descoperi ceva care o ajută.

Gilbert întinse mâna după ea, o prinse de sân. Și la atingerea sa înflăcărată, în mintea ei apărură chipul lui Allain și încolți gândul, cum ar fi ca în locul soțului ei să fie Allain. Se întrebă, cum ar fi să o atingă, să-i șoptească vorbe de dragoste în ureche. Și când Gilbert se urcă pe ea, Violet își imaginează că face dragoste cu Allain, că ale lui sunt forța și căldura pe care ea le primește în ființa ei, că ale lui sunt brațele în a căror strânsoare se leagănă.

Gemu când simți o urmă de plăcere născând în ea și se mișcă instinctiv în ritmul împerecherii. Și continuă să se miște încă mult timp după ce Gilbert terminase, căutând o bănuită satisfacție la care nu putea ajunge.

El coborî de pe ea și rămase nemișcat alături. Apoi se întoarse și se ridică din pat. Se retrase în camera sa, închizând ușa de legătură dintre cele două dormitoare ale lor.

Violet rămase cu ochii deschiși în întuneric, așteptând să i se calmeze respirația și ca din haosul de emoții să-și facă apariția sentimentele de vinovăție. Dar nu apărură. Încet, pe buzele ei

tremurânde se contură un zâmbet. Iar apoi veniră lacrimile, izvorând dintr-un abis al singurătății, pe care nu voia să-l mai nege.

Până dimineață își reveni. Chipul îi era palid, dar felul în care-și ținea capul avea o nouă expresie. În timpul micului dejun, la o tristă adunătură de sandvișuri reci și cafea slabă, se gândi cum ar putea aduce vorba despre ceea ce-i trecuse prin cap. Gilbert nu-i dădea ocazia, părea deosebit de zgârcit la vorbă, chiar puțin nesigur pe el. Într-un târziu, după ce terminară de mâncat. Violet rupse tăcerea.

— Azi dimineață m-am gândit mult la Paris. Știi, deodată am un chef nebun să merg acolo.

— Acum câteva zile ți-ai neapărat să mai stăm în Anglia, îi aminti el.

Ea se sili să râdă.

— Așa-i. Sunt cam cu toane. Dar m-am gândit că mobilele franțuzești sunt exact ce-mi trebuie. Mi-ar plăcea foarte mult, dacă am pleca chiar astăzi.

— Asta nu prea este posibil.

Gilbert se uită la ea, apoi își întoarse privirea. Scoase o țigaretă lungă și neagră din buzunar și o învărti între degete, dar nu o aprinse.

— Dar, mâine? În New Orleans toată lumea vorbește despre Paris și despre cât de încântător este. Am impresia că toată lumea a fost deja acolo, numai eu nu. Și m-am săturat să tot aud povești despre magazine și teatre, despre viața de la curte sub Napoleon și Eugenia, vreau să văd totul cu ochii mei. Abia aștept să mă plimb pe Rue de Rivoli. Și mi-ar plăcea atât de mult să-mi facă cineva portretul.

— Dorința asta trebuia să ți-o exprimi mai repede, aș fi comandat una dintre cele mai noi fotografii care se fac la Londra.

— Dar acelea nu sunt în culori, protestă ea, și sunt mici și bătoase. Prefer un portret.

— Pentru un portret e nevoie de timp, obiectă soțul ei. Treaba asta o vom rezolva mai bine în New Orleans, sunt o grămadă de pictori buni acolo, care s-ar considera fericiți să primească o comandă din partea mea.

— Ția-s doar zugrăvi, spuse ea, deși nu era deloc sigură. Cred că nu ți-ar plăcea să ne agățăm în noul salon un tablou de mâna a doua.

Gilbert își țuguie buzele, își strânse halatul în jurul corpului și spuse doar:

— Cred că trage de la geam. Am să răcesc.

— Sigur că ai să răcești, spuse ea calmă. Climatul din Anglia este vestit pentru cât de nesănătos este, nu-i așa? Dar revenind la portret: am fost informată că Delacroix este cel mai mare artist din oraș. Deși nu prea are sens să-l căutăm. După cum am auzit își caută singur modelele.

— Eu sunt sigur că nu-mi va refuza banii, spuse Gilbert iritat și

puțin ironic.

Violet ezită. Era și ea uimită de șiretenia ei. Simți însă că nu mai are mult și își va atinge scopul, dacă își alege bine cuvintele. Își coborî privirea în pământ:

— Cred că individul este îngrozitor de scump.

— Așa sunt de obicei cei mai buni.

— Poate că nu stă la Paris decât primăvara. Am auzit că e un mare amator de călătorii, mereu în căutare de noi motive pentru peisajele sale.

Gilbert se încruntă gânditor, apoi ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate, ar trebui să ne continuăm și noi călătoria.

Cu un gest grațios și cu ochii în pământ, Violet își turnă ultimul rest din licoarea slabă. Apoi spuse încet:

— Bineînțeles că mă voi conforma dorințelor tale.

Gilbert se apropie cu scaunul. Îi luă mâna într-a sa.

— Mă bucur să merg din nou la Paris. Am fost acolo când eram tânăr și m-am distrat foarte bine, cred că o să-ți placă și ție. În ceea ce privește portretul, chère, să știi că tare mi-ar plăcea să am așa ceva de la tine.

Soțul ei nu era genul de om care să facă complimente. Violet simți cum oscilează între afecțiune și împotrivire. Avea remușcări că nu mai simțea nimic pentru el. În același timp însă, se simțea foarte departe de sufletul lui. Nu știa cum, dar se schimbase radical. Îi scăpase de sub dominare, căci între timp îi era indiferent ce crede el despre ea, și observase că-i poate influența în mod voit acțiunile. Era, într-o anumită măsură, liberă.

CAPITOLUL 6

Rone o urmări pe Joletta de la distanță prin labirintul subteran al muzeului din Bath, gândindu-se că și-a descoperit un talent. Îi plăcea să urmărească femeii, cel puțin pe aceasta. Nu era deloc greu să-i observe avântul natural și athletic al mersului, felul în care-i strălucea părul în lumina semiobscură a gangurilor subterane sau linia clar conturată a profilului în timp ce ea privea capul zeiței Minerva.

Joletta nu era o turistă ca toți ceilalți, care trec în grabă pe lângă exponate și monumente, pentru a se năpusti apoi în magazine și restaurante. Ea citea toate plăcuțele, își lua notițe într-un carnet pe care-l ținea într-o geantă de umăr caraghios de mare, și se mai oprea din când în când, parcă ascultând clipocitul apei care curgea de veacuri pe sub Bath. Expresia ei de bucurie și fascinație îi provoca lui Rone o senzație stranie. Se întrebă, cum ar fi ca această expresie să o trezească el, într-altă împrejurare, mai intimă, cu ajutorul unei mângâieri sau atingeri.

Cu o seară în urmă fusese cât pe ce să o strângă în brațe. Cu greu se stăpânise, ieșind repede din cameră. N-avea niciun drept să facă una ca asta.

Și chiar dacă ar fi avut vreun drept, tot ar fi fost o tâmpenie. Asemenea impulsuri, oricât de tentante ar fi ele, puteau avea o influență negativă asupra puterii sale de concentrare. Trebuia să-și vadă de misiunea sa.

Când ajunse la lacul subteran, cunoscut sub numele de Izvorul Minervei, o văzu pe Joletta cum scoate o monedă din buzunar și cum o aruncă în lac, la fel ca mulți alții înaintea ei, începând cu romanii. Rone se apropie de ea și întrebă:

— Ți-ai pus o dorință?

Ea se întoarse surprinsă și începu să zâmbească.

— Desigur, răspunse ea.

— Ca să ți-o împlinescă Minerva?

— Mi s-a părut foarte potrivit. Locul ăsta are ceva păgân în el, nu găsești?

Privirea îi era provocatoare.

— Mă aștept în fiecare moment să dau nas în nas cu fantoma vreunui roman de pe timpuri, spuse el grav.

— Sunt convinsă, se amuză ea.

— Ce făceai pe aici?

— Te urmăream.

Îi scăpase fără voia lui, dar din moment ce era adevărat, nu se corectă.

Ea îi aruncă o scurtă privire întrebătoare apoi probabil se decise să nu-l ia în serios.

— Dar cultura, istoria sau măcar mitologia nu te interesează chiar deloc?

— Dumnezeu ești mult mai interesantă, răspunse el obraznic. Și mă tot chinui să aflu cu ce fel de parfum te-ai dat. Trandafir de India, așa-i?

Ea se întoarse spre el. Îi captase toată atenția.

— De unde știi?

— Am un nas fin, răspunse el și în același moment realizează cât de periculoase erau aceste cuvinte.

— Și trebuie să fi mirosit multe parfumuri până acum. Sunt uimită.

El își feri privirea când îi explică.

— Ca să fiu sincer, am nimerit-o. Am... am avut o mătușă care avea o slăbiciune pentru parfumurile de modă veche. Mama îi dăruia în fiecare an de Crăciun câte un flacon de Trandafir de India.

Ea ridică din sprâncene.

— Și vrei să spui că am gusturi demodate la parfumuri?

— Cerule, nu!

— Nu?

Se uită la el cu ironie.

— Bărbații de obicei nu au simțul mirosului atât de dezvoltat ca femeile. Când dai de unul care-l are, îți sare în ochi.

— Mă bucur că ai găsit măcar un lucru care să te intereseze la mine, spuse el și continuă pentru a schimba subiectul: Presupun că ești iar cu grupul de turiști.

— Într-o oarecare măsură. Am venit împreună cu autocarul, dar până la prânz ne-am împrăștiat care încotro. Dumnezeu ești singur aici?

— Cu mașina. Ai avea ceva împotrivă dacă ți-aș ține companie în timpul mesei? Dă-mi voie să te invit.

Zâmbea ca un puști.

— Cum aș putea să refuz?

Rone avea pregătită o replică potrivită, dar se decise să-și țină gura și să nu-și forțeze norocul.

O oră mai târziu, Joletta stătea întinsă în iarbă, lăsându-se mângaiată de razele soarelui. Gândurile îi săreau din prezent în trecut, de la bărbatul care se afla lângă ea, la străbunica ei, care se plimbase și ea pe aici.

Ce păcat că vremea fusese urâtă când vizitase Violet Bathul, poate că dacă ar fi fost soare, i-ar fi plăcut mai mult. Sau poate că nu.

Societatea în care se află o persoană într-un anumit loc, joacă un mare rol.

Rone era o companie surprinzător de plăcută. Nu numai că era pregătit să viziteze tot ce era de văzut, dar o mai făcea și să râdă din când în când. Spunea că nu poate pricepe mentalitatea acestui popor, care își permite să dea uitării înnoirile romane, ca de exemplu băi și încălziri cu aburi.

Rone alesese mâncarea în locul ei. Începând cu sandvișuri Sally Lunn cu brânză și pateu, până la caise, care, spunea el, sunt garnitura perfectă la o sticlă de Veuve Cliquot. Jurase că dacă ei nu-i va plăcea meniul ales de el, o va invita la un prânz cu cinci feluri de mâncare, dar nu fu cazul. Sandvișurile erau proaspete și dulci, pateul excelent și gustul de caise se armoniza perfect cu cel de șampanie. Chiar și localul fusese ales cu gust: o câmpie verde, pe care o împărțeau cu o turmă de oi albe și pufoase, ca norii care pluteau pe alocuri în cer.

Nu știa de ce este atât de surprinsă de faptul că se simte bine în compania lui Rone. Chiar el spusese despre sine că este aproape un playboy și menirea bărbaților de teapa lui era distracția. Cel puțin așa presupunea Joletta, căci de cunoscut nu cunoștea niciunul.

Avea totuși o senzație neplăcută când se gândea că Rone își lasă obligațiile la o parte pentru a-și pierde timpul alături de ea. Nu părea genul acesta de om, n-avea nimic frivol sau superficial. După puținul pe care-l spusese despre munca sa, părea să fie ceva insignifiant, dar și aceasta era greu de crezut. Nu că Joletta l-ar fi crezut un manager dinamic. Nu știa cum de-i venise ideea aceasta, că doar nu era expertă în bărbați și profesiile lor.

În mod ciudat, nici Violet nu știuse prea multe despre Allain. Pe-atunci era deplasat să-l întrebi pe un bărbat unde lucrează. Un gentleman nu lucrează, aceasta era ideea. Și oricum, statutul unui bărbat trebuia să fie evident, fără să-l mai întrebi de el. Viața avea regulile ei și în vremea aceea.

Rone stătea atât de liniștit lângă ea, încât Joletta crezu că a adormit. Își întoarse capul pentru a se uita la el și privirea i se plimbă deasupra conturului puternic al bărbiei, a gurii și a sprâncenelor sale.

Era un bărbat atrăgător chiar și din apropiere și la lumina aceasta puternică.

Fața îi era relaxată, de parcă ar fi uitat pentru câteva momente să se controleze. Ridurile din colțurile gurii și de la ochi dispăruseră. Se bărbierise cu atâta sârg încât avea acum o mică zgârietură la bărbie. Măinile sale frumoase cu unghii tăiate și extrem de curate, i se odihneau pe piept.

Părul îi era tăiat într-o tunsoare perfectă. La mână avea un ceas Juvenia auriu, cu un cadran simplu, dar elegant.

Exteriorul său îngrijit și clasic avea ceva ciudat de atrăgător. Și

probabil că nu era ieftin să produci un asemenea efect.

Rone deschise brusc ochii și se uită la Joletta, care tresări speriată. Pesemne că nu fusese chiar atât de relaxat, cum crezuse ea.

Mai întâi Rone o privi suspicios, apoi zâmbi și o întrebă prietenos:

— Am sforăit?

Ea scutură din cap.

— Nu, deloc. Eram doar invidioasă. Eu tot mă mai lupt cu clima Angliei.

— Ține-mi companie, îi propuse el. Ți pot oferi un umăr pe post de pernă.

— Din păcate nu pot. Am prea multe de văzut și de făcut.

Atenuă refuzul cu un zâmbet blând, constatând că-i pare într-adevăr rău. Propunerea lui era îngrozitor de tentantă. Pentru a se gândi la altceva, Joletta, începu să-și caute ghidul și-l găsi în cele din urmă sub carnețel și sub mai multe pliante turistice.

— Am și eu o întrebare, spuse el, de ce îți iei atâtea notițe? Spuneai că ești istoric de profesie. Scrii vreun tratat despre clădirile vechi britanice?

— Pur și simplu îmi plac detaliile și nu se știe niciodată la ce vor folosi.

Răspunsul îi veni cu ușurință. Mai multe persoane din grup o întrebaseră de ce-și ia notițe.

— Și dacă tot veni vorba, nu înțeleg nici de ce călătorești singură. Probabil că există un bărbat în viața dumitale. Căruia i-ar fi plăcut să te însoțească.

Ea răsfoi prin ghid și spuse:

— De fapt, nu prea există.

— Nu?

— Nu.

El tăcu pentru un moment, de parcă s-ar fi gândit profund la cuvintele ei. În cele din urmă întrebă:

— Ai ceva împotriva bărbaților?

— Cum de ți-a venit ideea asta? întrebă ea surprinsă și își ridică ochii spre el.

— Majoritatea femeilor de vârsta dumitale și în special care arată ca dumneata, sunt căsătorite.

— Am fost logodită, spuse ea concis. N-a mers.

— Tipul a fost porc, așa-i? Iar dumneata ai investit atât de mult în el și te-ai înșelat atât de amarnic, încât acum nu mai ai deloc încredere în spiritul dumitale de discernământ.

Ea se gândi puțin.

— Nu știu.

— E singurul motiv logic.

Ea spuse puțin iritată:

— Dar ar fi putut să fi murit într-un accident sau să fi fost homosexual.

— Dar n-a fost asta, nu-i așa? Ce s-a întâmplat?

— Am fost șase ani împreună și logodiți cam tot atâta timp. Spunea, că ar trebui să facem economii pentru viitor, iar apoi s-a hotărât că preferă o mașină cabrio.

— Așa pur și simplu? întrebă Rone încruntat.

— Nu chiar, aproximativ.

Rone folosi o expresie scurtă și inodoră pentru bărbatul care fusese logodnicul ei.

— Exact, confirmă ea.

— Dar pentru că el a fost porc, nu înseamnă că toți bărbații sunt la fel.

— Asta știu. Mulțumesc.

O spusese sarcastic.

— Și nu te ajută cu nimic. Vrei să asculți și povestea mea?

Ea ridică din umeri și se gândi de ce i-o fi povestit de Charles. De obicei nici nu mai amintea de el.

Rone se așază în capul oaselor și se întinse după sticla de vin. Turnă restul din sticlă în pahare, i-l întinse Jolettei pe al ei, iar el luă o înghițitură dintr-ai său.

— Soția mea, începu ei calm, n-a stat nici măcar trei ani cu mine. Într-o excursie la Bora-Bora s-a îndrăgostit de profesorul ei de scufundări și a început să se intereseze brusc de balene, Greenpeace și soarta mărilor și a oceanelor. Înainte de a mă părăsi mi-a spus că sunt plictisitor, apoi s-a mutat cu drăguțul ei într-o colibă de iarbă pe picioroange.

— Asta-i o invenție, îl acuză Joletta, așteptă însă zadarnic ca el să pufnească în râs.

— Zău că nu. Pe cuvânt.

Ridică mâna. Jurând pe cuvânt de cercetaș.

— Nu-mi vine să cred.

— Mi-a trimis o fotografie a colibei. Sub scara din spate sălășluiește un crab-monstru, mare cât un câine, iar de pe scara din față poți sări direct în mare, să prinzi pești pentru micul dejun.

Joletta își privi paharul de vin.

— O spui de parcă nu te-ar afecta deloc.

— Am fost destul de distrus o perioadă, dar mi-a trecut. Am știut amândoi că nu merge. Când doi oameni nu se potrivesc, e mai bine s-o descopere după trei ani decât după treizeci.

— Probabil, spuse ea.

— Acum sincer, îți lipsește tipul cu care voiai să te măriți?

— Nu, nu mai.

Își goli paharul.

— Da și probabil că nici la sex nu vă potriveați. După cum am înțeles eu, tipul era prea egoist.

Ea îi aruncă o privire, dar nu-i dădu niciun răspuns.

— Ar trebui să-l uiți. Tipul nu înseamnă decât atât cât dorești dumneata.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu mă perpelesc de dorul lui, răspunse ea sec.

Tăcură. Vântul mângâia iarba și soarele le încălzea fețele. Joletta se lăsă în voia gândurilor, își aminti de vechi relații, nu neapărat ale ei. Și de acele de cravată, pe care bărbații moderni nu le purtau niciodată. După câțva timp rupse tăcerea.

— Rone?

El nu răspunse imediat, de parcă ar fi avut mai întâi nevoie de câteva secunde pentru a se rupe din propria lui lume a gândurilor.

Ea se încruntă puțin, apoi continuă:

— Dumneata ce știi despre Legiunea Străină?

— Despre ce?

— Legiunea Străină în coloniile franceze. Știi dumneata.

— Beau Geste, să lupti până la ultimul om și cheștiile astea hollywoodiene? Cam pe la mijlocul secolului trecut, așa spune eu, dacă te iei după filme. Dar n-am idee în ce an.

Răspunsul ei fu o înceată aprobare din cap, apoi Joletta își îngustă ochii. Rone își așază paharul gol deoparte.

— Vrei să aflu treaba asta pentru dumneata? Întrebă el după o vreme.

— Nu, nu, spuse ea zâmbind, nu-i chiar atât de important. Mă gândeam doar la ceva – ce am citit undeva – și la un inel, pe care l-am văzut la un magazin de antichități, cu niște însemne, care, așa mi s-a spus, ar fi însemnele Legiunii Străine. Era o pasăre Phoenix, pasărea care renaște din propria-i cenușă. Dar nu-mi amintesc ce mai era, parcă o cunună de lauri.

— O cunună de lauri, de care purtau învingătorii în Roma antică?

— Probabil, aprobă ea.

— Phoenix este simbolul pentru noua viață a așa-zișilor oameni pierduți. Mai mult nu pot spune.

— Nu-i așa important. Uită.

El o studie gânditor. Ea îi observa privirea, cum trece peste păr, peste forma gurii ei, peste rotunjimile corpului, în timp ce stătea relaxată lângă el. Acum privirea lui se întoarse înapoi asupra gurii ei. Atmosfera începu să devină tensionată și Joletta avu senzația că dacă va face vreo mișcare, dacă se va apleca spre Rone chiar și numai un centimetru, va ajunge în brațele lui.

Problema era că nu știa de unde pornește acest impuls, din partea ei sau a lui. Sau dacă ea se temea de acest lucru sau și-l dorea la urma

urmei.

Una dintre oi își înălță capul și începu să behăie.

Joletta se înfioră. Se uită la ceas.

Rone îi înțelese gestul și se ridică.

— Da, știu, e timpul să ne jucăm de-a turiștii.

— Mă tem că da, spuse ea tristă.

Joletta era convinsă că Rone îi va propune să o ducă chiar el înapoi la Londra și se chinuia să găsească un pretext pentru a-l refuza. Dar n-ar fi trebuit să-și spargă capul cu aceasta. Rone o conduse la locul unde era parcat autocarul turiștilor. Părea puțin absent și spuse că trebuie să dea un telefon, apoi îi promise că o va suna a doua zi.

Joletta era ușurată, dar și puțin nervoasă. Scutură din cap, gândindu-se la comportamentul ei illogic și se rezemă de scaunul autocarului. Avusese de gând ca pe drumul spre casă să-și completeze notițele, dar acum nu mai făcea altceva decât să se uite pe geam, la câmpurile galbene de rapiță, la tufișuri și la casele pe lângă care treceau.

Mai târziu, când tocmai se schimba pentru o plimbare nocturnă prin Londra, sună telefonul.

— Aici serviciul de informații non-stop, spuse glasul vesel și gros al lui Rone. Ne gândeam că poate ați dori să știți că Legiunea Străină din coloniile franceze a fost înființată în anul 1831 de către regele Louis Philippe. Recruții, toți voluntari străini, se înrolează pentru cinci ani; când termenul ia sfârșit, devin cetățeni francezi. Numele și trecutul sunt date uitării, sunt ținute strict secret. A existat și mai există și azi o trupă de mercenari, care n-au jurat credință Franței, ci Legiunii. Ce altceva mai doriți să aflați?

— Stema de pe inel.

— Doar o pasăre Phoenix, nicio cunună. Acum ești mulțumită?

— Sunt în al nouălea cer.

— Eu o să apar mâine dimineată. Pentru recompensă.

Rone închise înaintea ei ca ea să mai poată spune ceva.

A doua zi de dimineată Joletta dormi până târziu. De vină nu era numai ora înaintată la care se întorsese înapoi la hotel, după ce încercase diferite soiuri de bere prin pub-uri, nici plimbarea prin Westendul londonez, în compania ghidului lor vesel și cu nas roșu, de parcă tocmai ieșise dintr-un roman de-al lui Dickens. Joletta stătuse trează mult timp după ce venise acasă și se gândise la Rone și la coincidența că el venise la Londra exact în același avion cu care călătorise și ea, și la insistența cu care se ținea scai de ea.

N-ar fi trebuit să-și facă atâtea gânduri. Când Joletta se trezi, înainte de a lua micul dejun, se grăbi în holul hotelului, dar Rone nu venise. Îi așteptă până când autocarul, care stătea pregătit pentru o excursie la Westminster Abbey, era gata de plecare. Joletta urcă în

autocar, zâmbind cu părere de rău.

Rone îi lipsea și îi lipsea cineva cu care să facă glume și remarci lipsite de respect, cineva alături de care se putea entuziasma sau căruia i se putea plânge. După-amiază, când colindă de una singură ținutul, constată că nu-i face atât de mare plăcere, cum îi făcuse cu o zi înainte. Ceaiul pe care-l servi pe o terasă fusese bun și varietatea de praline satisfăcătoare, dar ar fi fost mai frumos dacă Rone i-ar fi arătat cum se toarnă ceaiul de mango Betjeman & Barton fără să dărâmi micuța strecurătoare de argint de pe cană. Iar descifrarea sistemului autobuzelor din Londra, la întoarcere, fu o treabă foarte grea, în loc să fie o aventură.

Rone străluci și a doua zi prin absență.

Joletta era ferm hotărâtă să nu se gândească la el, totuși i-ar fi plăcut să aibă pe cineva care să se bucure odată cu ea de frumusețea parcurilor sau căruia i se putea plânge că are prea puțin timp, în comparație cu săptămânile pe care și le petrecuse Violet aici. Avea nevoie de o persoană care s-o ajute să se lupte cu buchetele de rododendron, azalee și liliac, și care să înțeleagă de ce ea rămânea fascinată în fața straturilor colorate de panseluțe ciufulite.

Avea de gând să-i povestească lui Rone despre jurnal.

În după-amiaza aceea din Bath, îi stătuse pe limbă să-i spună despre Allain și despre inelul cu însemne, dar un rest de discreție o reținuse. Era o prostie, știa, și totuși era de părere că el o va înțelege, poate chiar o va ajuta să dezlege misterul. I-ar fi plăcut să cunoască părerea lui despre toată această poveste. Și despre limbajul florilor, pe care Allain îl folosea cu un efect atât de romantic. L-ar fi considerat oare un gest șarmant și elegant sau doar un sentimentalism siropos și demodat?

Era ceva sentimental, acest limbaj al florilor, trebui să recunoască Joletta. Și ce era rău în asta? Avea impresia că oamenii din era victoriană, în care trăise Violet, care-și trăiau toate suferințele și coborâșurile emoționale, erau mai puțin mărginiți decât cei din ziua de azi. Nimeni nu mai avea acum timp pentru semne delicate și drăgăstoase de afecțiune crescândă sau pentru dulci ademeniri. Nimeni nu-și mai risca viața pentru dragoste și nu se mai prăpădea când femeia iubită nu-i împărtășea sentimentele. A fi sentimental devenise ceva penibil. Nu era șic, nu era modern. Sentimentalismul era înfrânt, așa cum fusese înfrântă sexualitatea în era victoriană. În ziua de astăzi, situația era exact inversă, dragostea însemna doar atracție fizică, sex în fugă. Deprimant.

De fapt nu conta. N-avea ea de gând să stea bosumflată din cauză că nu mai exista dragoste adevărată pe pământ. La drept vorbind, îi venea mai ușor să traverseze mâine canalul fără Rone. Mult mai ușor. N-avea ea nevoie de Rone.

În timp ce se plimba prin parc, Joletta se surprinse că întoarce mereu capul și studiază chipurile oamenilor din apropiere. Mai întâi crezu că se uită în mod inconștient după Rone. După un timp avu o senzație ciudată, nu se mai simțea bine în pielea ei. I se făcuse pielea de găină, avea impresia că e urmărită și observată.

Îi trecu tot cheful de plimbare. Își băgă carnetul în geantă. Mai fotografie câteva straturi de flori, dar nu cu prea multă trageră de inimă. Un grup de elevi, toți în uniformă, străbătu gălăgios parcul. Joletta se luă după ei, până ajunse la ieșirea din parc. Apoi luă metrourl până la hotel.

La recepție o aștepta o scrisoare. Era de la Rone. Joletta o citi repede în lift și când ajunse în camera ei, o citi din nou mai atentă.

Nu era nici sentimentală, nici romantică, ci scurtă, ușor hazlie și concisă. Rone se scuza că nu a apărut, după cum o amenințase. O problemă de afaceri îl reținuse și-l mai reținea încă. Încercase de mai multe ori să o sune, dar nu reușise să dea de ea. Îi ținea pumnii să n-o prindă vreo furtună pe mare și-i promise că o va ajunge din urmă la Paris.

Nu era tocmai un sărut și promisiunea unui rendez-vous. Joletta oscila între bucurie, râs și supărare. Pur și simplu ea se aștepta la prea mult. Întrebarea era dacă se aștepta la aceasta din partea lui Rone Adamson.

Mâncase de prânz destul de târziu, deci se hotărî să nu mai iasă încă o dată în seara aceasta, ca să ia cina. Cu o zi înainte cumpărase de la Harrod's niște fructe foarte bune și o brânză gustoasă. Avea de gând să facă o baie fierbinte, să mănânce ceva și să se bage în pat.

Deschise un sertar și constată că cineva i-a umblat prin lucruri. Era adevărat că lenjeria ei de corp era din nylon și din saten sintetic, totuși ea și le împătorea mereu frumos și nu le arunca la grămadă. Cărțile și pliantele care se adunaseră în ultimele zile, erau în altă ordine, hainele din valiză îi erau altfel aranjate, puloverele pentru Elveția erau deodată deasupra.

Poate că nu fusese decât o cameristă curioasă, deși Joletta găsea că personalul acestui hotel era de încredere. Poate că fusese un hoț, care a căutat bani sau un pașaport. Înainte să plece din America, cineva îi spusese că pașapoartele americane se vând la negru cu mai multe mii de dolari. Oricine ar fi fost trebuie că a plecat foarte dezamăgit. Toate lucrurile valoroase sau interesante le purta mereu cu ea, ori în geantă ori prin buzunare.

Chiar și jurnalul.

Gândul că motivul acestei căutări ar putea fi jurnalul, o înfioră. Ura faptul că de acum înainte trebuia să fie precaută. Abia începuse să se simtă mai în siguranță și să se distanțeze de problemele ei. Sperase că incidentul de la aeroport a fost o întâmplare, care n-avea nicio

legătură cu New Orleans. Acum vedea totul în altă lumină.

Și era greu să recunoască faptul că mai există o legătură între Londra și New Orleans. O altă coincidență de neacceptat.

Rone.

CAPITOLUL 7

Macii din Flandra nu-i va uita niciodată, se gândi Joletta. Motivul era acel roșu puternic, care strălucea din verdele ierbii de primăvară, sub cerul albastru al Franței.

Dar motivul principal era ghidul grupului lor de turiști, care-i așteptase după traversarea canalului, cu un autocar belgian și cu un șofer. Ghidul lor, un om cu o voce minunată, le citise pe drum poezia „*Pe câmpiile Flandrei*”.

Violet descrisese în jurnalul ei acești maci. Fusese impresionată de rezistența lor, în ciuda aparenței fragile. Pentru Joletta era o mare satisfacție să poată vedea cu proprii ochi tot ce văzuse și străbunica ei. Sigur că acesta era și motivul principal al excursiei și totuși era uimitor cât de puține se schimbaseră, începând cu monumentele și până la flori.

De când fusese la Bath o visase mereu pe Violet și pe Alain, vise vii și neliniștite de care-și amintea foarte vag când se trezea. În aceste vise părea să fie chiar ea Violet. Probabil că subconștientul ei își făcea de cap la punctul acesta. Dar Joletta nu-și putea aminti amănuntele, și-i părea rău, căci poate i-ar fi fost de folos.

Era una dintre puținele persoane din autocar care călătorea singură. Majoritatea celorlalți erau cupluri de pensionari, care scăpaseră pentru câțva timp de copii și nepoți, perechi de tineri căsătoriți în luna de miere sau văduve, care călătoreau câte două. Mai erau doi bărbați singuri, cam de cincizeci de ani, un profesor înalt și uscățiv, care stătea mereu cu nasul în ghidul turistic și un scriitor scund, aproape chel, care se amuza foarte tare de propriile-i bancuri, destul de deșucheate. Joletta se ferise de acest scriitor, prefăcându-se mereu că doarme, dar se temea că va avea de furcă cu el.

Ghidul lor vorbea cursiv franceza, spaniola, italiana și germana. Era drăguț și foarte cult, dar indicațiile lui erau parcă cele ale unui polițist. Își făcea însă destul de bine treaba și avea grijă ca grupul să rămână intact și să ajungă mereu punctual acolo unde-și propunea.

În Paris castanii erau în floare, nu doar cei albi, în formă de lumânare, ci și cei spanioli de culoare ruginie. Mărgineau șoseaua și bulevardele cu o tunsoare perfectă. Turiștii trecură peste Sena, care șerpuia ca o fâșie verde-albăstră pe sub nenumăratele poduri.

Hotelul nu era nici mare, nici luxos, dar comod și original, cu un hol mic și scări albe de marmură, care duceau la un ascensor foarte

strâmt. Camera Jolettei dădea spre Avenue și avea două paturi cu plăpumi umplute cu puf și perne foarte tari. În fața ferestrelor cu perdele din dantelă se afla un balcon mic. Baia era în alb și galben și era foarte drăguță. Unii dintre turiști se plânseseră din cauza cazării, dar Joletta era încântată.

În Paris cu siguranță că mai existau rude ale familiei Fossier. Mimi le cunoștea probabil și i-ar fi dat Jolettei scrisori de recomandare. Dar Joletta nu-și dorea o ședere de genul acesta, avea prea puțin timp. Citise și auzise atâtea lucruri despre Paris încât abia aștepta să le vadă, să le atingă, să stea în mijlocul lor și să se bucure de faptul că într-adevăr se afla aici. Avea de gând să vadă cât se poate de mult din Paris și spera că într-o bună zi să se poată întoarce aici să vadă și restul.

În dimineața celei de a treia zi, părăsi hotelul, se plimbă pe lângă berării, bănci și magazine de mobilă, își lipi nasul de vitrinele anticariatelor și florării. Era pe drum spre Sena. Cel puțin aceasta era prima ei țintă

Traversă râul și se plimbă de-a lungul malului drept. În fața ei se înălța Luvrul. Soarele o încălzea și aerul mirosea plăcut a verdeață, a râu și a pâine proaspătă. Bineînțeles că se simțea și mirosul gazelor de eșapament, dar Joletta încerca să-l ignore.

Simți cum îi crește buna dispoziție. Astăzi putea să facă ce pofteste. Toate îndatoririle turistice erau rezolvate, avea de gând să se concentreze asupra paginilor jurnalului. Voia neapărat să ajungă la Jardin de Luxembourg, pe care Violet îl ridicase în slăvi, dar n-avea niciun motiv să se grăbească. Dorea, pur și simplu, să savureze Parisul, să încerce bunătățile pe care le ofereau negustorii stradali, să observe artiștii la lucru de-a lungul râului, să se oprească pe un pod și să se bucure de viață. Voia să simtă orașul fremătând în jurul ei și să se simtă parte integrantă din el.

Era deja destul de târziu când ajunse la stația de metrou, care se afla foarte aproape de hotelul ei. Traversă tunelul de ieșire, mult mai curat decât cele londoneze și urcă scările. Era obosită, dar fericită și tânjea după o baie și o cină liniștită înainte de culcare. Ieși de la metrou odată cu ceilalți călători și așteptă ca semaforul să arate verde pentru a putea traversa strada spre hotel. Se uita exact în direcția aceea, când zări un bărbat și o femeie ieșind pe ușa înaltă. Discutau în timp ce coborau scările.

Natalie.

Semaforul arată verde. Joletta traversă strada în mijlocul mulțimii de oameni și merse mai departe, trecând de hotel. În câteva secunde ajunse destul de departe, dar nu se opri.

I se făcuse deodată rău. Pașii ei, ce deveneau tot mai repezi, îi răsunau în urechi. N-o voia pe verișoara ei în Paris. Nu numai pentru

că Natalie s-ar fi putut amesteca în treburile ei, ci și pentru că simpla ei prezență însemna pentru Joletta o violare a sferei ei particulare și îi îngrădea libertatea. Cu siguranță că mătușa Estelle o însărcinase pe Natalie să o supravegheze pe Joletta. Poate că își mobilizase relațiile în acest scop sau poate că angajase un detectiv particular ca să-i dea de urmă.

De fapt era destul de straniu. Mătușa ei și Natalie erau probabil convinse că ea știa exact unde mergea și ce avea de făcut pentru a afla formula secretă a parfumului. Foarte bine. În niciun caz nu avea de gând să se lase deranjată de ele. Natalie putea să tot încerce liniștită să-i rămână pe urme.

— Hei, de ce te grăbești? Poate nici n-ai realizat că ai trecut de hotel.

Vocea veselă venea chiar din spatele ei. Era a lui Rone.

Joletta încetini, dar înainte să se poată întoarce, cineva o prinse de braț și o răsucii. Ea întinse mâinile instinctiv, palmele i se lipiră de mușchii calzi de sub tricoul lui și ea simți elasticitatea, forța și tăria lor. Își retrase repede mâinile, de parcă ar fi atins un reactor atomic.

Oscila între ușurare, suspiciune și tainică bucurie, fiind puțin derutată. Aruncă o privire în spatele lui, dar Natalie nu se vedea pe nicăieri.

— Ce faci aici? Întrebă ea supărată.

— Ți-am spus doar că o să ne întâlnim. N-ai primit mesajul meu?

— Ba da, dar nu mă așteptam... Amuți. Realizase deodată că mătușa Estelle putea să fi găsit hotelul din Londra la fel de ușor ca pe cel din Paris. Dacă trimisese pe cineva care să caute prin parfumerie, de ce să nu fi trimis pe cineva să cerceteze și camera ei de hotel din Londra?

— Ai pur și simplu prea puțină încredere, Joletta, spuse Rone și-i eliberă brațul. În dumneata și în mine.

Joletta roși la cuvintele acestea și la amintirea lucrurilor de care-l crezuse în stare pe el. Își coborî privirea pentru a se feri de privirea ochilor lui albaștri și limpezi. Ar fi trebuit să-și dea seama că el nu poate fi atât de ticălos și de meschin. Ce motiv ar fi avut? El nu știa nimic despre ea.

Rone vorbi din nou:

— Ești sigură că totul este în ordine? Niciun hoț sau alte personaje periculoase care să te urmărească?

N-avea niciun sens să-i povestească de percheziția camerei ei, trebuia să se descurce singură cu propriile-i probleme. Dacă începea să-i vorbească despre aceste lucruri, el sesiza că rezerva ei se baza pe suspiciune.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea și încercă să pară calmă. Am învățat între timp să-mi port singură de grijă.

- Aș fi foarte impresionat dacă ți-ai fi nimerit și hotelul.
- Privirea sa amuzată o puse în încurcătură, dar Joletta spuse repede:
- Te rog să iei cunoștință că știu perfect unde mă aflu și încotro mă îndrept.
- Încotro?
- Câteva străzi mai încolo este o mică patiserie și mie mi s-a făcut poftă de eclere.
- Acum, că tot ai pomenit de ele, îmi lasă și mie gura apă – după ecler bineînțeles. Ai ceva împotrivă dacă vin cu dumneata?
- Ea spuse simplu:
- Sigur că nu. De ce aș avea?
- Credeam că am căzut în dizgrație.
- Făcu un mic gest în direcția în care ea se îndreptase mai devreme. Joletta șovăi și aruncă încă o dată o privire peste umărul lui. Dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse și își continuă drumul împreună.
- De ce să fi căzut în dizgrație? îl întreabă ea după un timp.
- Din mai multe motive, răspunse el pe un ton puțin mai serios decât înainte. Te-am lăsat baltă în Londra, iar acum, la Paris, am lipsit aproape trei zile. Urât din partea mea. Și ți-am lăsat poate impresia că mi se pare evident că pe dumneata te afectează dacă eu apar sau nu.
- N-am nicio pretenție asupra timpului dumitale, după cum nici dumneata probabil că nu ai asupra timpului meu.
- Bine, am meritat-o.
- Ea îl privi în ochi.
- N-am vrut să mă răzbun.
- Vrei să spui că ai spus-o pur întâmplător?
- Nu fi ridicol, spuse ea încercând zadarnic să pară dură.
- Ce-ai zice să cinăm împreună, ca să facem pace?
- De acord, răspunse ea.
- Foarte frumos. Atunci am să-ți povestesc că am venit mai demult, dar am avut de rezolvat câteva treburi, ca să pot petrece apoi cu dumneata câteva săptămâni în liniște. Poate că pentru dumneata acest lucru n-are nicio însemnătate, dar pentru mine contează foarte mult.
- Ea mai făcu câțiva pași și spuse:
- Nu trebuie să te justifici, nu-mi datorezi nicio explicație. Ne-am distrat bine împreună în Anglia, dar eu am propriul meu orar...
- Dacă te referi cumva la faptul că ai prefera să dispar, este prea târziu, spuse el mulțumit. Mi-am luat deja bilet pentru toată excursia.
- Acum chiar că o făcuse praf.
- Adică bilet de autocar și de hotel – de toate?
- De toate, repetă el foarte mulțumit de sine.
- Nu cumva mergi puțin cam departe, doar pentru a demonstra ceva?

Pe fața sa se așternu un zâmbet deosebit de vesel.

— Crezi că din cauza asta o fac?

— De ce altceva?

Îi venea greu să creadă că ea este motivul oricâte aluzii făcea el.

— Aș putea fi convins să mă retrag în ultimul moment, spuse el după ce șovăise puțin. Este de ajuns un cuvânt și-mi închiriez o mașină și fac o tură I.B.C. de n-ai văzut așa ceva.

— Tură I.B.C.?

— Încă-o-Blestemată-de-Catedrală. Nu-mi spune că n-ai auzit încă expresia în grupul dumitale turistic.

— Nu cred.

— Catedrale, muzee, restaurante, moteluri mici, de nimic nu scapi. Poate reușesc chiar să te predau la timp la Roma pentru zborul de întoarcere acasă. El înclină puțin din cap. Sau poate că nu.

— Dar de unde știai că iau avionul spre casă de la Roma?

Era mai ușor să se concentreze asupra acestui lucru, decât să se gândească, că ar putea pierde avionul din cauza lui Rone.

— N-a fost greu. Am luat numărul călătoriei de pe abțibildul dumitale de pe valize, la fel ca și numele. Când am vorbit cu organizatorul excursiei, am spus că vreau să merg pe aceeași rută și uite-mă aici.

— Foarte ingenios.

— Nu-i așa, spuse el prietenos. Dar încă nu mi-ai răspuns. Ai de gând să închiriezi o mașină și să-ți organizezi propria dumitale rută? Având bineînțele în vedere regulile de bază, pe care le-am stabilit deja.

— Ca de exemplu camere separate? întrebă ea.

— Exact, confirmă el, dar ochii îi scânteiau provocator.

O propunere cu adevărat ispititoare, mai ales acum când Joletta avea o oarecare experiență cu regimul strict și compromisurile inevitabile într-un grup. Dar era și o provocare a sortii.

Ea scutură din cap cu părere de rău și spuse:

— Mă tem că nu-mi pot permite.

— Eu da.

O spusese foarte calm, fără să o zorească.

— Mulțumesc, răspunse ea cu hotărâre, dar eu prefer să-mi suport singură cheltuielile.

— O doamnă emancipată?

Ea se încruntă și se gândi:

— Nu chiar.

— Și probabil că nu accepți nici brățări cu diamante în dar, presupuse el.

Ea zâmbi.

— Acum ai priceput.

Un straniu zâmbet i se aşternu lui Rone pe buze. Privirea îi era gânditoare, dar nici pe departe resemnată.

Cumpărare eclere cu frişcă şi ciocolată şi colindară străzile în continuare, până când dădură de o cafenea cu terasă. După ce chelnerul le aduse cafeaua comandată, îşi mâncară prăjiturile lipicioase în ultimele raze ale apusului de soare şi băură licoarea incredibil de tare din ceşcuţe minuscule. Masa nu era cu mult mai mare decât ceştile şi se clătina pe trotuarul strâmb. O briză uşoară foşnea prin frunzele unui platan. O vrăbiuţă ţopăia prin zonă în căutare de firimituri. Circulaţia pe strada lată deveni mai aglomerată, parizienii se întorceau acasă şi claxoanele isterice acopereau zgomotul motoarelor. Chelnerul, în cămaşă albă, pantaloni negri şi şorţ până la genunchi, începu să şteargă mesele şi să urce scaunele pe ele.

— Cred, spuse Joletta, că n-am contribuit cu prea mult la îmbunătăţirea părerii chelnerului despre manierele americane.

— Pentru că am venit cu mâncarea noastră în cafeneaua asta selectă? Nicio grijă, privirea lui arogantă nu are nicio însemnătate. Tipul probabil că se gândeşte la platfusul lui.

— Chiar crezi?

El aprobă din cap:

— În Europa nu interesează pe nimeni ce faci atâta timp cât ei nu sunt implicaţi, iar tu nu faci prea mult tâmbălău. Cel mai bine este – atât într-o cafenea pariziană, cât şi în toiul circulaţiei din Roma – să fii foarte politicos şi să nu atragi atenţia asupra ta. Fă ce vrei, dar evită contactul vizual.

— Glumeşti.

— Îţi garantez că vei arăta ca o băştinaşă.

Rone o studie pe Joletta, în timp ce ea stătea trează şi încordată alături de el. Pentru un moment, atenţia ei se îndreptă spre o femeie blondă, probabil americană, care trecea strada spre ei. Muşchii Jolettei se încordară şi se relaxară apoi din nou, când femeia trecu pe lângă ei, fără să-i onoreze cu vreo privire.

Acum Rone se întreabă dacă Joletta o văzuse pe Natalie mai devreme la hotel. Sigur că o văzuse. Nu trecuse de hotel doar din cauza prăjiturilor. Şi era normal ca ea să nu-i povestească lui nimic, era practic un străin pentru ea.

În spatele faţadei pe care ea o prezenta lumii, se întâmplau o sumedenie de lucruri, descoperi Rone. Joletta era o persoană rezervată şi aproape înspăimântător de independentă. Fricoasă nu era în niciun caz. Femeile fricoase nu se plimbau noaptea pe străzi şi nici nu călătoreau singure prin Europa. Era mereu precaută şi îşi înfrângea impulsurile spontane. Rone ar fi dat oricât să fie de faţă atunci când ea va ieşi de sub carapacea ei.

Lumina înserării străbătu perdeaua grea a părului Jolettei strălucindu-i sidefie pe piele. O mică pată de ciocolată îi rămăsese pe buza de jos și Rone simți impulsul de a o șterge cu gura lui. Se sili să rămână liniștit pe scaun, cu ceașca în mână.

Se întrebă apoi dacă luase o decizie bună când se hotărâse să se alăture grupului ei. O făcuse doar pentru a-și ușura treaba, cel puțin așa încerca el să se convingă pe sine, dar fără îndoială că nu avea să fie prea ușor. Întrebarea era, dacă el va rezista. Principiile puteau deveni câteodată o adevărată povară – dacă principii era cuvântul potrivit într-o asemenea situație.

Deodată simți dorința arzătoare ca totul în această călătorie să fie atât de simplu, cum încerca el să o convingă pe Joletta. Ar fi dat orice să poată străbate în liniște Europa alături de ea, fără griji și probleme și fără obligația de a se comporta cu seriozitate față de ea. Ei bine, aproape cu seriozitate. Locul în care mâna ei îl atinsese îl mai ardea încă. Își închipui deodată, cum ar fi ca ea să-l atingă din proprie inițiativă, cu afecțiune, poate chiar cu pasiune.

Simți mireasma ei în nări, un ușor amestec de trandafir de India și o aromă feminină. Majoritatea femeilor miroseau puțin a vanilie. Joletta însă nu. Probabil că în aceasta consta o parte din fascinația lui pentru ea, din nevoia de a i se apropia, pentru a putea defini nota aceea de parfum. Avea un iz de orhidee sălbatică, combinată cu pară coaptă. Sau poate că era un amestec de prună și iasomie.

Da, îi lua mințile.

Acum însă trebuia să se gândească repede la altceva, dacă nu voia să se facă de râs când își va lua șervetul din poală și se va ridica în picioare, ieșind de sub adăpostul mesei.

Începu să se teamă de ce se va întâmpla când această călătorie va lua sfârșit.

Când se întunecă, porniră spre hotel. La ora aceasta străzile erau și mai populate de vânzătoare și secretare în ponchouri și fulare, oameni de afaceri în pardesie lungi, cu multe ziare în mână și femei cu plase din care ieșeau baghete. De asemenea, erau și mai multe mașini și respectarea semnelor de circulație scăzuse considerabil. O cacofonie de claxoane și motoare umplea strada, iar bicicliștii șerpuiau calmi printre mașini, fără a le acorda vreo atenție.

Joletta și Rone mergeau încet, lăsându-i pe ceilalți să gonească pe lângă ei, în timp ce ei discutau despre excursia de mâine la Versailles. Joletta se anunțase deja pentru această excursie, deoarece ținea morțiș să vadă Versailles-ul. Și bănuia că va mai găsi și Rone un loc dacă se va grăbi.

La o intersecție auziră urletul de sirene al mașinilor de poliție, care veneau de undeva din dreapta. Circulația încetini și se opri până la

urmă de tot. Chiar și pietonii rămaseră locului sau se adunară ia colțurile intersecției. Înjurau și-și suceau gâturile, ca să vadă ce se întâmplă.

Rone, care era mai înalt decât majoritatea francezilor ce se adunaseră în jurul lor, descoperi primul motivul acestei agitații.

— Mașini de poliție, trei.

Automobilele erau de un albastru royal, culoare pe care de cealaltă parte a Atlanticului o aveau doar limuzinele de lux. Erau escortate de motociclete. Se luptau să treacă printre mașinile ce staționau, folosind ocazional și trotuarele când nu mai puteau înainta. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai asurzitor devenea urletul sirenelor. Era vorba de o acțiune de rutină a poliției, poate o intervenție împotriva teroriștilor: la Paris totul era posibil. Joletta mai fusese trezită în toiul nopții de asemenea acțiuni.

— Gălăgia asta îmi amintește mereu de scena din filmul „Jurnalul Annei Frank”, când vine Gestapoul să o aresteze pe Anne și pe familia ei, spuse Joletta.

— Nu-i ăsta orașul, o atenționează Rone.

— Asta știu, răspunse ea sec și se uită la el. El nu mai comentă ci se uită în jur, să vadă pe unde s-ar putea strecura printre oameni.

Ultima mașină a poliției trecu în viteză pe lângă ei. În mijlocul mulțimii de oameni și a înghesuiei, Joletta se simți împinsă din spate. Se împiedică și ajunsese la câțiva pași mai departe de Rone, dar nu încercă să se apropie din nou de el. Dispoziția lor se schimbaseră și Joletta se simțea puțin abătută din cauza răcelii lui. Semaforul arăta verde, era momentul să traverseze strada.

Când circulația se puse din nou în mișcare se auzi zgomot de motoare și de cauciucuri. Era ca startul unui concurs, când fiecare șofer încearcă să fie primul, când se schimbă culoarea semaforului. Șirul de mașini părea fără sfârșit, de nestăvilit, precum un fluviu cu multă apă. Apoi scârțâiră frânele, motoarele se opriră iarăși și mașinile rămaseră la stop. Joletta se deplasă alături de parizienii obișnuiți cu această circulație spre trotuarul de vis-à-vis.

Urletul unei mașini în viteză se auzi prin zumzetul motoarelor ce staționau. Femeile țipară, bărbații începură să urle. Joletta întoarse brusc capul. Zări mașina roșie dând cotul și apropiindu-se de ea, îi observă forma elegantă și caii putere, probabil foarte scumpi.

Joletta era înconjurată din toate părțile. Între ea și trotuar se afla un zid de corpuri omenești. Simți un nod în gât. Deodată mulțimea se împrăstie. Joletta văzu o deschizătură în dreapta și se grăbi să iasă pe acolo.

Mișcările îi erau inexplicabil de lente. Se aruncă înainte cu acel dram de putere care-i mai rămăsese, încercând să câștige în înălțime într-o atmosferă care parcă era din lipici. Trupul îi ajunsese în aer,

descrie un arc, plutind cu eleganța unui zmeu, înaintea impactului cu trotuarul. Jolletta își aduse brațele în față pentru a atenua căzătura. Nu simți căzătura, doar ceva tare, o lovitură la șold, care-i provocă o explozie de dureri. Se rostogoli precum o rufă în mașina de spălat. Capul i se lovi de ceva tare și gros

Apoi în jurul ei se lăsară tăcerea și întunericul.

CAPITOLUL 8

28 mai 1854

Totul în Paris este ori plictisitor ori oribil. Sunt epuizată de atâta ascultat. Rudele lui Gilbert nu fac toată ziua altceva decât să ridice în slăvi splendoarea aristocratică a regimului sub Bourboni și se plâng de monstruozițările comise de Napoleon al III-lea – Și toate astea în ciuda faptului că trăiesc într-un lux mic burghez de prost gust.

Gilbert a devenit tiran. Mi-a dat ordin să nu mai ies fără Hermine, pentru că el este cunoscut în Paris și nu vrea ca eu să-i stric bunul renume. Cunoscut? El? Ce înfumurare. Sau este doar un pretext ca să nu mă scape din ochi?

Parisul era scăldat într-o lumină obscură de culoarea lavandei. Glazura violetă se așternuse peste clădirile gri și negre de fum și strălucea ca ametistul în bălțile care se formaseră între pietrele din curtea din spate de sub fereastra Violetei.

Ea stătea la fereastra deschisă, cu capul sprijinit de geam și contempla cum un grăjdar, care scotea apă din fântână, flirta cu o cameristă, rezemată de fereastra de vis-à-vis. Aerul era umed și rece și mirosea a cai, a putregai și a Sena. De undeva se auzeau zgomote de trăsură pe asfalt și strigăte de vânzători stradali, dar gălăgia era estompată de distanță și de zidurile groase. Se auzi sunetul metalic al unui clopot de biserică, apoi sunetul amuți.

Plouase, dar ploaia încetase la timp, așa încât amurgul colora acum seara. Gilbert era plecat de ore întregi, fără îndoială în căutarea unei oglinzi rococo sau a unui scaun de pe vremea lui Ludovic al XVI-lea. Asemenea piese deveniseră între timp o adevărată obsesie la el, vorbea într-una despre istoriile care se ascundeau în spatele acestor mobile rare. Cumpăra istorie, explica el. Și din moment ce aceasta îl răcea fericit, Violet nu avea nimic de obiectat.

Citise aproape toată ziua povestea tristă a damei cu camelii de Dumas fiul, băiatul cunoscutului scriitor Alexandre Dumas. Cartea apăruse de mai mult timp, dar fusese făcută cunoscută de spectacolul de teatru cu același nume și de premiera de curând a operei *La Traviata* de Giuseppe Verdi, a cărei subiect se baza pe aceeași povestire. Povestea, istoria tragică a unei curtezane, care renunță la dragostea unui tânăr chipeș, pentru a nu-i păta numele și care moare apoi de tuberculoză și dor după el, o deprimase pe Violet atât de tare,

încât nu mai putea citi mai departe. Cu siguranță că opera era extraordinară și, în mod sigur, în curând, vor vărsa multe lacrimi la Opera Franceză din New Orleans, dar lucrul acesta nu o făcea decât să se întristeze și mai tare și să devină nerăbdătoare.

Gilbert nu luase legătura cu Delacroix. Spunea că nu poate să dea de el. Era prea ocupat. Nu fusese el cel care cu un an în urmă pictase tavanul de la Salon de la Paix din Hôtel de Ville? Violet, spunea Gilbert, este într-adevăr foarte drăguță, dar acest pictor mare nu-și va pierde probabil timpul, tocmai când se afla pe culmea gloriei sale, cu portretul ei. Tânăra și fermecătoarea soție a lui Gilbert nu va avea încotro și va trebui să-și găsească alt artist.

Violet refuza să accepte acest lucru.

Ce se întâmpla dacă dispărea și această mică posibilitate de a lua legătura cu Allain? Să fi fost cele din urmă cuvintele pe care le schimbaseră ei în holul hotelului? Aveau să nu se mai vadă niciodată?

Poate că era cea mai bună soluție.

Poate că această dulce febră va dispărea din sângele ei și poate că cu timpul nu va mai vedea chipul lui Allain în fața ochilor și va înceta să se mai întrebe pe unde o fi și dacă el se gândea la ea.

Nu.

Hotărât lucru, nu.

Gilbert era plecat practic în fiecare noapte. Chipurile, cina cu unii dintre verișorii lui, deși venea de fiecare dată amețit de vin ieftin și mirosind a parfum de proastă calitate. Violet nu era într-atât de naivă încât să nu știe cum se distra el. Doamnele din New Orleans știau din auzite de Théâtre des Variétés, în care apăreau femei pe jumătate goale, curtezane și amante ale bărbaților bogați din lumea bună. Atracțiile erau chipurile, irezistibile, deci era de așteptat ca un bărbat care vizitează Parisul să nu scape ocazia de a încerca și acest gen de distracții.

Violet încuiase ușa și se prefăcuse că doarme, când se întoarse Gilbert își puse perna în cap, ca să nu mai audă bătăile lui în ușă. A doua zi de dimineață afirmase că-i fusese frică singură, din cauza aceasta se încuiase. Gilbert se bosumflase frustrat și nu mai spusese nimic.

Fusese un timp în care o deranjase această tăcere a lui. O vedea ca pe o pedeapsă și încerca să fie drăguță cu soțul ei, ca să-l îmbuneze. Acum se bucura de tăcerea aceasta.

În după-amiaza aceasta se îmbrăcase cu o rochie în dungulițe roz și verzi, brodată cu mici buchete de trandafiri. Hermine îi prinsese părul într-un coc, din care buclele i se revărsau ca o cascadă pe ceafă, iar la tâmplă își scosese câțiva cârlionți. Pe masă se afla o bombonieră cu dulciuri.

Nu venise nimeni în vizită. S-ar fi bucurat de oricine, chiar și de

rudele lui Gilbert, de partenerii lui de afaceri, de oricine.

Cu două ore în urmă începuse să plouă, iar apoi asupra caselor se abătuse o furtună cu tunete și fulgere argintii. Acum nu mai ploua.

Violet privise cum se scurg picăturile pe geam și fiecare strop de ploaie o emoționa. Ploaia îi amintea de ceva anume.

Luase o hotărâre.

Se îndreptă spre scrin, se așază pe scaun și puse o foaie de hârtie pe masă. Deschise călimara, își scoase la iveală penița din malachit și aur și-i încercă vârful. Stătu mult timp așa cu penița deasupra hârtiei. Într-un sfârșit începu să scrie.

Câteva minute mai târziu termină.

Apucă cu două degete plicul de culoare bej cu scrisoarea în el, de parcă o frigea. Simțea impulsul de a-l rupe, cufundându-se din nou în acea siguranță apatică. Ceea ce făcuse ea acum era pură nechibzuință, știa foarte bine. Ba chiar mai mult, era o trădare a încrederii.

Nu crezuse niciodată că va ajunge atât de departe, că va tânji după mai mult decât luxul și siguranța pe care i le oferea Gilbert. Nu crezuse că este posibil să aibă nevoie de așa ceva, de dorința de a se întâlni cu un alt bărbat. Nu era totul perfect între ea și soțul ei, dar foarte multe vorbeau pentru tăcuta previzibilitate a zilelor împreună, pentru generozitatea, grija, respectul și dragostea lui. Poate că de vină era și răceala ei, că momentele în care se afla împreună cu soțul nu erau deosebit de plăcute.

O, dar cum ar fi putut ignora explozia de plăcere pe care i-o provoca doar gândul revederii cu Allain? Nu putea. Dulcea bucurie poate că nu va mai veni niciodată. Avea de gând să fie discretă, nu voia sub nicio formă să-l rănească pe Gilbert sau să facă ceva ce ar putea dăuna căsniciei ei. Un flirt inofensiv, mai mult nu-și dorea. Ce rău putea fi în a sporovăi puțin cu Allain, în a-și confecționa niște amintiri nevinovate, care aveau să-i înfrumusețeze anii pe care urma să și-i petreacă alături de Gilbert? Era într-adevăr un lucru neînsemnat. Timp de două zile Violet nu primi niciun răspuns. A treia zi veni e invitație pentru o vizită la casa Delacroix.

— Ai scris fără să mă consulți? o întrebă Gilbert, după ce citi invitația.

Exact această reacție o așteptase Violet.

— Doar am mai vorbit despre treaba asta de câteva ori, dar ai fost foarte ocupat în ultimul timp. Zilele trecute, pe când erai plecat, mi-am adus din nou aminte. Și m-am gândit, că nu vom ști niciodată dacă marele Delacroix ne va îndeplini dorința, dacă nu-l întrebăm. Zis și făcut. Recunosc că am acționat cam spontan, dar privește rezultatul.

El oftă și ochii lui o studiară de sub sprâncenele grizonate. Apoi spuse:

— Ți-o dorești foarte tare, nu-i așa?

— Da, spuse ea sincer și fără ocolișuri.

El începu să învârtă invitația în mână, cugetând. În cele din urmă, când ea se simți deja sufocată de toate rugămintele și motivele cu care avea de gând să-l convingă, el spuse:

— Ei bine. Fie, din partea mea. Vom merge până acolo.

Sherry cu măslina, era, după cum descoperi Violet, o combinație minunată. Și acesta era doar un aperitiv din toate bunătățile servite în după-amiaza aceea în casa Delacroix. Erau de toate pentru toți.

Această ciudată combinație îi fusese recomandată de Allain. Reușise să-i comunice acest lucru, căci era posibil în acele încăperi uriașe în care avea loc recepția la care veniseră o mulțime de oameni, care acum discutau mai mult sau mai puțin tare despre politică, artă și filosofie, gesticulând ca bezmeticii.

Allain îi arăta Violetei toate personalitățile care se perindau prin fața ochilor: Jovialul Dumas cel bătrân, cu părul său rebel, poetul, romancierul și criticul literar Théophile Gautier, o serie de funcționari guvernamentali și câteva actrițe. Apoi se mai aflau acolo pictori, rebelii Corot, Courbet, Daumier și Millet și câțiva membri conservatori ai Academiei.

Delacroix era un bărbat bine, constată Violet, unul care-și modelase anturajul după felul său exigent și totuși exotic de a fi. Purta la această ocazie o robă scurtă din brocat maro închis, peste o cămașă cât se poate de obișnuită și pantaloni la fel, iar pe cap avea un turban. Ar fi trebuit, având în vedere moda, să arate ridicol, dar arăta superb și părea să nu-l intereseze ce credeau ceilalți despre el. Se ocupa de Gilbert și-i prezenta multe dintre cele mai importante persoane prezente. Gilbert părea puțin stânjenit de atâta cinste.

Timpul trecea și încă nu se pusese în discuție portretul. Violet începu să-și facă griji, întrebându-se dacă nu cumva se grăbise, crezând că artistul va fi dispus să o picteze, având în vedere respectul și considerația pe care i-o arăta toată lumea acestuia.

Stătea foarte dreaptă pe un divan de catifea cu margini în formă de liră și-i studia pe Delacroix și pe Allain cum discutau cu un grup de prieteni. Schimbau idei, fiecare avea propriile lui expresii, aruncau cu păreri și concluzii în jurul lor, de parcă s-ar împușca cu vorbe într-un demonic război al intelectului. Violet nu era sigură, dacă ei chiar credeau în ceea ce spuneau, dacă doar reprezintă un anumit punct de vedere, momentan foarte popular sau dacă pur și simplu, aveau nevoie de motive pentru o asemenea discuție.

Allain se ținea tare, părea să fie în centrul aprinselor discuții. Argumentele îi erau convingătoare, spontanele comentarii pline de spirit, inteligență și umor. Cunoștea aproape pe toată lumea. În special doamnele. Toți îl tratau cu prietenie și amabilitate, dar cu o anume

supușenie instinctivă, foarte ciudată.

Violet încercă să nu se uite prea des în direcția lui, ceea ce-i venea foarte greu. Era atât de viu, atât de plin de energie, în comparație cu ceilalți bărbați din încăperei. Căldura glasului, zâmbetul ochilor săi, erau irezistibile. Era grozav de atrăgător în costumele lui de culoare închisă și cu buclele strălucindu-i în lumina lămpilor cu gaz. Ușorul bronz de pe piele, într-un cras contrast cu fețele palide din jur, îi accentua și mai tare rebela vitalitate.

Cu fuste foșnitoare și într-un nor înmiresmat de lăcrămioare o femeie se așeză pe sofa lângă Violet. Aceasta din urmă o salută cu un zâmbet. Era una dintre actrițe. Clothilda parcă se numea. Dar poate că titlul de actriță fusese o exprimare prea elegantă. Rochia îi era atât de decoltată, căci dacă se apleca i se vedeau sânii în întregime, ca două potârnichi în cuibul lor.

Femeia o măsură pe Violet cu curiozitate veselă, apoi se apropie de ea:

— Așa deci, spuse ea, dumneavoastră sunteți misterioasa străină a acestei serii.

Violet scutură energic din cap.

— O nu, nu cred că este vorba de mine.

— Ba da. Allain al nostru nu vă scapă din ochi de câteva ore bune, deși încearcă să fie discret și vă lasă singură. Știți noi că este ceva la mijloc, se află-n Paris de o bucată bună de timp și n-a apărut la teatru încă niciodată.

— Vorbiți de parcă l-ați cunoaște foarte bine.

— Sigur. Toată lumea îl cunoaște pe Allain. Nu există niciun loc pe lumea asta, unde el nu este acasă.

Tonul și gesturile femeii păreau foarte exagerate. Violet ridică din sprâncene:

— Niciun loc?

— Credeți că mă refer la paturile din Paris? Nu, nu, vă garantez eu, deși ar putea, dacă ar vrea. Mă refeream la Londra, Geneva, Bruxelles, Roma. Este binevenit în toate capitalele europene, ca să nu mai vorbim de curți. N-am înțeles niciodată exact de ce, dar șarmul său este irezistibil. Nu găsiți?

— Ba da, aveți dreptate, spuse Violet pe un ton glacial.

— Vă rog să mă iertați. N-ar trebui să vă întreb asemenea lucruri, dar sunteți atât de serioasă și de rezervată, încât dumneavoastră mă siliți să procedez așa. Spuneți-mi, îi veți fi model?

— Lui monsieur Massari?

— Of Doamne, poate că el voia să fie o surpriză, iar eu l-am trădat. O să mă omoare. Dar n-o să-i spuneți că v-am zis, nu-i așa?

— Nu știu ce i-aș putea spune, răspunse Violet exagerat de politicoasă.

— Cât de isteată sunteți și mult mai atentă decât el în ceea ce privește discreția. Allain este un maestru al pensulei – ar putea să ajungă departe, dacă ar avea mai mult timp și mai puțini bani. Prietenii și banii mulți sunt dușmanii artei. Știți, înăbușă flacăra.

Violet nu știa ce să-i răspundă. Nici nu avu nevoie, căci femeia de lângă ea continuă.

— Dar îi veți permite să vă explice chiar el totul? Ar fi crud să nu-i permiteți să vă facă o asemenea surpriză. Gândiți-vă numai cât de plăcut este să te lași convinsă, sunt sigură că complimentele lui vor fi extraordinare.

— Zău? întrebă Violet, încercând să pară cât mai degajată.

— Nu vă încruntați, petite, căci altfel o să creadă că vă spun cine știe ce lucruri îngrozitoare. Poate chiar crede asta, văd că vine spre noi. Alors, câtă atenție! Sunt invidioasă, madame.

Actrița se ridică, făcu o remarcă spre Allain, îl atinse ușor pe umăr și dispăru. El nici nu o băgă în seamă, se așeză lângă Violet și o întrebă:

— Ce ți-a povestit Clothilda?

Într-adevăr, n-o scăpase din ochi. Violet îi era recunoscătoare actriței că o făcuse atentă asupra acestui lucru.

— Nimic special, în afară de un amănunt. Chiar ești și dumneata artist?

În ochii lui apăru o scânteie, dar el spuse simplu:

— Pictez.

— Cred că nu există niciun motiv pentru care eu să nu știu acest lucru. Oricum abia te cunosc.

— Tare mi-ar plăcea să modific această stare a lucrurilor, spuse el zâmbind. Ezită. Aș vrea să te pictez. Delacroix tocmai mă recomandă soțului dumitale.

— Asta ai plănuit-o tot timpul?

El aprobă din cap.

— Ești dezamăgită?

— Mă gândeam, spuse ea aruncându-i o privire cochetă, că voi fi eternizată de marele artist, care nu pictează decât chipul său și ale prietenilor săi.

— Bineînțeles, dacă asta este dorința dumitale, o asigură el și sări în picioare. Am să-l caut chiar acum pe Delacroix și...

— Nu, nu, te rog, ia loc, îl întrerupse ea iute și întinse mâna după el ca să-l prindă de haină, dar și-o retrase repede, înainte să-l atingă.

El se așeză înapoi pe divan. Apoi surâse brusc. Îi luă mâna într-a sa și spuse:

— Cochetezi. E promițător.

— Nu, a fost o prostie. Voiam doar să...

— Ai destulă încredere în mine și mă înțelegei îndeajuns pentru a-ți

permite să glumești. Asta înseamnă că te-ai gândit la mine. Sunt uimit și mă simt onorat.

Ea nu știu ce să răspundă, în schimb roși până-n vârful nasului.

Zâmbetul dispăru.

— Iartă-mă. Acum te-am necăjit și cred că nu era cazul. Aveam de gând să procedez încet și cu grijă și să încep cu portretul dumitale. Îmi permiți?

— Desigur, șopti ea cu glas aproape imperceptibil.

— Deși nu-mi cunoști talentul?

Ea își coborî privirea asupra mâinii ei înmănușate, care încă se mai odihnea într-a lui.

— Bănuiesc că ești foarte bun. Căci altfel nu te-ar recomanda monsieur Delacroix.

El stătea privind umbrele genelor ei pe obraji și culoarea tenului, care din pricina lămpilor cu gaz luase o nuanță sidefie. Privirea lui Allain zăbovi mult asupra micului buchet cu panseluțe galbene, pe care Violet și le prinsese la rever.

— Voi încerca, spuse el după ce se gândi puțin, să fiu vrednic de încrederea dumitale.

Ea zâmbi când el îi eliberă mâna – nu reuși să se abțină. Era o savoare tentantă să te înțelegi cu cineva atât de ușor.

— Allain, mon ami! După cum văd ai și făcut cunoștință cu madame Fossier?

Spre ei venea Delacroix, alături de Gilbert. Soțul Violetei făcu o mutră cam acră când îl văzu pe Allain alături de ea. Acesta se ridică și spuse:

— Mi-am permis să mă prezint singur, după ce tu ai fost atât de amabil și mi-ai dat de înțeles că există posibilitatea unei comenzi. S-o pictez pe doamna este o adevărată provocare. Are o structură și o față aproape perfect proporționată, dar personalitatea îi este foarte amplă, foarte sensibilă. Și asta nu-i ușor de pus pe pânză.

— Mă gândeam că ți-ar face plăcere, spuse Delacroix cu un zâmbet mustăcit.

Gilbert îl fixă pe Allain cu privirea încruntată și-l întrebă:

— Ne-am mai întâlnit, m'sieur?

— Nu cred, răspunse Allain zâmbind politico. Dumneavoastră sunteți din America, da? M-am jucat mult cu ideea de a vizita tânăra dumneavoastră țară, dar până acum nu s-a ivit ocazia.

Urmă o scurtă pauză de care profită Delacroix pentru a face prezentările. Allain puse întrebări formale și politicoase cu privire la lungimea râului Louisiana și cu șederea lor la Paris. Momentul penibil fusese depășit.

Mai târziu, când Violet și Gilbert se întoarseră la hotel, Gilbert rupse lungă tăcere.

— Ești mulțumită cu acest Massari? Nu vrei să mă interesez de alt pictor?

— Nu-i nevoie să te mai obosești, răspunse Violet. Din moment ce ni l-a recomandat m'sieur Delacroix, sunt convinsă că va lucra mai mult decât satisfăcător.

Gilbert îi sărută mâna și se rezemă din nou de bancheta trăsurii. Apoi spuse cu vocea grea:

— Cum dorești, chère, cum dorești.

Pentru un moment Violet fu cuprinsă de remușcări pentru ceea ce-i făcea soțului ei. Apoi se gândi la orele în care va putea fi singură cu Allain. Cum vor discuta, cum se vor cunoaște mai bine. Încă două zile și aveau să înceapă ședințele, așa conveniseră Allain și Gilbert. Bucuria îi suprimă toate sentimentele de vinovăție.

Dimineața primei ședințe se promitea frumoasă și caldută. Violet nu închisese un ochi toată noaptea. Se uita cum se înseninează îndărătul perdelelor. O dureau stomacul de emoții și îi era greață.

Nu se va duce, îi va trimite un bilet că se simte rău.

Gândul că va trebui să stea liniștită, în timp ce Allain o studia cu exactitate, cum fac artiștii, îi accelera bătăile inimii. Va fi o veșnicie singură cu el. Ce să spună? Despre ce să vorbească cu el? La ce se aștepta din partea lui? Îi dăduse oare de înțeles că putea să-și permită anumite lucruri? Dar voia el asta de la ea?

Și ce voia ea de la el? Își întoarce capul în pernă.

Cum de crezuse că aceasta era dorința ei cea mai arzătoare? Își imaginase oare, că-i va face plăcere? Acum nu mai vedea decât un viitor plin de durere și pericole. Portretul va fi foarte repede gata și pe urmă?

De-ar ști măcar ce vrea și n-ar fi atât de schimbătoare. Invidia femeile de genul Clothildei, care se năpusteau cu avânt într-o relație fără să se îndoiască de moralitatea a ceea ce făceau. Cât de minunat trebuia să fie, să nu fii niciodată chinuită de incertitudini, să nu te întrebi ce cântărește mai greu, durerea sau fericirea.

Ce frumos ar fi fost să poată spune că nu s-a putut apăra, că sentimentele i-au fost pur și simplu mai puternice decât voința de a se opune. Nu știa dacă așa stau lucrurile, cel puțin nu încă.

Dacă nu mergea, probabil că nu-l va mai revedea niciodată pe Allain.

Acest gând din urmă o determină până la urmă să se ridice din pat. Reuși să-și umple dimineața gândindu-se cu ce să se îmbrace și cum să asorteze rochia cu fustele de dedesubt, cu gulerașul dantelat și cu bijuteriile. Apoi se consultă cu camerista pe tema coafurii. Toată dimineața și-o petrecu gătindu-se, până când părăsi hotelul în compania Herminei. Trebuind să se controleze față de Hermine,

ajunse cu bine la locuința lui Allain, fără a opri trăsură și a face cale întoarsă.

Casa se afla pe Île de la Cité, insula de pe Sena care avea forma unei bărci pline de mâl, rămasă pentru totdeauna ancorată în mijlocul râului. Clădirea străveche se afla în umbra lui Notre Dame, îngustă și întunecată, cu burlane ruginite de vreme.

O femeie dolofană cu privire scrutătoare, îmbrăcată în veșmântul simplu al unei servitoare, le deschise ușa Violetei și Herminei și le conduse pe o scară în spirală. Deschise ușa unei camere ce servea drept salon, o anunță pe Violet, apoi se retrase pentru a le face loc vizitatoarelor să între.

Încăperea era lungă și îngustă, cu ferestre înalte prin care se revărsa lumina clară și albă a nordului. Tavanul era construit din grinzi grele, sculptate și aurite, cum fuseseră la modă în secolul XVII, înnegrite de fumul nenumăratelor lemne care arseseră de-a lungul anilor în șemineul uriaș ce ocupa aproape un perete întreg.

Mobilierul consta în piese grele, parcă din evul mediu, câteva scaune, candelabre și un divan lat, mare cât un pat, acoperit cu baticuri din mătase, cu franjuri, al căror model amintea de grădinile persane. Lângă peretele din față se afla o masă lungă. În centrul camerei era așezată o platformă cu un fotoliu deasupra. Vis-a-vis de fotoliul tapițat cu brocat roșu închis, se afla un șevalet, o pânză albă.

Allain se ridică de la masa lungă, unde tocmai studiase o serie de schițe. Se îndreptă spre Violet radiind de bucurie. Le oferă celor două femei ceai, vin și cozonac. Apoi o trase pe Violet spre masa lungă la care lucrase el.

— Înainte să începem, spuse el, aș dori să vă mai arăt ceva.

Erau niște schițe de-ale ei. O arătau serioasă și râzând, sceptică și încrezătoare, cu stropi de ploaie în gene și după ce se șterse pe față cu batista lui. Exista o schiță de-a ei în care admira un buchet de violete și alta în care ținea un trandafir în mână. Apoi schițe cu gura ei, urechea, arcuirea bărbiei, forma și poziția mâinii când o întindea. Fiecare desen era foarte exact, semnat și datat.

— Acestea, spuse el încet, sunt cele pe care eu le consider demne de luat în considerare.

Violet inspiră adânc.

— Nu-mi vine să cred, că dumneavoastră... Sunteți un adevărat artist.

— Schițele acestea le-am făcut din memorie. Vi le-am arătat ca să vă asigur că încrederea dumneavoastră este întemeiată.

Glasul lui era atât de profund și de sincer, încât vibră în interiorul Violetei, aprinzându-i un foc în vene, care i se urcă la cap. Cu greu reuși să spună:

— Nici nu m-am așteptat la altceva.

— Sunteți foarte generoasă, ar fi trebuit să-mi imaginez. Vă jur că n-o să regretați alegerea făcută.

Allain se uită la Hermine, zâmbindu-i prietenos, apoi se adresează Violetei:

— Prezența unei a treia persoane îmi distrage atenția în timpul ședinței. Poate camerista dumneavoastră ar dori, între timp, să-i facă o vizită doamnei Maillard și să servească puțin vin și cozonac? Nu va fi prea departe, o să ne audă când o vom striga.

Violet se uită în ochii lui timp de o secundă interminabilă. Nu-i putea numi tocmai naivi, dar în adâncurile lor limpezi și albastre nu se oglindea nimic care pe ea ar fi putut-o înfricoșa să rămână singură cu el. Violet aprobă din cap și se apropie cu Allain de șemineu, în timp ce Hermine și servitoarea se îndepărtară. Ușa se închise încet în urma lor.

Vinul pe care Allain îl turna acum în pahare curgea roșu ca sângele. Allain îi oferi Violetei unul dintre paharele subțiri de cristal și așteptă până când ea se așează, apoi luă și el loc pe un scaun lângă ea. Sorbi o înghițitură din paharul său și se uită la Violet peste pahar. În cele din urmă spuse:

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că ești aici.

— Da, nici mie.

Buzele ei schițară un zâmbet. Ar fi vrut să ia o înghițitură de vin, dar se temea să nu o verse pe ea de emoție. Nu îndrăznește să-l privească în ochi, ci se uita la un platou de argint.

El se uită în direcția în care privea ea, apoi din nou în ochii ei.

— Am atâtea să-ți spun, dar nu știu cu ce să încep. Te văd aici, stând în fața mea și nu vreau decât să te privesc și să te privesc...

— Te rog, îl întrerupse ea, dar glasul îi era doar o șoaptă.

— N-am vrut să te neliniștesc. Doar că eu n-am îndrăznit să cred că vei veni aici. Am sperat doar, nimic mai mult. Și credeam că-ți cunosc fiecare fir de păr, dar se pare că m-am înșelat. Ești mult mai frumoasă decât mi-am imaginat și atât de intangibilă. Deodată mă tem să încep portretul, căci am impresia că nu voi putea cuprinde totul în el.

Fața îi ardea și Violet simți că nu mai poate respira la fel de ușor. Vinul din pahar îi tremura. Avea un nod în gât. Nu știa la ce se așteptase de la această întâlnire, dar în mod sigur nu la această explicație.

— Iartă-mă, se scuză el iute, își așează paharul deoparte, se ridică și se sprijini de marginea șemineului. Pur și simplu mi-a scăpat – aveam de gând să fiu calm și politicos și doar puțin galant. Trebuie că mă crezi nebun.

Allain părea să se mai fi liniștit.

— Nu, spuse Violet cu glas domol, dar eu nu sunt obișnuită să aud asemenea lucruri. Nu știu ce să-ți răspund.

El o privi peste umăr și zâmbetul lui cald fu ca o îmbrățișare pentru Violet.

— Nu trebuie să-mi răspunzi. Nu ești răspunzătoare pentru ce simt eu sau pentru aiureliile mele. Dar acum bea-ți vinul. Pe urmă ar fi bine să începem ședința, înainte ca eu să spun ceva ce am putea regreta amândoi.

Din această scurtă discuție reieși rutina ședințelor următoare. Allain o trata pe Violet cu respect, cu mici excepții de tandru umor. Complimentele pe care i le adresa o făceau mereu să roșească, deși erau atât de impersonale și axate pe munca lor, încât Violet nu-i putea reproșa nimic.

În fiecare după-amiază o așeza pe fotoliu, îi aranja faldurile rochiei, îi corecta poziția capului, a mâinii, a umerilor, cu atingeri blânde, pe care ea le simțea până târziu. Violet se emoționa de fiecare dată când el se apropia de ea în aceste ocazii și nu îndrăzneă să i se uite în ochi. Se întreba mereu dacă el observă cât de încordată stătea, căci nu se putea relaxa sub atingerile lui.

El îi vorbea despre toate lucrurile din lume. Poate pentru a-i reduce din încordare, îi povestea bârfele din cercul artiștilor, zvonurile și intrigile de la curtea lui Napoleon al III-lea, povești despre sustragerea banilor destinați restaurării clădirilor pariziene sau despre pregătirile de război. Îi vorbea despre crizele căsniciei regale, provocate de tendința împăratului de a cuceri orice femeie atrăgătoare ce-i ieșea în cale.

Allain era un narator natural și plin de umor, care avea multă înțelegere pentru slăbiciunile altora, încât Violet îl asculta cu cea mai mare plăcere.

Într-o zi, după aproape o lună de ședințe, discutau din nou despre împărăteasă.

— Am văzut-o ieri pe Eugenie trecând prin Bois de Boulogne, povesti Violet. Este atât de frumoasă cu părul ei roșcat și ochii albaștri, încât nu-mi pot imagina cum de împăratul se poate uita și la alte femei.

Allain, concentrându-se asupra pânzei, spuse fără a ridica ochii:

— Nu mă îndoiesc că o iubește. Ca domnitor al Franței ar fi putut să facă o partidă mai bună decât fiica unui graf spaniol și a unei americance. Se spune că Louis Napoleon a vrut ca Eugenie să-i fie amantă, dar a fost atât de impresionat de refuzul ei, încât a luat-o de nevestă. Și totuși pentru unii bărbați puternici, vânătoarea este mult mai importantă decât dragostea. Louis Napoleon are nevoie de mai multe cuceriri pentru a-și savura senzația de putere.

— Pentru mine asta este o slăbiciune, spuse Violet încet, dacă are nevoie neapărată de această senzație a puterii.

O umbră străbătu chipul lui Allain.

— Da, spuse el, poate deveni o dependență distrugătoare. Apoi ochii îi scânteiară amuzați. Dar după câte am auzit, Eugenie nu pare să accepte escapadele soțului ei cu brațele încrucișate. Se pare că a mituit o bătrână, care odinioară i-a fost cameristă împărătesei Josephina, să-i dea rețeta parfumului cu care se spune că a fost cucerit primul Napoleon.

Violet zâmbi și scutură din cap.

— Cum ajung asemenea lucruri, bârfe pentru tot poporul?

— Personalul bârfește întotdeauna și bineînțeles că Josephina nu s-a dus personal la bătrâna cameristă.

— Sper. Dar cum ar putea s-o ajute acest parfum? Ce conține de este atât de eficient?

— Cine poate ști? Poate ceva exotic. După cum spune bătrâna cameristă. Napoleon a adus acest parfum din Egipt. Parfumul a fost descoperit de niște soldați într-un cavou, se pare că al Cleopatrei împreună cu o tăbliță pe care scria că esența are puteri magice, căci conține uleiuri folosite de preotesele zeiței Isis la riturile tainice, de pe timpul faraonilor.

— Și i-a fost de vreun ajutor lui Eugenie?

— E prea devreme pentru a constata vreo schimbare, dar și-a pus mari speranțe în el.

Violet scutură din cap.

— Nu prea înțeleg. Primul Napoleon n-a strălucit nici el prin fidelitate.

Allain își cântări pensula gânditor.

— Și totuși, Josephina a fost ani de zile marea lui iubire, o femeie mai bătrână decât el, cu dinții stricați și cu o reputație destul de proastă în ceea ce privește fidelitatea, o femeie căreia i-a scris mii de scrisori de dragoste. Poate că nici nu s-ar fi despărțit de ea, dacă ea ar fi putut da naștere unui fiu. Asta te cam pune pe gânduri, nu-i așa? Dar ce-i mai ciudat, el însuși n-a folosit niciodată acest parfum. Se spune că Napoleon își turna zilnic tone de parfum pe el, mai ales o combinație de pergamută, citronelă și rozmarin, cunoscut sub numele de Hungary Water.

— Poate că parfumul Cleopatrei era prea dulceag, prea feminin pentru el.

Allain zâmbi.

— E posibil, deși eu când mă gândesc la rituale fac legătura cu mirosul de tămâie dintr-o catedrală sau ingrediente cum ar fi lemnul de cedru sau cel de santal. Probabil este un fix de-al meu.

— Se pare că te pricepi la arome, spuse ea.

— Am un prieten care este fabricant de parfumuri în Rue de la Paix.

Își scurse pensula de culoare roz și întinse culoarea cu grijă pe

pânză.

- A, bănuiesc, că acolo ai auzit de parfumul Cleopatrei.
- În ultimul timp, da. Dar eu îl știu de mult timp de la mama mea.
- Serios, întrebă ea fascinată. Și ea de unde îl avea?
- Cadou de la tatăl meu. Iar el îl avea de la Napoleon însuși.
- Îl cunoștea atât de bine?

Era o senzație stranie să vorbești cu atâta naturalețe despre acest om legendar. Pentru Violet, Napoleon Bonaparte fusese mereu un erou. Majoritatea oamenilor din New Orleans îl considerau astfel, în ciuda ultimelor lui înfrângeri. Timp de câțiva ani păruse că va reînvia gloria Franței, întocmai ca Napoleon al III-lea acum.

Allain aprobă din cap la răspunsul ei dar rămase privind gânditor pânza. Apoi spuse:

— Parfumul și indicațiile destul de complicate ale preparării esenței, le-a primit tatăl meu ca semn de prietenie. Dar asta era pe timpul când ei erau tineri, acum aproape patruzeci și șapte de ani, deci cu foarte mult timp în urmă.

— Tatăl dumitale a luptat alături de Napoleon?

Un zâmbet îi apărură pe buze.

— La început tata l-a admirat foarte mult. Dar pe urmă s-a întors împotriva lui, la fel ca atâția alții.

Allain puse deoparte pensula și paleta și își șterse mâinile cu o cârpă îmbibată cu terebentină. Apoi se apropie de Violet. Se așeză la picioarele ei pe platforma pe care se găsea fotoliul. Își sprijini brațul de genunchi.

— Madame, începu el și se întrerupse.

Ochii lui, mai mult gri decât albaștri în acea lumină nordică, păreau insistenți și o dureau. Expresia lor atinse ceva adânc în ființa ei și un neobișnuit amestec de durere, fericire și lipsă de voință o cuprinse pe Violet.

— Numele meu, spuse ea încet, este Violet.

— Violet, repetă el satisfăcut.

Inspiră adânc, apoi începu din nou:

— Madame Violet, știi cu siguranță că portretul dumitale este practic gata.

Ea înghiți în sec.

— Știam că nu poate să mai dureze prea mult.

— Dacă aș fi vrut, aș fi putut să-l termin săptămâna trecută. Aș putea să o fac și acum.

Mărturisirea aceasta o înfricoșă. Allain se predase.

Ea întrebă încet:

— Ai – ai putea s-o faci?

— Întrebarea este, să o fac sau nu?

Glasul lui părea foarte calm. Era decizia ei, el nu voia să se roage

de ea. Dacă ea va spune da, el va accepta. Va termina portretul și ședințele vor lua sfârșit. Și dacă ea nu o va spune?

— Cred, spuse ea încet, că n-avem niciun motiv să ne grăbim.

Fericirea de pe chipul său era ca un strigăt. I se așează pe față printr-un zâmbet larg. Nu făcu niciun gest să se apropie de ea, dar Violet simți cum e cuprinsă de căldura entuziasmului său. Trebui să zâmbească.

— Madame Violet, spuse el pe un ton rugător, n-ai vrea atunci să ne plimbăm împreună, din moment ce eu după-amiaza aceasta nu mai am de lucru? Nu ți-ar plăcea să te plimbi la brațul meu și să ne prefacem că suntem doar un bărbat și o femeie în căutare de aer proaspăt și poate a unui loc liniștit unde să bem un pahar de vin?

Avea ea curajul acesta? Dacă o vedea cineva și-i spunea lui Gilbert? O, dar cum ar fi putut să refuze când ea tânjea din tot sufletul să joace acest joc, pe care el i-l propunea?

Nu putea.

— Da, șopti ea. Mi-ar plăcea.

CAPITOLUL 9

Violet și Allain părăsiră casa lui printr-o ușă din spate, ca să nu fie văzuți de Hermine, care pălăvrăgea cu servitoarea lui; cele două femei se împrieteniseră, căci amândouă erau la fel de bolnăvicioase și sufereau de aceleași lucruri. Violet nu era sigură de loialitatea cameristei, căci Hermine fusese doica lui Gilbert.

Era o după-amiază fermecătoare. Violet și Allain se plimbară de pe Île de la Cité spre malul drept al Senei. Discutară despre multe lucruri, dar câte odată tăceau amândoi și se priveau doar. N-aveau o țință precisă și nici nu dădeau atenție la drumul pe care mergeau. Erau mulțumiți că reușiseră să evadeze împreună.

Căldura brațului său sub degetele ei, forța mușchilor de sub stofa cămășii și a hainei, îi accelerară Violetei bătăile inimii. Foșnetul rochiei ce i se freca de picioarele lui era incredibil de intim, de parcă rochia îi era o prelungire a simțurilor. Își dorea ca această plimbare să nu se sfârșească niciodată.

Când umbrele începură să se lungească, găsiră o cafenea la marginea parcului cu mesele la umbra copacilor. Masa și scaunele din fier erau reci și Violet simți cum i se face frig, în ciuda vinului pe care-l comandaseră. Se uită în jurul ei și i se păru că la toate mesele stau perechi de îndrăgostiți. Toți aveau aceeași expresie de atenție îngândurată pe chip. Violet îi atrase atenția lui Allain asupra acestui lucru.

El zâmbi ironic.

— Ia privește-i mai atentă, îi spuse.

Ea îi urmă sfatul și constată că majoritatea femeilor erau mai tinere decât însoțitorii lor, deși la unele perechi femeia era mai în vârstă, dar și mai înstărită material

— Oh.

Violet încercă să se uite în altă parte, oriunde.

— Da. Sper că nu te deranjează. Îi luă mâna într-a sa și o mângâie cu degetele lui aspre din cauza spadei: Întregul Paris flirtează.

— Înțeleg, spuse ea încet.

— Nu cred că înțelegi. Nu te-am adus aici din cauza atmosferei. M-am gândit doar că n-ai vrea să riști să te recunoască cineva într-o cafenea elegantă.

— Nu-i nevoie să-mi explici, răspunse ea și se uită în ochii lui. Am încredere în dumneata.

O privi și el un timp, apoi spuse brusc:

— Te rog nu. Nu merit asta. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât să-mi fac de cap cu dumneata.

— Dar nu vei face asta, spuse ea și surâse șarmant.

— Crezi? Allain făcu o scurtă pauză, apoi oftă și își răspunse singur: Nu, n-am s-o fac fără acordul dumitale.

Vorbele îi erau o mărturisire. Ar fi trebuit să o dezguste pe Violet. Ea însă se simțea tulburată până în străfunduri. O dorea, o dorea cu adevărat. Și era un om care nu voia să se impună în fața ei, nu avea pretenții doar pentru că era bărbat. Dar oare realiza cât de periculos era să lase alegerea la latitudinea ei? Cine putea ști încotro se îndrepta idila lor?

Idila lor. Cât de ciudat, să folosească asemenea cuvinte.

Ce voia ea de fapt?

Era posibil să-și dorească doar o idilă platonică? Avea de gând să riște mai mult, având în vedere fierbințeala din sânge? Ce se va schimba apoi între ei?

Dacă iluziile lui romantice se spulberau văzând că ea vrea mai mult?

Cât de complicat era totul, atât de complicat, încât Violet era parcă paralizată de temerile ce se luptau în sufletul ei.

Mai avură loc și alte asemenea plimbări în alte zile, când ședințele lor nu mai erau decât un pretext pentru a se întâlni.

Îndrăzniră să se aventureze mai în centrul Parisului. Allain cunoștea cei mai buni croitori, cele mai bune creatoare de modă și tare îi plăcea să vină și el cu Violet în asemenea vizite. Avea gusturi bune. Nu încerca să-i impună Violetei ideile, ci o încuraja să și le dezvolte și ea pe ale ei. Violet avea, spunea el, un simț înăscut pentru stil, o eleganță reținută, care i se potrivea perfect. Tot ce avea de învățat era să se încreadă în instincte.

Allain făcu o singură încercare de a plăti o haină pe care și-o cumpărase Violet. Ea refuză atât de brusc și de categoric, încât el nu mai repetă încercarea. De aceea Violet nu mai făcea cumpărături în prezența lui. Era conștientă că lui îi este greu să se abțină să plătească.

Allain era foarte uimit de faptul că Gilbert nu ia în considerare dorințele Violetei la decorarea casei și-l numea un tăntălău, că nu o consulta și pe ea. Totodată însă se bucura de indiferența soțului ei, căci altfel Violet și-ar fi petrecut timpul alergând alături de Gilbert prin magazine și n-ar mai fi avut timp să se întâlnească cu el, Allain.

Într-o după-amiază au ieșit după o furtună. De pe acoperișuri mai picura apă, iar cerul era încă gri, dar nevoia lor de a fi singuri și de a pleca împreună era mai puternică decât vremea udă. Allain, jucându-se cu vârful bastonului printre frunzele de pe trotuar, rupse tăcerea:

— Contesa de Fourier organizează un bal peste câteva zile. N-ai

vrea să vii și dumneata?

— Cu plăcere, răspunse ea, dacă Gilbert nu are alt program. În ultimul timp a fost aproape mereu plecat seara.

— Este o gală diplomatică în cinstea îmbunătățirii relațiilor dintre Belgia și Franța. Extrem de respectabil, poate chiar ușor plicticos. Dacă soțul dumitale nu are timp, te pot însoți eu.

Ea înclină din cap și-l privi de sub pălăria ei cochetă, albastră:

— Nu cred că ar fi de acord.

— Multe doamne căsătorite sunt însoțite de prieteni de sex masculin. Nimeni n-are nimic de comentat atâta timp cât asta se întâmplă în public. Ai putea să-i explici soțului dumitale acest lucru.

Ideea unei seri petrecute cu Allain, fără să fie nevoită să se ferească, era mult prea ispititoare pentru a renunța la ea cu una cu două.

— Cred că ai putea face să primim invitația și apoi vom vedea ce are Gilbert de spus.

El îi strânse brațul și Violet se hotărî să încerce orice explicație pentru a-l convinge pe soțul ei.

Aerul era umed. Tivul fustelor Violetei era ud din cauza bălților de pe stradă. Lumina părea să scadă.

Allain își ridică ochii spre cer și studie norii îngrijorat.

— Poate că ar fi bine să ne întoarcem.

Un tunet prevestea o nouă furtună. Câteva clipe mai târziu, căzură și primii stropi de ploaie.

Era prea târziu să se mai întoarcă la atelier. În fața lor apărură jaluzelele alb-albastre ale unei cafenele. Violet și Allain întinseră pasul îndreptându-se spre cafenea.

Apoi, când ploaia se întepi și picăturile deveniră tot mai mari, Violet dădu drumul brațului lui Allain, își prinse fustele și începu să alerge. Ajunseră la prelata de deasupra cafenelei, exact în momentul în care un tunet puternic zgudui pământul. Râzând și cu respirația tăiată, se întoarseră unul spre celălalt.

Allain o cuprinse cu brațele și o ținu strâns lipită de el, în timp ce ploaia ropotea pe pânza groasă de deasupra lor și se scurgea în șiroaie pe trotuar. Se uită la ea radiind de fericire, cu o privire foarte tandră:

— Îți mai amintești?

Cum ar fi putut uita? Fusese prima lor întâlnire. Parcul ud. Pavilionul. Violet îi zâmbi până când bucuria i se transformă în durere.

Aceste scurte episoade, aceste clipe de apropiere furate, deveneau insuportabile. Violet realizase că era nedrept să-i ceară lui Allain să reziste în continuare, nici ea nu știa cât avea să mai reziste.

Nu mai putea suporta durerea întunecată din ochii lui și își feri privirea. Prin vălul de ploaie zări doi bărbați, ce se refugiaseră la

adăpostul insuficient al unui castan. Când ploaia se întetî, bărbații o luară la goană spre prima casă, sub a cărei acoperiș se puteau lipi de zid. Violet se chinui să vadă prin ploaie, îi observase pe cei doi mai demult, cum merseseră în urma ei și a lui Allain. Nu arătau a domni care făceau o plimbare, nici a negustori care să-și vadă de afaceri. Făceau o impresie ciudată în costumele lor urâte, de culoare închisă și prin evidenta lor inactivitate.

— Bărbații aceia de-acolo, spuse Violet încet spre Allain. Cred că ne-au urmărit. Crezi că sunt hoți?

— Mă îndoiesc, răspunse Allain pe un ton supărat.

Ceva din comportamentul lui o neliniști pe Violet. Își ridică privirea spre el și spuse repede:

— Crezi că au ceva cu noi?

— Cine știe? răspunse el ridicând din umeri. Orice este posibil.

— Dar e ziua în amiaza mare.

— Nu te impacienta, spuse el și surâse blând, în timp ce o mângâie pe brațe. Eu cred că bieții ghinionști au fost pur și simplu vrăjiți de frumusețea dumitale. Crede-mă că înțeleg această nevoie de a te urmări.

Încerca să-i distragă atenția pentru a-i lua teama.

— Poate că nu fac decât să se plimbe pe aceeași drum.

Probabil că Allain avea dreptate. După ce ploaia se opri și cei doi îndrăgostiți se îndreptară spre atelier, bărbații îi mai urmăriră câteva străzi, apoi o apucară pe alt drum.

Când sosi invitația promisă, Gilbert fu foarte entuziasmat de cinstea pe care le-o acorda contesa de Fourier. Nu voia pentru nimic în lume să rateze un asemenea bal, spunea el; rudele lui vor fi foarte impresionate când el le va povesti. Era însă destul de uimit, când sesiză că pe lista invitaților se afla și Massari; n-ar fi crezut că o asemenea personalitate cum era contesa, îl considera pe un simplu artist ca făcând parte din cercul ei de cunoscuți.

Se pare că nu-și puse niciun fel de întrebare referitor la cum aflase marea doamnă numele și adresa lor.

Gilbert era atât de entuziasmat de invitație, încât îi propuse Violetei să-și comande o rochie de bal nouă, una cu volane crețe și dantelate, cum erau la modă. Violet se prefăcu bucuroasă și încântată, promițând să se ocupe de rochie chiar în după-amiaza respectivă. Îi ascunse faptul că-și alesese deja rochia, împreună cu Allain. Știa acum să joace teatru fără nicio dificultate.

Gilbert se îmbracă în timp ce vorbeau despre invitație. Își aranjă haina și manșetele. Apoi rămase câteva clipe măsurând-o pe Violet, care, deja îmbrăcată într-o rochie alb-albastră în dungi, stătea la birou și își nota în jurnal evenimentele din ziua precedentă.

— Artistul ăsta, întrebă el, nu cumva devine insistent?

Ea își ridică ochii cu o privire întrebătoare, cu penița în mână:

— De ce, spuse ea, la ce te referi?

— Propunerea lui de a te însoți la bal este, ca să fiu sincer, destul de nerușinată. Nu știu ce părere să-mi fac.

— S-a purtat mereu ca un gentleman, răspunse ea. Nimeni nu se comportă mai respectuos decât m'sieur Massari.

— Atunci m-am liniștit. Dar m-aș liniști și mai tare, dacă ar termina odată cu portretul.

— Merge foarte încet, aici ai dreptate, dar este într-adevăr imposibil să grăbești un artist în munca lui.

Încercă să zâmbească cu părere de rău.

— Bine că îl plătesc pentru tabloul gata făcut și nu pentru zilele de lucru. Cred că te cam plictisești și tu la ședințele astea.

Se uită direct în ochii ei.

Violet simți cum începe să-i bată inima. Își aminti de indivizii care îi urmăriseră pe ea și pe Allain. Poate că nu erau niște simpli trecători; poate că erau angajați de Gilbert. Violet ridică din umerii ei înguști.

— Nu mă deranjează. Am o groază de timp liber.

— Omul ăsta e un adevărat Casanova, continuă grav discuția soțul ei. Are la activ mai multe dueluri cu spadă și pistol din cauza idilelor lui, am auzit eu. Trebuie să fii atentă, să nu cumva să-ți sucească mințile.

Violet bănuise dintotdeauna că Allain trebuie să fie foarte îndrăgit de femei, dar se cutremură când soțul ei îi confirmă acest lucru. Spuse calmă:

— Nu cred că sunt în pericol.

— Serios? Mie-mi pare că pe-aici lumea nu are respectul necesar față de căsnicie. Mu prea iau în serios jurămintele. N-aș vrea să fii ademenită în vreo asemenea capcană.

— Dar, Gilbert...

— N-aș fi adus vorba despre asta, dacă nu te-ai fi schimbat în ultimul timp. Nu numai că te îmbraci ca o pariziancă, dar te-ai schimbat și la caracter. N-ai voie să mergi prea departe.

Violet îl privi o vreme și spuse:

— Dar tu, Gilbert? Cum stau lucrurile cu serile tale prin restaurante și teatre?

— Asta nu-i același lucru.

— Poate că nu, dar prin asta reproșurile tale par foarte nelalocul lor.

— Eu nu mai sunt tânăr, Violet, o știu foarte bine. E greu pentru mine să mă aflu la vârsta asta din nou la Paris, după atâția ani petrecuți în provincie; simt că am pierdut foarte multe. Dar asta n-are nicio legătură cu tine.

— Adică eu să rămân indiferentă la escapadele tale, în timp ce tu

mă acuți pe mine?

El o fixă încruntat.

— Așa ceva nu mi-ai fi spus niciodată înainte. Nu-mi place absolut deloc.

— Fiecare om se schimbă, spuse ea.

— Da, din păcate. Dar eu nu te acuz, Violet, eu doar te previn. Știu că tinerețea trage la tinerețe și că nu sunt la fel de atrăgător și galant ca alții, dar sunt soțul tău și mai sunt și foarte gelos pe deasupra.

Violet nu știu ce să răspundă.

Balul, i se păru Violetei, începea prea târziu, deși nimeni altcineva nu era de această părere. Ea și cu Gilbert ajunseră printre primii, dar din fericire nu chiar primii. Casa în care se ținea balul se afla în La Marais, un cartier vechi, nu foarte căutat. Clădirea, un colos din secolul XVI, avea, deși era cam dărăpănată, o anume atracție romantică, o notă de distincție.

Urcară o scară de marmură puțin murdară, a cărei lățime enormă era foarte practică pentru crinolinelor doamnelor. Drumul era arătat de valeți cu expresie împietrită și poziție țeapănă, care arătau ca niște figurine de ceară. Gazda îi întâmpină sub o serie de lustre din cristal și bronz, toate foarte prăfuite, apoi pășiră pe parchetul lucios și tocit de atâtea picioare, fin ca mătasea.

În următoarea jumătate de oră Violet și Gilbert se plimbară încet, însoțiți de muzica de cameră a orchestrei. Perechi de toate mărimile și formele defilau, în cele mai variate costume de bal, prin sala uriașă, pentru a privi și a se lăsa privite sau făceau naveta între camera cu muzică și sală, aruncând câte o privire spre masa bogată. Conversațiile deveniră mai aprinse, subiectele mai diversificate și se anunțară o serie de persoane de viță nobilă, dar în rest balul nu se prea deosebea cu nimic de cele din New Orleans. Gilbert se declară în mai multe rânduri ca fiind mulțumit de aceasta. Violet era dezamăgită.

Odată cu sosirea împăratului începu și dansul. Violet nu știuse că va apărea și Louis Napoleon, că din cauza lui nu se întâmplase încă mai nimic. Acum îl studia cu interes, cum o conduce pe gazdă pe ringul de dans. Părea să fi venit singur; împărăteasa nu se vedea năici.

— Bună seara, madame Fossier.

Violet se sperie puțin, când Allain i se adresează. Nu-i observase venirea din cauza muzicii, a pașilor dansatorilor și a vocilor gălăgioase. Un val fierbinte de bucurie îi curse prin vene când întâlni privirea lui Allain. Bucuria se amplifică, când Allain își îndreaptă ochii spre bobocul roșu de trandafir, pe care Violet și-l prinsese la decolteul rochiei, chiar între sâni. Florile, trandafirii ce simbolizau *dragoste*, fuseseră aduse târziu după-amiază. Violet îi povestise lui Gilbert că le

comandase chiar ea, pentru că se asortau cu rochia ei vișinie cu volane dantelate. Nu era adevărat, la fel cum nu era adevărat nici cu celelalte ocazii, când ea venea acasă cu câte un buchet de flori.

— Ei, și cum vă place împăratul nostru? întrebă Allain încet, după ce se salutară.

Violet schiță un zâmbet ca răspuns la tonul lui sec. În același moment îl observă pe Gilbert, cum se încruntă de parcă îl deranja faptul că artistul se adresase Violetei și nu lui. Violet nu era dispusă să-și strice seara din cauza mutrelor lui Gilbert. Se uită cu luare aminte la împărat, în timp ce se gândea la un răspuns.

Împăratul avea aproximativ patruzeci de ani, nu foarte înalt, păr subțire, șaten închis și ochi mari, tipici familiei Bonaparte. Ar fi putut să pară atrăgător dacă zâmbetul nu i-ar fi fost atât de înghețat pe buze. Îi lipsea vitalitatea, părea obișnuit să-și suprime orice emoție, încât se lepădase de orice urmă de spontaneitate.

Violet se întoarse spre Allain și-i șopti:

— Pare foarte țeapăn, nu-i așa?

— Țeapăn? Nu, nu, o contrazise el imediat. Este doar comportamentul înăscut al celor din neamul Bonaparte, un soi de demnitate împărătească.

— Așa deci, pricepu ea aprobând în mod înțelept. Și cine îi tunde barba și mustața în felul acesta ridicol?

— Nu găsiți că arată bine? Majoritatea femeilor sunt impresionate. Dumneavoastră nu apreciați acest fel al lui?

— Nu, eu nu. Oftă teatral.

— Veți consta, că stilul acesta a avut succes și la bărbații mai conservatori.

Allain arătă spre mai mulți domni care purtau aceeași podoabă facială à la Napoleon.

— Ce ciudat, spuse ea, având în vedere că bărbații nu se iau niciodată după modă.

Lângă ea Gilbert își dresе vocea. Se legăna de pe un picior pe celălalt, cu mâinile la spate, semn clar că era neliniștit.

— Cred că ar fi mai înțelept, spuse el dacă am schimba subiectul.

Violet aproape că uitase de soțul ei cât timp conversase cu celălalt bărbat și când realizează aceasta, se simți încurcată.

Allain îl studie pe Gilbert amuzat.

— Ne sfătuiți să fim mai prudenți, domnul meu, sau sunteți de părere că împăratul Franței necesită puțin mai mult respect?

— Ambele, răspunse Gilbert acru. Suntem musafiri în țara lui.

— E adevărat, și eu, fu de acord Allain. Când însă un om insistă asupra pompei sale de majestate, trebuie să accepte și săgețile care fac parte din asta. Iar râsul este ceva de care te poți feri cel mai greu.

Allain zări o femeie mai în vârstă, cu un turban din dantelă

argintie, împodobit cu pene ce fluturau în vânt, care îi făcea semn. Se uita la Violet, privirile li se întâlneau, în a lui se putea citi un gen de scuză. Înclină capul și spuse:

— Vă rog, să mă scuzați. Trebuie să vorbesc puțin cu această doamnă.

Violet îl observă cum fu apoi salutat de acea doamnă și de prietenii ei. Spuse încet către Gilbert:

— Ai fi putut să fii puțin mai prietenos.

— De ce? Ai fost tu destul de prietenoasă și în locul meu.

— Pentru a acoperi lipsa ta de conversație, răspunse ea, enervată de reproșul lui.

Gilbert inspiră dilatându-și nările:

— Cred că a fost mai degrabă invers, dar în orice caz, nu sunt obligat să fiu prietenos cu un bărbat care cochetează cu soția mea, cu mine de față.

— Cochetează? Întrebă Violet surprinsă.

— Exact. Iar tu l-ai încurajat cu chicotelile și șoaptele tale, care la drept vorbind se potrivesc într-un dormitor, nu în public.

— Tu... tu ar trebui să pricepi, că în ultima vreme, am petrecut mult timp cu el. E foarte natural să purtăm discuții amicale. De ce nu?

El o taxă cu o privire severă.

— Cred că nu trebuie să-ți răspund la această întrebare, Violet.

Sarcasmul din vocea sa o enervă pe Violet și mai tare. Cu capul ridicat spuse:

— Cred că nici eu n-ar trebui să-ți explic că nu prea ai de ce să fii gelos.

— Aș prefera să nu am, nu să nu prea am.

Făcu stânga-mprejur și o lăsă acolo. Această părăsire bruscă era atât de neobișnuită la el, încât Violet o percepu ca pe o pedeapsă. Fără îndoială că trebuia să se simtă umilită și total izolată printre atâția străini.

Cu aceasta, gândi Violet în mod rebel, Gilbert săvârșise cea mai mare greșală. Ea studie mulțimea, care părea un caleidoscop de mătăsuri și catifele colorate, până când se opri muzica. Se uită după Allain și-i întâlni privirea. În același moment el se ridică de pe scaun, ca la un ordin mut. O văzu fără însoțitor și se apropie de ea.

Muzica tocmai începuse un nou vals, când el ajunse în fața ei. Ea îi întinse mâna. Era indiscret, dar nu conta. Privirea din ochii lui o încălzi, o mângâie și o aprecie. Ea surâse.

Fără vorbe se îndreptară spre ringul de dans. Atingerea lui o sili ușor provocator în brațele sale. Se învârtiră încet în timp ce fustele fluturau și mâna sa îi cuprindea talia. Ritmul melodiei părea să îi apropie și mai tare. Violet simți mișcarea pulpelor sale prin crinolină, simți mâna puternică cuprinzându-i-o pe a ei. Allain dansa precum

picta, cu precizie, grație și instinct neîmblânzit.

Noaptea i se păruse Violetei răcoroasă, dar acum i se făcuse cald din cauza efortului și din cauza a încă ceva, ce încerca să mascheze, coborându-și genele. Era derutată, dar impulsuri ușurate pe jumătate suprimate o făceau să plutească. În sânge simțea avântul muzicii, iar inima îi era plină de fericire.

Dansul se sfârși. Violet și Allain se opriă, respirând într-un ritm accelerat, neregulat. Ea își deschise evantaiul, care-i atârna de mână cu un șnur de mătase și își făcu vânt, cu ochii îndreptați spre mulțimea care dansa. Nu îndrăznea să-l privească pe Allain, de teamă că el îi va putea citi gândurile.

Violet observă un aghiotant în uniformă, care se apropie de împărat, ca și cum ar fi fost chemat. Aghiotantul primi instrucțiuni, apoi făcu stânga împrejur și își croi drum în direcția lor. Aproape că ajunsese la ei, când Violet observă, că aghiotantul voia să vorbească cu Allain.

— M'sieur le comte, spuse el cu o plecăciune, Majestatea sa Împăratul vă transmite salutări. Vă roagă să veniți la el. Cu doamna, vă rog.

Cu toate că era formulat foarte politicos, era totuși un ordin. Aghiotantul făcu un pas înapoi, pentru ca ei să o poată lua înainte. Allain îi oferă Violetei brațul și ea își așeză mâna pe el.

În timp ce se apropiau de împărat, Violet îl întrebă pe Allain:

— Conte?

— Doar un titlu de politețe, care cu mult timp în urmă i-a fost acordat tatălui meu la Veneția, spuse el calm. Eu nu-l folosesc niciodată.

Violet îi studie chipul serios.

— E ceva în neregulă?

— Nu-mi place treaba asta.

— Dar de ce?

— Louis Napoleon n-are nici cel mai mic interes să stea de vorbă cu mine. Ascultă, chère, orice-ar fi, nu te lăsa ademenită de împărat în afara sălii de bal.

— De ce? Dar de ce?

Nu mai rămăsese timp pentru explicații, din doi pași se aflară în fața lui Napoleon al III-lea. Allain făcu o plecăciune. Violet de asemenea. Când împăratul îi întinse mâna cu palma în sus, Violet și-o așeză pe a ei într-a lui, deși nu știa exact ce trebuia să facă în asemenea situații, dacă să-i sărute inelul sau ceva asemănător.

Louis Napoleon duse mâna ei la buze:

— Șarmant, foarte șarmant, spuse el. Suntem încântați.

— Mulțumesc, Majestate, răspunse Violet, după ce șovăi puțin.

Allain înjură încet, dar atât de încet încât nu-l auzi decât Violet.

Pluralul regesc, pe care-l folosea Napoleon, părea puțin deplasat, mai ales pentru că Violet știa că omul din fața ei se bucura de acest privilegiu de puțin timp. Avea totuși o aură ușor prăfuită. Poate că era uniforma cu decorații pe care o purta, puterea, în a cărei posesie se afla, sau poate simțul aristocrat înăscut, oricum era, împăratul era ieșit din comun.

Violet, impresionată împotriva voinței, auzi ca în transă invitația la dans a împăratului și pe sine murmurând o încuviințare. În momentul următor se afla deja pe ringul de dans încercând să-și potrivească pașii după cei ai grandiosului Louis Napoleon.

O ținea atât de strâns la pieptul său, încât medaliile și celelalte decorații erau în pericol de a se pierde prin volanul decolteului ei. Violet își ridică privirea spre el și făcu o remarcă la adresa balului, fapt ce-i dădu prilejul să se îndepărteze puțin de el.

Schimbare alte câteva vorbe și Violet se străduia din răspuțeri să caute un subiect de conversație, când la intrare se strânseseră mai multe persoane. Un domn cu un exterior impunător, arătând deosebit de bine în costumul său de seară, își făcuse apariția. Salutul înflăcărat cu care îl întâmpină gazda și iuțea cu care se strânseseră în jurul lui mai mulți invitați, dovedeau că persoana se bucura de o deosebită popularitate

— Aha, a sosit deci, în sfârșit, tocmai mă întrebam, când are de gând să apară, spuse împăratul încet.

— Cine este? întrebă Violet.

— Morny, bineînțeles. Nu l-ați cunoscut încă? O să vi-l prezentăm mai târziu. Ne va rămâne îndatorat.

Violet auzise de Duc de Morny; numele său apărea din când în când prin ziare și Gilbert îl văzuse chiar zilele trecute pe stradă. Fiul nelegitim al reginei Hortense de Olanda și al iubitului ei, contele de Flahaut, era fratele vitreg al împăratului. Un bărbat fermecător, doar cu trei ani mai mic decât Louis Napoleon, trecea drept un petrecăreț și fustangiu, deși era căsătorit cu fiica nelegitimă a țarului Alexandru I. Contribuise mult la obținerea puterii pe care o deținea fratele său și ocupa acum o poziție decisivă în guvernul actual.

— Soțul meu și cu mine, spuse Violet, am fi foarte onorați dacă ne-ați prezenta domnului de Morny.

— Îl vom prezenta și pe soțul dumneavoastră, dacă așa doriți. A, dar această discreție, această gingășie. Ne amintește de ceva. Dumneavoastră trebuie să fiți doamna cu florile.

Violet se uită la el.

— Majestate?

— Massari, în căutarea unor flori deosebite, a înnebunit toți florarii din Paris și a devastat toate serele. Cere perfecțiunea și insistă asupra anumitor soiuri. Toată lumea știe că la mijloc se află o femeie măritată

de o mare frumusețe și, o și mai mare virtute, dar el nu vorbește despre asta. S-a speculat foarte mult pe această temă.

Ea își îndreptă privirea asupra treselor de pe haina lui.

— Nu văd motivul pentru care aș fi eu această doamnă, Majestate.

— E evident, având în vedere cum se uită Massari la noi. Ar trebui să avem grijă. Arată de parcă ar vrea să ne omoare.

— Cu siguranță că nu.

— Poate să devină foarte furios.

— Îl cunoașteți probabil foarte bine?

Nu putu rezista tentației de a da observației o notă interogativă.

— Europa este, din unele puncte de vedere, un sat, de la Roma la Londra și de la Viena la Marseille, toată lumea se cunoaște, cel puțin în anumite cercuri. Și toți bârfesc. Massari are mulți prieteni, dar are și o taină, astfel încât nici cei care se plictisesc repede nu și-au pierdut interesul față de persoana lui.

— O taină?

— Nu cunoașteți povestea? El și cu Morny au multe în comun, ați rămâne de-a dreptul uimită. Veniți cu Noi într-o cameră mai liniștită și vi le Vom povesti.

Pirueta lui, care îi aduse la marginea ringului de dans, fu foarte reușită, indicându-le direcția în care dorea împăratul s-o ducă pe Violet. Aceasta tocmai se concentra asupra înțelesului observației pe care o făcuse Napoleon cu privire la Allain, așa încât nici nu observă ce se întâmplă cu ea. Se pomeni deodată trecând printr-o ușă într-o cameră de zi, înainte să-și poată aminti de avertizarea lui Allain.

Se opri brusc.

— Așteptați, spuse ea repede. Poate că e mai bine să... nu părăsesc sala de bal. Soțul meu nu va fi foarte încântat.

— Dar soțul dumneavoastră v-a lăsat demult singură.

— Da, și tocmai de aceea probabil că mă caută acum. Chiar că ar trebui să plec.

— Și să pierdeți o asemenea ocazie din cauza unei certe? Nu fiți timidă. Veniți!

Era mai puternic decât crezuse Violet și mai obraznic. O prinse de talie, o trase de lângă ușa pe care o închise cu piciorul. În același timp o trase pe Violet spre el, căutându-i gura.

Ea își feri capul și încercă să se apere cu mâinile.

— Nu, Majestate! Vă rog...

Aproape că reușise să-i slăbească strânsoarea. El râse surprins și își dublă strădaniile. O prinse de ceafă, își înfipse mâna în buclele ei și încercă să-i întoarcă fața spre sine. Ea se învârti în îmbrățișare și buzele lui nu-i atinseră decât colțul gurii.

Deodată se deschise ușa și în cameră pătrunse un nor de aer cald și muzică. Allain intră și închise ușa în urma lui.

— Majestate, spuse el încet. Sper că-mi veți ierta întreruperea.

Violet se eliberă din îmbrățișarea împăratului cu un oftat de ușurare, când Louis Napoleon își slăbi strânsoarea surprins. Împăratul îi porunci lui Allain cu voce tăioasă:

— Lăsați-ne singuri!

Allain se apropie calm de Violet.

— Nu, spuse el răspicat. Nu fără doamna.

Napoleon se arată în toată măreția lui.

— Nu permitem să vă amestecași.

— Mă tem că va fi nevoie, răspunse Allain, oferindu-i Violetei brațul său. Vă dorim o seară plăcută, Majestate.

Împăratul rămase cu gura căscată, neștiind dacă să protesteze sau să-și cheme gărzile. Deodată în ochi îi străluci o scânteie de umor. Ridică din umeri, făcând pe indiferentul.

— Bine, bine, Massari, atunci culege tu floarea. Dar îți spun că are spini.

— Asta știu, răspunse Allain cu voce gravă și se uită la fața înfierbântată a Violetei.

Făcu stânga-mprejur și o conduse afară din cameră. Abia făcură câțiva pași în sala de bal, când Violet începu să vorbească repede și fără noimă:

— Îți sunt atât de recunoscătoare că ai venit. Nici prin vis nu mi-a trecut – știu ce mi-ai spus – dar nu mi-am putut imagina că...

— E un desfrânat.

Allain părea atât de furios, încât Violet se sperie. Nu era sigură dacă era posibil să provoci un împărat la duel, dar ea mai auzise odată același ton în vocea unui bărbat din New Orleans și știuse că aceasta însemna o scurtă întâlnire cu două pistoale și micul dejun pentru o singură persoană.

Violet scoase un sunet slab de disperare și își duse mâna la frunte.

— Aș vrea să plec. Poate m-ai putea ajuta să-l găsesc pe Gilbert. Nu-mi pot imagina pe unde se află de atâta timp, poate în vreunul dintre saloanele cu jocuri.

— Bine, dar cum te simți?

— Mă doare puțin capul. Dar îți promit că n-am să leșin.

— N-am nimic împotriva, atâta timp cât sunt prin apropiere ca să te prind în brațe, spuse ei și zâmbi. Dar este nepoliticos să pleci de undeva înaintea împăratului. Trebuie să te furișezi printr-o ușă laterală, fără să-ți mai iei rămas bun de la gazdă.

— La asta nu m-am gândit. Poate că este mai bine dacă mai rămân.

Glasul îi era plin de împotrivire. Nu doar din cauza durerilor de cap dorea să plece. Conflictul cu Gilbert, incidentul cu Louis Napoleon și acum gândul că toată lumea îi observa pe ea și pe Allain erau mult prea mult pentru ea. Nu cunoștea pe nimeni de la acest bal, niciuna

dintre rudele sau cunoștințele lui Gilbert nu erau prezente; fiecare îi era un necunoscut, în ciuda faptului că toți vorbeau franceza. Toată viața ei i se spusese că trebuie să se simtă franțuzoaică; acum începu să realizeze că era de fapt o americană de proveniență franceză.

Allain îi studie chipul palid și scutură din cap.

— Nu-i nimic. Am să-mi iau eu rămas bun și pentru tine. Hai să-l căutăm pe soțul tău.

Îl descoperiră pe Gilbert la o masă de joc, cu o grămadă de monede în fața lui. Aproape că nici nu ridică privirea când o văzu pe Violet apropiindu-se și nu se sinchisi să o asculte. Era pe cale de a câștiga, ea nu era în stare să vadă? Nu avea de gând să plece, atâta timp cât norocul era de partea lui. Și-n afară de asta era convins că ea s-a distrat de minune la dans.

Violet se uită la gura încăpățânată a soțului ei, gândindu-se câtă plăcere îi face lui să o refuze acum. Nu se putea umili, rugându-l încă o dată. Îi întoarse spatele.

Allain, care stătea în spatele ei, spuse către Gilbert:

— Pardon, monsieur, îmi acordați permisiunea de a o conduce pe soția dumneavoastră acasă?

Gilbert se întoarse încet spre el. Când îl văzu pe Allain, se încruntă. Luă o monedă de pe masă și începu să o frământă în mână.

Se așternu tăcerea, jucătorii se uitară unul la celălalt, apoi își îndreptară cu toții privirea asupra celor doi bărbați. Allain își ridică încet capul. Trăsăturile îi înghețară într-o provocare fățișă și în ochii săi gri-albaștri luci o lumină de culoarea oțelului. Silueta sa zveltă și lată în umeri luă o poziție impunătoare, aproape regească. Își stăpânea bine furia, dar i se putea citi pe chip.

Gilbert respira printre dinți, producând un sunet șuierător. Clipea des.

Violet se simți din nou cuprinsă de teamă. Îl luă pe Allain de braț și se adresă lui Gilbert.

— Am permisiunea ta, Gilbert?

El își linse buzele, apoi răspunse. Vocea îi era răgușită.

— Cum vrei tu.

— Mulțumesc, răspunse Allain în locul Violetei, cu o politețe înțepătoare. Se întoarse și părăsi camera cu Violet la braț.

Când ieșiră, Violet întoarse capul spre Gilbert. Acesta îi privea cu o expresie de uimire furioasă. Probabil că ceva îi spusese că nu e bine să se pună cu Allain.

Violet studie bărbatul de lângă ea. Părea foarte liniștit și relaxat. Se gândi cum va părăsi casa alături de el, cum se vor urca amândoi în trăsură și cum se vor pierde pe străduțele întunecate ale Parisului. Doar ei doi.

Emoția și o stranie presimțire îi tremurau Violetei în inimă.

Acest bal, trebui să recunoască Allain, nu fusese o idee tocmai strălucită. Voise să-i ofere Violetei o seară distractivă, să o vadă strălucind în societatea înaltă a Parisului și da, avusese nevoie de un pretext pentru a o ține în brațe. Dar nu decursese întocmai cum crezuse el.

Îl era jenă. Trecuse mult timp de când nu mai simțise nevoia să scoată din circulație un alt bărbat. Găsea că e rușinos din partea lui să se pună cu un om mai în vârstă, care avea mai puțină experiență. N-ar fi trebuit niciodată să se întâlnească toți trei. Furia și grija lui pentru Violet nu erau o scuză pentru purtările lui. N-avea dreptul să-i facă Violetei viața grea, doar pentru că sângele lui fierbea în vine.

Îl venea să-l taie-n bucăți pe împărat, pe acest curcan înfumurat. Îl enerva certitudinea lui Napoleon că o poate trata pe Violet ca pe o bucătăreasă oarecare, pătându-i nevinovăția. Discreția îl reținuse pe Allain de la o provocare. Poate că ar fi trebuit, totuși, să-l provoace la duel. De ce să-l mai intereseze discreția sau chiar Franța, dacă tot avea să se întâmple? El nu era decât în tranzit, un simplu oaspete. Interesele lui, dar și pericolele care-l amenințau se aflau în cu totul altă parte.

Fusese ghinionul lui Gilbert că-i ieșise în cale la scurt timp după conflictul cu Louis Napoleon. Umilire sau moarte, acestea erau cele două lucruri între care avusese de ales soțul Violetei. Și nu avea să o ierte pe soția lui prea repede, pentru că ea fusese motivul lașității lui.

Dacă Gilbert ar fi avut curajul să se măsoare cu el, atunci Allain cum ar fi procedat? Cinstit ar fi fost ca Allain să tragă în aer, pentru a-i permite soțului lezat să se răzbune. Dar ar fi fost în stare să facă una ca asta? Nu, nu. L-ar fi ucis pe soțul Violetei cu sânge rece și pentru cel mai ticălos motiv din lume, pentru a o lăsa pe Violet văduvă. Cel puțin ar fi încercat. Să-l ierte Dumnezeu.

Se uită la Violet cum cobora scările în urma lui, venind din sala de bal. Mergea ca o regină, ca o împărăteasă, cu capul ridicat și dreaptă, surdă la sușotelile din jurul lor. Era înfricoșătoare în mândria și virtutea ei. Curajul, care soțului ei îi lipsea, era pentru ea ceva natural.

Era uimitor faptul că risca totul, doar ca să meargă cu el. Allain nu se așteptase. O studiasse cum în ultimele săptămâni se luptase cu convențiile de care erau legate femeile din pătura ei socială. O respecta foarte tare. Și nu s-ar fi mirat dacă în seara aceasta ar fi rămas cu soțul ei, în ciuda înfrângerii acestuia. Sau poate tocmai din cauza acesteia.

Dar nu o făcuse. Violet îl alesese pe el. Nimic nu-l făcuse vreodată să se simtă mai mândru. Nimic nu-l făcuse să se simtă mai umilit.

Gilbert Fossier nu era demn de soția sa. Nenorocirea era că,

probabil, nici Allain nu era.

CAPITOLUL 10

Joletta deschise încet ochii. Capul îi vâjâia de durere și își simțea fiecare os din corp. Zăcea pe trotuar. Un șir de oameni se înghesuia în jurul ei. Sub cap avea ceva moale, poate o haină împăturită. Rone stătea în genunchi în stânga ei. Îi ținea mâna rece între ale sale, o freca și se uita încruntat.

Pe partea cealaltă, pe dreapta, se afla un bărbat bine, cu tenul măsliniu, îmbrăcat într-o haină maro de piele și cămașă de mătase, iar ochelarii de soare și-i ridicase peste părul negru, ondulat. Privirea îi era îngrijorată, dar când observă că Joletta își revenise, pe fața colțuroasă i se așternu un zâmbet.

— Trebuie să-mi cer scuze, signorina, spuse el cu voce slabă și joasă. N-ar fi trebuit să vă împing atât de tare, dar nu-mi mai rămăsese timp să fiu și galant.

Italian. Ea îi recunoscă accentul, părul de culoare închisă, stilul inconfundabil al îmbrăcăminții și nu fu foarte surprinsă. Dură câteva secunde până realizează de ce, și zâmbi în sinea ei. Un accident evitat în ultima secundă. Italianul Violetei. Ridicol. Creierul probabil că i se scuturase destul, dacă prin cap îi treceau asemenea prostii.

Ridică mâna liberă și și-o duse la cap. Părul îi era lipicios de sânge.

— M-mașina, spuse ea puțin nesigură.

— Peste mări și țări, spuse Rone. Nu te-a atins.

— Șoferul ar fi trebuit să oprească, cred că a văzut ce s-a întâmplat, spuse celălalt bărbat și sprâncenele i se încruntară într-o linie întunecată.

— L-ați văzut?

Joletta tresări. Mâna îi atinse un loc sensibil.

Italianul scoase la iveală o batistă și îi șterse petele de sânge de pe mână, spunând.

— Din păcate, nu. Oamenii alergau care încotro, înțelegeți? Eu nu v-am mai văzut decât pe dumneavoastră, venea exact spre dumneavoastră. Ah, signorina, credeți-mă, n-am vrut să vă lovesc prea tare.

— Mă-mă bucur că ați fost pe aproape, spuse ea. Ar fi fost și mai bine dacă nu mi-ar fi stat stâlpul acela în drum.

— Așa-i. Dar cred că ar trebui să mă prezint. Mă numesc Cesare Zilanti, signorina.

Rone îi aruncă bărbatului o privire sarcastică. Apoi spuse spre

Joletta:

— Ar fi mai bine să lăsăm formalitățile pe mai târziu. Acum ar trebui să mergem cât mai repede la spital.

— Am fost mult timp inconștientă?

— Doar câteva minute, dar asta nu contează.

— Dar n-am decât un cucui. Mi-am revenit. Nu cred că...

— Poate că ai o comoție cerebrală, spuse el sever. Nu ne strică să consultăm un medic, ca să fim siguri că ești O.K.

— Are dreptate, signorina, spuse și Cesare Zilanti.

— Dar n-am niciun chef să-mi petrec noaptea în sala de așteptare a unui spital, protestă ea.

— Nu va dura atât de mult.

Ochii de culoare închisă ai italianului erau foarte serioși.

— Am să vă duc eu până acolo. Mașina mea este chiar aici după colț.

— Nu-i nevoie, spuse Rone brusc. Putem lua un taxi.

Celălalt ridică din sprâncene.

— La ora asta a zilei? Cred că glumiți. Permiteți-mi să fac măcar atât, pentru a-mi ușura conștiința.

Încordarea dintre Rone și Cesare Zilanti nu-i plăcu Jolettei de niciun fel. Cei doi erau prea politicoși, felul în care se priveau era prea suspicios. Se întrebă dacă, atâta timp cât ea fusese inconștientă, cei doi nu cumva avuseseră vreun conflict din cauză că italianul o împinsese pe Joletta atât de tare.

Dar momentan Joletta avea alte griji. Vocile celor doi îi provocau din nou un vâjâit în cap. În afară de asta, se simțea destul de penibil stând lungită pe trotuar, cu cei doi bărbați certându-se deasupra ei.

— Bine, bine, spuse ea și se ridică. Dar, vă rog, să terminăm cât mai repede.

— Benissimo, cu mașina mea.

— Cu orice merge repede, spuse Joletta.

Rone se uită urât, dar nu mai comentă.

Vizita la spital fu mult mai scurtă decât se așteptase Joletta. Totul era bine organizat și doctorița care o consultă fu foarte fericită că are ocazia să vorbească englezește. Joletta avea o foarte mică comoție cerebrală, care pe radiografie aproape că nici nu se vedea. Nu trebuia internată atâta timp cât se menaja: fără excursii lungi, tenis sau activități de genul acesta. Primi niște pastile împotriva durerilor de cap. Dacă avea amețeli sau tulburări de vedere, trebuia să anunțe imediat medicul. În rest, să se bucure de Franța: aceasta era cea mai bună rețetă.

— Poate-mi permiteți să vă invit pe amândoi la cină, spuse Cesare Zilanti, când părăsiră spitalul. Atunci chiar că m-aș simți mai bine. E cam devreme ce-i drept, dar până la cină am putea merge cu toții să

bem ceva în liniște.

— Nu știu, spuse ea, aruncând o scurtă privire spre Rone.

— Îmi pare rău, dar eu nu pot, răspunse Rone. Am de rezolvat câteva telefoane.

Joletta își aminti cum Rone îi spusese că își rezolvase toate problemele de servicii, dar poate că acum telefoanele erau doar un pretext. Și totuși nu era sigură dacă era dispusă să facă conversație cu un necunoscut în absența lui Rone.

Joletta se întoarse spre Cesare Zilanti zâmbind cu părere de rău.

— Cred că e bine să mă culc devreme. Dar vă mulțumesc mult pentru invitație.

— Dar mâine seară?

Ochii negri ai italianului aproape că o implorau.

— Mă tem că, din păcate, nu este posibil. După-amiază plecăm la Lucerna.

— Ce păcat, spuse el Mi-ar fi făcut într-adevăr mare plăcere. Dar cel puțin îmi veți permite să vă conduc până la hotel, nu-i așa? Bine.

Argintiul său Alfa Romeo era parcat în apropiere. Pe drum spre mașină italianul spuse:

— Mulți turiști merg din Elveția mai departe în Italia. Veți vizita și țara mea?

— O să stăm în Italia vreo cinci-șase zile, spuse Joletta.

Cesare îi aruncă o privire neîncrezătoare și scutură din cap. Ajunseseră între timp la mașină și italianul deschise portiera.

— Prea puțin, mult prea puțin. Există atâtea lucruri pe care aș putea să vi le arăt, dacă ați sta mai mult.

Ar fi fost într-adevăr frumos să aibă un ghid, care să cunoască locuri drăguțe și fermecătoare și care să le poată spune ce merită văzut și ce nu. Joletta zâmbi cu părere de rău și spuse:

— Va trebui să ne descurcăm singuri.

Cesare urcă în mașină.

— Ce rușine, spuse el cu ochi triști.

Porni motorul, se asigură că urcase și Rone și demară.

— Chiar că este o rușine.

Italianul conducea foarte repede, fără a lua seama la pericolele circulației pariziene, care semăna cu pista de curse de la Le Mans. Reduse din viteză când observă că Joletta se ține strâns de scaun la o curbă. Dar câteva minute mai târziu gonea din nou claxonând și intimidând șoferii mai puțin agresivi.

Era acel gen de bărbat pe care-l numești periculos de atrăgător, cu ochi melancolici, gură mare și senzuală și păr des, ce-i atârna puțin pe ceafă. Și el probabil că era foarte conștient de acest lucru, dovadă siguranța sa de sine și felul amuzat, dar și provocator, în care o privea pe Joletta și, probabil, și pe celelalte femei. Exteriorul său, mașina și

hainele moderne aveau un farmec european irezistibil. În mod normal, Joletta nu era atrasă de genul acesta de bărbați, deși ar fi fost interesant să-l cunoască.

Sau poate că nu. Momentan nu avea nevoie de alte complicații.

Când ajunseră la hotel, Joletta îi mulțumi italianului încă o dată pentru tot. El însă avea o figură atât de dezamăgită, încât Joletta cu siguranță că s-ar fi răzgândit în privința invitației, dacă Rone n-ar fi prins-o de braț, trăgând-o după el.

— Tare ușor te mai înmoi, spuse Rone amuzat când intrară în holul hotelului.

— Probabil. Îl aprobă ea. Și-n afară de asta ajung încet la concluzia că am nevoie de o guvernantă care să aibă grijă de mine. În viața mea n-am avut atâta ghinion. E de-a dreptul rușinos.

— Dacă eu aș fi fost mai atent, nu s-ar fi întâmplat acest accident.

Figura sa vinovată o neliniști. Joletta spuse:

— Doar nu ești răspunzător pentru mine. Treaba cu guvernanta era o glumă.

El zâmbi.

— Și dacă eu totuși aș prelua această sarcină?

— E un post foarte nerecunoscător, după cum ar trebui să știi între timp.

Ea ignoră nodul ce i se pusese în gât.

— Foarte bine, așa-mi place.

— În cazul acesta te angajez, glumi ea și se întrebă dacă doar glumește. Refuza să se gândească la faptul că el ar putea să o ia în serios.

De asemenea refuza să ia în considerare faptul că ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceasta s-ar fi putut să nu fi fost un accident. Erau puține persoanele care știau cu exactitate unde se afla ea în fiecare moment al zilei și Rone era una dintre acestea. La aceste lucruri mai bine nu se gândea deloc.

Versailles era o beție de splendoare și frumusețe, exact cum se așteptase Joletta, dar aceste încăperi uriașe și răcoroase aveau și ceva deprimant în oglinzile lor, în care se reflecta un gol infinit și fragmente trainice de viață brutal curmată. Fântânile din grădini arătau părăsite, parcă în așteptarea râsului, a veseliei și a decadentei senzuale, care nu avea să se mai reîntoarcă niciodată. Joletta nu se întristă deloc când autocarul porni spre Lucerna.

Călătoria fu lungă, deși autostrada era excelentă. Pe Joletta o durea din nou capul, deși de dimineață se simțise mai bine. Luă două aspirine, se așeză comod în scaun și închise ochii.

Apoi călătoria deveni un amestec neclar de sate din piatră maronie, care se înghesuiau în jurul bisericilor înalte și gri, de tufișuri tunse și

vii, de câmpuri galbene de rapiță și secară. Indicatoarele alb-albastre, automatele și motelurile care se perindau prin fața geamului autocarului aveau ceva ireal.

Odată Joletta se trezi și observă că stătea cu capul rezemat de umărul lui Rone. Dar pentru că el dormea și pentru că umărul lui puternic era cald și primitiv, rămase nemișcată.

Stătea cu ochii închiși și se gândea cât de repede se hotărâse el să o însoțească și cât de ușor acceptase ea. Era drăguț din partea lui că voia să fie alături de ea, dar era și oarecum neliniștitor. Rone era o companie foarte plăcută, natural, necomplicat și distractiv. Totuși, pe Joletta o neliniștea ceva din comportamentul lui față de ea. O găsea probabil atrăgătoare, dar nu o atingea decât foarte rar și atunci doar din întâmplare. E adevărat că flirta puțin cu ea, dar în mare se comporta mai mult ca un frate decât ca un iubit.

Nu că ea se aștepta la sălbătice declarații de dragoste din partea lui. Era bucuroasă că găsisse un bărbat care nu se gândește tot timpul la cum să o atragă în pat. Era bine să fii cu cineva care realizează că o femeie cu comotie cerebrală, oricât de inofensivă era aceasta, este recunoscătoare pentru un pupic pe frunte și un pașnic „noapte bună” în fața ușii ei.

Și totuși, când se gândea cum o sărutase în noaptea aceea în New Orleans, era puțin ciudat. Era ca și cum s-ar controla intenționat, de parcă se temea să nu o jignească.

Și nici reacția ei față de el nu o putea pricepe. Prezența lui, comportamentul atent și protector îi plăceau foarte mult, dar era acea voce interioară care o prevenea. Joletta era obișnuită să se întrebe mereu de motivele bărbaților, dar cu el era altceva.

Se gândi la cum îl bănuise la Londra. Acest lucru se schimbase radical când ea observase că verișoara ei și poate și mătușa se aflau în Europa. Se întrebă totuși dacă el îi sesizase suspiciunea. Era posibil, căci bărbatul acesta avea un instinct foarte dezvoltat.

Nu trebuia să dea acestei excursii împreună o prea mare însemnătate. În primul rând nu avea timp și, în al doilea, nu era indicat. Nu ea îl rugase să o însoțească. Pe de altă parte însă, nici nu îl putea împiedica să se alătore grupului, dacă el voia neapărat. Avea de gând să se bucure de compania lui și de senzația de siguranță pe care i-o dădea aceasta, să ia lucrurile așa cum sunt. Și dacă nu avea să iasă nimic din toată povestea, atunci nu va fi dezamăgită.

Se făcuse târziu când ajunseră în Lucerna. Orașul era slab luminat și munții erau doar niște siluete negre, care se ridicau în spatele lacului ce sclipea în lumina stelelor. Hotelul lor se afla pe o stradă laterală, la distanță de doar câteva străzi față de malul lacului. Camera Jolettei era mică și originală, cu o lustră cu abajur în formă de lealea, iar pe pereți se aflau multe poze cu peisaje alpine. Ferestrele mari

aveau jaluzele. Joletta deschise ferestrele pentru a inspira aerul proaspăt de munte și se culcă.

Se trezi cu o foame de lup și cu hotărârea să nu mai facă pe bolnava plictisitoare, fiind gata de orice năzbâtie. Imediat după micul dejun făcu o plimbare împreună cu Rone și cu grupul turistic până în vârful lui Rigi, urcând cu telecabina. Drumul ducea peste câmpii, pe care pășteau vaci elvețiene de culoarea ciocolatei, în fața cabanelor de lemn, peste poiene verzi cu flori alpine și văi abrupte. Ziua era limpede și clară precum cristalul, așa încât din vârful muntelui se putea admira întreaga panoramă a Alpilor, lacul cu bărci și Lucerna. Poate din această cauză și pentru că era sfârșit de săptămână, se aflau și multe familii elvețiene în excursie, de la bunici până la bebeluși.

Și alpinistii erau în acțiune. Joletta închidea ochii temătoare ori de câte ori vedea câte unul aventurându-se legat doar de o sfoară și câteva cuie. Nu putea pricepe cum cineva se poate interesa de un asemenea sport, care-ți pune viața în pericol.

La prânz mâncară cârnați și cartofi prăjiți și după aceea înghețată de zmeură, în timp ce se uitară la un spectacol folcloric. Apoi Rone și Joletta colindară orașul oprindu-se în fața vitrinelor, pline de ceasuri Rolex și cuțite elvețiene de ofițeri și fotografiară picturile de pe zidurile caselor. Străbătură mai departe străzile până la Leul din Lucerna, un monument în cinstea gardiștilor lui Ludovic al XVI-lea, care, după cum o informă Rone, era considerat de către Mark Twain, ca cel mai impresionant monument al Europei.

Exact în fața acestui monument Joletta realizează că-și uitase carnețelul cu notițe la hotel. Avu o senzație de libertate, în felul acesta putând savura excursia fără obligația de a nota totul: straturile cu panseluțe, lalele, părăluțe, liliac alb și masele de mici plante alpine din simetricele grădini de lângă simetricele căsuțe.

Soarele apunea în nuanțe rozalii și violete, când Rone și Joletta ajunseră la podul acoperit. Din cauza lungimii părea foarte strâmt, era însă foarte masiv.

Joletta și Rone își suciră gâturile pentru a studia scenele istorice ale orașului, pictate parțial cu auriu pe segmentele dintre grinzile acoperișului. Erau orânduite cronologic, începând cu evul mediu și urmau istoria orașului,acompaniate de gâlgâitul și șoaptele râului limpede și verde.

— Privește, lebede, spuse Joletta, când ajunseră pe la mijlocul podului, unde turnul se înălța spre ceruri și ei se opriră, rezemându-se de balustradă.

— O pereche.

Privirea lui Rone urmări păsările albe care trecură pe lângă ei cu gâturile lor lungi și grațioase, pe care soarele apunând le colora în roz.

Apa mirosea puțin a pește, alge și zăpadă topită. La stânga lor se

aflau turnurile pitorești ale unei biserici, iar în spatele acestora se înălțau munții. Acordurile orchestrei dintr-un restaurant din oraș ajungeau, aduse de vânt, până la ei. În amurg apărură lumini, puncte mici și strălucitoare, care se oglindeau în malurile râului.

Briza de seară era răcoroasă. Joletta își încheie haina din bumbac de culoare bej. Privea la luminile de pe malurile râului și la acoperișurile simetrice ale orașului și se întreba dacă oare și Violet stătuse aici bucurându-se de panoramă.

Cu o zi înainte se gândise tot timpul la Violet, ba chiar o și visase când moșăise în autocar. Între timp Joletta începuse să admire la străbuna ei curajul de a-și lua ceea ce voia. Violet se confruntase cu teama, cu sentimentele de vinovăție și cu pericolele și acțiunase. Nu era genul de acțiune care era de așteptat din partea unei femei din epoca victoriană.

Când Joletta se gândea la logodna ei cu Charles, începea să creadă că, totuși, nu fusese chiar atât de implicată în această relație pe cât crezuse. Nu recunoscuse niciodată, dar se simțise foarte ușurată când a știut că Charles a dispărut din viața ei pentru totdeauna.

Cum avea să se comporte acum, dacă va nimeri în situații asemănătoare? Of, dacă ar ști. De fapt, tare i-ar fi plăcut să știe cât din sângele Violetei îi curgea ei prin vene, câte gene moștenise ea din spiritul Violetei.

— Spune-mi un lucru, întrerupse Joletta meditația lui Rone. Crezi că istoria se repetă?

— Adică dacă oamenii fac aceeași greșeală pe care au făcut-o și alții înaintea lor? Întrebă Rone.

— De fapt eu mă gândeam mai mult la... nu la reîncarnare, dar la lucruri care într-o generație mai târzie se întâmplă la fel ca într-una din trecut.

El se uită întrebător la chipul ei colorat de amurg.

— Cred că ar trebui să te exprimi ceva mai exact, dacă te aștepți la un răspuns din partea mea.

— Uită, spuse ea cu un zâmbet. Ideea era oricum prea îndrăzneță.

El o studie încruntat, apoi încercă să-i răspundă.

— Se întâmplă mereu lucruri ciudate. Și în ceea ce privește reîncarnarea, o mare parte a populației pământene o consideră o posibilitate reală.

— Tu nu?

— Eu nu cred nimic ce nu poate fi demonstrat.

— Atunci poate că este prea târziu, fu ea de părere.

El rânji.

— Asta-i problema cu toate curente de gândire.

O altă pereche de lebede se apropia cu ondulări ritmice ale gâturilor. Trecu pe sub pod și în curând dispăru din raza lor vizuală.

Joletta se întoarce spre Rone. El o privea, ochii săi întunecați erau de neinterpretat în lumina amurgului. Simțurile lor păreau deodată activate, când Joletta observă că el are o rețineră.

O atinse totuși ușor; îi cuprinse umerii încet, de parcă dorea să savureze acest contact. Se uită în ochii ei deschis, dar provocator. Ea îi răspunse la privire, nehotărâtă. Rone se apropie de ea și Joletta își coborî ochii spre gura lui frumos modelată.

În urechi le răsună ritmul accelerat al pulsului. Joletta fu învăluită de mirosul lui, o combinație de aer proaspăt, haine curate, piele fierbinte și santal. Căldura pe care o radia corpul lui distrugea gânduri, îi anihilă Jolettei orice act de voință. Ochii ei se închiseră când își lăsă capul în voia lui.

Gura lui Rone era puternică și totuși blândă, presiunea promițătoare. Măinile Jolettei alunecară pe sub hanoracul lui, în sus, apoi degetele i se îngropară în desișul mătăsos al părului din ceafă. Buzele îi ardeau sub atingerea lui și ea le deschise încet și provocator.

Era o precaută explorare a voinței celuilalt, un orb pipăit al simțurilor, un blând preludiu. Fără nicio grabă își testară ecurile interioare ale acestui sărut, promisiunea lui.

Trupul Jolettei se înfierbântă, nu mai simți răcoarea serii. Limba lui o atinse pe a ei. Gemând ușor, Joletta se alătură și ea la senzuala explorare a pielii delicate din interior și a suprafeței mate a dinților. Mâna lui Rone pe spatele ei era o invitație la dăruire.

Una dintre mâinile ei alunecă în jos peste pieptul lui, pe sub hanorac, către talia zveltă. Pielea curelei era mată și rece, în comparație cu căldura pe care o emana corpul lui. Joletta urmă cărarea circulară până la spate, cuprinzându-l în brațe și-l strânse la piept.

El gemu încet, aproape imperceptibil, se mișcă și-i prinse capul în mâini. Cu vârful degetului mare îi mângâie bărbia și lobul urechii. Degetul îi colindă mai departe peste gâtul subțire, alunecă în jos, desenează linia fragilă a claviculei, apoi mâna sa cuprinse unul dintre sânii ei.

Joletta simți cum o cuprinde excitația, o dorință insistentă și fierbinte, care se extindea în valuri, până când i se făcu pielea de găină și simți că pulsul i-o ia razna. O trecură fiorii când degetul lui Rone trecu peste vârfurile sensibile ale sfârcurilor ei. Se lipi și mai tare de el și-i simți bărbăția presându-se puternic de abdomenul ei moale.

Se apropiau pași și murmur de glasuri. Nu mai erau singuri pe pod.

Joletta încremeni și se retrase încet, pas cu pas. Rone oftă și-i eliberă talia cu împotrivire. Păstră totuși o mână în jurul mijlocului ei, când cei trei studenți elvețieni, doi băieți și o fată blondă cu păr lung, trecură pe lângă ei.

Trio-ul nu le acordă nicio atenție.

Joletta rânji cu musca pe căciulă. Cât de american din partea ei, să-și facă griji că o vede cineva cum se sărută cu un bărbat. Peste tot pe unde fusese până acum, din Hydepark până pe vârful lui Rigi, văzuse perechi sărutându-se.

Se uită la Rone, dar lumina de sub acoperișul podului scăzuse atât de tare, încât nu-i mai putu desluși expresia de pe chip. Părea puțin încruntat, deși poate era din cauza luminii gri-violete, căci câteva clipe mai târziu începu să râdă, o ridică în brațe, o luă de mână și se îndreptară amândoi în direcția hotelului.

Majoritatea camerelor celor din grup erau pe același palier. A lui Rone era cea de lângă scară, la câteva uși depărtare de a Jolettei. Nu se opriră în fața ușii sale, ci merse mai departe de-a lungul coridorului strâmt spre ușa Jolettei. Ea își privea cheia, pe care tocmai o luase de la recepție, chinuindu-se să deslușească numărul de pe plăcuță la lumina slabă a becurilor.

Deodată Rone o prinse puternic de încheietura mâinii și o opri brusc. Ea îl privi nedumerită și el îi dădu de înțeles să rămână tăcută, arătând în direcția ușii.

— Ai lăsat lumina aprinsă în cameră? șopti el.

— Nu cred, spuse ea, scuturând din cap.

Ea îi luă cheia, se apropie de ușă și o introduse în broască. Joletta dori să se apropie și ea, dar el o împiedică printr-un scurt gest.

Lumina din cameră se stinse.

Rone dădu ușa de perete. Ezită o clipă, apoi se aruncă în cameră. Se auzi un guițat, apoi izbirea a două trupuri de perete. Un scaun căzu pe podea. Pași tropăiau și alunecau pe covor. Gâfâituri și sunete înfundate.

Joletta se apropie în grabă și rămase în fața ușii. Aroma unui aftershave cu miros de lămâie persista în cameră, alături de aerul proaspăt de munte. În lumina ce venea de pe stradă văzu două umbre care se luptau.

Joletta reacționează instinctiv și aprinse lumina.

În încăpere explodează lumina. Un bărbat în negru cu o mască de schi pe față se întoarce spre Joletta. Se smulse mârâind din strânsoarea lui Rone și alergă spre fereastră. Sări pe marginea acesteia, șovăi pentru o fracțiune de secundă și sări.

Rone se repezi la geam, se aplecă și se uită după infractor. Joletta veni și ea repede. Nu se mai vedea decât o sfoară maro, ce venea de pe acoperiș și cobora două etaje mai jos până în stradă.

— A fugit, spuse Rone.

Glasul îi era scârbit și furios. Joletta îi aruncă o scurtă privire, apoi se uită din nou la sfoară.

— Un hoț cățărător, spuse ea uimită. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Rone cercetă camera. Apoi își încrucișă brațele și spuse:

— Cred că va trebui să crezi.

Ea se întoarse încet. Camera era un haos total. Sertarele erau scoase, conținutul valizei împrăștiat pe jos, căptușeala smulsă, saltelele aruncate din pat, plăpumile sfâșiate. Întreaga încăpere era scaldată într-un nor de fulgi, care se așternuseră peste tot sau care pluteau prin aer în curentul ce pătrundea pe fereastră.

— Dumnezeuule, șopti Joletta și își prinse mai bine geanta de umăr, pe care o purta mereu cu ea și în care se afla jurnalul.

— Așa-i, aprobă Rone și o studie cu ochii îngustați. Și acum ia mai povestește-mi despre ghinionul tău.

CAPITOLUL 11

Managerul hotelului fu îngrozit, jignit și-i păru foarte rău pentru Joletta, când auzi ce i se întâmplase. Așa ceva nu avusese loc niciodată sub conducerea lui. Furt da, dar nu asemenea distrugere voită. Nu-și putea explica cum de se întâmplase, nu prea stătea în firea localnicilor să comită asemenea fapte. Era posibil oare să fi fost un membru al grupului turistic?

Atitudinea managerului însă nu o încălzi pe Joletta cu nimic. Aceasta știa din experiență că nu era bine să anunțe furturile, căci trebuia să dea prea multe răspunsuri și explicații. Dar Rone insistase să anunțe devastarea camerei, la urma urmei trebuiau clarificate pagubele și stricăciunile.

Poliția fusese eficace și consolatoare. Scrisese un raport amănunțit despre pagubele produse, notase descrierea făptașului și promise căutarea acestuia. N-aveau însă speranțe prea mari, căci la furturile din hoteluri era mereu mai dificil.

Managerul nu mai zăbovi prea mult după plecarea poliției. Dorea să trimită o cameristă care să înlocuiască lenjeria distrusă și să strângă prin cameră. Îi părea foarte rău că nu-i poate oferi domnișoarei Caresse o altă cameră, dar acest lucru era din păcate imposibil. Sezonul tocmai începuse și totul era deja ocupat. Putea foarte bine să înțeleagă dacă ea pleca să se cazeze la alt hotel, deși la ora aceasta era destul de greu să mai găsească ceva.

Joletta îi spuse managerului că va rămâne aici și închise ușa în urma bărbatului și a scuzelor sale. Din cauza întrebărilor și a minciunilor, că habar n-avea ce-ar fi putut să caute hoțul, îi reveniseră durerile de cap.

— Aici nu poți să rămâi, spuse Rone, încrețindu-și fruntea.

— N-am încotro, răspunse ea, o încercare jalnică de a face o glumă. Ai auzit ce-a spus tipul.

— Camera mea este tot cu două paturi.

Joletta se uită scurt la el, apoi își luă geanta de pe pat. Expresia lui trăda doar îngrijorare și gândire practică.

— E foarte drăguț din partea ta, spuse ea, dar nu cred că este nevoie.

— Eu n-aș fi chiar atât de sigur. Nu-mi place în ce hal arată camera. Tipul a folosit un cuțit. Ce-ai fi făcut dacă erai singură? Ce-ai să faci dacă se va întoarce?

Ea își duse mâna la tâmplă, închise ochii și spuse:

— N-o să se mai întoarcă.

— De unde știi?

Joletta nu mai putea gândi clar. Îi era rău din cauza durerilor de cap. Scotoci în geantă după o pastilă și evită să se uite la Rone.

El se apropie de ea, îi luă geanta, scoase două aspirine și i le puse în mână.

— Asta căutai?

Ea aprobă cu recunoștință. Rone se duse la baie și se întoarse cu un pahar cu apă. O lăsă să-și ia pastilele, apoi continuă:

— Voiai să spui ceva despre tipul acela cu cuțit.

Ea îl privi din nou, oftă și spuse:

— Bine, fie, poate că într-adevăr se întoarce.

Îi scăpase. Dar pentru că Rone nu mai spuse nimic, tăcu și ea. Apoi își umezi buzele.

— Cel puțin n-a găsit ceea ce căuta, deci o să creadă că am avut lucrurile valoroase cu mine.

— Corect, spuse el sarcastic. Asta ajunge, ia-ți acum ce ai nevoie și hai să mergem.

— Nu. Am să încui pur și simplu ușa și geamul. N-o să mi se întâmple nimic, spuse Joletta scuturând din cap, dar renunță la acest gest când observă că în felul acest o doare și mai tare capul.

El se uită în ochii ei.

— N-am să mă năpustesc asupra ta. Poți să vii liniștită.

— Sunt convinsă, dar aș prefera...

— Zău că n-am să-ți fac nimic. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat pe pod.

Ea înghiți în sec privind peretele din spatele lui, podeaua, orice, numai nu pe el. Vocea lui îi provoca fluturi în burtă.

— Nici nu m-aș fi gândit la asta, spuse ea în cele din urmă.

— Deci am rezolvat-o și pe asta.

Se duse în baie și începu să-i cotoacă prin lucruri.

— Ce-ți mai trebuie? Periuță de dinți? Perie de păr? Altceva?

Era oarecum o ușurare că luase el decizia. Joletta ar fi vrut să rămână în camera ei, dar n-ar fi găsit liniște. Pe de altă parte, se îndoia de faptul că o noapte cu Rone putea fi pașnică. Știa că el îi va oferi cel de-al doilea pat, dar nici scena de pe pod nu o putea uita.

Camera lui Rone era aranjată puțin mai spartan decât a Jolettei, dar în rest era la fel. Paturile formau un unghi perpendicular pe amândoi pereții. Rone îi arătă Jolettei pe care dintre paturi îl folosisese el cu o noapte în urmă și puse apoi lucrurile ei pe celălalt.

Se întoarse spre ea și urmă un moment penibil. Joletta își dori să aibă mai multă experiență cu situații din acestea și se gândea intens la ce-ar putea spune, pentru a salva situația.

— A fost o zi lungă, spuse el. Poți să folosești tu prima baie, dacă vrei.

Ea îi aruncă o privire pe furiș, dar nu făcu niciun gest în sensul propunerii lui. În schimb, se așează pe patul ei. Inspiră adânc de câteva ori, apoi spuse:

— Trebuie să-ți povestesc niște chestii.

În timp ce ea își alegea cuvintele, el se așează pe unul dintre scăunelele de lângă fereastră. Apoi spuse:

— În legătură cu musafirul nepoftit din seara aceasta?

Ea aprobă din cap.

— Cred că ar trebui să știi și tu – mai ales pentru că de fiecare dată îți creez probleme și ție. Singurul lucru care lipsește sunt notițele pe care mi le-am făcut de la începutul călătoriei.

Îi explică pe scurt ce făcea și din ce motiv. Îi povesti totul în afară de câteva amănunte, de exemplu necazurile cu mătușa ei.

Rone o ascultă liniștit și foarte atent. Ea termină și el rămase o vreme tăcut. Apoi o întrebă:

— Asta-i tot?

— Cum adică – asta-i tot?

Îndoiala din glasul lui o deruta.

— Adică ești sigură că tipul nu voia nimic altceva decât notițele și copia jurnalului?

— Ce-ar putea să vrea altceva?

Ochii săi întunecați o studiară atenți și gânditori, când Rone spuse:

— Tu trebuie să-mi spui și gândește-te la faptul că tipul a stins lumina și te aștepta cu un cuțit în mână.

— Adică, tu crezi că...

Joletta amuți, neputând să se mai exprime.

— Probabil tipul n-a știut că nu vei fi singură.

— Nu, spuse ea după ce se gândi puțin. Dar în mod sigur nu voia să-mi facă nimic. Observase doar că trebuie să am jurnalul la mine, dacă nu este în cameră.

— Vrei să spui – eu parcă am înțeles că l-ai lăsat la New Orleans.

Vocea îi era neîncrezătoare, iritată, dar și amuzată.

— Am o copie cu mine, spuse ea satisfăcută.

Rone se uită la gura ei.

— Presupun că ai să continui ca și până acum.

— Păi, nu știi ce să fac altceva. Notițele mi le pot reconstitui din memorie, deși cu cât scriu mai mult, cu atât mai puțin mi se pare că cifrele și notițele au vreun înțeles.

— Ești sigură că în jurnal nu scrie nimic concret despre formulă?

— Destul de sigură.

El ridică din umeri.

— Eu n-aș vrea să te deziluzionez, dar partea aceasta a excursiei mi

se pare destul de fără speranțe.

— Probabil că ai dreptate, îl aprobă ea.

Încercă să nu se gândească la Mimi și la ceea ce s-ar întâmpla dacă nu ar descoperi formula.

— Pe de altă parte, altcineva se pare că ia foarte în serios toată treaba. Mă gândesc la cum ți s-a furat geanta în Londra și cum, la Paris, erau cât pe ce să te calce cu mașina.

Ea își luă privirea de la el și fixă modelul înflorat al covorului.

— Eu încerc să nu mă gândesc la asta.

— Asta nu face ca lucrurile să stea altfel, spuse el.

— Nu, dar poate că ei vor renunța dacă este prea greu.

— Care ei?

Ea ridică din umeri, evită însă să-l privească în ochi.

— Oricine-ar fi ei

Rone nu spuse mult timp nimic, apoi o întrebă brusc:

— Te-ai gândit deja vreodată la faptul că ai putea să renunți și să pleci acasă?

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

Ea îl privi încăpățânată.

— Nu știu. Orgoliu, încăpățânare, curiozitate poate. Sau poate că este ceva ce trebuie să fac.

Ochii săi albaștri închis nu o crușară. Timp de câteva secunde, Rone părea că vrea să o contrazică în continuare, apoi însă aprobă încet din cap.

— Bine. Aș vrea să te ajut.

— Dar m-ai ajutat. Nu-mi venea să cred, de câte ori te aflai exact acolo unde aveam eu nevoie de ajutorul cuiva.

— Nu la asta mă refeream. Voiam să spun că aș vrea să te ajut la căutarea asta trăsnită.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— O așa vagă speranță de succes nu cred că te-ar interesa foarte tare.

Un ușor zâmbet apăru și dispăru din nou de pe chipul său.

— Tu mă interesezi, am o slăbiciune pentru cazurile fără ieșire și – tocmai mă plictisesc momentan.

— Nu-i de joacă, spuse ea încet.

— Nici n-am presupus că ar fi.

Privirea lui Rone era sinceră. Stătea în fața Jolettei, relaxat și calm, încât aceasta se simți ridicolă cu prudența ei exagerată.

Zâmbi către el.

— Păi dacă tot ești așa sigur – și din moment ce tot suntem împreună la drum – nu văd de ce n-aș accepta.

O umbră străbătu chipul lui Rone, de parcă ar fi vrut să facă o

observație. Apoi spuse doar:

— Bine, începem de mâine dimineață. Și acum să mergem la baie. Întâi copiii și femeile.

Rone auzi apa curgând în baie, se ridică încet, se îndreptă spre fereastră și se rezemă de rama acesteia. Ridică jaluzelele și se uită afară. Privi nemulțumit modelul ornamental de pe zidul casei din față. Acum avea, în sfârșit, ce-și dorise de la început. Atunci de ce se simțea atât de nenorocit?

Ea era atât de încrezătoare. Chiar era? O ușoară scânteie din privirea ei sinceră îl neliniștise. Se întrebă oare ce vedea ea când se uita la el cu ochii aceia mari, ce se întâmpla în căpșorul ei.

Nu voia să o rănească. Mai devreme simțise nevoia să îi explice, să-i povestească totul. Dar riscul era prea mare. Ce putea să facă?

În primul rând trebuia să-și ia mâinile de pe ea. Să rămână în patul său, în partea sa de cameră. Să nu o privească prea mult și să se apropie de ea doar în caz de necesitate.

Ceea ce se întâmplase în seara aceasta pe pod fusese o greșeală. Fusese conștient de acest lucru, dar pur și simplu n-a putut rezista. Era periculos să se apropie prea tare de ea. N-avea să uite, oricât de greu îi va veni.

Bărbatul din camera ei fusese o surpriză pentru el, căci Rone nu luase în considerare această posibilitate și nu se pregătise pentru ea. Trebuia să o fi îndepărtat pe Joletta și să se ducă singur în cameră.

Oricine-ar fi fost, era nebun și reprezenta un adevărat pericol. La sfârșitul călătoriei avea de gând să explice el cuiva anume foarte clar acest lucru.

Între timp, nu trebuia să uite să rezolve cu pagubele din cameră. Era de datoria lui.

Deci ea își ținea jurnalul în geanta ei de umăr. Bănuise el. Întoarse capul și aruncă o privire asupra genții mari de piele, de la piciorul viitorului ei pat. Se apropie de pat și se asigură că ușa de la baie era închisă. Scotoci prin geantă și extrase un teanc gros de foi legate cu un elastic.

Ridică prudent prima foaie. Scrisul era demodat, aproape indescifrabil. Ciudat că un lucru atât de mic crea probleme atât de mari. Poate că mai târziu Joletta îi va permite să-l citească. Dacă nu, va găsi el un prilej pentru aceasta.

Zgomotul apei curgând se opri. Rone puse jurnalul la loc, se întoarse în patul său, se întinse și își încrucișă brațele sub cap. Rămase așa fixând tavanul, până când Joletta ieși într-un nor de aburi.

Joletta își pieptănase părul ce i se cârlionța acum în bucle umede în jurul feței și al umerilor. Fața îi era roșie și fără fard. Era desculță și din câte putea observa el, nu avea nimic pe sub cămașa de noapte din mătase turcoaz. Materialul moale și lucios i se mula pe forme în timp

ce ea își așeza în ordine lucrurile.

— Acum e a ta, spuse ea veselă.

Rone trebui să se avertizeze că este vorba de baie și se gândi că ar trebui să se întoarcă pe burtă.

Totul era o nebunie. Nu putea să mai continue. Dar, din moment ce începuse, trebuia să o ducă până la capăt.

Se gândi dacă să facă duș sau nu. Poate că era mai bine dacă rămânea acolo pe pat, fierbând în propria-i transpirație. Joletta era atât de curată, de dulce, de sănătoasă și de apetisantă în prospețimea ei, încât el nu îndrăznea să se apropie de ea așa murdar. Orice antidot era bun.

Nu, nu se putea suporta așa. Un duș rece însă îi va face foarte bine.

Joletta dormea deja când el ieși din baie. Sau se prefăcea foarte bine. Stătea întinsă cu o mână sub cap, genele îi desenau umbre de semilună pe obraz și respira adânc și regulat.

Rone își uitase pijamaua în cameră. Își prinse mai bine prosopul în jurul mijlocului și își căută pe pipăite geamantanul, care se afla pe jos lângă pat. Ținând-o pe Joletta sub observație, își scoase pijamaua proaspăt călcată, căci nu o folosea decât în cazuri extreme.

Cu pantalonii de pijama în mână, se ridică în picioare. Apoi se apropie de patul Jolettei, parcă tras de niște sfori invizibile. Îngenunche la căpătâiul ei.

Lumina din baie scâldea chipul Jolettei într-o lumină gălbuie. O mică vânătaie și o mică zgârietură cu leucoplast la frunte, îl mișcară pe Rone până în adâncul ființei. Întinse mâna spre ea, dar nu o atinse. Pielea ei moale, gura senzual arcuită, erau atât de provocatoare, încât Rone simți cum se înfierbântă. Se întrebă oare cum ar reacționa ea dacă s-ar întinde acum lângă ea și ar săruta-o.

Înjură încet.

Se ridică iute, încât îi pocni încheietura genunchiului. Rămase nemișcat, de teamă că ea s-ar putea trezi și l-ar putea găsi stând acolo în picioare lângă ea.

Trecură câteva minute. Rone începu să se clatine. Era obosit. I se părea că au trecut câțiva ani lumină de când a dormit bine ultima oară. Și aveau poate să mai treacă tot atâția ani lumină până când va avea ocazia să o facă din nou.

Se retrase în baie. Se îmbracă cu pantalonii de pijama. Stinse lumina, ieși din baie, se furișă în pat și se băgă sub plapumă.

Rămase nemișcat și ascultă, dar nu o auzi pe Joletta respirând. Respiră oare chiar atât de încet? Sau plecase? Rone înălță capul și ascultă atent.

Joletta era tot acolo. Dormea. Și era foarte frumoasă. Și de neatins.

Era inevitabil ca cele două văduve bârfitoare să nu-i vadă pe Rone

și pe Joletta cum ies dimineața din aceeași cameră.

Și totuși s-ar fi putut evita. Rone și Joletta luaseră deja micul dejun și făcuseră și o scurtă plimbare matinală în jurul hotelului. Fuseseră și în camera Jolettei pentru a strânge lucrurile, căci plecau chiar în dimineața aceasta. Sigur că Joletta ar fi putut s-o ia înainte cu bagajele ei, dar Rone insistase să-i ducă el geanta.

Când urcară în autocar se auziră șușoteli și pe câteva chipuri apărură chiar și niște rânjete atotștiutoare. Rone părea să nu observe că trezeau interesul tuturor, dar Joletta remarcase acest lucru și nu-i prea cădea bine. Îi era penibil gândul că oamenii aceștia își imaginează cum ei doi, Rone și Joletta, stăteau în aceeași pat și făceau dragoste. Nu era ea deosebit de pudică în materie de sex, dar găsea că anumite lucruri sunt pur și simplu treaba fiecăruia.

Când se așezară la locurile lor, observă cum câteva doamne mai în vârstă îl măsoară pe Rone cu luare aminte. Arăta foarte bine în dimineața aceasta, proaspăt bărbierit, cu ochii puțin somnoroși și zâmbind cuceritor în timp ce saluta tovarășii de drum.

Joletta îi simți trupul lipit de al ei, când el trecu să se așeze și, stimulată de șoaptele care circulau despre ei, începu să se gândească la ce fel de amant ar fi Rone. Unul sensibil, gândi ea, atent, plin de umor și cu multe idei. O trecură fiorii.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, spuse ea repede. Nu ți-e cald? Nu? Eu ori m-am îmbrăcat prea gros, ori de vină este soarele, care bate exact pe locul meu.

Erau pe drum spre Italia. Urmau să ia prânzul la Lugano, aproape de granița elvețiană. Ajunseră la timp. Șoferul autocarului opri în apropierea lacului și ghidul le indică direcția înspre cele câteva mici restaurante și snack-baruri. Rone și Joletta mâncară vinete în parmezan și băură un vin roșu în cinstea Italiei. Apoi colindară câteva străzi și se plimbară prin parc.

Parcul era împrejmuît de un zid și de saschin, fusese probabil mai demult grădina vreunei case mari. Era așezat de-a lungul lacului, un refugiu liniștit, în care ciripitul păsărelelor se auzea mai tare decât motoarele mașinilor de dincolo de zid.

Soarele era cald în comparație cu umbra răcoroasă a copacilor. În aer se simțea mireasma nenumăratelor flori. În larg, pe lac, o barcă cu motor tăia apa, lăsând în urma ei o dâră de spumă albă.

Joletta se plimbă printre rododendronii uriași și azalee, fotografie straturile îngrijite de păraluțe și micșunile ruginii, întrebându-se dacă și Violet trecuse pe aici sau dacă această grădină mare existase și acum o sută de ani. Ar fi trebuit să știe, dar, din păcate, nu știa. La prima lectură sărise anumite pasaje din jurnal, cu intenția de a le citi mai târziu cu atenție. Dar nu avusese timp până acum, din cauza durerilor de cap și a companiei lui Rone.

Mai aveau la dispoziție o jumătate de oră până la întâlnirea cu grupul. Dar pentru moment nu exista niciun motiv de grabă. Se așezară pe una dintre bănci, bucurându-se de lac, de soare, de briză. Jolletta deschise geanta, scoase câteva foi ale jurnalului și încercă să găsească ceva anume.

Îi atrase atenția o altă scenă, în care Violet și Allain erau personajele principale. Era o scenă în grabă, plină de dor, care apoi se transformă în pasiune. În timpul descrierii dezmiardărilor, șoaptelor pătimașe și a trandafirilor turtiți, penița Violetei se poticni, pagina era presărată cu pete de cerneală, liniuțe de gândire înlocuiau cuvintele. Era nevoie de multă fantezie pentru a pricepe. O lectură captivantă, deși puțin cam frustrantă.

După câțva timp, Jolletta observă că Rone citește și el, privind peste umărul ei. Smulse paginile din raza lui vizuală și le strânse la piept.

— De ce-ai făcut asta? Întrebă el și se îndreptă de spate. Am ajuns exact acolo unde începe să devină interesant.

Fusese un reflex, voise instinctiv să ascundă ceva, ce i se părea penibil. Jolletta se ridică, ascunse jurnalul în geantă și răspunse:

— Nu știu – din obișnuință, probabil.

— Dacă vrei să te-ajut, trebuie să știu și ce scrie acolo.

— Da, știu. Dar pe asta o s-o facem mai bine când vom avea mai mult timp.

El nu insistă și ea îi fu recunoscătoare. Se plimbară mai departe până la un strat de panseluțe de un violet atât de închis, încât bătea spre negru. Jolletta le privi fascinată, bucurându-se de această imagine a panseluțelor bătute de vânt.

Se gândi că ar trebui să-l pregătească pe Rone pentru conținutul jurnalului.

— Ai auzit vreodată ceva despre limbajul florilor?

— Adică: ăsta-i rozmarin, e de adus aminte, te rog, iubito, gândește-te la mine?

— Exact, spuse ea și zâmbi surprinsă că el pricepuse atât de repede. Victorienii se dădeau în vânt după chestii de genul acesta. Limbajul florilor a devenit în jurnalul acesta un fel de cod, un cifru din partea bărbatului cu care s-a încurcat străbunică-mea. Panseluțele însemnau gânduri, gânduri despre dragoste.

— Și tu crezi că acest cod al florilor ar putea să aibă vreo legătură cu parfumul după care alergi tu?

— M-am gândit la treaba asta, deși nu prea-mi pot imagina cum ar putea să funcționeze.

— Nu, dar citind jurnalul îți amintești de simbolul trandafirilor, spuse ei și o privi întrebător.

— Dragoste, bineînțeles. Ce altceva?

— Da, așa e, spuse el dezumflat că ea ocolise răspunsul.

Ajunseseră între timp din nou pe malul lacului și se plimbau de-a lungul lui. În fața lor la câteva sute de metri se afla o tufă cu frunze verzi strălucitoare și flori de un roșu puternic.

— Aia ce e? O azalee? întrebă Rone și se îndreptă spre tufă.

— Cred.

— Hai să vedem.

Joletta aruncă o scurtă privire spre ceas. Mai aveau încă timp. Îl urmă.

Era un rododendron și în spatele lui creșteau nenumărate lăcrămioare, iar după lăcrămioare era o grădină mică, amenajată cu pietre. Floricele galbene, albastre și roșii se înghesuiau printre pietrele pe care crescuseră mușchi. În apropierea micuței grădini se juca un băiețel, care probabil că scăpase de curând de scutece. Se juca cu o minge mare și albastră și vorbea singur. Părul îi era ciuflit și de un blond platinat, iar ochii albaștri și limpezi zâmbeau ștregărește. Râsul îi era cristalin. Părinții lui stăteau pe o bancă din apropiere, cu un bebeluș între ei și o geantă mare. Amândoi părinții mâncau câte o înghețată.

Puștiul blond trase un șut puternic mingii, care acum se îndrepta spre apă. Rone prinse mingea din zbor și i-o aruncă înapoi. Puștiul începu să râdă și o aruncă din nou.

Urmarea fu un joc foarte hazliu. Rone stătea în genunchi în iarba umedă și verde, aruncându-se în toate direcțiile ca să prindă mingea. Joletta se amuza atât de tare încât uită să se mai uite la ceas.

Ajunseră prea târziu. Locul în care stătuse parcat autocarul era acum gol. Cu puțin timp în urmă se mai plimbau încă turiști din grupul lor prin parc, dar acum nu se mai vedea nici unul.

Fuseseră avertizați. Nepunctualitatea era o lipsă de respect față de întregul grup. Cine nu venea la timp la locul stabilit, era lăsat acolo și era treaba lui cum reușea apoi să ajungă grupul din urmă. Se aștepta maximum zece minute.

Ei întârziaseră aproape o jumătate de oră.

— Nu te necăji, spuse Rone. Închiriem o mașină și-i ajungem din urmă la Veneția. Dacă nu la Veneția, la Florența în mod sigur.

— Dar bagajele noastre sunt în autocar, îi aminti Joletta.

— O să cumpărăm ce avem nevoie.

— Am mai făcut o dată treaba asta.

Pentru Rone părea totul atât de simplu încât Joletta avu o bănuială.

— Ție nu prea îți pasă. Asta ai vrut de fapt tot timpul, să te desprinzi de ceilalți, să închiriezi o mașină și să mergi singur mai departe.

— Recunoaște că ideea este destui de ispititoare, spuse el prudent.

— Eu cred că tu ai făcut-o intenționat.

El o privi pentru un timp.

- Și dacă ar fi așa?
- De ce? De ce ai făcut una ca asta?
- Corectează-mă dacă greșesc, dar am avut impresia că nu prea te-ai simțit în largul tău astăzi în autocar.
- Oh, înțeleg, spuse ea ironică. Ai făcut-o doar pentru mine.
- Nu tocmai.
- Glasul lui calm nu era chiar balsam pentru nervii ei încordați.
- Oricum m-aș fi simțit, asta nu înseamnă că vreau să părăsesc grupul.
- Acum e prea târziu, ridică el din umeri.
- Părea foarte liniștit, deloc supărat din cauza observației ei. De ce-ar fi, se gândi ea nervoasă. La urma urmei Rone a obținut ce-a vrut, nu-i așa?

CAPITOLUL 12

16 iunie 1854

Mă consideram o virtuoasă. Dar am descoperit că în inima fiecărei femei virtuose se ascunde o curtezană. Sunt o femeie plină de pasiune. Și care s-a mințit pe sine. Cum am putut vreodată să cred altceva?

Ce greșală mare să crezi că acționezi mereu după propria-ți voință, că ieși decizii respectând propriile dorințe. Am crezut mereu că dacă mă duc la Allain, o fac dintr-o drăgăstoasă necesitate. N-am crezut că ar fi și puțină furie.

Violet îi observă pe cei doi bărbați, când Allain o urcă în trăsură care urma să-i ducă la hotel. Aceștia stăteau sub streșina unei intrări, la câteva case distanță de casa contesei. Unul dintre ei se întoarce și se uită în direcția lor. Îi făcu semn tovarășului său și arătă spre ei. Apoi se îndreptară spre o trăsură micuță și neagră, care aștepta puțin mai încolo. După ce Violet și Allain porniră, făcură și ei același lucru. Era evident, cei doi îndrăgostiți erau urmăriți de trăsură întunecată.

— Ai văzut? îl întrebă Violet pe Allain. Bărbații aceștia iar ne urmăresc.

Allain se încruntă. Se întoarce și se uită prin gemulețul mic și oval din spatele trăsurii.

— Crezi că e posibil să-i fi trimis Gilbert pe urmele noastre? continuă Violet răspunzându-și apoi singură: Probabil că nu, n-ar fi avut timp. Dar cine altcineva ar putea să aibă vreun motiv?

El nu-i dădu niciun răspuns, deși prin întunericul trăsurii îi căuta privirea. Acum Allain se uita din nou în față, ținând mâna ei într-ale sale, de parcă avea de gând să nu-i mai dea drumul niciodată. Violetei i se părea că tăcerea lui nu făcea decât să amplifice pericolul.

Simți cum i se accelerează bătăile inimii. Din interiorul ființei ei urca o căldură ciudată. Se simțea puțin amețită și ușuratică. Prin cap îi treceau tot felul de gânduri, până când nu se mai putu gândi decât la un singur lucru. Își deschise încet mâna pe care i-o ținea el, până când palma ei se lipi de a lui.

— Tremuri, spuse el cu îngrijorare și puțin mirat.

— Puțin.

— Ți-e frig?

— Nu, răspunse ea, nu mi-e deloc frig. Ne mai – ne mai urmărește trăsură din spate?

El se întoarce să vadă, apoi dădu din cap în semn afirmativ.

— Dacă, începu ea și se opri pentru a-și drege glasul, căci răgușise brusc, dacă Gilbert ne urmărește de mai mult timp, nu doar din seara aceasta?

— Este posibil, spuse el încet, deși mie nu-mi vine a crede.

— Nici mie, dar trebuie să privești realitatea în față, răspunse ea. Întrebarea este, ce ne facem?

— Am putea să facem multe, răspunse el cu disperare. Eu aș putea termina portretul și am putea să ne spunem adio. Tu te-ai transforma din nou în soția model și ți-ai prelua îndatoririle casnice. Eu aș putea să părăsesc Parisul. Sau ai putea pleca tu.

— Nu, spuse ea repede.

— Dacă oamenii aceștia chiar sunt însărcinați de soțul tău, îi putem lăsa să raporteze ce vor. Oricum nu au prea multe de raportat.

— Sau, spuse ea foarte încet, am putea să scăpăm de ei.

— La ce bun? Vor afla în curând că te-ai întors la hotel.

— În cazul în care m-aș întoarce la hotel.

Allain tăcu atent. O strânse de mână și o privi în ochi, la lumina slabă a felinarelor pe lângă care treceau. Întrebă calm:

— Dar unde ai vrea să mergi?

— Asta-i problema, răspunse ea. Glasul nu-i mai era decât o șoaptă. Își coborî privirea.

— Nu cunoști niciun loc în care aș fi sigură, în care m-aș putea ascunde?

— Violet...

Îi rostise numele cu pasiune și renunțare.

Ea își umezi buzele.

— Te rog. Nu – nu pot suporta faptul că Gilbert mă controlează tot timpul, că știe ce fac și cu cine mă întâlnesc. Nu mai pot suporta nicio clipă lucrul ăsta.

Câteva secunde se scurseră, apoi Allain spuse pe un ton dur:

— Fără îndoială că voi fi condamnat pentru asta. Dar nu mă pot opune nici eu.

Allain se aplecă în față și-i dădu vizitiului indicații. Trăsura acceleră. Când Allain se rezemă din nou de banchetă, Violet îl prinse de braț. El o luă în brațe și ea își rezemă capul de pieptul lui și închise ochii.

Violet nu-și putu imagina cum va scăpa Allain de urmăritori; străzile încâlcite ale orașului vechi nu prea permiteau manevre de dispărut. Și totuși Allain dirija trăsura cu ordine precise. În cele din urmă ajunseră pe o stradă foarte lată, la fel de ticsită de trăsurile ca și strada pe care locuia contesa. Părea să aibă loc o serată într-una din casele impozante de sub platani. Trăsura încetini, înaintând greu printre celelalte trăsurile și Allain comandă vizitiului să oprească.

— Ce-i aici? Întrebă Violet.

— Reședința familiei Pontalba. Nora baronului a organizat o petrecere în seara asta și mi-a trimis și mie o invitație.

Înainte ca Violet să mai poată spune ceva, Allain deschise ușa trăsurii și coborî. O ajută și pe ea să coboare. Îi dădu vizitiului indicații să caute un loc pentru trăsură, de parcă aveau de gând să între în casă. Allain o conduse pe Violet repede printre celelalte trăsură.

Auziră trăsura neagră în spatele lor. Se grăbiră spre o caleașcă roșie și urcară repede în ea, în timp ce Allain strigă către un bărbat în livrea, care tocmai se desprinsese de grupul vizitiilor.

— Spune-i stăpânului tău că am nevoie de landoul lui, e un caz de urgență. Poate să ia trăsura mea, dacă are nevoie de ea.

— A, monsieur Massari, nu v-am recunoscut, răspunse bărbatul încet. Stăpânul meu se va simți onorat să vă poată fi de ajutor.

Allain îl salută scurt și închise ușa.

— Trăsura asta este a unui prieten, spuse el spre Violet cu glas scăzut, un om de treabă.

— Se pare că da, din moment ce n-are nimic împotrivă să-ți împrumute trăsura, răspunse Violet.

— I-am împrumutat-o și eu pe a mea în cazuri mai puțin extreme.

Tăcură amândoi și se ascuseră în colțul cel mai întunecat al landoului, când se apropie trăsura neagră. Trecu pe lângă ei, cu tipii foarte concentrați asupra trăsurii lui Allain, pe care vizitiul lui tocmai o parca pe undeva. Puțin mai departe opri și trăsura neagră. Nimeni nu coborî.

Trecură câteva minute. După un timp, care păru o veșnicie, apăru și vizitiul lui Allain, care coborâse, o luase prin spatele casei și acum era aici. Se urcă greoi pe capra landoului roșu. Câteva secunde mai târziu vehiculul se puse în mișcare, îndepărtându-se încet de reședința familiei Pontalba.

Când landoul trecu pe lângă trăsura neagră, Allain se întoarse cu spatele său lat și o îmbrățișă pe Violet. Pentru a-i induce în eroare pe urmăritori, îi șopti el la ureche, ca aceștia să creadă că erau o pereche oarecare, care se grăbea spre o clipă de distracție nocturnă.

Și nu era așa, se gândi Violet, stând în brațele lui, cu fruntea rezemată de gâtul puternic? Nu era așa?

Strada pe care locuia Allain era goală când ei intrară în ea. Lăsară trăsura câteva case mai departe, pentru a nu atrage atenția. Era ciudat cum se îndreptau la braț spre casa lui, după toată agitația; părea însă și foarte natural, ca o întoarcere acasă.

Servitoarea le deschise ușa. Făcu ochii mari când o văzu pe Violet, dar nu spuse decât că în atelier se află o mică gustare, brânză, alune și vin. Allain o trimise la culcare și ea dispăru printr-o ușă verde, care

ducea la subsol, nu înainte de a arunca o privire îngrijorată în stradă.

Violet și Allain urcară împreună scările. Pașii nu le erau nici grăbiți, nici șovăielnici, ci calculați, de parcă amândoi veniseră aici cu un scop pe care-l cunoșteau foarte bine și-l acceptau. Brațul lui Allain, conducând-o pe Violet, o sprijinea, dar nu era insistent.

Violet nu-și puse niciun fel de întrebări. Părea voința sortii că ei se aflau aici la o oră atât de târzie. Tot ce se întâmplase până acum nu fusese decât un preludiu.

O singură lumânare ardea pe o masă de lângă șemineu. Când ușa se închise în urma lor, Allain și Violet se întoarseră unul spre celălalt și se priviră în ochi. Violet simți cum i se taie respirația. Ochii îi erau mari și gânditori, dar Violet nu se mișcă din loc, stând acolo în picioare hotărâtă ca o novice în fața altarului. Aștepta.

Allain se întoarse repede cu spatele. Scoase apoi o mână de lumânări dintr-o cutie. Le aprinse și le fixă într-un candelabru. Noile flăcări îi acopereau chipul cu umbre aurii, albastre și portocalii, făcându-l să pară ca o statuie din bronz.

Violet simți primele îndoieli. Se apropie de el.

— Nu o face, spuse el domol. Te rog, n-o face.

— Ce este? șopti ea.

El se întoarse din nou la tava pe care erau pregătite paharele și vinul. Îi zâmbi Violetei, apoi turnă în pahare. Cu privirea îndreptată asupra paharelor, spuse:

— M-am gândit. O mustrare de conștiință, mi-e rușine. Ar trebui să fiu biciuit pentru că te-am adus în situația asta.

Ea îl privi mult timp, simțindu-și pulsul în urechi.

Într-un sfârșit spuse:

— Sunt la fel de vinovată ca și tine.

— Nu. Am vrut să te seduc, din motive mai mult sau mai puțin întemeiate, din pură dorință. Ar fi trebuit să mă stăpânesc; nu există scuză pentru mine.

— Ți trebuie neapărat una?

Violet se străduia să priceapă ce voia el să spună.

— E necesar când riști atât de mult.

— E riscul tău sau al meu?

— Al tău, spuse el răgușit. Numai al tău, pe-al meu l-am acceptat de mult.

Ea îi zâmbi.

— Și eu nu pot să fac atâta lucru?

— Va trebui. Siguranța ta depinde de asta.

Credea Allain oare că Gilbert îi va face ei ceva când va descoperi? Era desigur un motiv plauzibil pentru reținerea lui. Ce altceva ar fi putut fi Violet nu știa. Și totuși nu conta.

— Cum să mă gândesc la siguranța mea, când sunt aici? întrebă ea

încet. Cum aş putea să mai fiu demnă de trandafirii tăi?

Când spuse asta, îşi duse mâna la florile prinse în decolteu. Simţi petalele mici sub degete. El înţelese la ce se referea ea şi se apropie de ea în grabă.

— Eu sunt acela care nu merită dragostea ta, spuse el cu glas nesigur. A mea îţi va aparţine mereu ţie.

Ea întinse braţele după el. Când îşi luă mâna de pe flori, petalele se desprinseseră şi căzură pe jos ca o ploaie roz. Rămaseră la picioarele lor, pe covor, strălucind în lumina focului ca nişte stropi mari de sânge.

Ea scoase un sunet slab de durere, pierdere şi teamă inexplicabilă.

Pe chipul lui se citi o luptă cruntă împotriva unei decizii, luptă pe care apoi o pierdu.

În secunda următoare ea se află în braţele sale. El o ridică, şoptindu-i cu drag:

— Uită, inima mea. Am să-ţi presar calea cu trandafiri, un pat din trandafiri, casă. Vei avea trandafiri până la sfârşitul zilelor tale.

— Şi al nopţilor? murmură ea.

El o duse spre divan şi-i răspunse:

— În special al nopţilor.

O întinse pe stofele din mătase care formau un strat moale şi colorat ca o grădină persană. Părul ei acum despletit îi căzu pe umeri şi se amestecă cu franjuri baticelor din mătase. Allain întinse toate buclele lungi în jurul ei, fiind înmărmurit de uimire şi frumuseţe. Îi luă faţa între mâinile sale fierbinţi şi puternice, apoi se aplecă şi-i atinse buzele cu ale sale.

Era o binecuvântare a dragostei. Allain se întinse lângă ea şi-i mângâie cu degetele conturul buzelor moi şi elastice.

— Mi-aş dori, spuse ea suspinând încet, să fiu curată şi neprihănită pentru tine.

— Şi-ţi mai doreşti să fiu şi eu fără experienţă? E mai bine aşa cum suntem; nu trebuie să ne temem de nicio durere sau pedeapsă, am găsit cu bucurie drumul unul spre celălalt.

El o iubi, aşa cum nu mai iubise pe nimeni, când îi permise să pătrundă într-o parte a ei, unde nu mai pătrunsese nimeni până atunci. El recunoscuse acest lucru şi o îmbrăţişă, presându-şi faţa de tâmpla ei cu cărlionţi mătăsoşi. Se îmbrăţişară, piept la piept, în timp ce bătaile inimilor lor îi cutremurau cu ritmul neregulat şi crescând al entuziastei disperări.

Allain se desprinseseră încet de ea, îi şopti vorbe de dragoste şi începu să-i exploreze cu buzele pomeţii şi pleoapele, să-i mângâie fruntea. Căuta colţurile buzelor şi se înfruptă apoi din dulceaţa gurii ei.

Ea se lăsă în voia voluptăţii, îi atinse limba cu a ei. Voia să-l guste, să-l cunoască, să se unească cu trupul şi spiritul său, pierzându-se în el. Dorinţa din ea era atât de mare, atât de vie, încât se temea să i-o

arate lui, pentru a nu-l speria. Simți cum începe să tremure, apoi se prinse cu mâinile de umerii lui.

Pieptul său se ridică, când Allain inspiră adânc. Își așază mâna pe spatele ei și începu să-i descheie nasturii micuți. Atingerea lui, când o dezbracă, era atât de intimă și de seducătoare, încât simți și Violet nevoia de a-i trezi lui senzații asemănătoare trecându-și degetul de-a lungul gulerului său, pentru a ajunge la nasturii vestei. Începu să-i deschidă pe rând.

El îi dezbracă ușor bluza, eliberându-i astfel trupul, cu gâtul suplu și alb. I-l sărută, simțindu-i gingășia, apoi căută pulsul cu limba și îi atinse sânul. Ea gemu. Stimulat de acest geamăt, Allain o sărută pe decolteu, până ajunse la sân, apoi îi luă sfârcul în gură.

Violet se înecă în dorință și în propria-i lăcomie necontrolabilă. Își înfipse degetele în părul său și-l strânse cu putere. Nici nu observă când el îi desprinse și restul hainelor și îi eliberă trupul din mulțimea de fuste foșnitoare. Când el se retrase, pentru a se dezbrăca, ea protestă cu sunete slabe și nearticulate. Îl urmări totuși, printre gene, îmbătându-se cu puterea și frumusețea trupului său viril, pe care voia să-l cunoască.

Allain se întinse din nou lângă ea și-i sărută dungile roșii lăsate de corset. Mâinile sale se aventură mai jos spre abdomenul ei plat și poposiră apoi pe triumghiul moale dintre pulpele ei.

Violet închise ochii încercând să-și strângă picioarele, să se ferească. Dar el nu-i permise. Neînduplecat în dorință, tandru în explorare, Allain o purtă cu el pe tărâmul necunoscut și neînchipuit al simțurilor. Pas cu pas ea i se deschise și el profită de acest lucru, dăruindu-i ceva infinit de magic. Violet renunță la timiditate și-l chemă spre ea.

El veni spre ea cu mândrie plină de pasiune, atacul cu care o penetra era stăpânit de o dorință dureroasă. Câteva clipe rămaseră nemișcați.

Violet era mulțumită, dar nu de tot, nu-i mai era foame, dar nu era nici sătulă. În ea încolți o dorință izvorâtă dintr-un ungher ascuns al ființei ei. Începu să tremure și își așază mâinile pe spatele lui musculos. Sub palmele sensibile simți valurile de încordare, care-l costau pe Allain această stăpânire.

El se ridică deasupra ei, tremurând, la capătul răbdării. Ea îl prinse de umeri și-l trase spre ea, adânc, tot mai adânc. Gustară din rațiune și din vise și ajunseră apoi la splendida explozie a satisfacției.

Mai târziu stătură lângă fereastra deschisă, înfășurați în baticuri mătăsoase și admirară cerul întunecat de deasupra Parisului. Lumini străluceau ca vârfuri de ac în întuneric. Unele, înșiruite una după cealaltă, arătau ca niște exotice mărgele din aur și argint. Erau lămpile cu gaz, care mărgineau străzile și Sena. Altele, singuratece, păreau că

veghează misterioase. Cerul începu să prindă o culoare gri deschis, scoțând în evidență conturul clădirilor. Era aproape de răsăritul soarelui.

— Aș vrea să-mi amintesc mereu de doamna noastră Paris, spuse Allain; glasul îi era adânc, serios și plin de durere. Și te vreau în amintirea mea, așa cum ești acum – caldă, frumoasă, cu părul despletit.

— Încetează, spuse ea și își înălță capul de pe umărul lui, așezându-i lui Allain vârful degetelor pe gură. Vorbele lui prevesteau despărțirea și Violet nu voia să se gândească la ea.

El îi luă mâna și i-o sărută, apoi i-o duse la inimă. Inspiră adânc, de parcă ar fi dorit să oprească timpul în loc. O prinse de talie și o strânse, îngropându-și degetele în carnea ei, ca și cum ar fi vrut să-i prindă și să-i păstreze esența.

— Ești atât de frumoasă, atât de dulce, îi mărturisi el. Te iubesc, te iubesc, te-am iubit în tot acest timp. Crede-mă, te rog, crede-mă. Câteodată când te pictam și te vedeam acolo pe acel podium, trebuia să mă întorc cu spatele și să-mi amintesc multe adevăruri – căci altfel m-aș fi năpustit asupra ta și te-aș fi iubit pe jos.

Ea se frecă cu fruntea de bărbia lui. Vocea îi tremură când spuse:

— Câteodată, când eram pe podium, mi-o doream și eu.

— Să o fac? Întrebă el și mâinile îi alunecară rugătoare peste trupul ei.

— Ai vrea?

Căldura din trup era focul de dinainte.

— Dacă este dorința ta. Dorința ta este și a mea.

Aceste vorbe erau un jurământ.

— Acum, șopti ea cu dor. Dorința mea este a ta, acum în acest moment și pentru totdeauna.

El îi repetă numele ca pe un cuvânt magic, o duse spre podium și se întinseră amândoi pe platformă.

Decadenți, imorali și nemuritori; toate astea erau și chiar mai mult. Cu plăcere și dragoste profitară de ultimele clipe, atât de scurt era timpul pe care-l mai aveau de petrecut împreună.

Și totuși noaptea se apropia de sfârșit.

Allain o ajută pe Violet la îmbrăcat, îi încheie corsetul, nasturii, îi netezi fustele. O pieptănă cu propria-i perie argintie, în timp ce ea stătea cuminte, cu spatele la el.

Ținea în mână una dintre buclele ei strălucitoare, când spuse deodată:

— Fugi cu mine.

— O, Allain, șopti ea.

Simți lacrimi în ochi și un nod în gât.

— Vrei? Dacă eu vreau?

Ea se întoarce încet spre el.

— Te iubesc, spuse ea, și-i venea foarte greu.

El studie ochii ei plini de durere. Se uită apoi la părul din mâna lui și-i dădu drumul să cadă pe spatele

— Mă iubești, dar ești căsătorită cu el.

— Gilbert mă iubește și el.

Nu îndrăzne să-l privească în ochi.

— Cum ar putea să nu te iubească? Dar tot atât de tare?

Ea scutură din cap.

— Dar e vorba de o promisiune.

— Până când moartea vă va despărți, spuse el și adăugă apoi: Aș putea să-l înlătur – pe câmpul cinstei.

Ea ridică privirea și se uită în ochii lui. Îi luă mâinile într-ale ei și le mângâie.

— Dacă ai putea asta, atunci n-ai mai fi bărbatul pe care eu îl iubesc – de asemenea nici tu nu m-ai mai putea iubi dacă aș încălca un jurământ sacru.

— Cred că ne subapreciezi pe amândoi.

— Poate, dar oricum nu ne ajută cu nimic.

El oftă.

— Nu, dar poate am noroc și a ajuns acasă înaintea ta. N-o să fie foarte drăguț cu tine.

Ea nu-i răspunse.

Tăcut, cu trăsăturile sub control și împietrite, Allain o conduse până jos și o urcă în trăsură. Pe drum spre hotel nu făcu decât să o țină de mână. Nu păru să observe trăsura neagră, care-i urmări până la hotel. N-o menționa nici Violet. Oricum, nu mai conta.

Allain voia să o conducă până în cameră. Ea nu-i permise. Nu uitase de pericolul unui duel. Singură putea evita acest pericol, dar dacă se întâlneau Allain și Gilbert față în față, era ceva mai greu.

El plecă, pentru că îl rugă ea. Violet îl văzu urcând în trăsură, îndepărtându-se, apoi ea făcu stânga-mprejur și intră pe ușa pe care i-o ținea deschisă portarul hotelului.

Ușa spre sufragerie nu era închisă, camera era întunecată și liniștită. Violet trase cu urechea și începu să tremure când văzu fumul de țigară.

Capătul roșu al unei țigări ardea de pe un scaun din apropierea ferestrei deschise, ce ducea spre curte. Silueta lui Gilbert începea să se deslușească în lumina răsăritului de soare.

— Cât de matinală ești, draga mea, spuse el cu dispreț.

Ea șovăi.

— Da, eu...

— Scutește-mă de explicații, te rog; n-avem timp de așa ceva. E bine că ești trează. În ultimele ore m-am tot gândit, e timpul să

plecăm în Elveția. Plecăm chiar azi, depinde cât de repede vom putea aranja totul.

CAPITOLUL 13

Gilbert nu menționează cu niciun cuvânt noaptea balului în drum spre Elveția și nici Violetei nu-i permise să vorbească despre aceasta. De câte ori ea începea să vorbească, el ori schimba subiectul, ori se ridica și pleca pur și simplu. Părea că se prefăcea că nu s-ar fi întâmplat nimic. În societate era la fel de atent și generos cu ea ca și înainte. Dar când erau doar ei doi, o pedepsea cu o politețe glacială, cu tăcere și cu o permanentă prezență.

La Geneva cumpără covoare și un ceas de buzunar din aur, pe care era gravată o scenă alpină. Mai cumpără o ladă uriașă, ca un sicriu, o ladă de zestre, care, după cum spunea el, se potrivea perfect în camera Violetei. Ei îi cumpără un ceas cu cuc, probabil pentru a-i face o bucurie, deși ea îl găsea oribil.

Închiriază o casuță elvețiană în afara Lucernei și se plimbară zilnic pe câmpiile de munte înflorite. Ar fi putut să fie foarte pașnic acolo la aer proaspăt, unde albastrul transparent al cerului răspundea prin ecou la clopotele vacilor. Dar Gilbert nu permitea. Făcea din aceste plimbări montane adevărate curse de rezistență, alerga cu pași lungi și furioși înainte, bătea nervos cu bastonul în iarbă și flori și o îndemna pe Violet mereu să nu mai rămână în urmă. Când se adunau nori deasupra munților și începea să plouă, refuza să se adăpostească și mășăluia în continuare prin noroi și apă, fără să-i pese dacă Violet putea să țină pasul sau nu.

Seara luau în restaurante mese bogate, dar fade, fără condimentul vreunei conversații. Pe urmă mergeau în cameră, unde Violet citea sau broda, în timp ce Gilbert se prefăcea că citește ziarul și se holba la ea pe deasupra acestuia.

Câteodată Violet suporta această privire constantă timp de câteva ore, hotărâtă să nu se lase intimidată. În alte seri se retrăgea în pat, unde fixa tavanul pe întuneric, străduindu-se să nu gândească, să nu simtă, să nu-și amintească nimic.

Din când în când Gilbert ieșea seara și rămânea până târziu prin cârciumi, bând litri de bere și îndopându-se cu cârnați. În aceste seri Hermine o păzea pe Violet și camerista avea voie să se ducă la culcare abia când venea el acasă și prelua supravegherea. În asemenea seri venea adesea beat și morocănos, cu fața soioasă și mirosind a usturoi. Violet îl evita când și cum putea, căci era foarte zgomotos și bădăran și-i explica mereu avantajele fetelor de la bar.

Nu venea la ea în pat, o atingea doar când era inevitabil. Îi dădea de înțeles că o disprețuia, chiar și atunci când o vedea pe jumătate dezbrăcată. Părea să o fi cărat după el doar din spirit de posesie, să-i demonstreze drepturile lui asupra ei.

La început Violet se căise, după cum dorise el. Se luptase cu sentimentele de vinovăție și și-ar fi recunoscut vina. Dar cu trecerea timpului căința făcu loc revoltei. Se enerva tot mai des de încercările lui de a o determina să regrete fapta, de a o izola în rușinea ei, până când societatea o va nega. Violet nu era un copil pe care să-l răsfeți și să-l alinți când e cuminte și să-l pedepsești când face o prostie. Era o ființă umană cu sentimente și necesități, gânduri și păreri. Dacă Gilbert nu putea sau nu voia să înțeleagă, dacă insistă în continuare să o trateze în felul acesta, atunci ea nu-l mai putea respecta și avea să nu se mai simtă legată de el.

În felul acesta vizitară câte un lac, se plimbară de la Lucerna la Como și mai departe la Lugano. Acolo îi ajunse din urmă și portretul, pe care i-l făcuse Allain Violetei.

Gilbert trimisese pe cineva după portret în dimineața în care părăsiseră Parisul. Dar pentru că treaba nu se rezolvase la timp, ei plecaseră la gară, lăsând indicații ca portretul să fie trimis pe urmele lor. Colindaseră însă atât de multe locuri, încât portretului îi luă mult timp ca să-i ajungă din urmă.

Gilbert îl lăsa rezemat de perete, în cutia în care era ambalat. Îi arunca din când în când câte o privire încruntată, dar nu îndrăznea să se apropie prea tare. Pe de o parte îl fascina, pe de cealaltă îi repugna. Violet bănuia că Gilbert se consideră posesorul acestui portret pentru că el dăduse comanda și banii, dar că încerca totuși să disprețuiască acum pictura.

Violet aștepta un prilej bun, când Gilbert plecă într-o zi de acasă și se înarmă cu ciocane și clești pentru a deschide singură cutia.

Femeia din portret, era femeia pe care o văzuse Allain în Violet. O femeie, care parcă se trezise la viață.

Culorile erau extraordinare în claritatea lor superbă, nuanțele pieii – transparente și pulsând de viață. Forma și compoziția se armonizau perfect într-o gingașie simetrică. Faldurile rochiei și desenul delicat al gulerului din dantelă, erau redată cu o exactitate incredibilă.

Ochii din portret te urmăreau parcă tot timpul, ochii sensibili, umbriți de o dureroasă cunoaștere interioară, temători și totuși fermi, ascunzând doar pe jumătate acea dulce bucurie a unei iubiri ce tocmai încolțea.

Era o amintire a ceea ce se întâmplase.

Suferința i se furișă Violetei prin trup ca o durere insuportabilă. Nu mai exista nicio particică din ea care să nu strige de dor. Încercase să-și suprime acest gând și aproape că reușise. Acum nu mai putea.

Gilbert avea dreptate, că nu dorea să vadă portretul.

Dar Violet n-avea de gând să-l ambaleze la loc.

Stătea în picioare, fixându-l atentă, cu ciocanul și cleștele în mână, când auzi că se întorsese Gilbert. Nu făcu nicio mișcare.

Gilbert rămase în prag, apoi închise ușa și se apropie. Spuse cu sarcasm:

— Ardeai de nerăbdare să vezi opera iubitului tău.

Ea îl privi peste umăr, se întoarse și lăsă ustensilele din mână pe o măsură mică.

— Da, de ce nu?

— Deci nu negi că ți-a fost iubit, o provocă el. Se uită la portret și chipul îi deveni ca o mască din lemn.

Violet îi simți durerea din glas și i se făcu deodată milă. Își umezi buzele și răspunse:

— Nu știam că te îndoiești de treaba asta.

— Ce prostie din partea mea, așa-i? Preferam să cred că ai fost doar indiscretă și nu ești o stricată.

— Serios? spuse ea rece. Atunci ți-ai fi putut economisi banii dați pe spioni.

— Spioni? Tu crezi că eu aș plăti pe cineva, ca să asiste la umilirea mea?

— Nu, dar l-ai plăti, ca să ai dovezi.

În ochii lui Gilbert apărură o scânteie de furie.

— Mai degrabă aș fi angajat pe cineva ca să-ți cotonogască amantul.

— Pentru a-l descuraja? întrebă ea. Tare mă îndoiesc că ai fi obținut ceva.

El făcu un pas spre ea și se opri. Cu glas tăios îi spuse răspicat:

— Atunci aș fi fost obligat să-l omor și pe tine o dată cu el.

— Să angajezi un ucigaș profesionist, spuse ea încet, asta ți-ar fi fost mult mai ușor, decât să te duelezi cu el, nu-i așa? Am observat de la început că nu vrei să te măsoari cu el.

— Mi-a sedus soția, a determinat-o să-mi păteze numele, de ce să fi fost îngăduitor cu el? Aș fi putut să-l omor ca pe un câine și niciun tribunal din Europa nu m-ar fi condamnat, cu atât mai puțin cel francez. Pe aici oamenii au înțelegere pentru lucruri de astea.

— O, da. Cât de înțelepți și de drepti sunt, spuse ea cu dispreț, le interzic femeilor să reacționeze la jignirile soților lor.

Gilbert își încheșta pumnii și se apropie și mai tare de ea.

— Ți-am oferit totul.

— Tot ce ai vrut tu, fără să te gândești o clipă la ce mi-ar fi plăcut mie. Gilbert amuți pentru un moment, apoi își arătă din nou disprețul.

— Tu ești încă prea tânără ca să știi ce ți se potrivește. Gustul tău nu este destul de dezvoltat.

— Ți-e teamă doar că gustul meu ar putea să fie puțin altfel decât al tău. Ai dreptate. Lucrurile pe care eu le doresc și de care am nevoie, care mie îmi aduc fericire, nu coincid de niciun fel cu ale tale.

Chipul lui se coloră într-o nuanță de roșu închis.

— Te gândești la artistul tău? N-ai să-l obții, voi avea eu grijă de asta. Poți să-l uiți, poți să-l uiți de tot.

Gilbert luă o foarfecă ce se afla pe masă și se repezi spre portret. Îi sfâșie femeii de pe pânză fața și gâtul în timp ce bucățele de culoare uscată zburau prin aer. Lovea pânza cu furie, aproape că o scosese din ramă.

Violet rămase înmărmurită timp de câteva secunde. Apoi începu să tipe și se năpusti asupra lui Gilbert pentru a-l opri.

— Nu! Te rog, nu! Nu poți să faci una ca asta!

Gilbert se întoarse și-i trase un dos de palmă, încât Violet se clătină. Apoi trânti foarfeca de pământ. Se apropie de soția sa, o prinse cu o mână de braț și pe cealaltă și-o înfipse în părul ei. O strânse în brațe și începu să se frece de ea.

— Ba da, spuse el cu glas înfundat. Pot și am să o fac.

O trase spre dormitor. Ea încercă să-l împingă, dar se împiedică. Nu se putea lupta cu el; furia îl făcea prea puternic. Violet încercă să-l zgârie, dar el o prinse de încheietură și o sili să stea în genunchi. Apoi o prinse de mijloc și o trânti în pat.

— Ești femeia mea, spuse el triumfător și-i trase fustele în sus.

Apoi se întâmplă ceva dureros, umilitor și de neiertat.

Violeta suportă. Lacrimile ce îi țâșneau din ochi își croiră drum prin părul ei și umeziră perna pe care i se afla capul. Nu scoase niciun sunet, în afară de respirația greoaie. După câteva secunde renunță să se mai miște, să se mai lupte. Îi predase lui Gilbert controlul asupra trupului ei nemișcat și ea se retrase undeva în interior, acolo unde el nu va putea niciodată să o ajungă.

Mai târziu, după ce el se dădu jos de pe ea și se retrase pe partea lui de pat, lacrimile Violetei nu secaseră încă. Și le ștergea mereu cu un colț de cearșaf. Secundele treceau, ceasul cu cuc le număra conștiincios în liniștea după-amiezii.

— Nu mai plânge, spuse Gilbert cu glas slab. N-am vrut să te rănesc.

Ea nu-i spuse nimic și nici nu se mișcă.

— Ți-aș cere iertare, dar tu ți-ai făcut-o prin încăpățânare și lipsă de regrete.

Violet nu răspunse nici de data aceasta.

— Poate că te-am lăsat prea mult singură, poate că ar fi trebuit să te iau cu mine la cumpărături și să ne consultăm amândoi, dar asta nu e un motiv de adulter.

— Nu, n-a fost doar din cauza asta, șopti ea.

El îi ignoră remarca și spuse cu voce obosită dar fermă:

— Așa o întâmplare nu se va mai repeta. Dacă ai avea un copil, nu ți-ar mai sta capul la prostii. Am să-ți fac unul, chiar de-ar fi să ne coste viața.

Ea închise ochii strâns și își ținu mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt de disperare.

A doua zi veni Allain.

Violet se plimba pe malul lacului și încerca să-și găsească pacea sufletească în frumusețea micuței grădini pe care o descoperise lângă mal; puțin mai târziu Allain se afla lângă ea, plimbându-se cu mâinile la spate și cu fața în soare, de parcă nu făcea altceva decât să-i țină Violetei companie la un ritual matinal.

Mireasma panseluțelor adusă de vânt era deodată mai dulce, cerul mai albastru și norii, ce tronau în vârf de munte, mai albi și mai perfecți. Violet încercă să zâmbească cu lacrimi în ochi.

El se uită la ea. Apoi se opri brusc și întrebă cu glas amenințător:

— A fost chiar atât de rău pentru tine?

— Da-nu, răspunse ea și își șterse lacrimile cu degetele tremurânde.

— E, doar... sunt fericită că ești cu mine.

Privirea lui alunecă peste costumul ei din in galben-auriu cu tiv verde și pălărie de paie împodobită cu caprifoi. Rămase apoi pe chipul ei palid cu o mică vânătaie la bărbie. Vocea slabă a lui Allain nu se potrivea deloc cu privirea-i ucigătoare din ochi, când spuse:

— Aș fi venit mai devreme, dar n-aveam idee pe unde te afli. Am urmat calea portretului și a trebuit să mituiesc cu nerușinare în dreapta și în stânga.

— Ți-aș fi scris, mi-aș fi luat rămas bun – dar n-am avut timp.

Violet culese o floare și o ținu în așa fel, încât umbra ei să-i mascheze vânătaia.

— Îmi imaginez cum a fost. Cea mai mare teamă a mea era – pentru că am plecat atât de repede pe urmele tale – că dacă tu-mi trimiți vreun mesaj acasă la Paris, acesta nu mă va mai ajunge.

— N-am scris nimic, decât în jurnal. N-aveam voie să merg la poștă.

— Lasă, acum nu mai contează.

O prinse de mâna înmănușată și o strânse cu dragoste și căldură.

— Astăzi e prima zi în care am avut voie să ies singură, spuse ea încercând să zâmbească, și asta doar pentru că Gilbert are o întrevedere, ceva în legătură cu o piesă mobilă antică, iar Hermine susține că aerul rece de munte i-a trezit reumatismul.

Un alt motiv era faptul că Gilbert se simțea cu conștiința încărcată pentru ceea ce-i făcuse, dar aceasta nu i-o putea spune.

— Știu, am pândit mult ca să te prind singură. Și se pare că mai

bine aş fi dat buzna în casa ta.

Ea scutură din cap şi-şi încleşă degetele în mâna lui.

— Este mai bine aşă, dar – n-ar fi trebuit să vii.

— Cum aş fi putut să nu vin? spuse el simplu. Şi aduse de la spate o floare galbenă pal, înmiresmată şi frumoasă, cu rouă pe petale. Îi întoarse mâna şi-i puse floarea în palmă

Micşunele ruginii, aceasta însemna loialitate în timpuri grele.

Şi atunci ea i se aruncă în braţe, nemaiputând să reziste. Se ţineau strâns înlănţuiţi, buzele li se întâlneau şi Allain întoarse umbreluţa de soare în aşa fel încât trecătorii să nu-i vadă

Mai târziu, tot strâns îmbrăţişaţi, găsiră o bancă la marginea lacului şi priviră în larg. Violet se gândi cu părere de rău cât de tare condamna la Paris perechile de îndrăgostiţi care se comportau în acest fel. Pe atunci nu ştia cât de greu era să găseşti un loc sigur şi tainic şi nici nu înţelegea profunzimea sentimentului de care era mânată.

Acum ea şi Allain se bucurau de acea atingere mult dorită. În cele din urmă Allain, cu buzele aproape de tâmpla ei, spuse:

— Am venit să te iau de aici.

Violet nici nu îndrăznise să spere că el o va urma. Dar ştiuse că va trebui să se decidă, dacă el o va face. Acum era rândul ei să se hotărască, aici, în această frumoasă grădină, peste care soarele bătea cu căldură şi în care florile miroseau atât de îmbătător.

Nu era sigură dacă este pregătită. Se desprinsese încet de el. Privi în zare spre munţii din depărtare, care se profilau pe cer asemeni unor vise răcoroase.

— Încotro? întrebă ea calmă. Înapoi la Paris?

— Nu cred, răspunse el. Acesta ar fi probabil primul loc în care te-ai căuta soţul tău.

— Da. M-a...m-a ameninţat, ştii?

— Nu mă tem. Dar prefer să nu mă las acum deranjat de el. Mi-ar plăcea tare mult să trăiesc cu tine în linişte şi pace. Dacă vrei la Veneţia.

Veneţia. Cu Allain.

A fugi cu el nu însemna să-şi părăsească doar soţul, ci şi familia, prietenii, locul ei natal. Însemna să meargă spre un viitor nesigur alături de un bărbat pe care abia îl cunoaşte.

Scutură din cap.

— Gilbert nu va renunţa atât de uşor, cred. E hotărât să mă lase gravidă.

— Mă rog, spuse Allain, ca copilul tău să fie de la mine.

Ea se uită la el. Chipul ei era serios, ochii transparenţi şi expresivi.

În privirea lui întâlni o nesecată dragoste, o promisiune ce-i sfâşia inima. Vântul de vară i se juca în păr. Allain se încruntă puţin, dar nu făcu nicio mişcare, aşteptând răspunsul ei.

Un zâmbet slab dar drăgăstos apăru pe buzele Violetei. Glasul îi era plin de fericire când întreabă:

— Când plecăm?

El se ridică, stătea înalt și drept în fața ei. Îi luă mâna și o ridică și pe Violet. Ochii lui de culoarea lacului priviră într-a ei și-i spuse:

— Acum. Imediat.

Allain închirie o trăsură care urma să-i ducă prin munți spre Milano. Insistă asupra cailor cei mai buni și mai iuți. Prețul era enorm, dar Allain nu se plânse. Mai lăsă chiar și un bacșiș generos, pentru ca hangiuul de la care închiriasse totul, să uite că i-a văzut.

De la Milano luară trenul. Călătoria i se păru Violetei insuportabil de înceată. N-avea ochi pentru cascadele ce se prăvăleau peste stânci, pentru peisajele deluroase sau pentru orașele cetăți din vârfulurile dealurilor. Era neliniștită și se uita mereu în direcția din care veneau. Nu voia deloc să-și închipuie ce avea să facă Gilbert, după ce va descoperi fuga ei. Știa că măcar mândria nu-l va lăsa să stea impasibil.

Allain îi luă mâna, pe când trăsură hurducăia pe una din străzile pline de serpentine.

— Liniștește-te, cara. Soțul tău va bănuși că ești cu mine, dar nu știe sigur. Până când va ști sigur, noi vom fi departe.

— Știu, răspunse ea, și totuși...

— Nu te mai gândești. Uită-l. Mai bine gândește-te la cât de frumos va fi la Veneția. Ai lăsat atât de multe lucruri în urma ta – hainele, bijuteriile, amintirile. Îți dau cuvântul meu, că vom înlocui tot ce se poate înlocui.

— Nu-mi pasă de lucrurile astea, spuse ea.

— Dar mie, da, insistă el cu seriozitate N-aș vrea să duci lipsă de ceva din cauza mea.

— Mi-ai dat atât de mult, îi răspunse ea și crezu ce spune. Schimbul era foarte cinstit în ochii ei; tot ce posedea ea, pentru șansa de a fi fericită. La Paris pierduse această șansă, renunțase la ea din spirit de datorie și din cauza unui codex, pe care nu ea îl făcuse. Acum avea din nou această șansă.

Allain nu menționase căsătoria. Copii, da, dar nu un statut care să-i legitimeze. Nu era posibil, sigur că nu era, atâta timp cât Violet era legată de Gilbert. Chiar dacă nu existau obiecții de ordin bisericesc. Violet va avea greutăți în a-și convinge soțul să recunoască eșuarea căsniciei sale în fața prietenilor, a întregului oraș și a statului, care dădea aviz acestor divorțuri.

Ea și cu Allain ar fi obligați să trăiască în păcat. Ciudat, cât de puțină însemnătate aveau acum pentru ea aceste cuvinte, când te gândești că odinioară le pune pe același plan cu scandal și ruină. Nu era nimic de făcut. Vorbele nu rănesc, doar oamenii.

Înnoptară într-un mic motel din apropierea orașului Milano. Prea emoționați pentru a dormi, se iubiră în lumina lunii ce pătrundea pe fereastră și zăcură apoi înlănțuiți, în timp ce orele se scurgeau încet.

Dimineață se aflau într-un tren ce-și urma drumul pe lângă vilele cu țigle roșii, viile, ale căror frunze străluceau în soare, pe lângă sate pline de găini, copii și capre și cimitire, împrejmuite de vârfurile verde închis ale chiparoșilor. Lăsară aerul tare de munte în urma lor și ajunseră în plină câmpie. Aerul, ce pătrundea în compartimentul lor mirosea a cărbune, dar și a iarbă și a curți țărănești. Soarele era aproape fierbinte. Fire de praf, de pe perdelele catifelate, dansau încet în razele soarelui ce bătea prin geam.

Violet era impresionată de ușurința cu care Allain trecea din franceză în germană și apoi în dialectul venețian, când discuta cu diferiți agenți și funcționari ai gărilor. Îi spuse acest lucru, dar el zâmbi doar.

— Devine o necesitate, când nu există nicio țară pe care să o numești patrie. Veneția mi-e cea mai apropiată. Am acolo niște rude de-ale mamei.

— Le vom – adică, aveai de gând să le vizitezi?

Nu era sigură că vrea într-adevăr să cunoască aceste rude, oricine ar fi fost ele.

El o privi cu înțelegere:

— Doar dacă dorești.

— Cine este de vină că n-ai patrie, tatăl tău?

Allain încuviință din cap cu gândul în altă parte.

Violet întrebă cu ochii în pământ:

— Era un fel de diplomat?

— Ce te face să crezi asta?

Allain o măsură cu o privire indulgentă, dar pătrunzătoare.

— Mi s-a părut că ai multe relații și – și ai trăit deja prin atâtea locuri.

El scutură din cap râzând:

— Tatăl meu a ocupat ani de zile un post foarte important, dar nu în corpul diplomat, de fapt asta s-a terminat înainte să mă nasc eu. Tot respectul care mi se aduce mie îl datorez strămoșilor mei, care s-au căsătorit foarte bine.

— Aha, deci pentru că ești foarte bogat, răspunse ea.

Allain vorbea și acționa de parcă banii nu reprezentau nimic pentru el.

Ezită o fracțiune și spuse:

— Se poate spune și așa.

— Și din moment ce te afli în posesia averii, bănuiesc că tatăl tău nu mai trăiește.

— Ambii mei părinți sunt morți, cel puțin așa cred. Mama mea, o

divă a operei, a murit cu câțiva ani în urmă în Anglia. Tatăl meu a plecat, la scurt timp după nașterea mea, într-un pelerinaj. Avea de gând să se întoarcă, dar de atunci n-a mai fost văzut. Câțiva ani după aceea am mai auzit niște zvonuri, dar pe urmă – nimic.

Așa ceva se întâmpla, oamenii piereau pe mare sau erau jefuiți și asasinați pe străzi lăturalnice. Cadavrele jefuite nu mai puteau fi identificate. Unii bărbați dispăreau intenționat, ori pentru a scăpa de obligații familiale, ori pentru a ieși din situații, care cu timpul deveniseră insuportabile.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El zâmbi ușor.

— Nu-i nevoie. A trecut mult timp de-atunci.

— Dar mama ta? De ce se afla în Anglia?

— Acolo era casa ei. Acolo a instalat-o tata și acolo își avea prietenii, în societate și la teatru. N-a vrut niciodată să plece de acolo, făcea doar scurte vizite în Italia. Credea mereu că tata se va întoarce într-o bună zi.

Pe Violet o trecură florii. Tatăl lui Allain o smulsese pe mama lui din mediul ei și o instalase în altă țară. Pe urmă a părăsit-o. Și Violet pleca acum singură cu Allain și lăsa totul în urma ei. Ar putea el vreodată să o părăsească în acest mod lipsit de inimă?

— Nu te uita așa, cara, spuse el și o luă de mână. Eu n-am să te părădesc. Dar mă simt flatat că-ți faci probleme din cauza asta, la fel cum mă bucur, având impresia că vrei să afli câte ceva despre mine.

Ea roși, dar se uită cu sinceritate la el.

— N-ai idee cât de mult îmi doresc acest lucru.

— Vei afla totul, îi promise el, totul.

La scurt timp după aceea, Allain schimbă subiectul, vorbind despre peisajul prin care treceau și despre situația politică neliniștitoare a peninsulei Iberice.

Violetei îi plăcea să asculte glasul lui povestindu-i lucruri despre această situație politică, deși observase că schimbarea subiectului fusese o manevră din partea lui Allain. Probabil că nu sosise momentul ca ea să afle totul despre el.

Partea de nord a peninsulei, îi explică Allain, fusese timp de câteva secole câmpul de luptă, pe care regii din Valois, Bourbonii din Franța și Habsburgii din Austria își purtasera disputa. Dominația asupra diferitelor părți se schimbaseră de multe ori. De la congresul de la Viena însă, după înfrângerea lui Napoleon, Franța a fost exclusă din această regiune. Veneția și Lombardia erau încă sub dominația austriacă, dar restul peninsulei era format din multe state mici, incluzând regatul Sardiniei, al celor două Sicilii, Parma, Modena, Toscana și Statele papale.

Existau multe titluri nobiliare, mai vechi sau mai noi, după

diferitele regiuni și existau desigur și lupte pentru putere între purtătorii acestor titluri. În plus, la fel ca după 1848 în restul Europei, se zvonea ceva despre o revoluție. Allain era de părere că trebuia să acționeze, să vină cineva sau ceva să sudeze toată Italia într-o singură republică mare și puternică.

Ajunseră la Veneția târziu după-amiază. Toată lumea ieși buluc din vagoane, strigând și trântind ușile. Trebuiau recuperate bagajele și transferul pe bacul care avea să-i ducă în oraș trebuia făcut repede, căci era ultimul bac din ziua aceea. Violet și Allain aveau puțin bagaj; Allain își ducea mica sa geantă de voiaj, iar Violet ducea umbrela de soare. N-avură însă încotro și fură nevoiți să se lase și ei duși de mulțime. Numai așa puteau răzbi până la bac.

Tocmai treceau prin poarta mare a gării, în mijlocul unei mase de oameni, când Violet se simți deodată împinsă dintr-o parte. Se clătină și aproape că se împiedică în fuste. În spatele ei se produse o încăierare. Violet se întoarse și văzu cum lumea începu să se împrăstie, femeile țipau, copii plâneau. Se formase un spațiu liber. În mijlocul acestui spațiu, Allain se lupta cu doi bărbați.

Violet intră în panică. Apoi însă fu cuprinsă de o furie oarbă și nestăpânită, cum nu mai simțise niciodată. Umbrela din mâna ei era foarte solid construită, se putea folosi drept baston la plimbare sau umbreluță de soare. Bara subțire de argint se termina într-un mâner metalic, care la rândul lui se termina într-un vârf ascuțit ca o lance. Violet se năpusti înainte, folosind umbrela ca pe o sabie.

Prima lovitură lovi inamicul în obraz și la gât, iar rana începu imediat să sângereze. Atacatorul se întoarse și se repezi urlând la Violet.

Allain, aruncând o privire în direcția lor, îi trase adversarului său un pumn în stomac și se smulse de lângă el. O prinse pe Violet de mijloc, o plasă în spatele său și-i luă umbrela din mână.

Cei doi atacatori erau uscățivi, murdari și cu fețe pline de cicatrice, indivizi de care întâlnești prin porturi în toată lumea. Unul dintre ei era scund, celălalt mai înalt și lat în umeri. Cei doi îl înconjurară pe Allain înjurând.

Gura lui Allain formase un zâmbet ciudat, în timp ce ochii îi străluceau argintii ca cei ai unei pisici la pândă. Atacă.

Primul adversar scoase un sunet înfundat și se clătină în spate. Un pumnal îi alunecă din mână, căzând pe caldarâm. Al doilea tip intenționează să se aplece după pumnal. Umbrela spintecă aerul șuierând, când Allain atacă din nou. Individul își ținu încheietura mâinii sângerândă și se împiedică în lături.

Allain se pregăti cu umbrela întinsă.

Cei doi făcură stânga împrejur și se împiedică unul de celălalt, grăbindu-se să o șteargă cât mai repede de acolo.

Din mulțime se auziră câteva exclamații, apoi oamenii se împrăștiară, fără a mai arunca vreo privire înapoi. Violet îl prinse pe Allain de braț, atât de puternic, încât acesta tresări.

— Ești rănit! șopti ea speriată.

— E vina mea, n-am fost destul de atent.

Zâmbetul îi părea puțin chinuit.

— Lasă-mă să văd...

El scutură din cap și-i făcu semn să meargă mai departe.

— Mai întâi să ne căutăm un adăpost. Cred că e doar o zgârietură.

— Să fi vrut banii? întrebă Violet îngrijorată. Sau – sau să fi vrut altceva?

— Asta-i întrebarea, nu-i așa? Dar dacă i-a trimis Gilbert, înseamnă că e în relații bune cu diavolul.

Ajunseră la un vechi palazzo în apropiere de Canal Grande. Era proprietatea unei văduve bătrâne, signora da Allori, o clădire cu patru etaje de culoarea nisipului, colorată în verde-gri la linia apei.

Allain o lăsase pe Violet în gondola neagră, care-i adusese până aici și se dusesse să trateze cu majordomul văduvei. Violet încetase între timp să se mai mire de unde știa Allain încotro și cui trebuie să te adresezi. De asemenea, nici prin cap nu-i trecea că Allain ar putea fi refuzat.

Nu fu refuzat. Când se lăsă noaptea, se aflau cazați într-o încăpere mare cu ferestre înalte, care duceau într-una din terase. Doi servitori căraseră pe scări în sus o vană, supravegheați de majordom, un bărbat stilat, de vârstă medie, cu un zâmbet prietenos, un nas lung și o bărbie și mai lunguiață. Acesta era comandat la rândul lui de o servitoare șefă, o femeie cu limba ascuțită, cu o frumusețe de mustață și bine hrănită, care apoi se dovedi a fi soția majordomului.

Sosi într-un târziu și apa pentru baie; era din belșug, deși nu foarte fierbinte.

O cămașă de noapte, o adiere de batist cu dantele scumpe, făcute de mână, aștepta pregătită pe patul cu perdelele sale prăfuite, din brocat de mătase. Stofa capotului, în același ton, nu era nici ea foarte consistentă. Le adusese servitoarea șefă și când Violet o întrebă de ele, aceasta făcu doar cu ochiul arătând spre Allain.

Majordomul Savio aduse un medic, un tip cu chip serios și păreri înțelepte. Doctorul cercetă rana lui Allain foarte încruntat, dar nu făcu decât să-l spele cu săpun, îi puse ceva pudră și-l bandajă bine. Apoi făcu o reverență, își luă în primire onorariul cu nesfârșită grație, zâmbi și-i sărută Violetei mâna înainte de a pleca. Allain se încruntă când doctorul părăsi camera.

Savio se ocupă și de mâncare, care le fu servită imediat după baie. Mâncarea, constând din pate și salată verde, urmate de friptură cu cartofi noi și salată de varză, fusese gătită de soția lui Savio și era

servită de doi servitori, care erau copiii lor.

Mai târziu, Violet și Allain băură restul de vin pe terasă. Se bucurară de aerul de seară, privind la circulația de pe apă. Numărară diferitele tipuri de bărci și se amuzară de strigătele individuale ale gondolierilor, cu care își anunțau prezența, evitând coliziunile. Răsărise luna. Razele ei argintii cădeau oblic pe apă, arginteau acoperișurile cu hornurile lor în stil baroc – transforma clădirile cu șirurile de coloane în niște zaruri ciudat de scurte și dădea la toate senzația unui desen alb-negru, făcut de un dement. Undeva, într-o grădină străveche, cânta o privighetoare. Două case mai încolo cineva exersa concertul lui Mozart pentru clavecin în la major. Cânta piesa lentă și melancolică mereu și mereu, făcând-o să plutească pe deasupra acoperișurilor și umplând noaptea cu un refren dulce-amăru. Un gondolier de pe Canal Grande cânta câteva măsuri ale unei melodii de jale. Apa clipea încet sub terasă.

O gondolă trecu pe canal în jos, lăsând un luciu argintiu în urma ei, înainte să dispară. Violet își întoarse capul spre Allain și se uită la el. Ochii săi erau două fântâni negre și adânci ale dorinței.

Violet îi întinse mâna.

CAPITOLUL 14

Joletta constată fericită că ruta pe care o aleseseră ea și cu Rone, pentru a ajunge la Venetia, nu se deosebea prea mult de cea parcursă de Violet și Allain. Drumurile se schimbaseră foarte puțin în această parte a lumii, iar autostrada ducea pe lângă calea ferată.

Mașina închiriată de Rone era un vehicul antic, neautomatizat, fără instalație climaterică și care lăsa în urmă o dâră de fum albăstrui. Joletta auzise că în Europa puține mașini aveau instalații climaterice, totuși nu se putu abține să-i atragă lui Rone atenția că automobilul lor nu avea așa ceva.

Rone ascultă comentariile ei privind cum Joletta se luptă disperată cu vântul care-i fluturase toată dimineața părul în toate direcțiile. Când se opriră la un mic magazin, Rone îi cumpără un batic alb de mătase și niște ochelari de soare mari, albi, în stil italianesc. Joletta fu atât de surprinsă și enervată, când el îi dădu lucrurile, că nu-i venise ei ideea, încât îi mulțumi printr-un murmur foarte ininteligibil.

Își prinse baticul pe cap și își așează ochelarii de soare pe nas. Stând așa cu brațul rezemat pe geamul deschis, cu fața în vânt și gonind pe străzi, se simți foarte europeană. Dar nu-i spuse lui Rone nimic.

Joletta nu știa să manevreze un schimbător de viteze normal, de aceea Rone fu nevoit să conducă numai el tot drumul.

Abia trecuseră de zece minute de granița italiană și Joletta se și bucură că avea o scuză ca să nu conducă.

Șoferii italieni erau niște adevărați diavoli. Dar pe Rone părea să nu-l deranjeze. Gonea cu o sută patruzeci de kilometri pe oră și schimba benzile cu la fel de multă siguranță și elan ca și ceilalți.

Din moment ce nu conducea, Jolettei îi reveni rolul navigatorului. Nu era deloc greu să urmeze indicatoarele, nu atât de greu cum se temuse, când Rone îi puse harta în brațe. Sistemul autostrăzilor era asemănător cu cel din America, dacă nu chiar mai bun. Când Rone o întreba, Joletta putea să dea răspunsuri exacte și concise.

Rone fluiera în timpul mersului un cântec popular italian. Probabil era fericit că se despărțise de grup. Joletta se bucura și ea. Era mult mai frumos să hotărăști singur când să încetinești sau când să accelerezi, să te oprești pentru a admira un sat frumos sau pentru a fotografia o încântătoare câmpie cu flori. Era o senzație minunată să simți vântul biciuindu-ți fața prin geamul deschis, să fii departe de autocarul închis ermetic și cu aer condiționat. Joletta începu să

recunoască mirosurile naturii: aroma viilor, un iz de câmpie proaspăt cosită și chiar mirosul slab al unei turme de capre din depărtare.

Încetul cu încetul, începu să-și dorească ca această călătorie să nu se mai sfârșească niciodată. Dar nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut acest lucru în fața lui Rone. Era nervoasă pe el și el trebuia să simtă aceasta.

Joletta deschise radioul.

Rone aruncă o privire și încetă să mai fluiera. Joletta învârti de butoane, încercând să prindă un post bun, dar după vreo cinci minute renunță dezamăgită. Acum îi părea rău că-l determinase pe Rone să înceteze cu fluieratul. Tot era mai bine decât muzica gălăgioasă sau meciurile de fotbal pe care reușise să le prindă la radio. Și oricum, era mai bine decât această liniște încordată. Joletta mută în cele din urmă pe un post cu muzică rock și se rezemă în scaun.

Era într-adevăr mare păcat că nu-și vorbeau, constată Joletta după ce mai trecu o oră și apoi încă una. Chiar și numai numele locurilor prin care treceau erau pline de istorie și romantism, iar Rone era unul dintre puținii oameni cunoscuți de ea, care știa să aprecieze cu adevărat aceste lucruri. Frunzele copacilor erau de un verde crud și proaspăt, iar macii de pe lângă șosea păreau mari și mai frumoși decât cei din Anglia și din Franța. Joletta se întoarse de vreo două, trei ori spre Rone ca să-i atragă atenția asupra vreunui lucru, dar se opri de fiecare dată, fără a spune nimic.

Tocmai se uita din nou pierdută pe geam, când Rone rupse tăcerea:

— Cât timp ai de gând să rezisti?

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la tortura asta de tăcere.

Așa privise lucrurile. Și era o amintire neplăcută a tăcerii lui Gilbert vis-à-vis de Violet. Jolettei nu-i plăcea deloc această imagine a ei și nici ideea că felul acesta de a reacționa era poate moștenit.

— Mă aflu aici doar pentru că așa le-ai aranjat tu pe toate. Nu trebuie să-mi placă și nici să fiu drăguță.

— Dar nici să faci mutra asta nu e nevoie. Dacă nu-ți convine, n-ai decât să-mi spui. Nu știi să citești gânduri.

— Asta-i foarte bine, spuse ea dulce ca mierea.

Rone se uită la ea și zâmbi. Apoi spuse gânditor:

— Nu sunt foarte sigur.

— Ei bine, spuse ea și se îndreptă puțin în scaun, oamenii civilizați nu pretind de la alții lucruri pe care aceștia nu vor să le facă.

— Nici dacă este spre binele acestora?

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, se uită pe urmă la Joletta și se concentrează din nou asupra autostrăzii.

— În ceea ce mă privește pe mine, am fost de altă părere încă de la început, după cum îmi amintesc eu, răspunse ea.

— Aș vrea să-ți atrag atenția că este vorba doar de o după-amiază, nu de toată viața. Asta în cazul în care nu ne schimbăm planurile.

Ea își dădu jos ochelarii de soare și-l fixă atentă. Acest lucru nu părea să-l deranjeze, căci el rămase mai departe foarte relaxat la volan, cu părul fluturând în vânt și cu gulerul cămășii descheiat, lăsând să i se vadă pieptul bronzat. Arăta foarte bine – în orice caz mult prea bine pentru liniștea sufletească a Jolettei.

— Și asta ar fi ce anume?

Un zâmbet se așternu pe chipul lui Allain.

— Asta ar însemna că poate ți-ar plăcea să continuăm pe propria răspundere. Ce altceva?

— Tocmai mi-a trecut prin cap cuvântul răpire.

Sub nicio formă n-ar fi mărturisit ce-i trecuse prin cap.

— Ai citit prea multe cărți de aventuri. Dar cel puțin ai clarificat problema asta. Acum ai să vorbești cu mine?

Joletta stinse radioul la care tocmai se anunțau rezultatele la fotbal pentru a zecea oară în ultima jumătate de oră. Chiar atât de încăpățânată nu era nici ea, oricum își făcea singură rău, dacă continua.

— Cu plăcere, fu ea de acord. Despre ce să vorbim mai întâi?

Treceau prin Milano pe o autostradă cu patru benzi, pe E30, goneau pe lângă vile antice din cărămizi arse de soare și cu grădini mari, pline de porni fructiferi. Înainteau cu ușurință și dacă o țineau tot așa, până cel târziu la cină aveau să ajungă la Venetia.

Și atunci se întâmplă. În primul moment mergeau încă lejer, gândindu-se să facă un popas, iar în al doilea se aflau deja în pericol.

Era doar un camion, ceva mai mic decât cele americane, dar nu ieșit din comun, văzuseră multe astfel de camioane în acea zi. Îi depăși perfect regulamentar pe banda din stânga. E adevărat că mergea puțin cam aproape de ei, dar în America majoritatea șoferilor făceau așa de parcă toată strada era numai a lor.

Mai întâi se auzi o înjurătură a lui Rone. Joletta se uită la el. Rone fixă încruntat oglinda în timp ce călca pedala de accelerație.

Lovitura veni ca un pumn uriaș și puternic. Mașina lor începu să se clatine, scârțâind din roți. Rone se străduia din răspuțeri să țină mașina sub control. Până la urmă reuși. Joletta își dobândi din nou echilibrul și se prinse de centura de siguranță.

Camionul se lovi de portbagajul micuței mașini. Aceasta ieși de pe carosabil și o luă la vale. Roțile din față se loviră de sol cu o forță extraordinară. Mașina se ridică pe roțile din spate, reveni din nou în poziție normală, derapă, alunecă.

În jur se formase un nor de praf și pietriș. În fața lor apărură un șir de copaci. Rone trase de volan cu atâta putere încât mușchii săi arătau de parcă ar fi fost ciopliți în piatră, mașina se învârti în jurul axei,

alunecă mai departe. Partea dreaptă se lovi cu forță de ceva.

Ningea cu frunze. Metalul ofta din greu și de undeva șuiera un jet de aburi. Mașina tremura toată. Rone învârti cheile, motorul urlă puternic și muri.

— Afară, spuse Rone pe ton de ordin. Repede!

Își desprinsese centura și dădu să deschidă ușa. Era înțepenită. Se aruncă în ea cu toată puterea și o deschise. Joletta constată nedumerită că-i curgea sânge peste față. Încercă cu degetele țepene să-și desfacă și ea centura. Reuși în cele din urmă. Ușa ei parcă era sudată.

Rone o prinse de braț și o trase spre el. Joletta se prinse cu mâna de volan și ieși în urma lui Rone.

Metal fierbinte, sârme ce ardeau, se simțea mirosul lor.

Rone o ridică în picioare atât de brusc, încât Joletta aproape că se împiedică. O luă de mână și începu să alerge trăgând-o după el cât mai departe de mașină.

Alergau, se împiedecau de șanțuri de irigare uscate și pline de buruieni, cădeau, se ridicau și încercau să se îndepărteze cât mai mult.

În spate auziră un foșnet, ca și cum ai aprinde focul în sobă. Apoi urmă bubuitura.

Ce era mai rău trecu repede. Își acoperiră fața cu mâinile împotriva căldurii incredibile. Apoi se întoarseră cu fața spre mașină. Voiau pur și simplu să vadă.

Flăcările galbene-portocalii se ridicau ca niște limbi uriașe printre frunzele copacului și trimiteau un fum negru și gros spre cer. Interiorul mașinii era un adevărat infern.

Și fusese cât pe ce să nu poată ieși din mașină. Acum gâfâiau amândoi de sperietură și fixau mașina foarte șocați.

Pe autostradă, în spatele lor, mașinile mergeau mai încet, unele chiar opriră. Se iscă o ceartă și se vedeau oameni gesticulând violent. Un bărbat coborî dintr-o mașină roșie și se apropie de Rone și Joletta.

— Dragii mei prieteni, spuse Cesare Zilanti apropiindu-se. Se pare că ați mai avut încă o dată noroc.

Îi întinse Jolettei mâna ca s-o ajute să se ridice. Ea îi acceptă mâna și îl fixă nedumerită. Apoi aruncă o privire spre mașina lui și întrebă:

— Dar cum...

— Ne-a urmărit, o întrerupse Rone și se ridică fără alt ajutor. L-am observat de câteva mile.

— Kilometri poate, dar în rest așa este, recunosc italianul fără să se intimideze. Ochii săi negri se îndreptară asupra Jolettei. Signorina este atât de frumoasă încât nu vreau s-o pierd din ochi.

Rone își propti pumnii în șold, și se uită supărat și sceptic.

— Ar fi foarte interesant de aflat cum ai reușit dumneata să ne ajungi din urmă astăzi.

— Autocarele astea cu turiști, explică italianul el un ușor dispreț, sunt foarte ușor de urmărit. La Paris am vorbit cu șoferul autocarului, care mi-a spus că ghidul încearcă mereu să mănânce de prânz la localul Mowempick din Lugano. Mi-am rezolvat treburile la Paris, am plecat spre Lugano, dar signorina nu era singură. Am văzut-o cum se plimba prin parc cu dumneata. Autocarul a plecat și nu v-am văzut pe niciunul în el. M-am dus iar în parc. Restul e simplu.

— Dacă tot ai văzut autocarul plecând fără noi, de ce nu te-ai oferit să ne iei cu dumneata?

Glasul lui Rone părea indiferent, privirea-i de gheață însă nu.

Cesare zâmbi, dar în ochii săi nu se putea citi nimic pe sub sprâncenele groase și negre.

— De unde să știu eu ce joc faceți voi doi? Există posibilitatea ca dumneata să vrei să fii singur cu signorina, cine ți-o poate lua în nume de rău?

Părea plauzibil, dar dacă era adevărat, asta era partea a doua, se gândi Joletha. Rone era evident de altă părere: Cesare îi urmărea de mai mult timp decât recunoștea. Știa oare italianul ceva despre spargerea din Lucerna? Dar de unde? Și ce Dumnezeu ar putea să aibă în comun cu spargerea sau cu accidentul?

Deodată Jolethii i se înmuiară genunchii și mâinile începură să-i tremure. Nu se mai simțea decât îngrozitor de obosită și nu se mai gândea decât la un singur lucru: că iar trebuia să vorbească cu poliția unei alte țări, înainte să se poată odihni puțin.

— Oricum ai fi ajuns aici, se adresă Joletha lui Cesare cu glas obosit, mă bucur să te văd, pentru că dumneata ești aici acasă. Poate că ai putea să ne spui și nouă ce să facem acum.

— Există două posibilități, se gândi Cesare cu voce tare, frecându-și gânditor bărbia. Prima ar fi să veniți cu mine, să o ștergem cu toții cât mai repede.

Joletha era mai mult decât uimită. Se uită la Rone. Apoi îl întrebă pe Cesare:

— Dar – nu suntem obligați să anunțăm accidentul la poliție, să informăm centrul de închirieri mașini și așa mai departe?

— De ce să vă mai obosiți? Suntem în Italia. Aici faci ce vrei și speri să nu dea carabinieri de tine și cei de la închirieri de mașini ca să te plictisească cu întrebările lor.

— Cred că noi ne vom osteni totuși, răspunse Rone gânditor.

— Cum doriți, spuse italianul zâmbind și ridicând din umeri. Lăsați în seama mea.

Rone nu spuse nimic, dar privirea îi era plină de ironie.

Carabinieri erau politicoși și galanți și impresionant de frumoși în uniforme albastre. Nu păreau să se grăbească deloc cu ancheta. Regretau că nu pusese mâna pe șoferul camionului, dar cu atât de

puține indicii – oricine știe cât de greu este. Le părea îngrozitor de rău că un asemenea accident s-a întâmplat tocmai în Italia și sperau ca restul călătoriei să se desfășoare sub o stea mai norocoasă. Noroc că n-a fost nimeni rănit prea tare și signor Adamson e sigur că rana nu-i mai sângerează? Va bene. Atunci nu mai rămân decât pagubele mașinii închiriate. Erați asigurați? Bene, bene. Ah, și desigur că mai trebuiau completate niște formulare.

Era deja târziu când ajunseră pe chei în Veneția, unde Cesare fu nevoit să-și parcheze mașina. Constatară că n-au ajuns mult mai târziu decât autocarul. Îl zăriră parcat pe chei și bagajele tocmai erau descărcate și transportate de o bandă rulantă pe o șalupă, care urma să meargă la hotel. Poate reușeau să participe la plimbarea cu gondola, dacă se grăbeau să ajungă la cină.

— Iertați-mă vă rog, dar aici am să spun nu, strigă Cesare cu glas îndurerat. Vă rog din suflet să cinați amândoi cu mine. Am un văr care e proprietarul unui restaurant vestit pentru mâncare bună. Iar apoi tot ne mai rămâne timp pentru o gondolă, dacă doriți. Nu tevatura aia turistică, cu o flotă de bărci, care abia dau două colțuri, că s-au și întors la hotel, de n-are gondolierul timp nici să transpire. Nu, o adevărată plimbare, plimbare romantică pe întuneric, v-o promit.

Cesare se dovedise între timp a fi un aliat prețios. Se implicase cu sârg în problema cu carabinierii, îi încărcase pe Joletta și pe Rone în mașina lui, îi transportase la hotel și îi apăra de toți ghizii și de toate taxiurile pe apă. Joletta aruncă o privire spre Rone și observă că acesta o fixa atent.

Arată spre cămașa lui plină de pete de sânge și spuse precaută:

— Cred că noi doi vom avea oricum nevoie de puțin mai mult timp decât ceilalți ca să ne spălăm și să ne schimbăm.

— Iar eu nu țin neapărat să mănânc așa de devreme, spuse Rone.

— Cât de devreme cinează grupul? întrebă Cesare și nu-i veni să creadă când află răspunsul.

— Nu, niciodată! Doar suntem în Italia. Înainte de ora zece, unsprezece nu se servește nimic adevărat.

Rone aprobă din cap.

— Ei bine, atunci rămâne restaurantul vărului dumitale, dar sunteți invitații mei.

Cesare se luptă ca un leu, încercă prin toate mijloacele să-i convingă că este de datoria lui să-i invite, dar Rone insistă să plătească el. Cesare promise să-i ia de la hotel peste câteva ore.

Joletta observă cum cei doi se despărțiră scuturându-și mâna și găsi că cel puțin începuseră să se respecte reciproc, chiar dacă nu se plăceau. Aceasta însă nu explica de ce voiau ei să cineze cu Cesare. Poate că Rone avea de gând să-l tragă de limbă, ca să afle cine era Cesare cu adevărat.

Cheile de la camerele de hotel aveau agățate de ele niște clopoței din alamă, care trebuiau să le amintească turiștilor să lase cheile la recepție când pleacă. Jolletta se gândi că Rone va insista să doarmă amândoi în aceeași cameră. Pentru a evita aceasta, deschise discuția pe scările înguste, aducând argumente împotriva acestui lucru.

— Păstrează restul discursului pentru tine, o întrerupse Rone la scurt timp după ce ea începuse. Știu că te-ai simțit prost când te-ai văzut lumea azi dimineață ieșind din camera mea și nu vreau să se mai repete.

— Serios?

— Serios, răspunse el.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, în timp ce se apropiau de ușa ei.

— Nu mă așteptam să fii atât de rațional și mă bucur că mă înțelegeți.

— Sunt un bărbat rațional, răspunse el, îi luă cheia, deschise ușa și intră în cameră. Rămân la tine.

Ea rămase locului pentru un moment. Apoi intră și ea și trânti ușa în urma ei.

— Nu la asta m-am gândit eu!

— Știu, spuse el peste umăr. Se apropie de fereastră, deschise geamurile și obloanele. Peisajul ce se vedea era alcătuit dintr-un amalgam de ziduri de piatră, acoperișuri roșii din care țâșneau antene de televizor, o biserică verde și un turn micuț în depărtare. Sub ei clipoceau apa. Rone lăsă geamul deschis și se întoarse spre Jolletta.

— Știu, repetă el, dar nu te-ai lăsa astăzi singură, nici dacă ai avea FBI-ul sub geam și bodyguard-ul personal în fața ușii.

Ea îl fixă mult timp, apoi se lăsă pe patul mare, care ocupa aproape toată camera. Oftă și spuse:

— Mă gândeam eu c-ai să iei prea în serios accidentul ăsta.

— Era cât pe ce să fii omorâtă azi.

— Și tu la fel.

— Da.

Ceva din glasul său o făcu să ridice ochii spre el. Rone se uita cu respect la ea. Jolletta lăsă capul în jos și își trecu mâna peste pătura albastră-aurie.

— E greu de crezut.

— Asta nu dovedește decât că ai dus o viață corectă până acum. Oamenii cinstiți au mereu greutate când e vorba să-și imagineze brutalitatea altor oameni.

Jolletta inspiră adânc și expiră încet de tot. Erau lucruri care-i trecuseră prin cap, dar pe care nu le menționase, lucruri pe care el avea dreptul să le afle dacă era hotărât să rămână în apropierea ei. Dar cum să-i explice că oamenii care voiau să-i facă ei de petrecanie erau probabil chiar rudele ei? Nici ei nu-i venea să creadă.

Își înălță deodată capul. Se întoarse și se uită la salteaua lată, la cele două perne una lângă cealaltă. Vocea îi sună mai înaltă cu o întreagă octavă când spuse:

— E un pat dublu.

— Un pat franțuzesc, spuse și el fără să schițeze niciun gest.

Atmosfera vibra de încordare. Secunde treceau încet. Joletta închise ochii. Își sprijini coatele pe genunchi și capul în palme.

— Dumnezeu, spuse ea. Cât o să mai țină călătoria asta?

Dragostea lui Cesare pentru orașul și țara sa nu erau prefăcătorie. I se simțea în glas când le povesti pe drum spre restaurant, despre diferitele clădiri și monumente și i se citea în ochi.

Taxiul pe apă îi duse în Piazza San Marco, de unde urmau să meargă pe jos până la restaurantul care se afla undeva în încurcătura de străduțe din spatele pieței. Era deja seară târziu, turiștii dispăruseră și cei trei aveau doar pentru ei piața mare și clădirile străvechi cu coloanele lor palide și fantomatice în bătaia lunii.

Cesare se uită la chipul fascinat al Jolettei și spuse:

— Bella, no?

— Si, spuse ea, căci italiana i se părea foarte potrivită în acest moment. Bella, bella.

Rone, care mergea pe partea cealaltă a Jolettei, profită de ocazie și-i arată un cârd de porumbei care zburau în jurul unui acoperiș mai înalt, prinzând razele lunii în aripile lor. Joletta zâmbi, constatând amuzată, că-i revenise pofta de viață și de excursii.

Și era foarte plăcut să-ți faci curte doi bărbați atât de atractivi. Joletta savură acest lucru, deși nu-și dădea seama cum de reușise să se facă atât de plăcută. N-avea deloc intenția să-i înverșuneze pe cei doi unul împotriva celuilalt și se temea mereu, că vor începe din nou să se certe.

Chelnerii din restaurant erau pesemne foarte hotărâți să participe la întrecere. Făceau plecăciuni, zâmbeau, murmurau complimente și o urmăreau cu privirea, până când Joletta se întrebă dacă nu era oare mai bine să nu mai facă altceva decât să zâmbească mulțumită de ea. Era pur și simplu prea mult. Și nu era totul.

Când chelnerul, un bărbat înalt și blond pe la vreo treizeci de ani, adună cu infinită grație farfuriile de aperitiv, luă și farfuria mare a Jolettei cu el. La început Joletta crezu că este o greșeală, deoarece farfuriile gri de marmură ale lui Rone și Cesare nu fuseseră luate. Apoi se serviră spaghetetele într-un sos din fructe de mare și smântână. Joletta știa că fiind singura femeie, trebuia să fie servită prima, dar cei doi își primiră porțiile în timp ce ea nu primi nimic.

În cele din urmă, chelnerul îi așeză în față o farfurie aurie, pătrată. Urmă o porție de spaghetete, aproape dublu de mare decât cea a

bărbaților, iar la sfârșit i se oferi parmezan proaspăt, bărbaților însă nu.

— Acesta este un compliment sincer la adresa unei femei frumoase, spuse Cesare și se rezemă amuzat de speteaza scaunului, când văzu cum Joletta roșește.

— Nu trebuie decât să le mulțumești.

Asta și făcu, povestea însă o afectă destul de tare. Îi dădu senzația că era ceva special, chiar dacă numai pentru o seară. Simți diferența în zâmbetul ei, în felul de a merge, când părăsiră restaurantul. Nu știa cât de mult va dura această senzație, dar era hotărâtă să se bucure de ea până la capăt.

După spusele lui Cesare, toate gondolele adevărate erau negre, conform tradiției. Cea pe care o rezervase el pentru o plimbare, strălucea de curățenie de la un capăt la celălalt. Avea cinci locuri îmbrăcate în catifea vișinie și ornamente din alamă pe părțile laterale ale bărcii.

Gondolierul era un bărbat frumos și era îmbrăcat într-o cămașă vărgată alb cu negru. Era foarte amabil și foarte sigur pe el, ca toți italienii de altfel, după cum constatase Joletta. O ajută să urce în gondolă în timp ce Rone și Cesare duceau tratative care unde să stea. Când Rone o văzu pe Joletta așteptând în barcă, se grăbi să ocupe loc lângă ea. Cesare ridică din umeri resemnat și se așează vis-à-vis.

Canale Grande era luminat destul de bine, dar nu chiar ca celelalte străzi. Era în orice caz destul de întuneric pentru a simți acea notă de străvechi romantism. Briza de noapte era proaspătă și răcoroasă, dar nu foarte puternică, așa încât valurile nu erau neplăcute. Mișcările ritmice ale gondolierului aveau ceva hipnotic, iar luna făcuse din casele vechi un peisaj fermecător.

Cesare le arată câteva din cele mai cunoscute palazzi, casa lui Casanova și cea în care a locuit Robert Browning și Elisabeth Barret Browning, cât au stat la Veneția. Când le arată casa lui Marco Polo, atrăgându-le atenția la faptul că orașul s-a scufundat puțin de atunci, Cesare își așează ca din neatenție mâna pe genunchiul Jolettei. Aceasta era însă atât de răpită de moment, încât nici nu observă.

Rone îl prinse pe Cesare de încheietură și-i așează mâna la locul ei. Se uită la italian cu amabilitate, dar și cu o anume provocare în privire. Cesare mormăi ceva nu foarte prietenos, apoi se potoli și începu să le vorbească despre podul Rialto, pe sub care tocmai treceau.

Puțin mai încolo o apucară pe un canal mai mic, unde se întâlneau cu o altă gondolă, în care se afla un cântăreț cu un acordeon. În timp ce alunecau ușor pe suprafața apei, cântărețul, un bărbat zvelt și negricios, cu o voce de operă, cânta *Santa Lucia*, *O sole mio* și *Torna a Surriento*, iar la urmă *Non ti scordar di me*, la rugămintea lui Cesare. Pe

poduri se opreau câteodată trecători pentru a asculta. Mai apăreau și oameni la geam pentru a asista la concertul gratis, iar un trecător începu și el să fredoneze alături de cântăreț.

Cântecele romantice, muzica ce-i cuprinsese inima, trecătorii care se opreau, toate acestea o determinară pe Jolletta să oscileze între dispreț și amuzare față de propriul ei sentimentalism. Până la urmă se lăsă în voia clipei, se rezemă de banca îmbrăcată în catifea și se relaxă. Simți brațul lui Rone în spatele ei și-l folosi ca pernă.

După câțva timp se gândi că poate acesta este același canal pe care au locuit Violet și Allain.

Gondola se apropie de o intersecție. Gondolierul își strigă prezența, apoi luă curba în celălalt canal. Era neluminat și mărginit de ziduri. Alunecau printr-o beznă în care Cesare mai era doar un contur, iar capătul celălalt al gondolei nici nu se mai vedea.

— Perfect, spuse Rone.

Se întoarse către Jolletta, o prinse de bărbie și-i înălță capul spre el. Buzele lui moi, blânde și fierbinți le atinseră pe ale ei.

Dulceața sărutului și momentul potrivit al acestuia îi înlăturară Jollettei orice jenă. Se molipsise pesemne de lipsa de jenă a europenilor, se gândi ea, căci îi era indiferent că gondolierul se afla în spatele lor și Cesare aproape de ei. Jolletta se întoarse spre Rone și își așază mâna pe pieptul său, simțindu-i bătăile inimii, regulate și puternice. Se lipi de el și se lăsă în voia impulsurilor, de care erau amândoi mânați în acel moment.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. Limba sa urmă conturul delicat al gurii ei și se afundă. Într-un tandru joc li se întâlniră limbile, suprafețele aspre și elastice li se atinseră într-o frecare plină de dorință. Buzele li se înfierbântară, deveniră mai moi și mai sensibile.

Jolletta se lipi de toată lungimea corpului lui și simțurile începură să o ia razna de atâta dorință. Trupul îi fu cuprins de o pasiune atât de năvalnică, încât Jolletta aproape că se sperie.

Întunericul începu să scadă.

Rone îi dădu drumul încet și șovăitor.

Noaptea îi păru Jollettei foarte răcoroasă fără protecția brațelor lui Rone. Nu se așteptase la aceasta. Și nici nu-și putea aminti când se mai simțise atât de vie, de dorită, atât de fericită.

Era o nebunie, știa și ea foarte bine. Era mereu urmărită de oameni care voiau să-i facă de petrecanie. Probabil că sentimentele ei aveau o legătură cu pericolul, erau o simplă reacție la această amenințare. Poate că era și din cauza senzației de libertate, a faptului că era departe de casă și de toți oamenii cunoscuți. Sau era doar din cauza vinului și a admirației masculine, care i se urcaseră între timp la cap.

Nu știa și nici nu era sigură că ar vrea să știe. Pe moment se simțea foarte bine.

Aceste senzații continuă și după ce plimbarea luă sfârșit și Cesare se despărți de ei. Continuă și pe drumul spre hotel, pe scările înguste ale acestuia și în fața ușii ei, pe care Rone o ținea deschisă.

Joletta intră prima în cameră și se întinse să aprindă lumina. Rone o prinse de mână. Pentru un moment Joletta crezu că el auzise iarăși ceva, vreun zgomot ciudat.

Nu. Rone închise ușa în urma sa, se întoarse spre Joletta, o prinse de umeri și o îmbrățișă. Buzele sale erau fierbinți și îmbătătoare în întuneric. Joletta se simți ridicată în brațe și purtată spre pat. Asupra ei se revărsă lumina lunii, când Rone o întinse pe saltea, în fața ferestrei deschise. El stătea deasupra ei, cu umerii săi lați și capul frumos conturat, luna îi scâldea părul într-o lumină argintie, în timp ce chipul îi rămase în întuneric. Pentru o secundă păru un străin, o amenințare.

Apoi se întinse lângă ea în lumina lunii și o învăluie cu prezența sa abia gustată și totuși atât de cunoscută.

Trupurile lor se topiră în lumina lunii, îmbrățișându-se.

Jolettei i se păru a fi ceva inevitabil, de parcă ar fi știut încă de când se plimbau cu gondola ce se va întâmpla. Sau poate că știuse de când o salvase din mașină sau poate de când o sărutase în Lucerna sau de când îl văzuse ea prima oară. Era de parcă toată viața l-ar fi așteptat doar pe el. Acum așteptarea luase sfârșit.

Vinul și o dulce plăcere îi fierbeau în sânge. Joletta îi atinse fața, simți începutul de barbă de pe obraji lui. Rone la rândul lui îi prinse chipul în mâini și-i admiră perfecțiunea trăsăturilor și delicatețea pielii. Privirile li se întâlneau prin întuneric, căutătoare, strălucitoare și pline de promisiuni.

Suspînând încet, Joletta îl trase mai aproape de ea. Sâni tari i se presară de pieptul său, iar în abdomen simți incredibila căldură și tărie a bărbăției sale. Simți cât de multă nevoie avea el de ea și inima începu să-i bată ca nebună.

Mirosul lui Rone de bumbac, santal, bărbat fierbinte și umeda prospețime a nopții venețiene era o tentație irezistibilă. Se amesteca cu mirosul ei de parfum într-o rapsodie de arome erotice.

El nu era deloc un amant nepriceput, dovadă dexteritatea cu care-i deschise nasturii de la bluză. Dar nici ea nu era nepricepută. Relațiile cu logodnicul ei fuseseră hectice și nu deosebit de satisfăcătoare. Poate că din cauza aceasta Joletta simțea nevoia de a se arunca pe Rone în căutarea unei satisfaceri imediate. În același timp însă era conștientă de un dor interior după o împlinire lungă și nesfârșită. Voia să devină o parte din Rone, să-l facă pe el o parte din ea și să-l cunoască fără nicio barieră.

Dar era oare posibil așa ceva?

Gândurile acestea își luară zborul, când simți aerul răcoros pe piele.

Rone îi îndepărta ușor bluza subțire. Peste gâtul ei trecură respirația lui fierbinte și buzele umede. Joletta tresări când el o atinse ușor cu vârful limbii. Fiorul se intensifică atunci când gura lui alunecă în jos, desenându-i o cărare umedă printre sâni, în timp ce se străduia să-i descheie sutienul.

O căldură se aprinse pe piele asemeni unui foc. Își simți bătaile inimii în timpane. Îl ajută pe Rone să-i dezbrace fusta și gemu când el se aplecă, trecându-și buzele peste mușchii încordați ai abdomenului ei. Îl prinse de păr și își înfipse degetele în șuvițele sale mățasoase, de parcă ar fi vrut să-l oprească pentru o clipă.

Încet, cu mișcări sigure, Rone își îngropă fața în abdomenul ei, îi inspiră aroma îmbătătoare și-i gustă buricul dulce, înainte de a reveni din nou mai sus. Îi contură sâni cu limba, le încercă cu grijă elasticitatea și se dedică apoi vârfulor gingașe. Joletta încetă să mai respire, simțurile îi înfloreau tot mai tare. Pielea îi radia de căldură. Simți cum gura lui îi cuprinde sfârcul și scoase un geamăt adânc.

Nici nu bănuise că putea fi astfel, nu simțise niciodată acest flux de plăcere nestăvilită. Întinse mâna tremurândă și atinse cu dragoste fața lui, în timp ce el se juca tandru cu mugurul sânelui ei.

Rone părăsi sânul, acum tare și umed și se îndreptă spre celălalt, pentru a-i oferi și acestuia aceeași plăcere. Apoi se deplasă din nou mai sus, îi căută gura, iar cu mâna îi mângâie trupul, apropiindu-se neînduplecat de triumghiul mățos dintr-pulpele ei.

Cât de intimă putea fi o atingere, putea pătrunde în sfera privată, putea dărâma bariere și ajunge în locuri secrete, bine păzite. Rone era sigur pe el, necruțător și de neînșelat. Din nou Joletta gemu. Se mișca încet spre el, cu el, se îmbăta de senzații, se temea că el ar putea înceta. Nerugată, într-un extaz al dăruirii își depărtă picioarele pentru a-l primi.

El își urmă atingerea cu gura. Joletta gemu, i se supuse, îi urmă mută dominarea. Cu dorință crescândă încetă să mai gândească, abia se mai mișca, îl mângâia încet, cu recunoștință și pasiune și se bucura de trupul lui puternic și tare, care se potrivea atât de bine cu al ei.

Explorarea delicatelor adâncuri și curbe își avu farmecul ei, în timp ce respirațiile lor deveneau tot mai accelerate. Rone alungă trecutul și prezentul până când nu mai rămase nimic decât cea dulce satisfacție.

Apoi se uniră deodată, topindu-se unul în celălalt.

El o penetră și ea îl primi într-un acord ritmic.

Farmec, farmec trupesc, care cuprindea și rațiunea, scoțând-o apoi din funcțiune.

Nu se grăbeau. Se lipeau unul de celălalt, se ridicau ușor, cădeau înapoi într-un ritm lent, se rostogoleau încordați și umezi peste cearșafuri, iar pielea le aluneca de parcă ar fi fost unși cu uleiuri exotice și frumos mirositoare.

Joletta se prinse de brațele lui în timp ce el se mișca deasupra ei. Cu fiecare mișcare îl primea tot mai adânc în ea. Simțurile i se aflau în sfere înalte. Se luptară amândoi, ajungând tot mai sus, apropiindu-se de ținta pe care niciunul nu voia încă să o atingă.

Apoi, deodată, erau foarte aproape.

Joletta simți cum îi sta inima-n loc și cum pornește din nou cu bătaia puternică a unui clopot imens. Scoase un strigăt. Fusese atrasă într-un vârtej, pierzându-și controlul într-o ceață de plăcere aproape insuportabilă, fără de sfârșit, care se întindea mai departe și tot mai departe până la granițele infinitului. Se prinse de bărbatul de deasupra ei și-i simți fiorul, când intră pentru ultima oară adânc în ea. Îl auzi rostindu-i numele ca pe o binecuvântare. Apoi stătură liniștiți unul lângă celălalt...

Vântul ce bătea dinspre mare le uscă trupurile asudate. Adormiră încă înainte ca trupurile să le revină la temperatura normală. Spre dimineață se treziră de zumzetul unui țânțar.

Se întoarseră din nou unul spre celălalt. Era ca o revenire.

CAPITOLUL 15

El nu dorise acest lucru.

Rone stătea sub jetul fierbinte al duşului, în timp ce aburii se înălţau spre tavan. În mod normal ar fi trebuit să regrete momentele petrecute cu Joletta în pat, ştia acest lucru. Şi totuşi nu o făcea. Regretele le păstra pentru mai târziu.

Era cu totul altfel decât femeile pe care le cunoscuse el până acum. Nu era însă nicio surpriză: el ştiuse acest lucru de la început.

Noaptea trecută venise spre el ca de la sine înţeles, asemenea unei nimfe romane, fără ezitări, prefaceri sau prelegeri despre onoarea pe care i-o face, dăruindu-i-se lui.

Şi exact din acest motiv se simţea el onorat.

Mai simţea el şi alte multe lucruri, dar n-avea voie să se gândească acum la ele, pentru a-i da şi Jolettei ocazia să doarmă puţin în noaptea aceasta.

Dumnezeule, femeia aceasta avea într-adevăr curaj. Şi stăpânire de sine. Rone se aşteptase la o criză de isterie după acel accident. Eroare. Fusese doar palidă vreo cinci minute, refuzase să-şi arate emoţiile în public.

Înainte de a ieşi de pe carosabil fusese destul de furioasă pe el – nu tocmai fără motiv. Iar el ar fi preferat ca ea să urle şi să ţipe la el, decât să tacă. Dar nu, ea îl azvârlise în purgatoriu şi-l abandonase acolo, până când el crezu că nu mai rezistă.

Dar nu credea că ea şi-a dat seama de aceasta. Spera, cel puţin. Dacă Joletta va afla vreodată cât de tare putea să-l rănească, cu siguranţă că o va face destul de des.

Rone cunoştea Veneţia, dar n-o văzuse niciodată alături de o femeie care refuza să afirme că toate acestea nu o impresionează. Joletta, în felul ei liniştit, absorbise totul în ea, strălucind de bucurie, ca soarele deasupra lagunei. Toţi erau încântaţi în jurul ei. Mai ales toţi bărbaţii. Şi Cesare Zilanti. Şi chiar el însuşi.

Îi fusese pur şi simplu imposibil să-şi controleze mâinile şi dorinţa. Momentul acela din ziua precedentă fusese irezistibil şi Joletta incredibil de frumoasă în strălucirea lunii veneţiene.

Fusese foarte gelos. Cesare se putea considera norocos că nu se afla acum pe fundul Canalului Grande. Linguşitorul ăsta...

Autocontrol. De aceasta avea el nevoie. Crezuse că va putea fi mereu în apropierea Jolettei, că o va putea observa foarte distanţat.

Și-o făcuse cu mâna lui.

Și acum?

Acum trebuia să facă pe Iuda și să aștepte. Va face pe nevinovatul și se va simți ca un porc de trădător.

Opri apa, luă prosopul și-și acoperi fața cu el. Inspiră adânc de două ori și oftă prelung.

Dumnezeule mare, cât de mult ura treaba asta.

Știa că o va urî, dar nu știa cât de tare.

Rămăsese atât de puțin timp, doar o săptămână în Italia, înainte ca excursia să ia sfârșit. Poate că era ceva prostesc și egoist, dar avea de gând să se bucure din plin de timpul rămas.

Joletta se uită printre gene la Rone, care tocmai ieșea din baie. Îi veni să zâmbească de strădaniile lui de a merge încet. Joletta avea un somn foarte ușor – se trezise când el se sculase încet de pe saltea – dar n-avea de gând să-i arate.

Nu trăise niciodată cu un bărbat, nu se trezise niciodată dimineța lângă vreunul, nu văzuse niciodată vreunul umblând prin cameră în zori, înveșmântat doar cu un prosop. Foarte interesant.

Între omoplați, acolo unde prosopul nu ajunsese, îi rămăseseră câțiva stropi de apă. Joletta îi studie cu savoare, cum străluceau sub mișcarea mușchilor. Roși, gândindu-se că i-ar place să-i usuce ea.

În Elveția fusese mai rezervat, gândi ea, se îmbrăcase în baie. Faptul că în dimineța aceasta nu făcuse la fel demonstra intimitatea dintre ei. Acest sentiment de apropiere era neliniștitor, dar Joletta era convinsă că se va obișnui cu el.

Rone fluieră încet o versiune blues a melodiei *St. Louis Woman*, în timp ce scotea din valiză haine curate și ceva asemănător cu un mic ibric. Își luă pe el chiloți și jeanși, apoi umplu ibricul la baie. Câteva secunde mai târziu Joletta simți o aromă de cafea proaspăt măcinată.

Rone se îndreaptă spre fereastră și se rezemă de rama acesteia. Își încrucișă mâinile peste pieptul gol și privi peste acoperișuri. Lumina obscură transforma chipul său într-unul trist. Avea griji? Poate vreo problemă de afaceri? Sau era ceva în legătură cu relația lor?

Joletta se gândi să-l întrebe, dar îl cunoștea prea puțin pentru a se amesteca în treburile lui. Și chiar dacă era vorba de relația lor, tot nu voia să afle.

Se întinse și se ridică într-un cot.

— Mi se pare mie sau chiar miroase a cafea? Întrebă ea încet.

Rone întoarse capul spre ea. Zâmbi și aprobă din cap.

— Sper că nu va fi prea tare pentru tine.

— Sunt din New Orleans, îți amintești? Nicio cafea nu poate fi prea tare pentru mine.

El aprobă din nou și spuse:

— Îmi pare rău pentru aseară.

— Zău? Asta nu-i foarte frumos din partea ta.

Joletta încercă să pară degajată.

Chipul lui deveni serios.

— Ei bine, singurul lucru de care îmi pare rău este că n-am reușit să te protejez. Aș fi făcut-o dacă aș fi știut – dar cel puțin am o dovadă că n-am plănuir nimic dinainte.

— O, spuse ea și își coborî privirea spre cearșaful cu care era acoperită, când realizează despre ce era vorba. Sarcină sau anticoncepționale, nici nu-i trecuse prin minte. Nici eu – adică eu nu iau...

— Nici nu mă așteptam, spuse el pe un ton amuzat. Dar lucrurile se pot schimba în cazul în care cădem de comun acord să pornim în căutarea unei farmacii.

Foarte rafinată această aluzie a lui. Îi dădea totodată Jolettei posibilitatea de a se retrage din această nouă relație fizică, în cazul în care, într-adevăr dorea acest lucru.

— Sigur că putem căuta, fu ea de acord, dacă tu crezi că vom găsi puțin timp și pentru asta.

— O, spuse el zâmbind, cred că dacă ne străduim, vom reuși.

Joletta pufni în râs, nu se mai putu abține. Câteva clipe mai târziu fu rostogolită pe pat, cu Rone deasupra ei, sprijinindu-se în coate. Se uita la ea cu ochi limpezi și strălucitori. Ea întinse mâinile, îl cuprinse de după gât și-l trase spre ea.

Porumbeii se adunaseră în piață dând târcoale vânzătorilor de grâu. Soarele de dimineață le arunca reflexe colorate pe capete și gâturi. Se ridicau în nori gri, când copiii sau turiștii traversau piața în drum spre catedrală.

Joletta se uita la lumea colorată, în timp ce stătea pe o terasă și bea cafea cu Rone. Constată că porumbeii de aici se asemănau foarte mult cu cei din New Orleans. Și acest lucru o consola într-un fel.

Dar nu numai porumbeii erau o imagine familiară pentru ea. Joletta strânse din buze când zări apropiindu-se o femeie blondă și înaltă, care-și croia drum printre turiști și vânzătorii de cărți poștale.

Natalie.

Prima reacție fu un val de furie. Joletta nu putea fi surprinsă la vederea Nataliei, nu după tot ce i se întâmplase. Dar nici nu putea să priceapă cum de cealaltă femeie are nerușinarea să dea ochii cu ea.

Natalie făcu semn cu mâna, când se află la distanță de câțiva centimetri. Era îmbrăcată modern și îndrăzneț, într-o rochie de Versace cu verde-albastru, violet și galben țipător, dar părea oarecum deplasată în piața aceasta cu culorile ei estompate, în care dominau eleganța și patina vremii. Când făcu semn cu mâna, nenumărate brățări de aur îi zăngăniră atât de tare, încât în jurul ei la o distanță

de șapte metri, toți porumbeii se speriară și își luară zborul.

— Bună dimineața, verișoară, strigă ea veselă când se apropie. Știam eu, că într-o bună zi o să apari în piața asta, toată lumea vine aici.

Joletta o salută fără prea mult entuziasm, fapt care însă nu păru să o deranjeze deloc pe Natalie. Aceasta rămase în picioare lângă masă, studiind-o pe Joletta amănunțit.

— Arăți bine, îți priește Veneția. Se adresă lui Rone, care se ridicase în picioare. Sau poate că este din cauza companiei în care călătorești? Nu ne prezinți?

Joletta îi îndeplini dorința și Rone o salută pe Natalie cu capul. Socotind după figura lui, nu părea deosebit de încântat de această întâlnire. Și nimic nu se schimbă nici atunci când Natalie continuă să vorbească, aruncând spre Joletta o privire răutăcioasă.

— Găsesc că ți-ai îmbunătățit gusturile în ceea ce privește bărbații cu care umbli de obicei, verișoară, artiștii ăia bărboși care n-au nimic de spus și profesorii, care nu știu altceva decât să vorbească despre ei.

Joletta auzi și o ușoară notă de invidie în glasul verișoarei ei. Lumina stridentă și clară nu era deloc în avantajul Nataliei. Îi dezvăluia tenul palid pe sub prea mult fard, dovadă a nopților prelungite și a excesului de alcool, accentuând micuțele riduri dintre sprâncenele arcuite cu mare grijă.

Natalie își luă un scaun, fără să fie invitată. Rone îi făcu loc și ea îi aruncă un zâmbet cuceritor peste umăr.

— Rone, spuse ea gânditoare. Sună ca un nume de cowboy. Ești cowboy?

— Nu chiar, răspunse el.

— Ce înseamnă asta? Mor de curiozitate.

Natalie descoperi un chelner și-i făcu semn.

— Am toate instinctele unui cowboy. Îmi lipsește însă calul.

Verișoara Jolettei îi aruncă o privire cochetă.

— Și ce fel de instincte sunt astea?

El se uită la ea cu o privire dezinteresată.

— Impulsul de a veni în galop să salvez oameni și nevoia de a rezolva problemele cu un pumn bine ținut.

— Un bărbat de acțiune. Dumnezeule mare.

Natalie își sprijini bărbia în mână, privindu-l pe Rone direct în ochi.

Joletta se uită la Natalie Ceva în toată conversația aceasta era ciudat. Tonul Nataliei era foarte ironic și zâmbetul îi era cel al unui animal de pradă.

Natalie era genul de femeie care prefera societatea bărbaților și nu-i păsa de acest lucru. Nu era nimic deosebit faptul că își îndrepta atenția asupra oricărui bărbat care se afla în apropiere sau că încerca

chiar să flirteze cu el.

Dar reacția lui Rone era neașteptată. Se rezemase în scaun cu un chip inexpressiv, de parcă ar fi vrut să se distanțeze cât mai tare.

După ce Rone nu reacționează nici la ultima ei remarcă ironică, Natalie se uită întrebător la Joletta, apoi din nou la el și spuse pe un ton foarte vesel:

— Voi doi tocmai v-ați întâlnit sau aranjamentul este de mai mult timp?

— Ce contează? răspunse Joletta înțepată. Sau ți-e teamă că ar putea să-ți stea în drum?

Natalie se întoarce spre ea cu ochii mari și mirați.

— Nu trebuie să-mi tai capul acum doar pentru atât. Și-n afară de asta habar n-am despre ce vorbești.

— Ba eu cred că da. Și sunt surprinsă de nesimțirea ta, care te poate face să stai acum în fața mea, după ce ieri aproape că ne-ai omorât.

— V-am omorât? Eu? Nu crezi că devenim ușor melodramatici?

Joletta o privi în ochi.

— Poate că n-a fost intenționat, dar mașina noastră a cam sărit în aer, după ce camionul ne-a scos de pe autostradă.

— Ia stai puțin – încep Natalie să se încrunte.

— Asta a fost ceva foarte ticălos din partea ta, practic tentativă de omor.

— Vrei să spui că eu aș avea vreo legătură cu accidentul ăsta?

Figura șocată a verișoarei ei părea adevărată, dar Natalie fusese mereu o actriță bună.

— Te-am văzut în Paris. Știu că m-ai urmărit.

Natalie se întoarce spre Rone cu ochii mari și nevinovați. El părea să nu participe la discuție. Femeia se întoarce din nou spre Joletta.

— Deci tu crezi că noi – dar e ridicol, doar suntem o familie! Și în ceea ce privește urmărirea, să știi că mie excursia asta a ta mi se pare cam deplasată. Probabil că ai dat de jurnalul acela – nu-i de mirare, că doar cunoșteai foarte bine casa lui Minnie – dar dacă ar fi scris în el vreo formulă, ar fi știut-o între timp toată lumea. Bănuiesc, că ai dat peste altceva, care te-a adus aici, dar m-ar mira foarte tare dacă ai găsi ceva după atâta timp.

— Dar tu ce faci în Europa?

Natalie râse.

— Am și eu viața mea, știi? Eram în trecere și voiam să văd cum îmi mai merge.

Joletta nu credea o vorbă, dar n-avea rost să i-o spună.

— Și mătușa Estelle și Timothy?

— N-am idee pe unde-mi umblă scumpul meu frățior, spusese ceva despre Cascais – sau Corfu. Găsește că toată povestea asta este, citez,

„o irosire de timp de plajă”.

Vorbea cu o veselie deosebită. Făcu o pauză și continuă:

— Ultima veste de la mama este că vrea să meargă la New York la Lara Camors. Camors Cosmetics au un minunat laborator, în care nu numai că produc parfumuri, dar știu să facă chiar analiza chimică a altor parfumuri. Mama le duce o probă din „Le jardin de cour”, care va fi analizată și apoi copiată.

— N-o să meargă, spuse Joletta, însă părea îngrijorată.

Natalie făcu un gest de dispreț cu mâna:

— Mama este aici de altă părere și de obicei obține ce vrea, indiferent prin ce mijloace.

Aceasta era foarte adevărat. Joletta spuse:

— Dar tot nu mi-ai spus încotro te îndrepti – doar dacă erai în trecere.

Dură câteva momente până când Natalie putu să răspundă, căci chelnerul tocmai lua comanda. După ce bărbatul se depărtă, Natalie spuse:

— De fapt trebuia să mă întâlnesc cu o prietenă în Saturnia, ca să ne relaxăm la băi după sezonul lung de iarnă. A intervenit ceva neprevăzut și ea o să întârzie câteva zile.

— Ce păcat, comentă Joletta ironică.

— Bănuiesc, spuse Natalie cu cel mai șarmant zâmbet al ei, că n-aveți nimic împotrivă, dacă mă alătur vouă până vine ea.

— Mă îndoiesc că o să-ți placă, răspunse Joletta. Suntem un grup turistic.

Natalie râse zgomotos și se uită la Rone.

— Adică cu ghizi și friptură de pui la cină și cu femei în vârstă cu păr vopsit și cu costume de poliester?

Joletta spuse:

— Majoritatea doamnelor poartă mătase sau nylon, dar în mare ai dreptate.

Natalie ridică din umeri.

— Dacă voi puteți suporta, voi putea suporta și eu.

— Nu.

Tonul ferm al lui Rone o determină pe Joletta să întoarcă brusc capul spre el. Se uita încruntat în ochii albaștri și uimiți ai Nataliei. Faptul că arăta fâțiș că vrea să rămână singur cu Joletta, o făcu pe aceasta să roșească până în vârful nasului.

— Vorbeam cu verișoara mea, spuse Natalie enervată.

Rone zâmbi:

— Nu vreau neapărat să par nepoliticos cu o rudă de-a Jolettei, dar momentan am prefera să rămânem singuri. Cred că înțelegeți treaba asta.

— O, deci așa stau lucrurile! Natalie o măsură pe Joletta din cap

până-n picioare:

— Ce descoperire fascinantă.

— Nu-i nimic deosebit, spuse Joletta încăpățânată.

Natalie n-avea de unde să știe că ea și cu Rone tocmai se cunoscuseră mai bine sau poate totuși?

— Pentru unii oameni poate că nu. Dar eu n-am crezut niciodată că ție îți place genul ăsta de escapade, Joletta.

— Și ce escapadă ar trebui să fie asta? întrebă Rone din ce în ce mai nervos.

Natalie îl privi cu sarcasm:

— Marele protector, ador chestia asta. Dar zău acum, Joletta și cu mine avem atât de rar ocazia să vorbim nestingherite de nimeni. Cred că îmi acorzi câteva ore după-amiaza asta.

— Nu singură.

— O, sigur că vrem să te avem și pe dumneata de față, spuse Natalie glacială.

Rone nu mai spuse nimic, se uită întrebător la Joletta.

Joletta se adresa verișoarei ei.

— Aveam de gând să ne plimbăm prin oraș până la prânz, după-amiază mergem pe insulele Tercello și Burano, ca să vizităm vechea biserică. Probabil că tu ai văzut toate astea de foarte multe ori.

— Niciodată într-o asemenea companie, spuse Natalie pe un ton ce nu permitea să fie contrazis. Servi ceașca cu cafea pe care chelnerul tocmai i-o adusese.

Era evident că Natalie voia să rămână cu ei dintr-un anume motiv, pe care Joletta însă nu și-l putea imagina. Dacă mătușa Estelle făcea analiza chimică a parfumului, îi putea fi indiferent dacă descoperea și Joletta formula pe altă cale. În afară de cazul în care ar fi vrut să fie singura care posedă formula.

Interesul verișoarei părea să se îndrepte spre Rone. Probabil voia să afle mai multe despre el, pentru a putea constata cât de tare influențează prezența lui această căutare de formule. Joletta consideră că n-are ce să-i strice, dacă ceilalți vor afla că acum ea nu mai este o țintă singură. Și nu mai avu nicio obiecție împotriva Nataliei.

Aceasta era hotărâtă să fie foarte plăcută. Vorbi neîncetat, în timp ce se plimbară pe străzi; făcea comentarii amuzante despre trecători, povestea istorioare despre călătoriile anterioare la Veneția sau în alte locuri din Europa, povești cu titluri și nume, la care nu dădea niciun fel de explicații. Majoritatea timpului se adresa lui Rone. El abia dacă reacționa, dar se vedea pe fața lui că pe mulți dintre cei menționați de Natalie, îi cunoștea foarte bine.

Natalie arăta puțin interes pentru lucrurile din vitrine, care atrăgeau atenția Jolettei. Nu găsea nimic atrăgător în a admira reliefurile gotice ale clădirilor și nici în a zăbovi pe podețe

încântătoare, contemplând canalele misterioase și încurcate. Fiindu-i greu să întrerupă amintirile exprimate zgomotos de Natalie, pentru a vorbi cu Rone, Joletta începu să se simtă ca a cincea roată la căruță. Nu era ceva nou în prezența Nataliei. Aceasta reușise mereu să-i dea această senzație, cu experiența ei, școlile scumpe particulare și prietenii bogați. Într-o vreme crezuse că Natalie o face intenționat. Acum nu mai era chiar atât de sigură. Poate că era o lipsă de înțelegere pentru sentimentele altor oameni.

La un moment dat, Joletta intră într-un magazin mic ca să se uite mai bine la o colecție de porțelanuri de la Armani. Erau atât de frumoase și de romantice în bogăția lor, încât Joletta rămase mai mult decât plănuise. Ar fi vrut să-și cumpere o colecție, dar nu numai că erau foarte fragile pentru un transport, dar mai erau și prea scumpe pentru ea. Până la urmă se smulse de lângă porțelanuri și se reîntoarse pe stradă.

Rone și Natalie se aflau pe trotuar la mică distanță de Joletta. Natalie vorbea și îl amenința cu degetul pe Rone, în timp ce el stătea cu capul plecat, făcând o mutră vinovată.

Joletta se încruntă și se apropie de ei.

Natalie aruncă o privire spre ea. Furia de pe chipul ei îi fusese parcă ștersă cu buretele. Mai murmură câteva cuvinte și radie apoi din nou de fericire.

— E ceva în neregulă? întrebă Joletta când ajunse la ei.

— Ce să fie în neregulă? întrebă și Natalie. Rone tocmai a hotărât să formăm noi trei propriul nostru grup turistic. Uităm plimbarea la insule, mergem la Rialto sau mai bine, dacă tot e așa cald, facem o baie la Lido.

— Zău? întrebă Joletta.

Nu-i prea venea să creadă, nu după cearta pe care o avuseseră cu o zi în urmă pe tema unei decizii asemănătoare. Se uită întrebătoare la el. Chipul lui era încruntat, dar nu făcu niciun gest ca să se apere.

În ultima jumătate de oră Joletta avusese câteva revelații. Prima era că nu avea niciun chef să stea în compania Nataliei pe o perioadă prea îndelungată. Se săturase să se țină după ea, privind cum Natalie îl solicită pe Rone doar pentru ea. Constatase, de asemenea, că era o femeie posesivă și n-avea de gând să lupte împotriva acestei caracteristici.

— Ești sigură, spuse ea și se uită în ochii verișoarei ei, că a fost ideea lui Rone?

— Păi a cui altcuiva? Și nu e minunată? O să ne distrăm fantastic!

Joletta scutură din cap:

— Eu nu sunt chiar atât de sigură în punctul ăsta. Rone, după cum ai observat, este un gentleman adevărat, refuză rar o lady și este aproape mereu foarte politicos. Dar cred că a avut dreptate cu ceea ce

a spus la început. Ne descurcăm mai bine singuri.

— O, nu, Joletta, cât de răutăcioasă poți fi!

— Îmi pare rău, că vezi lucrurile astfel. Dar nu cred că vei avea probleme cu distracția, până vine prietena ta. Cunoști atâtea persoane interesante și sunt convinsă că vei găsi pe undeva vreun marchiz sau un prinț care te va ajuta să-ți omori timpul.

Ultima remarcă era pură răutate, oricum ar fi fost interpretată. Joletta pur și simplu nu mai putu să se abțină. Așa simțise ea.

Natalie se uită la Joletta vădit șocată, apoi se întoarce spre Rone:

— Spune-i, spuse ea cu glas strident, arată-i că n-ai nimic împotriva. Convinge-o, sigur știi cum să o convingi.

Rone roși de furie din cauza aluziei făcută de Natalie. Aceasta se uita provocatoare la el. Rone o privi pe Joletta cu vinovăție și spuse încet, aproape automat:

— Știi că nu prea îmi place să merg cu tot grupul.

Era foarte ciudat câtă influență avea Natalie asupra lui Rone, după ce cu puțin timp înainte fusese atât de categoric. Ceva nu era în ordine. Joletta nu știa exact ce, dar simțea.

Natalie nu-i lăsa timp de gândire, continuând cu glas lingușitor:

— Doar nici ție nu-ți place grupul ăla turistic, Joletta. Dacă însă vrei neapărat să mergi cu ei, Rone și cu mine putem merge și singuri.

— Nu, spuse Joletta încet, este în ordine.

— Atunci totul e bine, strigă Natalie. Ai să vezi ce bine o să ne distrăm.

Se întoarseră la hotel ca să-și ia costumele de baie și ca să-l informeze pe ghid că în după-amiaza aceasta se vor despărți de grup.

Când se apropiară de intrarea hotelului, Cesare Zilanti veni spre ei cu brațele larg deschise.

— În sfârșit. Știam eu că vă veți întoarce, ca să nu pierdeți excursia de care vorbești ieri seară. Cesare luă mâna Jolettei și o duse la buze. Ah, frumoasă printre frumoase, ce mai face capul dumitale? E totul în ordine, da? Voiam neapărat să vă prind înainte de plecare, am o invitație, de care cred că vă veți bucura foarte tare.

— O invitație? întrebă Joletta.

Observase figura încruntată a lui Rone, la fel cum observase și uimirea Nataliei, dar îi ignoră pe amândoi.

— Am o verișoară, care are un palazzo cu ceva istorie. S-ar bucura să vi-l arate, dacă-i faceți o vizită.

Sentimentele răvășite ale Jolettei deciseră pe loc.

— Mi-ar face plăcere, spuse cu un zâmbet mândru și vesel. Bineînțeles că nu pot hotărî pentru Rone și pentru verișoara mea, ei poate au alte planuri.

Acum era nevoie de o explicație și Natalie trebuia prezentată. Verișoara Jolettei zâmbi fermecător și păstră mult timp mâna ei într-a

lui. Cesare aprecie gestul ei cu șarm, apoi însă se întoarce încruntat spre Joletta:

— Deci nu mergeți la insule? Dar de mâine nu veți mai avea timp să le vedeți și ar fi chiar păcat.

— Ei hai, chiar așa grozăvie nu sunt nici insulele alea, spuse Natalie.

— Veneția este mai mult decât Canale Grande și biserica San Marco, răspunse Cesare cu reproș. Caracterul ei se vede în insule, în fabricile de sticlă și în alte locuri, care-au fost construite în afara orașului pentru a evita un incendiu... și acolo unde pescarii se bucură de singurătate și își vopsesc casele atât de colorat, încât le poți vedea de pe mare.

Mai mult nu-i trebui Jolettei. Voia să vadă cât mai mult din Italia. Se adresa lui Rone și Nataliei:

— Voi doi puteți să faceți ce vreți, dar eu mă duc la insule.

Privirea Nataliei se plimbă de la Rone la Joletta:

— Ești sigură?

— Sigură, răspunse Joletta decisă.

— Noi nu te putem împiedica.

Natalie ridică din umeri.

Rone spuse:

— Atunci trebuie să o conduc pe Joletta. Putem însă încerca să mai obținem un loc pentru încă un participant.

— Sau poate chiar două, dacă tot vă lărgiți grupul, propuse Cesare zâmbind. Mi-ar face mare plăcere să vă mai fiu încă o dată ghid.

— La stați, spuse Natalie cu glas tăios. Eu refuz să particip la o excursie organizată și cu asta basta. Rone, mi-ai promis că mă duci la Lido.

Peste grup se lăsă o tăcere penibilă, pe care Cesare o rupse:

— Eu nu văd nicio problemă. Am să fiu eu însoțitorul Jolettei. În felul acesta Rone își poate ține promisiunea.

Joletta îl văzu pe Rone tresărind ușor. Se uită întrebătoare la el. El își feri privirea, îndreptând-o spre una dintre bărcile din depărtare.

Joletta simți o senzație neplăcută în stomac. Chipul îi era serios și privirea tristă, când îi spuse lui Cesare:

— Sunt sigură că ai și altceva mai bun de făcut decât să mă însoțești pe mine.

— Și dacă ar fi o mie de lucruri, le-aș amâna, carina Joletta. Spuse Cesare iute. Este o onoare pentru mine.

Vorbele sale erau balsam pentru sufletul rănit al Jolettei. Se sili să zâmbească:

— Bine, atunci totul este în ordine.

— Așa se pare, spuse Natalie, dar nu părea extraordinar de fericită.

Rone tăcea.

Joletta se aștepta ca după-amiaza să fie interminabil de lungă; de fapt însă trecu ca-n zbor. Drumul prin lagună îl făcură cu un autobuz de apă, din lemn și alamă, foarte curat și îngrijit. Bărcile, îi explică Cesare, când ea menționează acest lucru, sunt mândria venețienilor, se îngrijesc de ele așa cum alții se ocupă de o mașină sau de o armă.

Dintre cele două insule, Tercello îi plăcu Jolettei mai mult, mai ales pentru că era mică și drăguță, cu o mare parte neasfaltată și cu mici grădini tipic italienești, în care printre straturi, buruieni și cărări, stăteau pisici leneșe la soare.

Joletta și Cesare se plimbară peste mozaicul vechi al unei biserici, în care de sute de ani răsunau pașii credincioșilor. Mâncară apoi de prânz într-un local, în care se presupunea că mâncase și Hemingway când fusese în Cipriani și unde într-o iarnă tristă și cețoasă a scris *Across the River and into the Trees*.

La Burano, Cesare nu se putu abține să nu-i cumpere Jolettei o bucătică de dantelă și un mic tablou cu un domn și o doamnă în haine de epocă, ținând în mână o inimă săgetată. Evitară piața cu tarabe pline de suveniruri pentru turiști și se plimbară printre căsuțele colorate în roz, galben, portocaliu și albastru.

Cesare o prinse de mână și-i zâmbi din ochii săi negri. Soarele strălucea în buclele lui negre-albăstrui și-i transforma tenul în aur curat. Nu însemna absolut nimic, Joletta știa sau cel puțin așa credea. Totuși nu se putu sustrage aurei sale de bărbat sigur pe el și nici admirației sale pentru ea. Această admirație era o armă demnă de luat în considerare, tipică italienilor sau celorlalte popoare latine. Se întreba dacă el este oare conștient de acest lucru și de asemenea se întreba de ce nu fac și americanii același lucru.

Într-un anume fel îi era recunoscătoare lui Cesare. Complimentele și dorința lui permanentă de a flirta o ajutaseră să-și repună pe picioare egoul rănit de trădarea lui Rone. Cesare o ajutase să se distanțeze de emoțiile care se dezvoltară atât de rapid și deveniseră înfricoșător de intense. În timpul acesta Joletta avu prilejul să se gândească bine ce făcea și de ce o făcea.

Când se uita la Cesare își amintea de Allain, care avusese strămoși italieni. Cesare semăna cel mai bine cu Allain. Joletta nu credea în reîncarnare, dar aici la Veneția se simțea mai aproape de sufletul Violetei decât în New Orleans.

Încetul cu încetul începu să priceapă foarte bine impulsurile de care fusese mânată străbunica ei.

Ajunseră în capătul străzii care ducea spre mare și spre un dâmb cu iarbă și cu o bancă. Cesare se îndreptă iute spre bancă, depășind fără scrupule o altă pereche, care avusese aceeași intenție. O așeză pe Joletta și luă și el loc lângă ea, ignorând cu desăvârșire furia celui alt cuplu.

Stătură mult timp așa, se bucurară de vânt și de soare și priviră cum marea albastră strălucește în razele soarelui.

După un timp Cesare rupse tăcerea:

— Verișoara dumitale, Natalie, nu-ți prea seamănă.

— La fizic te referi? Întrebă Jolletta.

— Păi da, e blondă, ceea ce o face foarte atrăgătoare, dar eu mă refeream la comportament. Este foarte – hotărâtă.

— Și de asta ți-ai dat seama deși ai văzut-o așa puțin? Întrebă Jolletta puțin în bătaie de joc.

Un zâmbet îi apărură pe buze.

— Un bărbat observă imediat asemenea lucruri.

— Și dumitale îți place când o femeie este hotărâtă?

— Câteodată da, alteori nu. Nu-mi place să-mi comande cineva.

Jolletta crezuse că Rone se va apăra. Dar nu o făcuse. De ce? Întrebarea aceasta o chinase toată după-amiaza asemenea unei dureri de măsea. Singurul răspuns care-i venea în minte era că Rone o găsea pe Natalie atrăgătoare și că pur și simplu voia să-și petreacă după-amiaza alături de ea.

Cu glas slab și îngândurat Jolletta întrebă:

— Găsești că verișoara mea este mai atrăgătoare decât mine?

— Ce întrebare, carina, răspunse el, se întoarse spre ea și-și sprijini cotul de speteaza băncii: De ce vrei să știi asta?

Ea ridică din umeri. Fusesse ceva spontan, de care nici nu încercase să se apere.

— Te compari cu ea din cauza mea sau a lui Rone?

Cesare pricepuse mai multe decât credea ea.

— Uită, spuse ea. Nu-i ceva important.

— Ba eu cred că este. Cesare tăcu și continuă apoi cu glas scăzut: Dumneata ești doar altfel. Frumusețea ei este un foc viu, care atrage orice bărbat. A dumitale este o lumină mai moale, ca cea a unei lumânări; trebuie să vii foarte aproape de ea, pentru ca să-i recunoști lumina blândă și să-i prețuiești misterul. Dumneata ești genul de femeie care se căsătorește cu un bărbat, ca el să poată întreține ani de zile această flacără, să se încălzească la focul ei constant. Ea este genul de femeie pentru un foc iute, care în scurt timp se stinge.

Jolletta se uită mult timp la el. Până când, în sfârșit, în ochii ei căprui apărură umbra unui zâmbet. Îl întrebă:

— Astea sunt singurele două tipuri de femei pe care le recunoști?

— Nu, spuse el și ochii săi negri o priveau cu înțelegere și ușor amuzați. Le cunosc și pe mame.

Cesare și Jolletta mai discutară puțin și apoi se îndreptară spre casa mătușii lui.

Pe din afară clădirea nu arăta extraordinar de impunătoare, era foarte simplu construită, în afară de o terasă mai sofisticată. Semăna

cu casa în care locuiseră Violet și Allain, dar Joletta constatasese între timp că existau multe asemenea case.

Interiorul era un amalgam de oglinzi uriașe și lustre elegante, cromate sau negre, de vase mari cu flori de primăvară și litografii imense cât o poartă.

Mătușa lui Cesare nu era bătrânica cea cocoșată, mirosind a levănțică, după cum se așteptase Joletta. Această femeie avea un farmec deosebit. Părul îi era prins într-un coc sever, purta cercei din aur cu diamante, care străluceau ca două stele și o rochie din mătase de un galben pal, pe care se recunoștea semnătura inconfundabilă a lui Armani. Italianca fu foarte bucuroasă de vizita acestei cunoștințe a nepotului său. Nici nu bănuise că el avea un gust atât de rafinat la femei. Îi făcea plăcere să-i prezinte Jolettei casa, care fusese proaspăt renovată, după o neglijare de ani de zile. Ea se căsătorise oarecum cu această casă. Se afla de mulți ani în posesia familiei soțului ei, dar abia cu un an în urmă, după moartea mamei lui, se mutaseră aici. De atunci fură schimbate multe lucruri.

După aceea urmă invitația la cină. Masa fu nemaipomenită și se servi pe terasă, în timp ce amurgul se transformă în noapte. Se serviră feluri nenumărate de mâncăruri, vinuri și conversații.

Era deja târziu când Cesare și Joletta ajunseră la hotel. Cesare insistă să o ducă până acasă, chiar până în fața camerei.

Joletta se opri în fața ușii ei și îi mai mulțumi lui Cesare încă o dată pentru cadouri și pentru timpul plăcut petrecut în compania lui. Dădu să deschidă ușa, dar el o opri, luându-i mâna într-a sa.

Cu un zâmbet amar spuse:

— După cum văd, cred că n-ai să mă poftești înăuntru.

— Ai înțeles bine.

Vocea îi era scăzută, dar fermă.

— Știam eu, spuse el oftând. Deși cred că ar trebui să mă bucur că nu ești ca majoritatea, înfometată de dragoste, că nu accepți primul venit care-ți face declarații de dragoste.

Ea se încruntă.

— Te referi la majoritatea femeilor sau la majoritatea femeilor americane?

— Vorbeam de compatrioatele dumitale, carina, da. Te surprinde?

— Într-o anumită măsură. Bănuiesc că este vorba de cele care vin în Europa singure și cu această intenție.

— Ah, Joletta mea, spuse el încet, și ce cauți tu?

Ea se uită surprinsă la el, căci întrebarea fusese rostită foarte serios. El îi întâlni privirea. Îi dădu drumul la mână, se apropie de ea și o cuprinse de după talie, se aplecă ușor și îi întâlni gura.

Gura lui era tare și avea gust de vin, mișcările pe care le făcea dovedeau experiență. Cesare o ținea în brațe fără să o strângă prea

tare. Atingerea sa nu era deloc neplăcută și dădea de înțeles că se puteau face mai multe din ea.

De ce i-a permis să o sărute? Recunoștință? Teama de a nu-l răni, după ce el se purtase atât de frumos cu ea? Nevoia de a-și pune la încercare sentimentele privitoare la Rone? Toate aceste lucruri contribuiseră câte puțin. Dar era fair play față de Cesare? Întrebarea n-avea răspuns, acesta depindea de soluțiile pe care avea să le găsească ea. Fără îndoială că și Cesare își caută propriile lui răspunsuri.

Joletta tocmai voia să se retragă încet, fără grabă.

În același moment se deschise ușa camerei și Rone, îmbrăcat doar într-o pereche de jeansi și cu un ziar în mână, apărură încruntat în fața lor.

— Scuză-mă, spuse el uitându-se la o Joletta palidă. N-am vrut să vă deranjez, dar mă gândeam că poate ai probleme cu cheia.

— N-am, spuse ea repede.

— Observ. Ai putea să te grăbești. Ți s-a umplut vana.

Dispăru în cameră și închise ușa în urma sa.

Joletta trebui mai întâi să digere vorbele lui Rone. Era în afara oricărei îndoieli că erau o somație la adresa lui Cesare; deși Joletta nu putea să priceapă această nerușinare a lui Rone, după felul în care o tratase în ziua aceea.

Și mai observase încă două lucruri. Vana i se umpluse într-adevăr. Și ceea ce crezuse ea că este un ziar în mâna lui Rone, erau de fapt ultimele pagini ale jurnalului Violetei.

CAPITOLUL 16

10 august 1854

Mi-a fost teamă să-i povestesc lui Allain că portretul făcut de el era distrus. Cât de dureros trebuie să fie pentru el dacă află că Gilbert și-a vărsat furia pe pânza la care el a lucrat atât de greu. Ce-ar spune? Mă va sili apoi să-i mărturisesc ce s-a întâmplat mai departe? A fost destul de umilitor; va fi și mai umilitor dacă va trebui să-i povestesc.

După o lună și jumătate de când ne aflam la Veneția, mi-am luat inima în dinți, ca să-i povestesc despre aceasta și chiar și atunci n-a fost decât din întâmplare.

Allain fusese plecat toată dimineața. Se obișnuise să facă cumpărături pentru bucatele pe care Violet le prepara uneori, împreună cu bucătarul signorei da Allori. Se găteau mâncăruri cu carne de porumbel, pește, portocale, roșii și brânză. Violet îl însoțea câteodată pe Allain; îi plăcea să se plimbe prin piață, să negocieze prețul fructelor și al legumelor proaspete și să cumpere de fiecare dată flori, care să umple camera cu mirosul lor. Aceste mici plimbări, care îi purtau câteodată și în câte un magazin de antichități, stofe, vinuri sau pantofi pentru a-i duce apoi într-o micuță cafenea la stradă unde-și beau cafeaua cu prăjituri, făceau ca diminețile să treacă în zbor și erau subiect de discuție pentru restul zilei respective.

În dimineața aceasta Violet nu se simțise bine. Era doar o ușoară greață și Violet fu de părere că toate acele mirosuri din piață probabil că nu-i vor face bine. Nimic nu era mai penibil decât să ți se facă rău într-un loc public.

Allain se întoarse cu o pânză rulată la subsuoară. O cumpărase dintr-un soi de talcioc. Artistul se numea Antonio Canale, numit Canaletto. Lucrările sale n-aveau căutare, căci se spunea că fusese prea comercial cu peisajele sale venețiene, cumpărate ca amintire de turiști, mai ales de englezi. Allain era încântat de picturile de maestru ale noii sale descoperiri, găsind că acest Canaletto trebuie să fi studiat arhitectura. Admira transparența culorilor, mânuirea pricepută a pensulei. Dar nu aceasta era motivul pentru care cumpărase tabloul.

Violettei i se păru că are în fața ei un băiețel ce deține o mare taină. Zâmbi și-i puse întrebarea pe care el o aștepta:

— De ce ai cumpărat tabloul?

Allain arătă spre centrul pânzei, unde se vedea o bucată din Canale

Grande în spatele podului Rialto. În culori pale de albastru, piersică și auriu.

— Din cauza asta, răspunse el.

Dură câteva momente până când observă și Violet.

— Ah, făcu ea și zâmbi.

Pe pânză se regăsea casa în care locuiau ei. Era doar o imagine parțială; casa era pe jumătate ascunsă în spatele unui palat. Dar se deslușea foarte exact, cu terasa la ferestrele de sus, ferestrele dormitorului în care dormeau ei, cu zidurile în ocru și apa albastră-maronie.

Pentru Violet era o senzație ciudată să afle că tabloul era vechi de cel puțin o sută de ani.

— Într-o bună zi, spuse Allain, aș vrea să am o casă, să agăț tabloul ăsta în salon, pentru a lumina un colț întunecat – și voi așeza portretul tău deasupra șemineului, ca să aducă noroc.

Violet se uită la el. Înghiți în sec și își feri privirea. Spuse apoi cu glas scăzut:

— Ar fi luminat – dar este imposibil.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Portretul... Gilbert l-a distrus, l-a sfâșiat. Pe urmă i-a părut rău, dar greșeala nu se mai putea îndrepta.

— Și ție ți-a părut rău? întrebă el. S-a întâmplat atunci când a fost rău cu tine?

Violet nu putu răspunde; îi era imposibil. Allain îi ridică ușor bărbia, dar ea își ascunse ochii în spatele pleoapelor.

Allain nu insistă. O îmbrățișă și o strânse la piept, furia făcându-l să respire greu. În cele din urmă spuse:

— Ar fi trebuit să-l omor.

Înțelegerea, tandrețea și furia lui erau ca un balsam. Violet spuse cu voce sugrumată:

— I-a părut și lui rău după aceea.

Câteva clipe tăcură amândoi. El oftă.

— Poate că n-ar trebui decât să-mi fie milă de el. Cred că și eu aș fi destul de nervos dacă aș ști că te pierd.

Ea aprobă din cap.

— Îmi pare atât de rău.

— Din cauza portretului? Am să pictez unul și mai frumos. Dar știu că Gilbert ți-a făcut rău din cauza mea. Mă simt vinovat.

— De ce, spuse ea încet, dacă tot ce mi-ai făcut tu mi-a adus bucurie?

— Mai multe am primit eu de la tine.

— Totul a fost de bună voie.

— Da, desigur, micuța mea pofticioasă, spuse el râzând.

— Da, aprobă și ea foarte serioasă. Te culci cu mine acum?

— Madame, mă șocați!

— Imposibil. Vrei?

— Nici caii de bronz din piața San Marco nu m-ar putea opri, dacă ar fi vii, răspunse el.

Mai târziu, când vântul bătea prin fereastră și ei se aflau goi pe pat, Allain se sculă și o lăsă pe Violet moțâind printre cearșafurile răvășite. După câteva clipe se întoarse. Se întinse din nou lângă Violet și așeză ceva rece și greu între sâni ei gingași cu sfârcurile roz și vene subțiri albastre.

Violet crezu mai întâi că era un lăntșor cu pandantiv. Lanțul avea inele grele, aurii. De ele era prins un mic recipient din ametist.

Se așeză în capul oaselor și luă bijuteria în mână. Era lucrată extraordinar de fin, iar pe o parte a ametistului era sculptată o pasăre cu aripile întinse. Violetei îi tremurară mâinile când o întoarse pe toate părțile, pentru a o cerceta. Știa că nu-i o bijuterie obișnuită.

Se uită la Allain și-i întrebă:

— Ce-i asta?

În loc de răspuns el luă bijuteria și desfăcu capacul sticlutei de ametist. Din ea ieși un miros de parfum, atât de neobișnuit, variat și totuși simplu, sățios, dar fin, plin de imagini de vis, încât îi încânta toate simțurile.

Era esența unei nopți de vară într-un loc exotic, amintea de brize blânde și dealuri pline cu portocale și migdale. Era aroma bogată a unei grădini cu flori, inundată de strălucirea lunii, acompaniată de suspinul îndepărtat al mării. Un amestec de viorele proaspete, rădăcini aromate de iris, câmpuri sălbatice de rozmarin și narcise, vetiver, vanilie și vin răcit la gheață. Și mult mai multe izuri care-ți răsunau în cap ca un refren străvechi, aproape uitat.

— Parfumul Cleopatrei, spuse Violet uimită.

— Și al Josephinei. Și al Eugeniei.

— Dar cum – de ce?

— Fabricantul de parfumuri din Rue de la Paix, despre care ți-am povestit, este comisionarul împărătesei și are însărcinarea de a-l produce pentru ea. A riscat mult când mi l-a dat, dar îmi era dator. Plus că este un romantic și n-a putut să mă refuze, când a auzit că-mi trebuie parfumul pentru a-l dărui doamnei inimii mele.

Violet îl privi în ochi și crezu că se va îneca în infinitele adâncuri ale iubirii lui.

— Voi fi recunoscătoare pentru puterile care se spune că le-ar avea, spuse ea, dacă mă ajută să te leg pe tine de mine și pe mine de tine.

— Mă rog pentru asta, răspunse el.

Era un jurământ, care trebuia însoțit de un sărut și chiar mai mult. Mai târziu, când se aflau din nou înlănțuiți și se odihneau, Violet spuse:

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru parfum...

— Tocmai ai făcut-o, spuse el râzând.

— Ticălosule, spuse ea și trase de părul negru și cârlionțat de pe pieptul lui, care o gâdila la nas. Apoi însă îl mângâie repede în același loc. Își așează mâna pe brațul său și mângâie cicatricea lăsată de tăietura de cuțit.

— Voiam să spun că mi-e teamă să folosesc acest parfum prea des. Ce mă fac dacă se termină?

— Putem să mai comandăm unul.

— Nu-i puțin cam extravagant, să-l comandăm mereu așa departe?

— Mulțumesc, spuse el, făcând pe ofensatul. Acum se vede iar părerea ta despre mine. Dar, draga mea, dacă Napoleon a putut să cumpere rețeta pentru Josephina lui, eu de ce să n-o pot face?

— O ai?

— Sigur. Și poți să-ți faci atâta parfum încât să faci baie în el, dacă vrei.

— Eu te vreau pe tine, spuse ea, numai pe tine. Ești uimitor.

El se sprijini într-un cot și se aplecă peste ea.

— Sper să nu uiți asta niciodată.

Așa trecură zilele una după alta. Cei doi mâncau, beau și se iubeau; stăteau până seara târziu pe terasă și priveau cum apusul soarelui colora orașul în gri. Vizitară croitori și își îmbogățiră garderoba. Câteodată închiriau câte o barcă, luau cu ei un coș cu mâncare și cu vin și mergeau spre insule, unde pescuiau, întorcându-se seara bronzăți și înfomețați.

Allain cumpără culori și pensule și se apucă de pictat, încercând să eternizeze lumina și culorile Veneției pe pânze mici, ușor transportabile.

Când el lucra, Violet stătea alături de el cu goblenuri. Câteodată o vizita pe signora da Allori, o femeie cu limba ascuțită și o inimă de aur. Din când în când Violet mergea singură la cumpărături, bucurându-se de libertatea de a pleca și a veni când pofteste, fără ca cineva să-i facă reproșuri. Învăță limba ce se vorbea în jurul ei și cunoscuse un gondolier simpatic, care încerca să fie la dispoziția ei.

Încetul cu încetul, lucrurile pe care le tot achiziționau Violet și Allain – oglinjoare venețiene, mici piese mobiliere, poze, tablouri și figurine – începură să umple spațiul. Închiriară până la urmă întregul etaj superior al casei văduvei Ailori. Angajară o fată în casă – nora majordomului Savio. Cu timpul locuința lor începu să arate ca un cămin adevărat.

Prin întâmplare sau mici evenimente sociale, începură să cunoască și alți străini în acest oraș, majoritatea erau englezi. Ocazional mergeau la dineuri sau primeau vizite.

Violet era fericită. Erau momente în care extazul era aproape

maxim, zile frumoase pline de culori și râsete, încât aproape că-i dădeau lacrimile.

Dar erau și momente în care era cuprinsă de teamă, când stătea privind în gol pe fereastră sau nopți în care nu dormea, așteptând răsăritul soarelui.

Într-o dimineață stătea privind-l pe Allain cum pictează. Acesta își aranjase atelierul într-unul din dormitoare nefolosite, cu ferestre înalte care dădeau spre nord. Lumina ce-i cădea lui Allain peste umeri era clară și albăstruie. Chipul îi părea foarte concentrat și avea o mică pată de culoare albastră pe bărbie. Era atât de adâncit în munca lui, încât Violet crezu că a uitat de prezența ei.

Începu să se foiască pe scaunul pe care stătea. Allain ridică privirea de pe pânză.

— Te plictisești brodând? întrebă el și observă că Violet aproape terminase cu pernița din brațele ei.

Ea scutură din cap.

— Îmi place să te privesc. Ești foarte adâncit în munca ta.

Allain roși ușor.

— N-am vrut să te neglijez.

— Nu mă simt neglijată, spuse ea, înclină puțin capul și-i zâmbi. Dar câteodată îmi doresc și eu ceva de făcut, ceva care să mă pasioneze.

— Avem multe culori și pânză, dacă vrei să încerci.

— Mă îndoiesc că am talent.

— Desenezi foarte frumos. Ți-am văzut desenele din jurnal.

Ea zâmbi și scutură din cap. Încercase să-l deseneze în timp ce el o picta pe ea. Izbutise destul de bine, dar nu reușise să-i prindă pe chip și personalitatea, cel puțin nu în ochii ei.

— Și la ce te-ai gândit?

— Nu știu.

— Muzică? Am putea să cumpărăm un pian pentru tine. Sau ai putea încerca să scrii, dacă tot îți face atâta plăcere să ții un jurnal.

— Îmi place muzica, dar prefer să o ascult. Jurnalul mi-a devenit o a doua natură, dar nu sunt sigură că am stofă de scriitor.

— N-ai o părere prea bună despre tine, spuse el cu seriozitate. Dar atunci ce altceva mai există, dacă despre toate astea nu poate fi vorba.

— Poate că ar trebui să mă apuc de brodat pe bani, spuse ea și râse apoi, când văzu privirea lui dezaprobată. Am glumit, dar trebuie să existe ceva care să nu aibă legătură cu comerțul.

Allain așază pensula deoparte, își șterse mâinile, apoi veni lângă ea și îngenunche spunând:

— Fă ce vrei, dar rămâi cu mine.

Ea îi șterse cu degetul pata de pe bărbie.

— Atâta timp cât și tu mă vrei.

— Asta n-o să fie prea mult, spuse el, îi luă mâna și i-o sărută. Doar vreo două-trei veșnicii scurte.

Asemenea vorbe, oricât de dulci ar fi fost ele, se apropiau foarte tare de o discuție despre viitor.

Violet se gândea adesea cât timp vor mai putea trăi în felul acesta, dar când deschidea discuția, Allain făcea glume sau pleca și se întorcea cu câte un cadou pentru ea. În cele din urmă ea pricepuse că acesta era un subiect despre care el nu voia să vorbească. Și nu știa dacă el are sau nu vreun plan de viitor.

Incidente ca în prima zi în care sosiseră la Veneția nu mai avură loc. Dacă cumva cineva îi ținea sub observație sau îi urmărea, ei nu știau.

Trecerea timpului avea ceva ireal pentru Violet. Se gândea să scrie familiei ei, celor două surori și soției fratelui mai mic al lui Gilbert, cu care era prietenă din timpul școlii. Dar nu găsea cuvinte pentru a explica ce se întâmplase de fapt. Probabil că toți aceștia ar fi vrut să știe când avea să se întoarcă. Vor vrea să știe ce face Gilbert, dacă divorțează sau dacă va mai sta mult timp prin Europa. Răspunsul la aceste întrebări nu depindea de ea, deci nu putea să le scrie atât de curând.

Și pentru că nu luase legătura cu rudele, nu primea nici scrisori de acasă. Era ca și cum se despărțise de lume și de tot ceea ce-i era cunoscut.

Allain era drăgăstos și loial, dar Violet nu putea să nu se gândească la ce se va întâmpla cu ea dacă el o va părăsi vreodată. Ea nu avea niciun venit. Putea scrie în Louisiana să ceară bani, dar ar fi durat săptămâni sau chiar luni până când rudele ar fi aranjat călătoria pentru ea, și din ce avea să trăiască până atunci? Aceasta, în cazul în care se mai putea întoarce în New Orleans. Dacă revenea în orașul ei, trebuia să se aștepte la faptul că toți o vor trata ca pe o paria, o femeie care și-a părăsit soțul pentru o relație amoroasă cu un artist. Bineînțeles că nu așa stăteau lucrurile, dar Violet cunoștea destul de bine oamenii din New Orleans ca să știe că nu-i va putea convinge niciodată de altceva.

În adâncul sufletului ei se temea. Nu știa de ce exact, știa doar că se teme.

Probabil că din această cauză nu fu surprinsă, când, târziu într-o seară, cineva bătu cu putere în ușă. Savio urcă până sus și întrebă dacă signor Massari îi va primi pe cei doi domni care doresc să-i vorbească. Îi înmână lui Allain cele două cărți de vizită, părând foarte lezat.

Allain se uită încruntat la cărțile de vizită, oftă și spuse:

— Spune-le că vin imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Violet după ce dispăru Savio. Îl prinse

pe Allain de braț într-un gest de implorare.

— Nu-ți face griji, n-are nicio legătură cu Gilbert, răspunse el și își așează mâna pe a ei. Este o problemă pe care ar fi trebuit să o rezolv mai demult.

Violet nu insistă; n-avea dreptul să se amestece în viața pe care o dusesse el înainte de a o cunoaște pe ea. Dar nu voia ca el să plece; instinctul ei era împotriva.

— Este chiar necesar? Dacă este o capcană?

Allain o trase spre el. Îi prinse fața în mâini și o sărută.

— Îmi place când îți faci griji pentru mine. Dar asta nu e o capcană. Ai încredere în mine. N-o să dureze prea mult.

Rămase foarte mult timp.

Violet nu avusese intenția să tragă cu urechea. Dar glasurile o atraseră pe terasă. Vizitatorii părăsiseră casa și stăteau acum chiar sub terasă, unde aștepta o gondolă. Allain ieșise și el cu ei.

Unul dintre străini, după voce părea mai bătrân, ridicase pumnul și chipul îi era schimonosit într-o grimasă de furie. Vorbea în franceză, dar cu un accent atât de gutural, încât nu se înțelegea nimic.

— Puteți avea atâta putere, cât n-ați visat vreodată. Vă spun, o să vină ziua în care veți regreta amarnic că refuzați.

— Nu vreau să mai aud nimic, nici acum, nici mai târziu, spuse Allain cu glas mânios. Țara dumneavoastră nu este și a mea și nici n-a fost vreodată.

— Nebun încăpățânat. Am fi riscat totul pentru dumneavoastră; ar fi fost o cinste. Vă va lovi rușinea pentru fapta dumneavoastră.

— O voi purta.

— Dar este și țara dumneavoastră. Ar fi tocmai momentul oportun. Ați fi putut salva vieți, ați fi putut schimba totul. Totul!

— Sau nimic, spuse Allain obosit ca și cum aceasta era o ceartă veche. Unele lucruri nu se pot schimba. Tatăl meu a încercat

— Aha, tatăl dumneavoastră. A promis libertate și dreptate, dar astea n-au venit niciodată. Inimile noastre strigă încă după ele, dar în zadar. Gândiți-vă bine la asta.

— Atât pot face pentru dumneavoastră, spuse Allain.

Bătrânul scoase o exclamație de dispreț. Făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre gondolă. Celălalt îl urmă. Când ieșiră din umbra terasei, Violet observă că nu erau cei care-i urmăriseră la Paris.

Erau niște bărbați înstăriți, cu o ținută demnă, aproape militarască. Erau îmbrăcați bine, de la cravatele de mătase, până la cizmele strălucitoare. Aveai totuși impresia că nu se simțeau bine în pielea lor, de parcă le-ar fi lipsit ceva, poate o armă.

Bătrânul se uită din gondolă încă o dată la Allain.

— De două ori am întrebat și de două ori am fost refuzat. E dreptul dumneavoastră, dar nu e chiar atât de simplu. Vor mai veni și alții.

— Da, răspunse Allain cu glas aspru. Știu.

— Noi nu vă vom mai plictisi, stimate domn, vă vedem chipul pentru ultima oară.

Singurul răspuns al lui Allain fu o scurtă plecăciune, gest de politețe, care avea o demnitate aproape ceremonială. Când gondola o luă din loc, Allain intră în casă.

Fu foarte tăcut tot restul serii. Privea în gol, tresărea când Violet spunea ceva și se uita din când în când la ea cu o privire obosită, nehotărâtă, chiar disperată.

Violet așteptă ca el să i se destăinuie; voia să-l ajute, voia să ia parte la problemele lui. El nu spuse nimic, nici după ce plecaseră străinii, nici mai târziu, când citiră la lumina lămpii cu gaz și nici când se culcară. Violet era convinsă că el voia să o menajeze, dar nu aprecia acest lucru. Se simțea exclusă din gândurile și necazurile lui.

Noaptea se trezi. Nu se vedea luna, camera era cufundată în întuneric. Allain stătea gol în fața ferestrei, sprijinit de rama geamului.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

El privi peste umăr spre silueta palidă din patul mare.

— Iartă-mă, spuse el cu glas blând. N-ar fi trebuit să ne iubim. A fost egoism din partea mea să te smulg din mediul tău și să te duc în lume.

— Ce spui acolo?

Ea se așeză în capul oaselor și se înveli cu cearșaful.

— Ți-am făcut o nedreptate. Am distrus viața ta liniștită și sigură, iar eu nu-ți pot oferi așa ceva.

Vorbele lui aveau o notă de renunțare. Violet simți un nod în gât.

— N-am nevoie de mai mult decât avem.

— Eu da, pentru tine. Și pentru copilul pe care-l porți în pântece.

Vorbele ce picurau ușor în întuneric părură pentru un moment fără însemnătate. Violet inspiră adânc.

— Știi?

— Unele lucruri se anunță singure. Trupul tău rotunjour mă bucură mai mult decât orice; și totuși, mă gândeam...

— Da?

Violet așteptă cu respirația tăiată, ca el să termine fraza.

— Mă gândeam, dacă Gilbert ar putea fi convins că este copilul lui.

Disperarea ce se abătu asupra ei o determină să tacă pentru câteva clipe. În cele din urmă spuse:

— Poate că este al lui.

— Ai vreun motiv să crezi asta?

O spusese plin de îndoială.

— Cine poate ști? Mi-a...mi-a venit regulat la Paris, în Elveția, dar la Ligano nu. Există motive ca să cred că ar putea să fie al lui.

— Înteleg. Se întoarse încet spre ea, dar nu se apropie, ci se rezemă

de fereastră. Ar fi cel mai bine, spuse el răgușit.

— Nu!

Strigățul izbucni din ea cu toată disperarea, pe care nu și-o mai putuse ascunde. Când el auzi, se apropie iute de ea și o îmbrățișă, murmurându-i în ureche vorbe de dragoste. Ea se feri de îmbrățișarea lui, se luptă cu el, nu voia să fie calmată, iar creierul îi era paralizat de groază.

— Violet, te rog, te rog, spuse el și-i prinse mâinile în ale sale. Nu este vorba de ce vreau eu, ci de ce este mai bine pentru tine și pentru copil. Știu că este al meu, sunt sigur de asta – nu are cum să fie altfel. Dar mă gândesc și la pericol. Nimeni nu are voie să știe că copilul tău este și al meu. N-aș putea să mai trăiesc dacă ție ți s-ar întâmpla ceva din cauza mea.

Violet se mai calmă când îi auzi durerea din glas.

— Ce pericol? dori ea să știe. Cine erau bărbații aceia care au venit astăzi? Ce voiau de la tine?

O umbră se așternu pe chipul lui.

— Ți-aș spune, dacă asta ți-ar face situația mai ușoară. Dar nu o face. Te rog, crede-mă.

— N-ai să-mi spui?

— Este mai bine așa.

Glasul îi era inexpresiv.

Ea își încleștă pumnii și înghiți în sec.

— Dar dacă Gilbert trebuie să creadă că este copilul lui, eu va trebui să plec de aici la el.

— Da.

— Cum aș putea asta? strigă ea. Cum aș putea asta?

El o strânse în brațe; își îngropă fața în norul moale al părului ei ce-i cădea despletit pe umeri.

— O, Dumnezeule, șopti el, crezi că eu aș permite una ca asta, dacă ar mai exista și altă cale? Gândul ăsta e ca un cuțit înfipt în inimă. Tu ești a mea, acum și mereu; vei fi mereu o parte din mine, partenera sufletului meu. Și totuși te prefer vie în brațele lui decât moartă în ale mele.

— Chiar și atunci când viața cu el înseamnă moarte? Violet închise ochii pentru a-i simți mai bine apropierea, mirosul, care aveau să ia sfârșit în curând. Eu n-am nimic de spus la decizia asta?

— Dacă mă iubești, atunci n-ai.

— Dar nu e cinstit, spuse ea.

— Ce mai este corect în ziua de azi? șopti el. O, micuța mea Violet, am crezut că războiul ăsta de-acum a schimbat totul, că le-a distras atenția, de-aceea a fost posibil pentru mine să-mi urmez înclinările, să trăiesc cu prietenii. M-am înșelat. Există oameni care acum sunt mai hotărâți ca niciodată să nu mă lase să trăiesc în anonimitate și fericire.

Nenorocirea ta este că ai devenit o parte a greșelilor mele.

— Eu nu o consider o nenorocire.

Vorbise cu glas ferm. Devenise mai calmă acum, simțind durerea din glasul lui, tremurul din îmbrățișare.

— Nici eu, fu el de acord cu ea, deși regretele rămân.

Timp de câteva clipe tăcură amândoi. În cele din urmă Violet întrebă:

— Nu există nicio soluție, nu putem pleca nicăieri, nu putem fugi?

— Să fugi, să te ascunzi, să privești mereu în spate, chiar vrei asta?

— E mai bine decât despărțiți.

Vocea ei era slabă dar fermă.

Curentul de aer ce venea pe fereastră se juca cu părul de pe spatele Violetei. Allain prinse în mână buclele calde și le duse la buze. Într-un sfârșit spuse suspinând.

— Poate. Poate că reușim să găsim un loc.

CAPITOLUL 17

— Gilbert este la Veneția.

Allain îi comunică această veste când se întoarse de la piață. Violet stătea întinsă pe un șezlong și ronțăia o coajă de pâine, pe care i-o recomandase signora da Allori împotriva grețurilor de dimineață. Se așază în capul oaselor, apoi închise repede ochii, căci o cuprinse din nou greața.

— L-ai văzut tu?

— Nu. Dar prieteni de-ai mei, pe care i-am pus să se uite după el, mi-au spus-o. A fost văzut intrând în Hotel Principessa.

— L-ai pus sub urmărire?

Nu-i venea să creadă.

El își scoase mânușile și se uită la ea. Spuse:

— Mi se pare îndreptățită această măsură de precauție.

— Și corectă, firește, că doar și el ne-a pus pe noi sub urmărire. Violet făcu o pauză ca să-i dea prilejul la o replică. Allain nu spuse însă nimic și ea continuă: Sau n-a făcut-o el, Allain?

— Tu știi ce spui?

Glasul său avea ceva poruncitor, între ei doi se schimbaseră ceva de când îi vizitaseră cei doi străini. Încercaseră amândoi să se prefacă, să joace teatru, să se amăgească afirmând că cele spuse ori nespuse n-au importanță. Știau amândoi însă că era o minciună.

— M-am gândit la asta, spuse ea încet. I-a trimis Gilbert pe cei doi oameni din Paris sau erau o parte din... din pericolul, de care mi-ai vorbit?

— Are vreo importanță?

Allain se întoarse cu spatele, își dezbracă haina, își descheie butonierele și își suflecă mânecile.

— Știi foarte bine că are.

El se uită în altă parte, apoi se întoarse din nou spre ea.

— Presupun că da. Dacă nu erau oamenii lui Gilbert, atunci ai venit la mine din cauza unei confuzii.

Un timp ea nu spuse nimic.

— Deci Gilbert nu era chiar atât de ticălos, precum l-am crezut.

Allain se îndreptă spre fereastra prin care soarele bătea tot mai fierbinte. Chipul îi era inexpresiv când trase jaluzelele, întunecând încăperea.

— Sau nu la asta te-ai referit? continuă Violet. Tu știai că nu el i-a

trimis și totuși pe mine m-ai lăsat să cred asta. De ce?

— Cum să ți-o spun, fără să trebuiască să-ți explic totul?

— Era mai ușor să mă lași în necunoștință de cauză și să profiți de toate avantajele care reieșeau de aici.

— Dacă te referi la capitularea ta, da.

Se uită la ea fără ocolișuri.

— Dar nu pricepi că asta le schimbă pe toate? Întrebă ea cu seriozitate.

— Eu așa o văd, răspunse el încet. Dacă ți-aș fi spus-o atunci, te-aș fi pierdut. Gilbert voia să te îndepărteze de mine; am văzut-o în ochii lui în seara balului. M-am gândit că dacă te-aș putea avea pentru o noapte aș fi în stare să supraviețuiesc și celorlalte nopți, pe care aș fi fost nevoit să mi le petrec fără tine. Asta a fost o greșeală, nu singura, dar probabil cea mai mare.

Cu glas slab ea spuse:

— M-am așteptat la ceva mai bun din partea ta.

— Zău? Allain zâmbi ironic. Mă simt fericit și flatat. Dar spre a mă apăra, țin să te anunț că nu sunt sigur cine i-a trimis pe cei din Paris și nici pe cei din gară. N-am fost atacat niciodată până acum. Motivul pentru care m-au atacat oamenii aceia poate fi războiul și consecințele sale sau poate că nu.

Ea își frecă ochii și-și duse mâinile la tâmpile. O durea capul.

— Sau poate că tu încă mai cauți tot soiul de scuze.

— Da, răspunse el cu glas inexpressiv, și nu cumva poate cauți și tu un pretext ca să te întorci la Gilbert?

— Nu.

Violet tresărise de parcă ar fi lovit-o.

— Vezi, spuse el îndreptându-se spre ea, îndoielile astea stau între noi ca o sabie cu două tăișuri. Te rănesc și pe tine, mă rănesc și pe mine.

Ea aprobă din cap obosită și se rezemă înapoi.

— Știu. Și-mi pare rău.

El îngenunche pe jos, lângă șezlongul ei. Îi sărută mâna și i-o păstră apoi într-ale sale.

— Nu pot suporta să ne rănim unul pe celălalt. E posibil ca eu, în zelul meu de a te proteja, să distrug dragostea și încrederea dintre noi. Dacă e așa atunci sacrificiul tău a fost în zadar și dragostea noastră fără valoare.

Se întrerupse, cercetându-i chipul. Pe frunte i se formaseră perle de transpirație, care n-aveau nicio legătură cu zăpușeala de afară și mâinile sale tremurau puțin. Își umezi buzele înainte de a continua.

— Din cauza asta te las pe tine să decizi, căci știu că grija ta pentru copil este mai mare decât cea pentru mine. Vrei să știi cine sunt eu sau preferi să nu afli?

Ea îl mângâie pe obraz. În ochi i se citeau dragostea și hotărârea.

— Povestește-mi totul, până nu mă părăsește curajul. Vreau să știu totul despre tine. Cum să-mi cunosc copilul, dacă nu-i cunosc tatăl?

El inspiră adânc și aprobă resemnat:

— Totul a început cu aproape cu doi ani înainte să mă nasc eu, în anul 1825 – sau poate că începuse și mai înainte, dar în anul acela s-a luat decizia. Tatăl meu era foarte nefericit cu căsnicia, cu poziția lui. Soția îi era bolnăvicioasă, iar el n-avea încă niciun moștenitor...

Allain continuă, vorbele îi veniră mai lesne și povestea începu să capete contur. Prezintă faptele fără rușine sau mândrie și fără scuze. De fapt nu era o poveste lungă. Dar schimba totul.

Când sfârși, Violet rămase tăcută, privind în gol. Era ca trăsniță. Nu se îndoia de spusele lui, dar pur și simplu nu-i venea să creadă.

Această poveste nu o putea scrie în jurnal. N-avea să fie în stare să o aștearnă pe hârtie, să o spună cuiva, să o povestească copilului ei, când acesta va crește îndeajuns.

Inima îi era grea. Simți cum toate planurile și visele ei se destrămau încet.

— Nu face fața asta, spuse Allain cu glas răgușit.

Ea se uită din nou la el. Pe buzele ei tremura un zâmbet.

— Nu, răspunse ea încet, totul este în ordine. Cu mine totul e în ordine.

Trăsăturile lui se mai relaxară.

— Spune-mi ce gândești. Trebuie să știu.

— Mă gândeam că te iubesc și că te voi iubi mereu.

El se aplecă și buzele sale încălziră degetele ei reci. Își înălță capul și spuse:

— Nu mai mult decât te voi iubi eu vreodată.

Violetei îi părură aceste vorbe ca un jurământ, probabil singurul care îi era dat să-l audă vreodată. Dar îi ajungea.

— Mă gândesc, continuă ea după câteva secunde, că ar trebui să părăsim Veneția cât mai curând.

— Dar ce ne facem cu starea ta?

— De-asta ai tot amânat? Păi eu, de fapt, sunt foarte sănătoasă. Greața de dimineață este ceva normal, din cauza asta nu trebuie să-ți faci griji.

— Mă gândeam că ar trebui să mergem la țară, nu în vreun oraș, în care aş putea fi așteptat. Signora da Allori are o soră, care are o vilă în apropiere de Florența. Ne va duce Savio acolo, împreună cu o scrisoare de recomandare. Ne vom deghiza, vom lua toate măsurile de precauție, dacă dorești. Nu am nevoie decât de acordul tău.

Avea să fie o călătorie ușoară, poate prea ușoară.

— Dacă ești mulțumit cu asta, atunci mi-l dau. Dar – sper că nu-ți periclitezi siguranța ca să mă menajezi pe mine.

— Ba cu plăcere, spuse el, privind-o cu ochii săi gri. Dar uiți că siguranța ta înseamnă și siguranța mea până când va veni pe lume copilul nostru.

— Iar atunci, spuse ea calmă, am să mă bazez pe faptul că ne vei apăra pe toți.

În vila Acua Allain pictă miniatura cu Violet. Micul portret era cel mai bun tablou al lui, cel puțin așa afirma el.

Inspirația îi fu zâmbetul ei, un zâmbet misterios și ușor superior, din cauza unei taine.

Violet nu știa că putea să arate astfel, seducătoare și serioasă totodată. Îl acuză de incorectitudine. El negă. Tabloul era perfect, spunea el, era o asemănare perfectă. Vila și viața la țară îi priau Violetei din plin.

Avea dreptate.

Vila era o clădire străveche, cu țigle sparte, cărămizi tocite și ziduri înalte cu crăpături. De la ferestre se vedea un peisaj deluros, cu poieni cu măslini și viță de vie.

În interior tavanele erau pictate cu nimfe care se ascundeau după nori, pe pereți erau atârinate diferite tapițerii, ce se legănau în curentul de aer care pătrundea pe ferestre. Din bucătărie și din camera de zi, dădeai într-o grădină îngrădită. Acest loc avea arcadele trandafirii, vița de vie și liniștea unei grădini de mănăstire.

Vila era orice, dar nu era confortabilă. Fiecare strop de apă pentru gătit sau baie trebuia procurat din fântâna din mijlocul grădinii. Grajdul era o ruină, în care locuiau găini și rațe prin diferite unghere. Cel mai apropiat sat se afla la o distanță de 5 km și consta din câteva căsuțe adunate în jurul unei biserici. Violet iubea acest loc, din cauza vârstei sale, a lipsurilor și a senzației că aici s-au mai adăpostit și alți îndrăgostiți.

Își petreceau amândoi aproape toată ziua în grădina împrejmuită de ziduri. El își așeza șevaletul sub vița de vie, unde lumina era bună.

Aveau în grădină o masă și câteva scaune comode și câteodată mâncau acolo.

Acele ziduri vechi emanau liniște și siguranță, singurele sunete erau ciripitul păsărelelor, zumzetul insectelor și clipocitul fântânii. Plantele care creșteau prin ghivece sau pe lângă ziduri erau îngrijite și udate de un tânăr administrator pe nume Giovanni. Giovanni trebăluia mereu, căra apă și o ducea bucătăresei Maria, care era mama lui, căuta ouă prin grajd sau ceapă prin grădină, planta flori sau tăia iarba și smulgea buruienile. Când Violet se uita la el, Giovanni zâmbea și o saluta cu capul.

Cu ajutorul lui Violet învăța numele multor plante care creșteau în sau în afara grădinii, începând cu străvechiul, uriașul trandafir folosit

în farmacie, până la busuioc, salvie, mentă și arpagic.

Giovanni avea o voce scăzută și era mereu extraordinar de politicoș, un băiat frumos, cam de vârsta ei, cu păr negru, ondulat, ochi căprui și umezi și umeri lați din cauza activităților în aer liber. În timpul liber cultiva legume și flori, pe care vărul său le ducea o dată pe săptămână la Florența. Primăvara, spunea Giovanni, când înfloreau trandafirii sălbatici în grădină, aduna mii de petale de trandafiri. Le distila, apoi parfumul – cum îl învățase tatăl său și pe acesta bunicul – esența o turna în sticlute, pe care le vindea.

Violet începu să se intereseze de aceste lucruri și Giovanni îi explică totul detaliat. O rugă chiar să-l însoțească, ca să-i arate instalațiile lui. Era atât de înfometat după cineva care să-i împărtășească interesul pentru extragerea uleiurilor eterice și a esențelor, încât începea să se bâlbâie de entuziasm, când explica.

Fabricarea parfumurilor era un proces fascinant. Părea aproape imposibil ca ceva atât de simplu ca presatul petalelor în ulei rece, scurgerea uleiului și adăugarea alcoolului distilat din vin, să producă niște substanțe atât de frumos mirositoare. Violet insista să încerce și ea, folosind instalațiile lui Giovanni și iasomia ce înflorește noaptea. Rezultatul fu uimitor, îi deschise noi lumi. Era ca și cum atunci când păstrai aroma florilor, obțineai sufletul lor, le dădeai o altă viață, minunea unei a doua flori.

Într-o seară, după o vizită în șopronul în care Giovanni își fabrica parfumurile, Violet se întoarse cu el printr-o poartă dosnică a zidului curții. Tocmai râdea de o remarcă hazlie pe care o făcuse el, când îl văzu pe Allain stând sub vie și observând-o.

Giovanni roși puțin la vederea lui Allain. Îl salută în grabă și se despărți apoi de Violet înclinând ușor din cap.

— Noapte bună, madonna, murmură el și se îndreptă spre casă.

Violet se apropie de Allain și el o cuprinse de după mijloc. Așteptară până tânărul grădinar dispăru, apoi ea spuse:

— Sper că nu te deranjează faptul că-mi petrec atâta timp cu Giovanni. Se bucură că-mi poate arăta florile și parfumurile lui, și doar știi cât de mult mă interesează. E mereu foarte politicoș și păstrează distanța cuviincioasă.

— Ar trebui să fiu gelos, răspunse el și-i zâmbi. Giovanni al nostru cred că s-a cam îndrăgostit de puținel de tine.

— Ba nu, îl contrazise ea. Știu de la mama lui că flirtează fără niciun pic de jenă cu o duzină de fete de prin sat și că oricând acestea l-ar lua de bărbat.

— Posibil, dar eu cunosc prea bine aceste semne ca să nu mă las înșelat. O fi flirtând el cu celelalte, dar pe tine te admiră. Gândește-te numai la cum ți s-a adresat acum – madonna, Iubita Noastră Doamnă. E o formă demodată de mare cinste, folosită doar la adresa femeilor de

cel mai înalt rang, iar acum nu se mai folosește decât pentru Sfânta Maria. Nu există loc mai presus de acesta în inima lui.

— Asta n-o pot crede, n-am făcut nimic ca să-i trezesc asemenea sentimente, jur.

— Nici nu trebuia. Trebuie doar să fii tu însăși.

— Dar sunt pe cale de a deveni mamă! protestă ea, scuturând din cap și zâmbind îngrijorată.

— Da, așa e, și înflorești pe zi ce trece, devii tot mai dulce și mai frumoasă. De ce nu te-ar admira Giovanni? Nu i-o pot lua în nume de rău, deoarece și mie mi se întâmplă la fel.

Allain îi făcea adesea asemenea complimente. Și nu din cauză că ea simțea nevoia de ele, deoarece trupul ei prindea forme de mamă în devenire.

Nu era nesincer, ci dimpotrivă, spunea mereu ceea ce simțea. Iar ea îl iubea pentru asta, deși îi dădea o senzație de instabilitate. Se temea mereu că va veni vremea când el nu-i va mai face astfel de complimente.

Erau însă foarte fericiți. Zilele, nopțile treceau. Râdeau și cântau seara împreună, se iubeau și se țineau în brațe. Admirau câteodată apusurile de soare după munți sau răsăritul. Mâncau bine și beau în fiecare zi câte un alt soi de vin. Iar unirea lor în patul cel mare, avea ceva aproape sacru.

Giovanni fu cel care le aduse vestea care le alungă liniștea.

Auzise de la vărul său, care, când mergea la Florența la piață o vizita pe fata unei bucătărese, care lucra pentru o femeie, care din întâmplare era una dintre surorile signorei da Allori.

Signora de Allori murise de inimă, la scurt timp după ce descoperise noaptea un infractor în casă. Sora văduvei, povestea Giovanni, o ținea sus și tare că femeia murise de frică. Avea vânătași și degetul mic îi fusese rupt.

Era o coincidență oare? Sau moartea signorei da Allori avea vreo legătură cu sejurul lor la Veneția? Încercase infractorul oare să o silească pe bătrâna doamnă să-i trădeze pe Allain și pe Violet?

— E vina mea, spuse Allain. Trebuia să mă fi gândit la asta.

— Cine putea să-și imagineze că vor merge atât de departe? Întrebă Violet cu glas înfricoșat. Ea nu era decât o doamnă în vârstă, care și-a închiriat casa unor străini. De ce s-or fi gândit că ea ar putea ști ceva?

— Disperarea lor începe să ia proporții. Cu atâtea frământări politice nu există nicio țară care să fie ferită de revoluție. Lupta poate începe în orice moment.

— Nu știu ce-ai fi putut să faci ca s-o protejezi pe signora da Allori. El scutură din cap.

— Ar fi trebuit să o previn. Am încercat să-i explic lui Savio – atât cât am putut, fără o explicație prea amănunțită. Dar se pare că nu a

fost îndeajuns.

Văduva și majordomul crezuseră amândoi că Violet și Allain se ascundeau de soțul furios al acesteia. Această explicație le fusese suficientă.

Violet spuse prudentă:

— Crezi că acest așa-zis infractor a obținut informația pe care o voia?

— Se pare că nu. Savio a auzit-o țipând și a ajuns la timp ca să-l alunge pe individ. Și totuși bătrâna intrase deja într-o criză.

Cei doi o îndrăgiseră pe bătrână. Deși se purta mai degrabă cu duritate și vărsa adevărate cascade de înjurături asupra servitorilor, avea o inimă bună și îi respectase mereu pe Violet și pe Allain. Gândul că poate a murit din cauza lor le provoca sentimente de vinovăție și le amăra viața.

Allain deveni foarte închis în sine și încetă să mai picteze. Florile pentru parfumuri se vestejiră odată cu venirea toamnei, dar Violet oricum își pierduse interesul pentru ele. Grețurile matinale încetaseră și ea începuse să mănânce din nou normal, dar nu-i plăcea nimic și mâncarea i se părea necondimentată.

Erau noapți în care Violet se trezea și-l vedea pe Allain stând la geam și privind spre dealurile ce băteau în albastru, din cauza strălucirii stelelor. Erau dimineți când îl găsea întins lângă ea, cu o expresie pe chip ce părea gânditoare și totodată chinuită. Câteodată o îmbrățișa atât de tare, încât ea abia mai sufla, atunci el își îngropa fața în ceafa ei sau între sâni. Câteodată îi punea mâna pe burtă și i-o mângâia cu cea mai mare dragoste.

Allain adora să o privească cum își spală părul lung și o ajuta să și-l descurce. Îi acoperea umerii cu părul și din când în când inspira aroma lui proaspătă. Apoi îndepărta șuvițele mățăsoase ca să-i poată săruta ceafa și gâtul.

Într-o seară, după cină, Maria și Giovanni se culcaseră deja, Violet și Allain stăteau sub acoperișul din viță de vie și priveau cum luna se cațără peste gard. Aerul cald mirosea a fân proaspăt și a struguri copti. Via de deasupra lor foșnea în briza blândă. Umbra copacilor, în lumina lunii, se mișca într-un ritm infinit și hipnotic.

Allain o ținea pe Violet de mână, mângâind pielea ei fină cu degetul. Începu să vorbească cu glas scăzut și calm.

— Voiam să-ți spun de mult ceva. Niciodată nu mi s-a părut momentul mai potrivit, sau – dar să lăsăm asta. Fii foarte atentă la ce-ți spun. Dacă vreodată, din cine știe ce motiv, te trezești singură, carina, trebuie să mergi la un avocat și om de afaceri, a cărui adresă am să ți-o dau. El va avea bani pentru tine...

Violet îl întrerupse cu glas strident din cauza fricii:

— Cum adică bani? Eu nu vreau...

— Știu, crede-mă Violet, dar te rog, ascultă-mă. Este ceva ce-am făcut pentru propria mea liniște. Sper că-mi permiți să-ți explic și vei ține minte ce-ți spun acum.

— Crezi că... începu ea, dar amuți, nefiind în stare să-și exprime teama în cuvinte. Îl strânse de mână.

— Nu știu. Știu doar că este ceva ce trebuie să fac ca să vă protejez pe tins și pe copil. Permite-mi, te rog.

Vocea sa era plină de durere și implorare. Cum putea Violet să-i interzică să vorbească?

— Bine, spuse el ușurat, văzând că nu mai zice nimic. Ascultă.

Ea făcu ce-i ceru el. După ce el fu sigur că ea l-a înțeles, tăcu. Noaptea îi învălui în timp ce luna, mare, palidă, părea să atârne imobilă deasupra lor.

Allain se ridică și îngenunche la picioarele Violetei. O cuprinse cu brațele și își așază capul în poala ei. Ea îl mângâie ușor prin păr. Stătură așa o bucată de vreme, apoi Allain îi șopti:

— Vino aici lângă mine.

Întinse fața de masă pe iarbă și o trase pe Violet spre el. Începu să-i desprindă încet părul, scoțând acele unul după altul. Îi sărută pleoapele, fruntea, urechile și bărbia. Ușor și cu băgare de seamă o dezbracă, se dezbracă și el și se treziră goi, doar cu modelul umbrei frunzelor de viță de vie pe piele.

Atingerea lui era blândă, gura îi era moale și umedă. Începu să o sărute pe tot corpul.

Ea se lipi de el și el simți cum se topește de fericire. Dorința le bătea amândurora în același ritm cu pulsul.

Allain o prinse în brațe, ceru voie de intrare și ea îl primi încet și cu grijă. Începură să se miște în ritmuri lente; respirau sacadat, încercau să țină în frâu furtuna ce creștea în ei. Se cutremurară sub sălbaticul asalt al acesteia, dar fură foarte atenți să nu facă vreun rău copilului ce se afla între ei.

Allain o ținu apoi la inima sa, șoptindu-i vorbe de dragoste. După ce se liniștiră, o ridică pe brațe și o duse în casă. O ținu la piept până când ea adormi, inspirându-i aroma dulce a trupului. Allain rămase treaz.

De dimineață Violet se trezi singură în pat. Nu se neliniști peste măsură, crezând că Allain face probabil cafeaua sau s-a trezit mai devreme pentru a prinde pe pânză un anumit moment al dimineții. Avea, desigur, să-l găsească în grădină sau în bucătărie. Violet se gândi că Allain ar putea fi chiar și în grajd, căci cu câteva zile în urmă, o pisică fătase câțiva pisoi mici și drăgălași acolo. Sau poate că plecase până la Florența, să rezolve ceva, ce dura mai mult timp decât crezuse el. Sau poate că voia să-i facă o surpriză. Era sigură că Allain lăsase vreun bilet pe undeva, care fusese între timp luat de vânt.

Pândeau fiecare pas și fiecare foșnet al vântului. Se plimbă de cel puțin zece ori prin grădină și de trei ori până la grajd. O întrebă pe Maria de Allain, dar aceasta nu știu să-i răspundă. Giovanni era plecat la Florența, ca în fiecare săptămână, în acea zi.

Giovanni se întoarce abia târziu, după-amiază. Violet era în grădină. El își încetini pașii când ajunsese aproape de ea și o privi îngrijorat. În mână ținea un buchet de flori.

— Iertați-mă, madonna, spuse el încet. Trebuia să vi le dau azi dimineață, dar mai dormeați și n-am vrut să vă trezesc. Nu este un buchet de flori deosebit de frumos, dar mi s-a ordonat să îl aduc așa cum este.

Ea luă buchetul și-l întoarce încet pe toate părțile. Filimică, flori portocalii și înmiresmate. O iederă înfășurată în jurul lor. Albastrul florilor de nu-mă-uita era pe jumătate ascuns sub frunzele mari de pădărie.

Violet întrebă cu voce sugrumată:

— Le-a trimis signor Massari?

— Da, madonna.

Violet închise ochii, nemaiputând suporta imaginea acelor flori.

— Mulțumesc, Giovanni, spuse ea calmă.

— Trebuie să vă mai spun ceva, madonna.

— Da?

Își ridică ochii spre el, cu un licăr de speranță în privire.

— Voi fi protectorul dumneavoastră.

— Protectorul meu.

Speranța muri.

— Cu viața mea. Este o onoare pentru mine. Nici nu m-am așteptat. E o plăcere și o mare cinste.

Ce-i putea spune, când el stătea în fața ei mândru și pregătit să o servească? Îi era imposibil să-i spună că nu-l voia și nu avea nevoie de el, că ea voia înapoi acel protector pe care l-a avut până acum.

Se chinui să zâmbească.

— Mulțumesc, Giovanni.

— Pentru nimic, madonna.

Nimic și totul. Violet se simțea de parcă nu mai avea respirație, nu mai avea viață. Tânărul făcu stânga-mprejur, dar ea îl strigă:

— Giovanni!

El se întoarce cu pași iuți.

— Voi veni mereu de câte ori mă strigați.

Violet fu surprinsă de entuziasmul din glasul lui.

— Signor Massari – când ți-a dat instrucțiunile?

— Ieri, înainte să se lase seara.

— Mulțumesc, mulțumesc încă o dată, șopti ea.

Giovanni plecă, se mai uită însă de câteva ori spre ea. Violet se

așeză pe un scaun de sub vița de vie și se uita din nou la flori, le atinse ușor cu degetul, în timp ce lacrimile începură să i curgă pe obraji.

Nu-mă-uita – dragoste adevărată.

Iederă – fidelitate.

Filimică – tristețe.

Păpădie – prezicere.

Era un mesaj, un mesaj în felul lor.

Allain plecase, hotărâse poate să o părăsească ca să n-o pună în pericol. Sau poate din alt motiv, pe care ea l-ar înțelege, dar nu l-ar accepta.

La fel cum și ea înțelegea mesajul lui, dar nu-l putea accepta.

O iubea.

O va iubi până la moarte și niciodată pe altcineva.

Îi părea rău că trebuie să plece.

Dacă se va întoarce, știa doar zeii. Iar aceștia n-aveau de gând să vorbească.

CAPITOLUL 18

Joletta puse deoparte jurnalul Violetei din care tocmai citise și se retrase în baie. Se apropie de oglindă. Ochii ei erau căprui semănau cu cei ai părinților și ai Violetei. Ochii lui Mimi fuseseră gri. Natalie avea ochii gri-albaștri, de fapt mai mult gri. Timothy îi avea maronii-verzui.

Gilbert Fossier îi avusese tot maronii-verzui, Allain Massari gri. Firește că toate acestea nu dovedeau nimic, căci Mimi se căsătorise cu un îndepărtat văr Fossier, un bărbat, care se trăgea din fratele mai mic al lui Gilbert. Cel puțin așa au crezut cu toții mereu, că Mimi și Pop, cum i se spunea soțului ei, erau veri îndepărtați.

Mimi trebuie să fi știut că nu era adevărat.

Sau poate că nici Violet nu fusese foarte sigură cine era de fapt tatăl copilului.

Jolettei îi veni foarte greu să-și imagineze că străbunii ei trăiseră cu taine și greșeli. Atâția ani de zile, ei nu fuseseră decât niște nume pe arborele genealogic al familiei, niște figuri aproape legendare.

Joletta crezuse mereu că excursia lui Gilbert și a Violetei a fost un fel de ultim „ura”, înainte ca războiul civil să pună capăt unor asemenea extravagante. Niciodată nu bănuise că această călătorie a fost neobișnuită, nu se pomenise niciodată de vreun scandal care să le fi influențat viața, în afară de faptul că Violet se întorsese cu acel parfum. Joletta știuse mereu că Gilbert și Violet au făcut o călătorie de doi ani, din care s-au întors cu o fetiță.

Rone plecase deja. Făcuse un duș foarte devreme și părăsise camera în urmă cu vreo două ore. Încercase să nu facă gălăgie, crezând că Joletta doarme. Ea stătuse liniștită, cu spatele spre el și așteptase să rămână singură. Luase apoi repede jurnalul ca să se asigure că era intact. Tot răsfoindu-l se adâncise în lectură.

Se întrebă ce părere și-o fi făcut Rone despre Violet.

Partea pe care el n-o citise, nici n-avea s-o mai vadă vreodată. Va avea ea grijă de-acum ca jurnalul să rămână mereu în geanta ei. Rone probabil că i-l luase cu o seară în urmă. Jolette nici nu observase.

După ce puse jurnalul la loc sigur, se duse din nou în baie ca să facă un duș. După aceea își prinse părul cu o agrafă din lemn și se fardă discret. În Italia lumina era atât de clară și totul atât de natural încât Joletta nu dorea ca tocmai ea să pară nenaturală.

Scoase din valiză un tricou și o fustă din jersey și le aruncă pe pat. Rămase cu privirea ațintită asupra pernei lui Rone. Se întoarse repede

și se uită în altă parte.

Se temuse că el va dori să continue ce începuseră când ea se întinse cu o seară în urmă lângă el. Dar el nu o făcuse. Probabil avea un simț foarte dezvoltat în ceea ce privea toanele ei sau poate că nu se simțea destul de pasionat după ce o văzuse cu Cesare. Rămăsese pe partea lui de pat.

În timp ce se îmbrăcă, Joletta se mai gândi încă o dată la relația dintre Violet și Allain. Fuseseră atât de apropiați, atât de siguri de dragostea lor. Cât din toate acestea au fost dragoste și cât au fost pură atracție sexuală?

Au avut noroc, se gândi Joletta. Oamenii de pe-atunci nu erau chinuți de prea multe gânduri. Acceptau totul, ca parte a întregului. Nu obișnuiau să se piardă în analiza relațiilor lor și nici nu-și puneau probleme în legătură cu dependența de persoana iubită.

Pasiunea dintre Violet și Allain avea ceva mișcător de nevinovat. În felul ei era curată, nepătată de aluzii decadente freudiene sau de neîncetatele discuții ale mass-mediei privitoare la sex. Avea o anume inocență, o cu totul altă dimensiune spirituală, care în ziua de azi s-a pierdut în minuțioasa urmărire a excitației și a reacției acesteia și a necontenitei preocupări de a-ți satisface propria plăcere.

Gândurile Jolettei își luară zborul când se auziră bătăi în ușă. Crezând că este Rone sau camerista, Joletta deschise în grabă.

— Neața, spuse tânărul rezemat de tocul ușii, cu mâinile în buzunar și zâmbind mulțumit.

— Timothy! Era atât de surprinsă și de bucuroasă că vede un chip cunoscut în acest loc străin, încât îl îmbrățișă în mod spontan. De unde vii?

— Din Corsica. Am ajuns azi noapte, răspunse el, îmbrățișând-o la rândul său. Făcu un pas înapoi și își dădu o șuviță blondă pe spate.

— Ai luat micul dejun? Natalie zicea că n-o să dau de tine aici la hotel, dar am făcut pariu cu ea pe o bancnotă de douăzeci că am să reușesc.

Merseră împreună în sala de mese unde se servea obișnuitul Continental Breakfast. Sandvișurile și croissanturile cu unt și marmeladă erau deja pregătite, alături de cafea și lapte. Până când își turnară cafeaua, Timothy îi povesti că se plictisise să tot facă plajă și baie și se hotărâse să vadă cât de departe au ajuns ceilalți cu parfumul.

— Ei, ai avut noroc? întrebă el și mușcă cu poftă din croissant.

Sinceritatea lui era înduioșătoare, după prefăcătoria Nataliei. Joletta îi spuse adevărul.

El aprobă din cap și înghiți.

— Mă gândeam eu. Dacă e să mă întrebi pe mine, eu cred că e o absurditate. Știi ce-aș face eu, dacă aș fi tu? M-aș plimba prin Europa

și m-aș distra.

— Păi da, am făcut-o și pe asta, spuse Joletta.

— Vorbeam serios. Ce atâta tâmbălău? fu el de părere. Cât de deosebit poate să fie un parfum? Nu-nțeleg, de ce nu ne adunăm toți, scoatem ceva din rezervele lui Mimi și-i zicem lui tanti Camors că asta-i rețeta familiei. Adică, cine ar putea să observe diferența?

— Lara Camors, dacă are nas de specialistă în parfumuri.

El ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Și tot mai putem spune că mirosul nu-i același, pentru că nu se mai găsește un oarecare ingredient sau ceva de genul asta.

— Asta nu mă ajută dacă mă hotărâsc să preiau conducerea magazinului. Există femei în New Orleans care folosesc de ani de zile parfumul lui Mimi și-ți garantez că ar observa dacă n-ar mai fi același.

— Deci ceva tot trebuie să se-ntâmple, dacă nu găsiți o soluție cât mai repede. Mama e numai bună de casa de nebuni. Dacă o vezi, ai zice că își dă duhul dacă afacerea n-o să-i meargă.

— Parcă o și văd, spuse Joletta, stăpânindu-se să nu zâmbească.

— Și eu. Chipul lui se întuneacă. M-a amenințat că-mi va tăia cecul lunar, ca să mă oblige să caut lucrul acela odios, adică o S-L-U-J-B-Ă. Așa face mereu, când banii sunt pe terminate.

Joletta înclină ușor din cap.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă o parte din noi s-ar alătura populației muncitoare?

— Nu știu, poate că nu, dacă aș fi învățat și eu ceva. Problema e că n-am terminat niciodată numărul ăla cu colegiul. Mama nu se putea decide ce-aș putea să fac eu și mi-a zis în final că cel mai bine mă pricep la pierdut timpul la mare.

— Nu cumva a fost tot ea, pur întâmplător, aceea care ți-a tăiat din rația de plajă, ca să vii aici și s-o ajuți pe Natalie să mă spioneze?

Timothy roși puțin.

— Știi bine cum face ea – sau poate că nu știi. N-a spus niciodată să vin aici, dar a vorbit și a vorbit, până m-am prins și eu în cele din urmă.

Joletta luă o înghițitură de cafea și spuse:

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că pentru ea banii joacă un rol atât de important.

— Habar n-ai. Bares. Dinaro. Argent. Avem mereu nevoie. Noi suntem oameni scumpi, mama mea și copiii ei. E un adevărat stres să nu ții pasul cu oamenii care au cu găleata. Timothy râse. Biata Natalie va trebui poate, să se mărite iarăși. Asta n-o să-i placă. Sau poate că totuși depinde de tip. Chiar în dimineața asta are de gând să cucerească un candidat promițător.

— Zău? Aici în Veneția?

El aprobă din cap.

— Pe CEO-ul de la Camors Cosmetics, de fapt fiul celei căreia îi aparține firma. Natalie avea o întrevedere cu el în dimineața asta în Cipriani, unde locuiește ea.

— Serious? spuse Joletta ironică.

Hotelul Cipriani era orice, dar nu ieftin. Era însă foarte interesant că cineva de la Camors Cosmetics se afla momentan în Veneția.

— Păi de aici știam că ești liberă.

Timothy se servi cu un sandviș, privind-o pe Joletta cu vinovăție.

— I-auzi.

Joletta tocmai se gândea dacă să-și ungă croisantul cu marmeladă.

— Draga mea surioară părea să creadă că a dat lovitura și era foarte mulțumită de ea. Zicea că tipul se ținea după tine și că ți l-a suflat.

Joletta ridică privirea.

— Se ținea după mine?

— Așa zicea ea. Ca să fiu sincer, e genul tău. Direct, mai american ca drapelul Statelor Unite, maniere de-i ies pe urechi. Un boss pe cînte, se vorbește, competent, chiar și creativ, și-a condus propriul departament de publicitate și PR. E o rușine, dar în afaceri, război și dragoste este permis orice.

Joletta își așează croisantul pe farfurie. I se tăia se pofta de mâncare. Cu glas răgușit și ușor tremurând întrebă

— Și cum îl cheamă pe CEO ăsta?

— Ia stai să mă gândesc puțin, spuse Timothy, mestecând gânditor. Ceva foarte lung, care miroase tare a primii zece mii de sus. Adamson, cred, cu un al treilea sau al patrulea sau al cincilea în coadă.

— Ești sigur? întrebă ea, deși știa că nu putea fi vorba de o confuzie.

— Da, da, Tyrone Adamson, el e.

Joletta simți cum i se face rău. Înghiți în sec. Pielea i se făcu de găină și inima îi îngheță.

— Nu ți-e bine? Timothy se uită îngrijorat la ea. Nu-mi spune că nu știai cine e Adamson ăsta.

Ea nu-i dădu un răspuns direct, ci întrebă:

— De ce are alt nume de familie decât mama lui?

— E fiul celui de al doilea soț sau cam așa ceva, femeia aia a fost căsătorită de cel puțin o sută de ori.

— O cunoști? întrebă Joletta. Și-l știi și pe Rone?

— I-am fost prezentat anul trecut, când am făcut pe însoțitorul mamei și-am defilat pe la marea petrecere și bal de binefacere la New York. Pe fiul ei l-am cunoscut abia azi dimineață. El n-are prea multe de-a face cu cercul în care se învâрте maică-sa.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, spuse ea încet cu ochii

îndurerăți.

— Vrei să mănânci tu ultimul croissant? Nu?

Timothy se servi din farfuria ei.

— Gura lumii spune că madam Camors a construit concernul pe banii tatălui lui. După divorț, soțul a primit majoritatea acțiunilor. Rone le-a moștenit după ce a murit bătrânul, iar acum el are ultimul cuvânt la firmă.

— De exemplu, el decide dacă parfumul să fie cumpărat și cum să facă să pună mâna pe formulă?

— Te-ai prins. El scutură din cap admirativ. Și cutreieră Europa cu tine, fără să-ți spună cine e și asta cu autocarul, când el e obișnuit numai cu Concorde. E tare tipu'.

Joletta nu mai putu să suporte. Trebuia să iasă de-acolo. Avea nevoie de timp să se gândească, să dobândească controlul asupra haosului de durere și furie ce fierbea în ea.

Se ridică și-și puse geanta pe umăr:

— Ascultă, Timothy, îmi pare rău dar trebuie să plec. Micul dejun e în contul meu.

— Dar nu-i nevoie, protestă el.

— E bine așa. Stai mult la Veneția?

El ridică din umeri.

— Depinde.

— Unde stai?

— Momentan la Cipriani, cu Natalie, spuse el, apoi zâmbi vesel. Mâine poate la un motel. Indiferent, societatea de acolo e mai simpatcă.

— Atunci e în ordine. Poate ne vedem mai târziu. Făcu câțiva pași spre ieșire: Bani ai?

El se strâmbă.

— E-n ordine și cu bugetul, trebuie doar să am grijă, să țină. Stai fără griji, mă descurc eu.

Joletta îl bătu amical pe umăr și ieși repede. Îi era teamă că va izbucni în lacrimi dacă mai rămâne. I se părea că fusese atât de proastă. Nimic nu știa să facă, nici măcar să se îndrăgostească de cine trebuie.

Se opri brusc, așa încât chelnerul din spatele ei, care venea cu o cană mare cu lapte fierbinte, trebui să facă un ocol ca să nu dea peste Joletta. Ea murmură o scuză și își continuă drumul.

Nu. Nu putea fi așa. Nu era îndrăgostită. Nu va permite una ca asta.

Nu era ea o femeie victoriană bine păzită, care trebuia să-și dăruiască inima unui bărbat înainte de a se culca cu el. Ea era modernă și rațională. A te culca cu cineva era un antidot excelent împotriva stresului, o petrecere plăcută a timpului liber într-o după-amiază de duminică și o metodă foarte bună de a cunoaște pe cineva.

Ea n-avea nevoie de dantele și parfumuri, flori, sacrificii sau jurăminte înflăcărate. Tot ce-i trebuia ei era un trup cald, ceva experiență și din când în când puțină conversație.

Da. Și încredere.

Și foarte puțină tandrețe.

Poate și umor.

Considerație.

Și sinceritate.

Asta era tot. Zău.

Blestemat să fie.

Blestemat, blestemat.

Se opri puțin la recepție ca să comunice că nu va participa la excursia matinală, pur și simplu nu se simțea în stare. Nu acum. Tocmai se îndrepta spre ușa deschisă, când văzu un bărbat înalt venind din direcția aceea.

Rone. Jolletta se opri. Prea târziu, nu mai avea unde să se ascundă.

— Neața, strigă el.

Trecu peste pragul de marmură și ocoli o femeie durdulie într-un pulover cu sculpici și strasuri. Vocea îi părea lipsită de griji și zâmbetul foarte intim.

Jolletta îi aruncă o privire de gheață și trecu pe lângă el. Câteva clipe mai târziu ieși pe ușă, amestecându-se printre italienii adormiți care se îndreptau spre servicii.

În spate auzi pași iuți și apăsați. Rone o prinse de braț și o opri din drum. Întrebă brusc:

— Ce-i cu tine?

Ea se întoarse furioasă.

— O, absolut nimic. Doar că am descoperit că bărbatul cu care împart patul, este un mincinos și un escroc.

El se încruntă.

— Ce vorbești tu acolo?

— Știi foarte bine ce vorbesc, spuse ea cu dispreț și sper că ieri seară ai găsit ceva pentru mama ta în jurnalul Violetei, căci a fost ultima oară când l-ai văzut.

Se smulse din strânsoarea lui și își continuă drumul. După ce făcu câțiva pași, se trezi iarăși oprită de Rone.

— Un moment, spuse el supărat. Nu pricepi.

Furia care fierbea în ea începu să dea pe din afară.

— Ba înțeleg foarte bine! Credeai că n-o să aflui? Credeai că mă poți folosi, până când afli tot ce vrei să știi? Și ce-i cu Natalie? Trebuia să-mi dau seama că ceva nu este în ordine, când al plecat ieri cu ea ca un câine plouat.

— N-a fost așa, o contrazise el. N-a fost niciodată intenția mea să...

Jolletta simți privirile interesate ale oamenilor care treceau pe lângă

ei, ocolindu-i. Le ignoră.

— Nu? Dar din moment ce tot ai început, a fost foarte practic să continui. Dumnezeuule, când mă gândesc. Îmi vine să mor – sau să te strâng de gât!

— Jolletta, nu, spuse el cu glas scăzut și îngrijorat. Nu-ți face una ca asta.

— Eu mie? Bastardule, tu mi-ai făcut-o. Cu înșelătoriile tale mârșave. Ar fi trebuit să-mi dau seama când a dispărut deodată fermecătorul tău accent de sud. M-am saturat de tine mister yankee din New York. Vreau să dispari din cameră și din viața mea. Nu vreau să te mai văd niciodată. Niciodată.

— Greu.

Ea clipi speriată de fermitatea din glasul lui.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că unde mergi tu, merg și eu. Accent sau nu, sângele Stuart, care a fost și al generalului Confederației J.E.B., curge prin venele mele și sunt și eu cel puțin la fel de încăpățânat ca și tine. N-ai să poți face niciun pas fără mine, până când se va termina toată povestea. Ce mama dracului ai crezut?

— Dacă crezi că te voi suporta în apropierea mea, ai să vezi tu.

— N-ai încotro.

Ea îi înfipse degetul arătător în piept.

— Aici te înșeli amarnic.

— Zău? spuse el calm. Vom vedea.

Jolletta făcu stânga împrejur și plecă, iar el nu făcu de data aceasta niciun gest ca s-o oprească. Merse încet pe lângă ea. Privirile ei ucigătoare păreau să nu-l afecteze. Părea doar foarte hotărât.

Ea se opri brusc.

— Pleacă. Altfel strig după un polițist și-i spun că mă agasezi.

— Încearcă, spuse el deloc impresionat, până când ajunge aici, poate că o să fie chiar adevărat. Vrei, te rog, să rămâi locului, până când îți explic totul?

— Nu-mi imaginez ce ar putea să mă intereseze din tot ce spui tu! Cu atât mai puțin te voi crede. Lasă-mă în pace!

— Dacă măcar m-ai lăsa să-ți explic...

— Să-mi explici ce? Cum te plimbai întâmplător prin New Orleans, pe strada cu parfumeria? Probabil că tu ai fost acela care m-a urmărit. Sau poate vrei să-mi povestești ce coincidență minunată a fost că te aflai în Londra, exact când mi s-a furat mie geanta? Oi fi eu naivă, dar învăț repede.

Jolletta respira atât de precipitat, de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Refuză să se uite la bărbatul care mergea pe lângă ea, chiar și atunci când acesta începu să vorbească.

— Te-am urmărit în New Orleans până la parfumerie, da. N-am

vrut să te sperii, m-am apropiat prea tare de tine, căci ai ajuns mai repede la magazin decât m-am așteptat eu. Mai târziu l-am văzut pe nenorocitul ăla, care te-a urmărit, dar n-am avut idee ce are de gând, deci mi-am făcut calculele mele și acea mică înscenare, ca să se sperie. Când am auzit că pleci în Europa, m-am gândit să te urmez. Eram la aeroport în Londra pentru că venisem cu același avion, mi-am luat un loc cât mai departe de al tău! N-am avut niciodată intenția să mă amestec în viața ta, dar după ce te-am cunoscut mai bine, mi s-a părut că cel mai bun lucru este să călătoresc alături de tine.

— Corect, spuse ea mânioasă, și a devenit tot mai ușor, nu-i așa?

El inspiră adânc, parcă stăpânindu-se cu greu. Răspunse cu voce aspră:

— Da, corect. Dar dacă crezi că am făcut totul doar pentru a pune mâna pe parfumul Violetei, te înșeli.

— A, nici nu m-am gândit la asta. Ai făcut-o pentru Natalie, așa-i? Credea că atenția masculină îmi este atât de străină, încât mă poate duce de nas primul bărbat bine care-mi iese în cale. Și-a avut dreptate. Sper, că ți-a plăcut.

— Sincer să fiu – începu el și amuți apoi, strângând din buze. N-a fost așa.

— Nu? Atunci ai făcut-o din cauza zâmbetului meu irezistibil, spuse ea cu dispreț, deși durerea o copleșea.

— Am făcut-o din cauză că mi-era teamă de ce ți s-ar putea întâmpla.

— I-auzi.

Joletta părea deodată foarte obosită.

— Știi că sună trăsnet, dar mama mea nu mai e în toate mințile de când a auzit de parfum. Este foarte fixată pe ideea că parfumul ăsta va fi o lovitură, va cucerii întreaga țară. Vrea să facă din el cel mai îndrăgit – și firește cel mai scump – parfum din lume. Un parfum istoric și romantic, ceva nobil. Dar ce m-a îngrijorat pe mine cel mai tare, este că n-am știut de ce e în stare să facă pentru a pune mâna pe parfum.

— Ai fi putut s-o întrebi, spuse Joletta. Nu știa, când a început să-l asculte. Dar bineînțeles că asta nu însemna nimic.

— Lara Camors nu permite să i se pună întrebări. A început cu firma ei într-o pivniță; era o fată de țărani din Arkansas, cu un accent de te durea capul. În New York s-a căsătorit și-a divorțat. A construit firma cu mult curaj, muncă îndârjită și câteva căsătorii bine gândite. N-a părut foarte încântată când am intrat și eu în firmă, folosindu-mă de acțiunile lăsate moștenire de tatăl meu.

— De ce nu? Ești fiul ei.

— Fiul ei pe care l-a părăsit când acesta avea trei ani, cum l-a părăsit, de altfel și pe tatăl meu.

Era doar un amănunt, dar suficient. Pașii ei încetiniră. Joletta îl privi îndelung.

— În orice caz, continuă el, am început să-mi fac griji când am intrat întâmplător în biroul ei și ea tocmai vorbea la telefon despre parfum. S-a întrerupt când m-a văzut, dar eu tot am auzit cum a spus că ar fi prea devreme de sărbătorit moartea lui Mimi Fosser, căci tot a mai rămas nepoata acesteia.

— Adică eu.

— Știam destule pentru a realiza că nu despre Natalie vorbise.

Joletta mai făcu câțiva pași. În cele din urmă spuse:

— Nu vreau să spun că nu te-aș crede, dar dacă știai că voi avea probleme, de ce nu m-ai avertizat?

— Chiar și dacă aș fi bănuț-o pe marea Lara Camors că e încurcată într-un dubios spionaj industrial? Sau mai rău? Ar fi părut foarte trăsnet, pare încă și acum. Îmi respect mama, de-a lungul ultimilor ani am învățat să colaborăm în muncă. M-am gândit să vin personal la New Orleans, să văd cum stau treburile și să iau o decizie. Dat am constatat că nu-i chiar atât de simplu.

— Dar de ce m-ai mințit și mai târziu? De ce nu mi-ai spus cine ești?

— Nu te-am mințit. Doar că nu ți-am spus tot adevărul.

— M-ai lăsat să cred că ești un producător oarecare de clipuri publicitare.

— Păi asta și sunt. Conduc printre altele și departamentul publicitate de la Camors. Numai că nu ți-am explicat până acum. Exista posibilitatea să mă trimiți la dracu și – și exact acest lucru nu-l voiam.

Vocea îi tremura puțin, dar Joletta refuză să recunoască. În schimb spuse:

— Și presupun că-mi vei spune acum că nu te interesează deloc parfumul și că tot ce ai făcut până acum n-a avut nicio legătură cu firma.

Ajunseseră pe chei. Rone se opri, își băgă mâinile în buzunare și privi spre apa ce clipoceă în canal și spre un bac, pe care tocmai se încărcău cutii de Coca-Cola.

Scutură din cap.

— Nu, n-am să spun asta.

— Ceea ce înseamnă, spuse ea cu dispreț, că are totuși o legătură.

— Ceea ce înseamnă că din momentul ăsta am de gând să nu-ți mai ascund nimic. Aș vrea să știu ce se va întâmpla cu parfumul, dacă formula acestuia va ieși la iveală. La început n-am fost prea interesat, credeam că-i o prostie. Dar după ce am citit jurnalul Violetei mi-am schimbat părerea. E vorba de un potențial fantastic.

Îl credea, acesta era cel mai rău lucru. Dar cum să nu-l creadă?

Joletta spuse pe un ton dur.

— M-am decis să păstrez formula pentru magazinul meu, dacă voi da de ea.

— Ar fi păcat. N-ai nici banii, nici popularitatea necesară ca să poți face o treabă bună cu parfumul.

— Mi-e indiferent, și oricum parfumul rezistă în felul ăsta de o sută de ani.

Rone voi să o contrazică, dar renunță.

— În orice caz, începu el, există momentan câteva persoane care încearcă să-ți pună bețe-n roate. Se pare că e implicată și Camors Cosmetics, de unde rezultă că sunt răspunzător dacă ți se întâmplă ceva. N-am să te scap din ochi până când nu se sfârșește povestea asta.

— În felul acesta tu te afli în cea mai bună poziție să pui mâna pe formulă, când apare.

Ochii lui Rone sticleau de furie.

— Sper să găsești afurisita aia de formulă. Și îți promit că poți să faci cu ea ce vrei, chiar dacă va trebui să-mi petrec restul vieții în fața ușii tale, păzindu-te ca să nu te deranjeze nimeni.

Ea se uită în ochii lui.

— Asta chiar că sună a amenințare.

Rone nu-și retrase promisiunea, pesemne că avea de gând să rămână lângă Joletta, indiferent dacă aceasta găsea sau nu formula. Se opri în fața ei și o privi direct.

— Încerc să te ajut, nimic mai mult. Nu mă poți crede? Nu poți avea încredere în mine?

Joletta își dori să fi putut, lucrurile ar fi fost mai puțin complicate. Dar era mult prea rănită, debusolată și plină de îndoieli. Iar experiența o învățase că n-are rost să mai aibă încredere.

— Mă tem că nu, spuse ea.

Rone se simțea de parcă l-ar fi bătut cineva. Și nu-l ajuta cu nimic faptul că și-o făcuse cu mâna lui. De câteva zile tot încercase să-i dezvăluie Jolettei identitatea sa, mai ales după întâlnirea cu Natalie. Joletta avea destule motive să fie furioasă. Dar felul în care îi reproșase totul fusese foarte impresionant. I-ar fi plăcut și mai mult, dacă furia nu s-ar fi îndreptat spre persoana lui.

Își dori să o ia din nou de la capăt, acolo pe străduța din New Orleans. S-ar prezenta și ar invita-o la masă și i-ar explica foarte sincer cu ce avea de luptat. Oare cum ar fi reacționat ea? se întrebă Rone. L-ar fi trimis la dracu sau i-ar fi dat vreo șansă să pășească în viața ei? Ar fi avut atâta încredere încât să se lase ajutată de el?

Să dobândească această încredere, era cel mai important lucru pentru el.

Prea târziu.

Dar acum nu-și putea sparge capul din această cauză. Trebuia să lupte cu toate mijloacele, să o împiedice pe Joletta ca să-l arunce în următoarele ore într-o pușcărie italiană. N-avea el de gând să o agaseze, dar era sigur că dorința lui de a o ține sub observație se diferenția de dorințele ei.

Iar la această diferență nu voia să se gândească prea mult, căci simțea că-și pierde mințile.

Spuse pe un ton indiferent:

— Ei, cum stau planurile tale pe ziua de azi?

— N-am planuri, spuse ea sec.

Rone se așteptase la acest răspuns, dar nu și la disperarea din privirea ei. Se încruntă și spuse:

— M-am tot gândit la acel Canaletto, pe care l-a cumpărat Allain. Acela care a pictat casa în care au locuit Allain și Violet. Nu știu dacă are vreun rost să urmărim firul ăsta, dar am putea încerca.

— Dar n-avem idee ce s-a întâmplat cu tabloul.

— Așa-i, dar dacă-ți amintești, în jurnalul Violetei, acolo unde vorbea despre tablou, se afla o mică schiță, cu o bucată din canal. Bag mâna-n foc că despre partea aceea este vorba.

Acest lucru trezi interesul Jolettei:

— Și dacă-i așa, spuse ea încet, nici măcar n-avem nevoie de tabloul acela, ci de unul cu aceeași bucată de canal, dar pe care se mai găsesc și alte amănunte.

Rone se scărpină în cap și aprobă. Ghicise bine, interesul pentru căutarea formulei era cea mai bună cale de a se apropia din nou de Joletta. Spuse calm:

— Propun să vizităm vreo două, trei muzee, poate și pe Palazzo Pesaro.

Joletta se uită la el, părea să nu aibă nimic de obiectat. Rone se bucură de norocul că a dat peste o femeie rațională și cu spirit de fair-play.

Colindară podelele prăfuite de marmură ale muzeelor și-și suciră găturile în toate părțile. Era uimitor câte erau de văzut și cât de prost păzite erau. Existau doar puține tablouri și sculpturi pe care nu le puteai atinge. Aveai impresia că în Italia sunt atât de multe opere de artă și problemele de securitate sunt atât de mari, încât autoritățile, după ce au asigurat câteva opere de vârf, pur și simplu s-au resemnat.

Joletta fu cea care descoperi un peisaj care semăna cel mai mult cu schița Violetei. Tabloul însă nu era o creație a lui Canaletto, ci a lui J. M. W. Turner. Joletta afirmă că oricum îi place mai mult varianta lui Turner, cu culori strălucitoare și contururi șterse, de parcă toată scena s-ar fi văzut prin ploaie. Rone refuză să se contrazică cu ea pe tema aceasta, fiind convins că ea nu vrea decât să-l necăjească. Și adevărul este că reușea, dar el părea să nu răspundă la provocările ei.

Joletta stătea în fața operei lui Turner, cu mâinile la spate și cu o expresie evaluativă pe chip, cu gura ușor încrețită, ispitindu-l pe Rone să facă lucruri care nu se fac în public. El își dădea toată silința să se concentreze asupra spuselor ei.

— Ți-e clar că asta ar putea fi doar o casă care arată la fel ca și cea desenată de Violet? Atâtea case și palate vechi seamănă între ele și canalul este același de la un capăt până la celălalt.

— Așa-i răspunse el.

— Sau poate că Violet a schițat casa de vis-à-vis.

Rone spuse:

— Dacă ai vreo idee mai strălucită sunt gata să te ascult.

— Nu, nu, spuse ea. Voiam doar să mă asigur că ești conștient de faptul că s-ar putea să ne pierdem timpul.

Să ne pierdem timpul. Era, găsi Rone, un cuvânt mic și drăgălaș. O întrebă încet:

— Deci ai sau nu de gând să ciocănim pe la uși?

— Cred că în punctul ăsta avem nevoie de Cesare, propuse ea.

— Ba eu cred că o să ne descurcăm și fără el.

Ea îl privi cu îndoială.

— Numai dacă vorbești italiană. Așteptă răspuns. Nu vorbești italiana, așa-i?

Pe buzele lui se ivi un zâmbet ironic.

— Există o grămadă de lucruri pe care tu nu le știi despre mine.

— Tocmai încep să constat, i-o retează ea cu răceală.

Așteaptă numai până diseară, se gândi el și spuse:

— Mai avem câteva ore până la prânz și la siestă. Ești pregătită?

CAPITOLUL 19

Nu era deloc ușor să găsească acea casă, chiar și după ce o identificaseră în tablou. Artistul își luase niște libertăți în ceea ce privește perspectiva, ba chiar sărise peste vreo două case, care nu i-au fost pe plac din punct de vedere estetic. Rone era de părere că Turner modificase chiar și lățimea canalului. Joletta, în schimb, era de părere că Rone avea nevoie de ochelari.

La a patra casă le deschise o femeie tânără cu un copil în brațe. Purta un trening roz țipător, pantofi cu șireturi verzi și o banderolă pe frunte. Vorbea italienește cu rapiditatea unei arme automate, privind peste umăr la cineva din umbra holului lung de la intrare. Se întoarse spre cei doi vizitatori, amuți, apoi spuse într-o engleză cu accent, dar corectă:

— Țsta nu-i nici muzeu, nici hotel. Vă rog să plecați.

Ar fi închis ușa, dacă Rone n-ar fi oprit-o.

— Iertați-ne că vă deranjăm, dar noi nu suntem turiști. Căutăm niște informații despre un bărbat și o americană, care, după cum credem noi, au locuit aici cu mulți ani în urmă.

— Nu cunosc, spuse femeia și-l legănă pe băiețelul din brațele ei, care cu ochii mari și negri și buclele aurii, părea să fi coborât dintr-o operă de-a lui Botticelli.

Joletta spuse iute:

— Bănuiesc că fosta proprietară a murit din cauza lor.

— Ah, allora.

Tânăra femeie se gândi câteva clipe. Un moment. Strigă ceva peste umăr. Se auzi un târșăit de pași și din întuneric își făcu apariția un bătrân. Era bunicul soțului ei, spuse femeia, care a locuit toată viața în această casă.

Bătrânul era cocoșat și uscățiv, puloverul negru atârna pe el. Buclele lui gri arătau ca o lână încălцитă, zâmbetul îi dezvelea câțiva dinți lipsă, dar memoria îi era intactă. Femeia despre care vorbiră fusese o bunică de-a lui, o văduvă cu venit mic, ca atâtea altele, care închiriaseră câte o cameră, înainte ca hotelurile să răsără ca ciupercile pe toată suprafața lagunei. Murise de un atac de inimă, după cum spuneau medicii, dar în familie circula altă variantă. O tragedie îngrozitoare și extrem de stranie. După aceea primiseră niște bani, un soi de despăgubire, sporind moștenirea urmașilor. Așa ceva nu se uită cu una cu două.

Existase și o soră, și, cu o vilă în apropiere de Florența. Această vilă fusese distrusă în al doilea război mondial și se construise alta în locul ei. Grădina? Desigur că mai există, dacă voiau să se ducă până acolo. Foarte ciudat, de câte lucruri se mai interesează și americanii ăștia.

Succes!

Jolettei nu-i venea să creadă. Era de domeniul fantasticului să mai găsești pe cineva care să confirme un detaliu din jurnal. Parcă s-ar fi scurtat timpul, aducând trecutul mai aproape de prezent. Totodată, puținul pe care-l aflaseră, era din nou o neplăcută amintire a faptului că e greu să afli lucruri importante despre evenimente uitate demult.

Rone și Joletta părăsiră casa și se îndreptară spre podul Rialto. Conveniseră să găsească un local ca să ia prânzul în apropierea pieței. Mergeau tăcuți, trecând pe lângă vânzători ambulanți și magazine care vindeau valize din piele, fulare de mătase, evantaie, ceasuri și nenumărate alte lucruri. Soarele de deasupra canalului îi orbea și arunca reflexe ciudate asupra clădirilor. Briza care adia dinspre apă mirosea puțin a Diesel și a bărci. Erau puțini oameni pe stradă, majoritatea italienilor își rezervau mult timp pentru prânz și pentru câteva ore de odihnă. Joletta și Rone se plimbau tăcuți, fără grabă, căci își atinseseră scopul din ziua aceea.

— Știi, spuse Joletta deodată, nu știu dacă are vreun rost să mai continuăm. Mă îndoiesc că va veni careva cu o bucată de hârtie îngălbenită devreme, care să ne spună: Asta-i formula pe care a lăsat-o străbunica ta acum o sută de ani, pentru că știa că tu vei veni într-o bună zi aici.

Rone se uită la ea.

— Eu credeam că tu cauți o inspirație, ceva care să te ajute să descifrezi codul din jurnal.

— Da, dar poate că m-am înșelat. Poate că în jurnal nu există niciun cod.

— Dar gândește-te ce minunat ar fi să existe și să reușești să-l descifrezi. Și chiar în caz contrar, doar te simți bine aici.

— Ușor de spus, dar la urma urmei îți pierzi și tu din prețiosul tău timp, spuse ea.

— Dacă pe mine nu mă deranjează, nu văd de ce te-ar deranja pe tine.

— Așa-i, am uitat, spuse ea pe un ton aspru. Dacă găsesc ceva, îți dorești să fii de față.

El o privi în ochi.

— Poate că vreau să fiu lângă tine din alte motive.

— Încetează! spuse ea printre dinți. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.

— Știi, răspunse el. Dar nu vreau să încetez.

Ea îl săgetă cu privirea, dar nu răspunse la provocare, ci spuse în

schimb:

— Eu încerc doar să-ți spun că mă gândeam dacă să renunț sau nu. Voi încerca poate să văd grădina aceea, din moment ce grupul oricum merge la Florența. Poate că voi rămâne apoi alături de grup. Două zile în Toscana, încă trei la Roma și pe urmă acasă.

— Excelent.

Joletta îl privi mânioasă.

— Adică cum? Eu voiam să spun că acum poți să-ți vezi de treaba ta.

— Asta am mai discutat-o o dată. N-ai să scapi de mine.

— Nu-mi prea amintesc să fi fost de acord

Rone se uită în direcția unei tarabe cu flori și spuse:

— Poate că-mi face plăcere.

— Și poate, spuse Joletta încet, poate vreau și eu să mă bucur de restul excursiei.

El tăcu mult timp.

— Poate că e bine să ajungi cât mai repede acasă.

Joletta studie trăsăturile aspre ale chipului său și albastrul închis al ochilor. Dar expresia lui nu trăda nimic.

— Ascultă...

— Mai târziu, dacă n-ai nimic împotriva. Mor de foame și-n afară de asta trebuie neapărat să dau un telefon. Căutăm un restaurant și ne continuăm cearta în timpul mesei, ce zici?

Rone își continuă drumul. Joletta rămase locului pentru câteva secunde, privind în urma lui și fiind tentată să o ia în direcția opusă. Treaba lui cum avea să o ajungă din urmă. Dar a fugi de el nu era nici pe departe atât de tentant ca a-i spune în față părerea ei despre tacticile lui arogante. Joletta strânse din dinți și pași mândră pe urmele lui.

După masă se întoarseră la hotel. Pentru că a doua zi pleca la Florența, Joletta avea de gând să-și facă bagajul și pe urmă să tragă un pui de somn.

Nu-i convenea că-l are pe Rone lângă ea, dar nu știa ce ar putea să facă împotriva acestui lucru. N-avea nicio posibilitate de a scăpa de el. Dar întrebarea care o chinua cei mai mult era ce va face el în camera de hotel, când ea va dori să doarmă singură în pat.

Pe drumul spre recepție, se ridică o pereche de pe una din băncile holului.

— În sfârșit, spuse Natalie cu reproș, dar râzând. Cesare și cu mine ne am împrietenit cu adevărat de când stăm și vă așteptăm. Credeam deja că n-o să vă mai vedem.

— Totuși, adăugă italianul zâmbind, este o bucurie să vă văd. Culoarea albastră pe care o porți, signorina Joletta, este perfetto, ca făcută pentru tine.

Joletta observă cum Natalie se uită la Cesar, amuzată și ușor ironică. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, umăr lângă umăr și păreau că tocmai au fost întrerupți dintr-o discuție. Joletta se uită la Rone. Acesta avea o figură foarte sceptică.

— Am uitat cumva de vreo întâlnire? întrebă Joletta.

— Nu, nu, răspunse Cesare. Am venit la hotel cu o idee pentru o mică plimbare și am întâlnit-o pe verișoara ta, care aștepta aici. Am mâncat de prânz: ne-a luat mult timp. Dar suntem în Italia. Dar ar fi fost frumos dacă am fi vizitat cu toții vilele de pe râul Brenta.

— Vile?

— Ceva asemănător cu château-urile de pe Loire. Știți voi. Sunt reședințe de vară, construite de vechii venețieni din câștigurile aduse de comerțul pe mare. Le-au făcut ca să scape de umezeală și să se joace de-a fermierii. Puțini dintre turiști le găsesc, ceea ce este într-adevăr păcat.

— Dar mai avem încă timp să mergem, spuse Natalie. Nu sunt decât treizeci de kilometri. Cesare mi-a povestit de o minunată trattoria într-un oraș pe nume Mira. Poate că putem cina acolo.

— Nu, nu cred, spuse Rone și o prinse pe Joletta de braț. Avem alte planuri.

— Ce fel de planuri? întrebă Joletta și își smulse energic brațul.

Privirea Nataliei se plimbă de la figura furioasă a lui Rone la fața roșie a Jolettei. Cu glas plin de venin spuse:

— Undeva toi trebuie să cinați.

— Nu cu o grămadă de oameni, spuse Rone.

Joletta îl fixă cu o privire glacială. Era de necrezut că după tot ce se întâmplase, Rone insista să decidă asupra timpului ei.

— Cred, spuse ea foarte tare, că trattoria asta sună foarte interesant.

— Dar nu știi nimic despre ea, spuse Rone brusc.

Cesare se amestecă iute:

— Este cea mai bună din toată regiunea, v-o jur eu.

— Nu fi ridicol, Rone, spuse Natalie cu dispreț. Vrei să discutăm puțin între patru ochi? Cred că te pot convinge să fii rezonabil.

Rone înlemni, apoi își îndreptă încet privirea spre Natalie.

— Mă îndoiesc, Natalie, zău. Joletta știe cine sunt.

Natalie clipi speriată. Se uită la Joletta, apoi la Rone. Gura i se strâmbă într-o grimasă de dispreț.

— Deci așa.

— Exact așa, răspunse Rone scurt.

— Și știe, spuse Natalie încet, și ce prieteni cu adevărat buni suntem noi doi?

O accentuă foarte aluziv. Își atinse ținta, dar Joletta nu lăsă să se vadă nimic și răspunse zâmbind ca pentru ea:

— Nu mi-a spus, dar nici nu-i nevoie. Am observat și singură că v-ați înțeles uimitor de repede.

— Da, într-adevăr, spuse Natalie cu savoare. Se decide mereu extraordinar de repede. Asta-i un lucru admirabil.

— Dar nu, răspunse Joletta, când hotărăște în locul meu. Găsesc excelentă ideea cu plimbarea.

Cesare surâse și ridică întrebător dintr-o sprânceană:

— Asta înseamnă că vei veni cu noi? Am putea închiria o barcă, în felul ăsta se pot admira mai bine vilele. Dar ar trebui să ne grăbim, dacă vrem să mai prindem lumina zilei.

Plimbarea nu fu tocmai o plăcere.

Cesare se comportă foarte rezervat față de Rone. Natalie părea să fie furioasă. Joletta n-avea prea multe de discutat nici cu Natalie, nici cu Rone. Rone tăcea.

Totuși a meritat.

Multe dintre vile nu erau numai în stilul Palladio, ci chiar proiectate de acesta. Cu liniile lor clare și clasice și armonia perfectă a proporțiilor, erau mai mult palate decât vile, părând totuși ușoare și aerisite prin fațadele lor în bej, auriu și gri. Crestele caselor, coloanele și ferestrele ce se zăreau peste ziduri și printre copaci, erau cu totul altfel decât fațadele din o mie și una de nopți ale Veneției.

Bărcile închiriate de Cesare erau pentru câte două persoane și aveau o pereche de vâsle lungi, care se mânuiau din picioare. Joletta se amuză cât de priceput manevra Cesare barca lor, pe când Natalie și Rone se chinuiau din greu, venind în urma lor.

Italianul insistase să vâslească numai el, dar Joletta se opuse. Simțea nevoia să depună efort fizic, ca să scape de furia ce se acumulase în ea. Putea să vadă mult mai bine din picioare și nici nu trebuia să găsească pretexte, dacă Cesare voia să se așeze lângă ea, lăsând barca în voia curentului.

— Ah, femeile americane, spuse Cesare și privi cu admirație cum se descurca Joletta cu vâsla. Pot să facă orice și o mai fac și foarte frumos.

— Am mai văzut și italience vâslind, spuse Joletta.

— Câteva, răspunse el zâmbind, dar asemenea verișoarei tale, preferă toate să lase munca grea pe seama bărbaților.

Joletta se întrebă dacă această remarcă avea oare ceva aluziv, lucru care la Cesare se întâmpla adesea. Se uită în ochii lui, dar acesta zâmbea doar.

Câteva clipe mai târziu Cesare spuse:

— Deci mâine pleci mai departe la Florența. Păcat că părăsești Veneția atât de curând. Glasul său deveni scăzut și tandru. Cred că nu e cazul, carina, să-ți amintesc că-ți stau la dispoziție. Un cuvânt este de-ajuns și te duc eu acolo, rămân tot timpul alături de tine.

— Cred că Rone n-ar fi de acord, spuse ea sec.

El pocni din degete.

— Nu prea mă interesează cu ce este Rone de acord și cu ce nu.

Important este, ce vrei tu.

Felul lui de a privi lucrurile era reconfortant. Deodată Jolettei îi veni o idee.

— Dar ar trebui să te scoli foarte devreme, spuse ea sec.

— Pentru tine orice.

— Foarte devreme.

— Joletta, carina, dorința ta e poruncă pentru mine.

Ea aruncă o privire către cealaltă barcă, ce se afla destul de departe, dar care acum se apropia, căci preluase Rone vâslele. Cu glas scăzut Joletta îi explică lui Cesare pe scurt. Când sfârși îl întrebă:

— Crezi că este posibil pentru tine?

Cesare făcu un gest teatral.

— Cum mă poți întreba una ca asta?

Ea aprobă din cap.

— Lasă-mă să mă mai gândesc puțin și pe urmă am să-ți comunic dacă o facem.

— Gândește-te repede, Joletta, nu pot supraviețui mult timp doar cu speranța, răspunse el exagerat de disperat.

După plimbarea pe râu le mai rămase timp să viziteze și încântătoarea vilă Pisani. Văzură și casa cu numele de La Malcontenta, denumită după o femeie necredincioasă, trimisă la țară pentru a evita comportamentul indiscret. În cele din urmă se îndreptară spre Trattoria Nalin.

Mâncarea fu bună, după cum spusese Cesare, începând cu antipasto din scampi, creveți și scoici până la gustosul risotto și macaroanele cu carne de rac. Băură excelentul vin de regiune, Prosecco Canogliano, sec și răcoritor.

Din moment ce conversația cu ceilalți doi era la fel de greoaie, Joletta și Cesare discutară între ei și se amuzară copios. El îi făcea complimente extravagante și-i umplea mereu paharul cu vin, în ciuda protestelor ei. Când Rone îi făcu observație că bea prea mult, Joletta renunță să mai protesteze și-l încurajă pe italian să-i toarne și mai mult.

Hotărârea cu privire la călătoria spre Florența o luă la desert. Rone făcu o propunere, Cesare o alta și în timp ce Joletta se gândea, Rone comandă pur și simplu în locul ei. Era în fond o bagatelă, mai ales că el îi comandase o înghețată de caise și migdale, pentru care Joletta oricum s-ar fi decis. Dar se săturase să tot ia altul hotărârile în numele ei și să nu-i fie respectate dorințele.

În fața restaurantului, pe drum spre mașină, ea îi șopti ceva lui Cesare. Acesta zâmbi triumfător.

Era deja târziu când reveniră la Veneția. Joletta și Rone se despărțiră pe chei de Cesare și Natalie. La recepție Joletta ceru cheia, Rone așteptă alături de ea. Ea îi aruncă o privire amenințătoare, dar el nu spuse nimic până urcară scările și ajunseră în fața ușii.

— Credeam, spuse ea, introducând cheia în broască, că o să-ți iei propria ta cheie.

— Nu mai pot, spuse el calm. Am predat-o și am dat camera mea altcuiva.

— Deci ai încercat să o iei?

— Credeai că nu?

Nu fusese deloc sigură. Și nici acum nu era sigură că el spunea adevărul.

Joletta inspiră adânc.

— Știi foarte bine, că...

— Știu, o întrerupse el. Nu mă vrei în camera ta și dorești ca eu să plec. Dar eu n-am s-o fac și nici nu intenționez să distrez tot hotelul cu o ceartă pe tema asta.

Rone deschise ușa pe care ea o descuiase deja. Păși în cameră pe lângă Joletta. Avea de ales: ori pe hol ori în cameră cu el. Îl urmă în camera întunecată. Ușa se închise.

Simți mirosul când întinse mâna după întrerupător. Aromat, proaspăt, un nor înmiresmat în întuneric. Joletta apăsă pe întrerupător și încăperea se luminează dintr-o dată. Camera era plină de garoafe mici de modă veche. Sute de garoafe, înghesuite în vase pe fiecare suprafață liberă. De culoarea piersicii și roșii ca sângele, pestrițe și albe, florile își emanau aroma în încăperea.

— Ce Dumnezeu? întrebă ea uimită.

— Garoafe. Le-am văzut în piață și le-am comandat.

— Telefonul.

El aprobă din cap.

— Înseamnă „*primul fior al dragostei*” sau ceva de genul ăsta scrie în jurnal. Vocea îi era dură și era evident că se simte cam jenat.

— Ah, inima mea, își aminti ea.

— Exact.

Era o prostie din partea ei, să se lase impresionată de un gest atât de romantic. Dar generozitatea acestui gest și înțelegerea dorințelor și gândurilor ei, era de necrezut. Și dezarmant.

— Ce urmărești prin asta? întrebă ea încet.

— Să-ți spun că-mi pare rău, că nu voiam să te rănesc. Să văd dacă mai am vreo șansă la tine.

— Măcar atâta timp, încât să poți citi jurnalul până la capăt.

El inspiră adânc și expiră încet.

— Mi-e absolut indiferent dacă mai văd vreodată jurnalul ăla sau nu.

— Asta-i bine, spuse ea lucidă.

Se așteptase ca el să facă o figură enervată. Dar nu văzu pe chipul său decât o hotărâre fermă. Joletta își așeză geanta pe un scaun.

— Te iubesc, Joletta, spuse el cu glas scăzut și răgușit.

— Nu spune asta! replică ea aspru, fără să-l privească, apoi adăugă încet: Te rog nu face asta.

— Știi că nu prea ai motive să mă crezi, dar voiam neapărat să ți-o spun.

— Da, este foarte practic că ai descoperit asta tocmai acum, răspunse ea calmă.

— Știam demult, deja de la Bath, deși a început cu mult înainte, poate deja din New Orleans. Dar am găsit că-i mai bine să nu ți-o spun, atâta timp cât nu sunt sincer cu tine. Aș fi depășit orice limită.

— Păcat că n-ai avut aceleași scrupule când te-ai culcat cu mine.

— Asta, spuse el, n-o regret. Mai ales acum când se pare că a fost tot ce am primit vreodată.

Cel mai rău era că voia să-l creadă. Dar nu putea. Rone se folosisese de ea și avea să o facă în continuare, dacă ea îi va permite. Nu-i va da voie. Nu din nou.

Fără îndoială, Rone credea că ea va reuși să descopere formula și voia să fie de față când se întâmplă. Dacă se va întâmpla, atunci totul va lua sfârșit. El va obține ce-și dorește și va dispărea. Sau dacă ea nu va găsi, el tot va pleca. Oricum, ea era cea care pierdea.

Și cu gândul acesta nu se putea obișnui, la fel cum nu se putea obișnui nici cu minciunile pe care el i le spunea. Mereu o părăsea toată lumea, când avea nevoie de cineva. Părinții ei, logodnicul. Chiar și Mimi. Dar de data asta nu va mai fi așa.

De data asta va pleca ea.

Se îndreptă spre noptieră, unde se aflau mai multe vase cu garoafe. Se aplecă, le mirosi și savură senzația atingerii lor răcoritoare pe față. Își simți vinul din sânge combinându-se cu aroma florilor. Prin cap îi trecu gândul că Rone merită măcar un mic cadou de adio, ceva de la ea, de care să-și amintească mai târziu.

— Joletta, șopti el cu implorare în glas.

Avea nevoie să se gândească, să știe că într-adevăr asta vrea. Milă, pasiune, spirit de sacrificiu, sentimente de vinovăție, toate acestea erau o parte a impulsului care o mâna. Era de fapt mult mai mult, dar nu voia să recunoască.

Dorea o ultimă noapte cu el, o ultimă dată în siguranța ce i-o oferea îmbrățișarea lui. Poate că avea nevoie de un sărut de adio? Cine putea ști? Pe cine interesa? Pe nimeni, în afară de ea.

Dacă ar capitula, atunci Rone ar crede că a câștigat. Ei și? Ea știa adevărul.

Și avea să-l cunoască și el, destul de curând.

Cu glas ușor tremurător, Jolletta spuse:

— Trebuie să punem bagajele în fața ușii, ca să le poate strânge. Eu trebuie să mai adun câte ceva. Dar mai întâi am să fac un duș, dacă n-ai nimic împotrivă.

El o privi câteva secunde, apoi își feri privirea suspinând ușor.

— Nu, răspunse el. N-am nimic împotrivă.

Ea zâmbi în sinea ei.

Nu ocupă baia prea mult timp. În timp ce Rone făcu și el un duș la rândul său, ea își pregăti hainele pentru a doua zi, își duse valiza în fața ușii și își strânse lucrurile care-i mai rămăseseră, îndesându-le în geanta mare de umăr, pe care o purta mereu cu ea. O pipăi, pentru a fi sigură că jurnalul se afla la locul lui. Un cant tare îi confirmă că totul era în ordine.

Îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte din bumbac, trecu de la o vază la alta și mirosi toate buchetele. Luă o garoafă din vază, stinse lumina și se băgă cu floarea în pat.

Când Rone ieși din baie, Jolletta întoarse capul spre el. Înaltă și lată, silueta lui se contură în cadrul ușii, înainte ca el să stingă lumina la baie. Îl studie cum ocolește patul în întuneric. Așteptă nerăbdătoare ca el să se întindă lângă ea.

Jolletta își simți inima bătându-i neregulat. O trecu un val de căldură și palmele îi transpirară. Era înfricoșător să fii o seducătoare, aproape la fel de înfricoșător pe cât era de excitant.

Se întoarse încet pe o parte, se sprijini în cot și trecu garoafa peste buzele lui Rone.

El prinse floarea din reflex, crezând că este o insectă. Încrămeni.

— Ce faci? întrebă el cu glas înăbușit.

— Ssst, făcu ea.

Ea îi sustrase încet garoafa și-i atinse din nou gura, îi desenă conturul buzelor și-i trecu floarea peste bărbie, de-a lungul gâtului. Apoi îi mângâie ușor părul de pe piept cu ea, până când ajunse la cercurile plate ale sfârcurilor lui Rone. Atinse cu floarea unul dintre ele și când acesta se întări, Rone întoarse capul spre ea, în întuneric.

— Jolletta? șopti el.

Ea nu răspunse.

Jolletta lăsa floarea pe pieptul său și se apropie de Rone. Se aplecă ușor și își trecu limba peste sfârcul lui tare. Se jucă cu el, îl supse, îl roase ușor, apoi se ocupă de celălalt.

El o prinse în brațe și o trase spre el, căutând prin cămașa de noapte rotunjimile calde și sensibile ale trupului ei, găsind locuri și mai sensibile, de ale căror existență Jolletta nici nu știa.

Ea îl gustă fără grabă și cu încântare crescândă, când simți cum respirația lui se precipită, alături de a ei.

Apoi căută oarbă conturul moale al gurii sale. Buzele ei moi se

lipiră de ale lui, Jolletta simți marginea dinților, pătrunse ușor în interior și așteptă un răspuns. Dulce, generos, el îi dădu răspunsul, își ondulă limba după a ei, urmându-i mișcările.

Rone o strânse și mai tare până când partea de jos a trupului ei se presă de lungimea tare dintre picioarele sale. O ținu strâns, degetele sale dansară peste rotunjimea șoldurilor în jos și traseră încet de cămașă în sus.

Jolletta își ridică un genunchi peste el, pentru a ușura intrarea degetelor sale în căutare. Valul de căldură care o inundă îi înfierbântă pielea, formă o spirală în interiorul corpului ei și i se adună în partea de jos. Un geamăt slab îi scăpă Jollettei, când el găsi centrul. Topindu-se de dorință, ea îi gustă colțul gurii, îi lăsă o urmă de săruturi peste obraz spre ureche, apoi, într-un acces de extaz, își îngropă fața în gâtul lui.

Rone își concentră atenția asupra sânilor ei plini, îi prinse cu voluptate în mâini și îi dezmierdă sfârcurile cu degetele, așa încât valvătaia de foc din Jolletta creșcu în intensitate.

Și tot nu era încă nicio grabă. Jolletta îl prinse de umeri și alunecă în jos. Cu degetele tremurânde căuta pe sub cearșaf, îl trase deoparte și își introduse mâna pe sub elasticul pantalonilor săi de pijama, încercând să-i ofere plăcerea pe care și el i-o dădea și-o sporea pe a ei de zeci de ori.

Când nervii, trupurile și spiritele nu mai putură suporta, Rone o trase peste el. Jolletta rămase întinsă peste el, frecându-și sânii tari de pieptul lui, în timp ce inimile le băteau împreună.

În cele din urmă se ridică deasupra lui și-l luă în ea cu mișcări ușoare și atente. Începură să se miște încet, apoi mai repede, mai tare. El se mișca o dată cu ea, se adaptă ritmului ei, îi permise să decidă adâncimea și ritmul, în timp ce el încerca din greu să se controleze.

Amândoi respirau din greu. Pe piele le străluceau stropi de sudoare. Aroma de prospețime a părului se amesteca cu căldura corpurilor și cu mireasma garoafelor, urcându-li-se la cap asemeni unui afrodisiac. Jolletta se simțea ușoară și totuși puternică, plină de grație și afecțiune nemărginită, creativă, curajoasă și veșnic feminină.

Apoi, simți cum i se strânge inima, mușchii, sufletul. Explozia avu loc cu putere și se prelungi, până aproape de leșin.

El o prinse în brațe, o răsturnă pe spate pe cearșafurile șifonate. Apoi se ridică deasupra ei, o acoperi cu corpul său și se afundă în trupul ei. Și din nou începură să se miște.

Jolletta nu mai avu nicio reținere. Se încordă gâfâind. Vraja se reîntoarce. Îi simți respirația fierbinte și i se dăruie gemând bărbatului de deasupra ei.

Abia mult mai târziu, în siguranța protectoare a brațelor lui Rone, când Jolletta privea în întuneric, își aminti că acest joc erotic trebuia

să fie de adio. Într-un fel nu decursese cum își imaginase ea.

Se gândi să rămână unde era, așa cum era, atâta timp cât i se va permite. Să accepte minciunile lui Rone despre dragoste.

Poate că această iluzie se va transforma în realitate sau poate că se va mulțumi cu ea.

Nu.

Nu putea să facă una ca asta. Se hotărâse, și cu amărăciune sau nu, își va duce planul la bun sfârșit. A renunța însemna a-i lăsa să câștige pe mătușa Estelle, Natalie și Rone. Însemna să renunțe la ceva important, la respectul de sine!

Voia să plece. Trebuia să plece.

Se trezi foarte devreme, afară lumina era încă gri. Clopotele bisericilor nu începuseră încă să bată. Când Jolletta se ridică din pat Rone se trezi și întinse o mână după ea.

Clopotele se auziră, când Jolletta fu gata îmbrăcată. Își pieptănă părul în grabă și îl prinse la spate. Își puse peria în geantă și își ridică geanta pe umăr.

Rone stătea întins pe spate, cu brațele încrucișate sub cap. Zâmbea privind-o cum se îmbracă. Când văzu însă geanta, o întrebă:

— Unde pleci, de fapt, atât de devreme?

— Am nevoie de câteva lucruri femeiești. Mă întorc repede.

— Dar magazinele sunt încă închise la ora asta, spuse el.

Părul îi era ciufulit, obrazul umbrat de un început de barbă și ochii adormiți. Niciodată nu păruse mai frumos.

Jolletta înghiți în sec și spuse:

— Găsesc eu ceva. Mă întorc îndată.

Nu așteptă răspunsul lui, nu voia să mai rămână. Nu-l sărută, nu-i spuse adio.

Era puternică.

Se îndreptă spre ușă și ieși

Ajunse până la scări și o podidiră lacrimile.

CAPITOLUL 20

Cesare gonia cu Alfa Romeo roșu al său spre Florența. Joletta se asigură că centura de siguranță stătea bine și încercă să nu se uite prea des la indicatorul de viteză.

Italianul se amuza de frica ei și făcea manevre tot mai periculoase, pentru a-i demonstra Jolettei cât de bine stăpânește mașina. Joletta nu prea aprecia acest lucru, dar păstră protestele pentru ea. Îi era recunoscătoare că se oferise să o ducă cu mașina. Și-n afară de asta n-avea nici chef, nici energie să se certe cu el din cauza vitezei.

Joletta nu știa dacă o conversație ar fi ceva periculos sau dacă el va încetini, pentru a fi mai atent. Hotărî să riște, mai ales pentru a scăpa de gândurile ei negre. Și cel mai bun început erau niște întrebări banale, care întâmplător nu se puseseră între ei.

— Unde locuiesc acum? repetă Cesare zâmbind satisfăcut. De obicei la Veneția, câteodată la Roma sau pe insula Capri. Adesea la Paris. Sau poate Nisa.

— Bine, dar unde este casa ta?

— Ah, casa mea. Un sat la vreo 20 de kilometri de Veneția, părinții mei trăiesc acolo.

— Dar n-ai niciun domiciliu al tău stabil? Poate un apartament?

— Nu, de ce-aș avea?

Ea îl privi derutată.

— Dar spuneai că ești din Veneția. Unde ai locuit acolo?

— Eu spun că sunt din Veneția și oamenii spun, da, sigur, toată lumea a auzit de Veneția. E simplu. Ridică din umeri. În ultimele zile am locuit la Cipriani.

Era același hotel în care stătea și Natalie. Joletta se neliniști pentru un moment, dar alungă acest gând.

— Nici nu mi-ai povestit din ce trăiești.

— Una, alta, cumpăr și vând. Odată am fost chelner într-o croazieră. Timp de lucru prelungit, munci grele, dar o mare experiență. Am învățat engleza, franceza, spaniola, germana și puțină japoneză. Am cunoscut o grămadă de femei frumoase și bogate, văduve, divorțate, femei care călătoreau singure.

Oare încerca să-i spună ceea ce-i trecea ei acum prin cap? Joletta îi studie cu admirație exteriorul îngrijit, prezența elegantă, cămașa de mătase, Rolexul de la o mână și o brățară grea de aur la cealaltă.

El ridică amuzat dintr-o sprânceană.

— Credeai că sunt un tip bogat doar pentru că am o asemenea mașină? Mă simt flatat, dar lucrurile nu stau astfel. Cel puțin nu încă.

— Dar ai de gând să devii bogat, spuse ea fără multă convingere.

— Muncesc din greu. Se opri, apoi continuă cu glas blând și o privire drăgăstoasă:

— Dar rareori se întâmplă să pot face ce vreau cu o femeie frumoasă, cum ai fi tu.

Erau frumoase vorbele lui, însă Joletta nu mai credea o iotă între timp.

— Vrei să spui că din asta trăiești – că te faci util femeilor bogate?

— Joletta! Mă jignești. Eu investesc, fac afaceri. Nu sunt un gigolo.

— Nu?

— Sunt propriul meu stăpân și mereu eu însumi.

— Dar ceea ce faci tu îți cere o anumită atitudine față de oameni.

El o privi cu seriozitate.

— Oricând se poate spune o vorbă frumoasă unei femei. Fiecare are farmecul ei.

— Zău? Întrebă ea fără prea multă tragere de inimă.

Tot acest șarm, toate complimentele extravagante și tandrele atenții. Numai un rol. Ar fi trebuit să-și imagineze.

— N-aș spune niciodată ceva ce nu-i adevărat, mai ales ție.

Aceasta îi fură un mic zâmbet, dar privirea ei rămase gânditoare. Cesare o cunoscuse la Paris, se străduise să-i afle ruta, o urmărise cu mașina până la Veneția. Chiar o făcuse doar pentru el sau erau mai multe interese în joc?

Joletta își dori să știe, să fie sigură. Depindeau atât de multe de această certitudine.

În fața lor se ridicau dealurile roșietice ale Apeninilor. Se întindeau de ambele părți ale șoselei, acoperite de măslini gri-verzi, flori de câmp și multe plante aromate. Apropiindu-se de Florența trecură pe lângă nenumărate case țărănești, livezi, vii și pepiniere, unde, pe lângă copaci și plante se mai vedeau și coloane de piatră în ruină, care arătau ca venite dintr-o grădină romană antică.

Se opriră la un han de pe autostradă, pentru a bea o cafea cu prăjituri. Un Fiat argintiu cu geamuri negre îi urmă, dar dădu repede colțul clădirii, ca să parcheze în afara razei lor vizuale. Joletta remarcase mașina pe ultimii câțiva kilometri în oglinda retrovizoare. Stătea acum la o masă, așteptându-l pe Cesare, care plătise și acum stătea cu chitanța la coadă, ca să primească ce comandase. Joletta se uită după posesorii Fiatului, dar nimeni nu intra prin ușa din spate.

Îi povesti lui Cesare despre mașină, dar acesta ridică din umeri.

— Poate că și-au luat cafea de acasă și nu aveau nevoie decât de un loc de parcare, spuse el, sau poate că au un copil mic, care trebuie schimbat. Vrei să mă duc să văd?

— Nu, nu, răspunse ea. Probabil că ai dreptate.

Cesare își sprijini cotul pe masă și își frecă bărbia cu degetul arătător.

— Ești agent american? Întrebă el amuzat. Dacă cumva ești urmărită, vrei să scăpăm de Fiat?

— Nu, mulțumesc, spuse ea iute. E în ordine.

— De asta mi-era teamă. Dar trebuia să fie o glumă. Verișoara ta mi-a povestit că ești în căutare de nu știu ce formulă. Presupun că în scopul ăsta mergem la Florența. Ai fi putut merge cu autocarul, dar bănuiesc că mai vrei să vizitezi și alt loc în afară de hotel. N-am dreptate?

Ea nu-i dădu niciun răspuns. Cesare continuă.

— Poate că n-ar trebui să te întreb, dar sunt curios. Și tot va trebui să-mi spui odată și odată, dacă vrei să te duc într-acolo.

Nu era frumos din partea ei să-l lase în întuneric. Dar nici prea mult nu voia să-i spună. Ieri nici nu s-ar fi gândit la aceasta. Astăzi totul se schimbase, la fel cum se schimbase și ea.

Își dori să fi știut ceva mai mult despre grădina de lângă Florența. Nu știa, de exemplu, dacă mai locuia cineva în casă. Fusesse atât de emoționată când aflase că grădina mai există și primise și adresa, încât uitase să întrebe de locatari.

Dar odată ce a ajuns aici, îi era imposibil să se mai întoarcă la hotel și să aștepte următoarea ocazie, când aceasta se va ivi. Simți o repulsie față de tendința ei de a alege mereu calea cea mai sigură. Poate că aceasta fusese marea greșeală a vieții ei.

Joletta scoase harta pe care i-o dăduse bătrânul, o întinse pe masa din fața lor și-i explică lui Cesare unde dorea să ajungă și cu ce scop.

Fiatul argintiu se află din nou în spatele lor când porniră la drum. Păstra distanța, dar și viteza, depășea când depășeau și ei, încetineau când încetineau ei.

Înainte de Florența nimeriră într-o ambuscadă, provocată de o stradă în construcție și de un accident. În pas de melc mașinile de pe patru benzi încercau să treacă pe o singură bandă. Vânzătorii de ziare, aparate de ras, băuturi răcoritoare, gumă de mestecat și bomboane de mentă se strecurau neînfricați printre motoare și concerte de claxoane, riscându-și viața.

Cesare era foarte calm, murmură ceva, își sucea gâtul ca să vadă ce se întâmplă și claxona violent când vreo mașină încerca să i se strecoare în față.

O mașină din fața lor se ciocni de bara de protecție a alteia. Din ambele vehicule ieșiră șoferii val-vârtej, urlând unul la altul, amenințându-se cu vorbe obscene.

Apoi șirul de mașini se puse în mișcare și, ca la un semnal, toată lumea se năpusti în mașini, trântind portierele cu mult zgomot.

Oricât de distractiv ar fi fost spectacolul acesta, cel mai bun lucru era că Fiatul argintiu rămăsese undeva în urmă și nu se mai vedea.

Grădina căutată o fi fost pe timpul Violetei în afara Florenței, dar până în ziua de astăzi orașul se lărgise și casa se afla acum la periferie. Signora Perrino, doamna în vârstă căreia îi aparținea vila, fusese anunțată de această vizită. Le deschise ușa o femeie cu figură de mamă, cu păr negru și moale, îmbrăcată într-o rochie din in zmeuriu. Le oferă toată ospitalitatea ei, inclusiv mâncare, friptură de porc cu panzanella și un ulcior de Chianti Classico.

Joletta nici nu sesizase că se apropiase ora prânzului, căci altfel ar fi așteptat până mai târziu. Nu voia, sub nicio formă, să fie o povară pentru niște străini sau să încurce, să poarte o discuție cu cineva pe care abia îl cunoștea. Dar fu imposibil. Nu putea face altceva decât să-și promită că-i va trimite femeii un buchet de flori, așa cum se obișnuia în Italia.

Prânzul se servi într-o grădină împrejmuată de un zid, care fusese transformată în terasă cu ajutorul unor scări ce duceau din grădină spre o ușă cu geam. Atmosfera rustică fusese însă păstrată. Masa era din lemn vechi și stătea pe un pavaj cu mozaic, sub o viță de vie bătrână și umbroasă. Era fără îndoială locul preferat al Violetei și al lui Allain, locul în care se iubiseră cu mult timp în urmă. Joletta era fascinată.

De pe locul ei vedea totul, tufele de trandafiri, straturile geometrice și fântâna din mijloc. În timp ce Cesare o distra pe gazdă cu o sumedenie de complimente și istorioare, Joletta avu vreme să savureze aroma trandafirilor și a florilor încălzite de soare, să asculte clipocitul ușor al fântânii și zumzetul albinelor.

Stând și imaginându-și vremurile de odinioară, observă că-și găsisese liniștea sufletească. I se părea că aude glasurile lui Allain și Violet, că-i vede în umbra măslinului, în umbra porții care ducea spre grajdul unde Giovanni obișnuia să lucreze mereu.

Numai că poarta nu mai exista acum, rămăsese doar o boltă în zid.

Dar privind această grădină, Joletta o înțelese pe Violet. Străbunica ei crease această grădină în New Orleans. O copiasse, ridicase un monument al dragostei și al iubitului, tocmai în grădina casei ei din New Orleans.

— Este o mare plăcere să vă avem printre noi, signorina, spuse gazda ceva mai tare spre Joletta. Toată viața mea am fost fascinată de tragedia care a avut loc aici. Pe-atunci, aici lucrau membrii de-ai familiei mele, trebuie să știți. M-am întrebat adesea, ce s-o fi întâmplat cu femeia americană, încurcată în povestea asta și, dacă urmașii ei din State știu oare, ce s-a petrecut aici în Italia. Și mai este ceva care...

Undeva în casă sună o sonerie. Gazda se încruntă. Nu aștepta alți oaspeți. Câteva clipe mai târziu, apărură o fată drăguță, într-o rochie

neagră până la genunchi și îi spuse ceva stăpânei ei. Signora Perrino se scuza și intră în casă.

Cesare gustă din vin, privind-o pe Joletta. Umbrele frunzelor desenau modele pe pielea ei bronzată. Cesare își așează paharul pe masă și o prinse pe Joletta de mână.

— La ce te gândeai, înainte să-ți vorbească signora Perrino? Arătai ciudat, dulce și misterioasă, de parcă aveai o mare taină.

— Mă gândeam la străbunica mea, răspunse Joletta.

Era adevărat, dar nu tot adevărul. Mai mult însă nu-i putea spune.

— Trebuie să fi fost o adevărată doamnă. A iubit un italian, nu-i așa?

Ochii săi negri nu-i scăpau pe ai ei. Cesare duse mâna ei spre buze. Îi sărută palma. Buzele sale erau fierbinți și moi, vârful limbii îi atinse pielea sensibilă din palmă, provocându-i Jolettei un soi de șoc electric.

— Ia te uită, spuse Natalie cu venin în glas, rămânând în ușa prin care tocmai dispăruse gazda lor.

— Dragă Cesare, cred că nu ți-am spus să fii chiar atât de drăguț cu verișoara mea.

Cesare își înălță capul și roși de furie. Îi aruncă Nataliei o privire plină de ură.

Joletta își retrase mâna din strânsoarea italianului. Îi zări privirea rugătoare și-l întrebă.

— Și cine trebuia să oprească pentru a schimba un copil mic?

Natalie râse.

— Chiar așa, Cesare? Oricum, mi-era teamă că o să ne vedeți, când Rone a insistat să rămânem aproape de voi. N-am să mai vorbesc niciodată urât despre șoferii italieni. Rone conduce ca un nebun. Și nu mă întrebați ce tărăboi a făcut în ambuscada de la intrarea în oraș.

Vara Jolettei nu era singură. În cadrul ușii apărură și silueta înaltă a lui Rone. Joletta refuză să se uite la el.

Gazda stătea nesigură și cu o figură derutată în spatele celor doi. Nu pricepea interesul subit pe care-l manifestau toți față de grădina ei.

— Păcat că Rone nu s-a gândit să copieze harta, spuse Joletta.

Natalie își dădu capul pe spate:

— S-a gândit, dar n-a avut timp, cel puțin așa spune. Noroc că are o memorie bună.

Acum Joletta riscă să întâlnească privirea supărată a lui Rone. Ochii îi erau mânioși și atenți. Nu părea să fie foarte interesat de ce se petrecea aici.

Toți erau împotriva ei. Pe nimeni nu interesau problemele și grijile ei, nimeni care să nu vrea să obțină ceva de la ea. Adevărul era ca un harpon care pătrundea tot mai adânc în trupul ei. Nu exista nicio posibilitate de a-l scoate, fără să-și facă și mai mult rău.

Se adresă din nou verișoarei ei:

— Trebuie să fi fost foarte fericită, că măcar unul dintre complicii tăi a dat un semn de viață.

— Da, am fi putut renunța la ei, dacă ai fi cooperat, se plânse Natalie. N-am idee de ce trebuie să fii atât de scârboasă. Ca să fiu sinceră, m-au dezamăgit amândoi. Cred că Rone m-a luat cu el doar pentru că altfel nu i-aș fi spus cu cine ești și încotro pleci.

— Șantaj, Natalie! Și furt și efracție?

— Furt și ce? Nu știu la ce te referi.

Joletta o privi plictisită.

— Ei bine, dacă așa vrei tu. Îmi pare foarte rău, să-ți dau o veste proastă, după ce te-ai străduit atât de mult. Cert este că aici nu e nimic.

— Nimic.

Figura dezamăgită a Nataliei era aproape comică. Joletta arată spre grădină și spuse:

— Ai notițele mele. Ce vezi?

Natalie își propti mâinile în șold și o fixă pe Joletta cu sprâncenele ridicate

— Mai clar, te rog, Joletta. Eu n-am nimic și nici nu am avut vreodată.

— Hai încetează, spuse Joletta, se ridică și se depărtă de masă. Dacă nu tu și cu mătușa Estelle ați trimis pe cineva să-mi cotrobăie prin cameră, atunci cine a fost?

— De unde să știu eu? Tot ce am făcut eu este că te-am urmărit și să știi că n-a fost prea ușor. Credeam că ne vom înțelege până la urmă.

Joletta nu știa dacă să o creadă sau nu. Natalie părea convingătoare, dar la aceasta se pricepuse dintotdeauna.

Era posibil ca mătușa Estelle să fi acționat fără știrea fiicei ei. Ar fi fost în stare, dar poate că nu ar fi avut relațiile necesare. Poate că nu le spusese copiilor ei, ca să-i protejeze. Se comportase mereu ca o leoaică, de câte ori fusese vorba despre copiii ei.

Sau poate că angajase Rone pe cineva, care să le facă toate acestea. A surprinde pe cineva în cameră de față cu Joletta, era o metodă bună pentru a risipi toate bănuielile în legătură cu el.

Și mai era și mama lui, eminența cenușie, cunoscută doar din ziare și reviste, Lara Camors. Era ea oare o femeie de afaceri fără scrupule, cum afirmase fiul ei? Sau totul era o poveste, un pretext pentru Rone.

Oricum ar fi fost, acum nu mai avea nicio importanță. Partea Jolettei din căutarea trecutului Violetei luase sfârșit.

— Eu cred, spuse ea, că am deranjat-o destul pe signorina Perrino. Ar trebui să mergem.

— Te duc eu la hotel, spuse Rone.

— Cu mine a venit, îl întrerupse Cesare, proptindu-și mâinile în șold.

Rone se uită furios la el.

— O poți duce pe Natalie înapoi la Veneția.

— Veneția? Întrebă Natalie. Dar eu nu vreau să mă întorc. Trebuie să discutăm cu Joletta. Trebuie să ne hotărâm...

— Altă dată, spuse Rone.

Natalie își îngustă ochii, fixându-l pe Rone.

— Ia ascultă bine aici, Rone Adamson. Încep să mă satur de tine și de aroganțele tale...

Dar Rone nici nu o asculta. Se întoarse spre Joletta și o întrebă:

— Vii?

Să fie singură cu Rone sau cu Cesare? Nu mai știa ce-i displace mai mult sau care dintre decizii îi cerea mai mult curaj.

— Vin, spuse ea încet și merse spre Rone. Îi aruncă lui Cesare o privire scurtă; acesta zâmbea resemnat, ridicând din umeri.

Joletta îi mulțumi signorei Perrino pentru masă și se scuză pentru deranj. Îi promise că-i va trimite puținul pe care-l știa despre moartea văduvei din Veneția. Apoi făcu stânga-mprejur și plecă.

Înainte să iasă din grădină, aruncă o scurtă privire în urmă. Soarele încă mai strălucea. Copacii țineau umbră albinelor, care zumzăiau printre flori, iar frunzele bătrânului măslin luceau precum argintul. Iarba proaspătă și de culoare verde închis se apleca ciufulită în vântul primăvăratic. O floare roșie a unui trandafir se destrăma, iar petalele căzură acolo, ca niște stropi mari de sânge.

Joletta se întoarse repede și ieși din grădină.

Primul lucru pe care-l văzu când ieși din casă fu mașina lui Rone. Un Volvo de culoare bej. Joletta crezuse că Rone a venit într-un Fiat argintiu, o mașină închiriată ca și Volvo.

Probabil că oricine ar fi fost în acel Fiat nu o urmărise pe ea. Nu era nimic deosebit ca o altă mașină să meargă cu aceeași viteză pe relativ scurta distanță dintre Veneția și Florența.

Rone nu scoase niciun cuvânt până când ajunseră în fața hotelului din Florența. Se întoarse spre Joletta:

— Spune-mi un singur lucru, spuse el cu voce aspră, garoafa aia pe care ai lăsat-o pe perna mea trebuia să însemne ceva sau a fost doar un impuls sau o glumă?

Se așteptase la orice, dar la asta nu. O cuprinse panica, încercă să găsească un răspuns, dar nu reuși. Adevărul era bun, dar poate că nu era momentul potrivit pentru așa ceva.

— Nu știu, spuse ea în cele din urmă, cu ochii ațintiți asupra peisajului de afară. Eu nu sunt Violet. Sunt doar o femeie modernă, care preferă lucrurile simple. Simbolurile sunt drăguțe, dar vorbele și faptele sincere sunt și mai bune.

El se gândi puțin.

— Și asta ce înseamnă?

— Nimic, spuse ea în final. Aș vrea să uit toată povestea. Vreau să-mi sfârșesc excursia în liniște și pace și să-mi continui viața.

— Asta nu se va întâmpla, spuse el încet, dar ferm, chiar dacă eu ți-aș permite, dar eu n-am ce să fac.

— De ce nu? Renunț, nici măcar nu o să mă mai gândesc la parfumul ăla.

— N-o să te creadă nimeni.

— Ai să vezi, spuse ea.

— Am să văd, răspunse el mânios. Ezită puțin, apoi continuă. Dar de data asta nu în contact direct. Mă gândeam la o cameră lângă a ta.

Ea îi întoarse privirea fără jenă.

— Fără ușă de corespondență.

— Fără ușă de corespondență.

— Bine, spuse ea încet. Dar aceasta nu era o înțelegere, după părerea ei.

Imediat după că-și depozită bagajele în cameră, Joletta părăsi hotelul din nou. Nu avea niciun plan, nu-și propusese nimic și Rone cu siguranță că nu se aștepta ca ea să iasă atât de curând.

Era foarte plăcut să colinde orașul vechi, să admire catedrala și toate piețele vechi, să urce pe scări și să se bucure de priveliște.

Își cumpără o haină dintr-o piele incredibil de moale și de ușoară, haină făcută special pentru iernile blânde din Sicilia și Capri. Achiziționează o pereche de cercei din aur de 18 karate și mai multe seturi cu ustensile de pieptănat, ca daruri pentru prietenii de acasă.

Mișcarea, singurătatea și plăcerea de a fi doar cu ea însăși, erau tot ce-i trebuia ei acum. Și totuși trebuia să se mai întoarcă și pe la hotel.

Primul lucru pe care-l zări când se apropie de hotel fu mătușa Estelle.

Aproape că n-ar fi recunoscut-o în fusta ei verde țipător, sandale italienești și o pălărie obraznică peste un fular de mătase pus pe cap. Alături de ea se mai aflau alte trei persoane. Stătea la masa unei cafenele la stradă, chiar lângă hotel. Timothy se ridică încurcat și îi zâmbi Jolettei, făcând semn cu mâna. Natalie părea și ea puțin jenată, chiar îngrijorată. A patra persoană era o doamnă mai în vârstă, cu un păr alb și o coafură superbă, machiajul perfect, inclusiv genele false și îmbrăcată cu un costum gri, foarte șic. Ochii ei gri, de culoarea fumului, o măsurară pe Joletta din cap până-n picioare, când aceasta se apropie șovăitor.

— Joletta, draga mea, spuse mătușa Estelle, cred că ar trebui să cunoști pe cineva. Se întoarse spre femeia cu părul alb, care stătea lângă ea. Lara, ea este nepoata mea Joletta, de care ți-am povestit atât de multe. Joletta, ea este Lara Camors.

Mama lui Rone. Patroana firmei Camors Cosmetics.

Zâmbetul femeii mai în vârstă avu ceva foarte straniu, când cele

două făcură cunoștință.

— Deci dumneata ești Joletta, spuse ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Joletta o privi întrebătoare.

— Te știam desigur din descrierile lui Rone, spuse Lara. Dar în afară de asta ai același stil ca bunica lui Rone, care l-a crescut – mama tatălui său. Elegantă, serioasă, dar cu canturi moi.

— Mulțumesc... cel puțin așa cred, spuse Joletta.

Mătușa Estelle o invită pe Joletta să ia loc, îi așează în față un pahar cu vin și își mai comandă încă unul pentru sine.

— După cum am înțeles de la Natalie, începu mătușa Jolettei, ea n-a avut nicio ocazie să discute cu tine, de când te-a ajuns din urmă. Cred că ar fi timpul să clarificăm câteva chestiuni.

— Dacă tu și doamna Camors ați bătut atâta drum din cauza asta, atunci ați venit degeaba.

— Natalie îmi spunea că tu susții că n-ai găsit nicio urmă cu privire la parfum, dar mie nu prea îmi vine să cred. Doar nu ai venit la Florența să vorbești cu femeia aceea, dacă n-ai fi avut vreun motiv.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap, mătușă Estelle, că eu s-ar putea să mai am și alte lucruri în minte?

Timothy, care tocmai voia să ia o gură de bere, aproape că răsturnă paharul, atât de repede îl așează la loc. Șterse pata de bere cu mâna și spuse:

— De ce nu ești fair-play, Joletta? Știi bine că bâjbâim pe întuneric, căci n-am avut niciunul ocazia să vedem jurnalul.

— Firește că știe, se amestecă și Lara Camors. Se apără doar, pentru că o strângeți cu ușa.

Joletta nu știa dacă să se simtă flatată sau să se enerveze din cauza acestei descrieri atât de exacte. Aruncă o privire curioasă spre mama lui Rone

Mâinile femeii, odihnindu-se pe marginea paharului cu vin, erau fine și foarte îngrijite, cu unghii ovale, lăcuite cu o oja roz pal. Tenul îi era moale și fin, fără imperfecțiuni, doar în jurul ochilor avea o plasă de riduri. Ochii îi erau înțelegători și foarte inteligenți.

După o scurtă pauză Lara Camors continuă:

— Mătușa dumitale a fost foarte îngrijorată când a auzit că ai avut probleme: genți furate, spargerii și așa mai departe. De fapt, chiar și eu am fost îngrijorată.

Joletta îi întâmpină calmă privirea.

— S-a ocupat fiul dumneavoastră de mine.

— Mi-a spus Natalie, răspunse doamna Camors cu un zâmbet atotștiutor. Sper că te-ai înțeles bine cu Rone. Câteodată poate deveni destul de enervant.

— Ne-am descurcat.

Mama lui Rone taxă acest comentariu scurt doar cu o tresărire slabă a pleoapelor.

— Oricât de dificil pare, să știi că are un simț al afacerilor deosebit. El a fost cel care a spus, atunci când s-a implicat Camors Cosmetics în afacere, că trebuie să existe o soluție ca toate părțile să fie mulțumite. M-a convins că nu e bine să tratez doar cu un singur membru al familiei. Am venit aici pentru a vedea dacă nu putem găsi o soluție care să ne satisfacă pe toți în aceeași măsură.

Joletta observă cum mătușa Estelle schimbă priviri cu Natalie. Judecând după mutrele lor, ceea ce tocmai spusese Lara Camors părea să fie o surpriză neplăcută pentru ele. Timothy se încruntă și se uită neajutorat la mama sa.

Joletta îi spuse Larei Camors:

— Dar de fapt nu are niciun sens, nu-i așa?

— Refuz să cred că formula unui parfum, care se fabrică de peste o sută de ani într-o singură parfumerie din New Orleans, se poate pierde așa ușor. Afacerile nu se fac în felul ăsta.

— Mimi așa a făcut, spuse mătușa Estelle. Dar ce, vrei să spui că n-ai să accepți parfumul, indiferent ce aduce raportul de laborator, dacă Joletta nu-și dă acordul?

— Conform legii, am nevoie de acordul tuturor moștenitorilor în viață a lui Mimi Fossier, dacă vreau această formulă pentru interes propriu și nelimitat. În cazul acesta, Estelle, răspunsul meu la întrebarea ta este da. Dar înainte ca să ajungem atât de departe, trebuie dovedită originea parfumului. Fără trecutul său colorat este doar o aromă plăcută, ca multe altele. Și din acestea are destule și Camors Cosmetics.

Joletta se așează mai dreaptă.

— Aș dori să vă spun că am de gând să păstrez parfumul pentru magazinul din New Orleans.

— Serios? Dar de ce? întrebă Lara Camors.

— Mândria, tradiția, provocarea ce se ascunde în spatele lor... răspunse Joletta.

— Ah, așa deci, spuse femeia zâmbind.

— Sper că ai priceput că noi aici vorbim despre milioane sau nu? o întrebă Natalie pe Joletta cu sprâncenele ridicate.

— Am priceput.

— Dacă rămâi călare pe jurnalul ăsta, dacă-l ții doar pentru tine și nu ne spui și nouă ce ne interesează, am să... am să te omor, oricât de verișoară mi-ai fi.

Natalie se adresează Larei Camors

— Dacă stau să mă gândesc, nici n-ar fi o idee chiar atât de rea. La urma urmei, conform minunatelor legi de moștenire din Louisiana, următoarea moștenitoare este mama. Asta le-ar ușura pe toate, nu-i

aşa?

Lara păru derutată pentru moment, până când înțelese gluma. Dar nu râse şi nici ceilalţi n-o făcură.

CAPITOLUL 21

Aștept.

Am așteptat în ultimele zile ale toamnei, am așteptat în timpul culesului viilor, în timpul recoltei și în zilele triste și mohorâte când pământul este și el obosit și-și dorește puțină odihnă. Nu-mi vine să cred că dragul meu Allain nu va veni să mă ia.

În toamna aceasta au murit mulți oameni în război, în locuri care sunt doar niște nume pe hartă, când Anglia, Franța, Prusia și Austria s-au aliat pentru a potoli neînfrânatele ambiții ale țarului Nicolae. Mi-e milă de bieții soldați din ambele tabere, care mor departe de patrie și familie, dar este o milă superficială. Mai milă îmi este pentru mine. Dar pentru că am încredere în dragostea mea, încerc să-mi înfrâng această slăbiciune.

Câteodată Violet devenea foarte mânioasă pe Allain. Cum și-a putut permite să plece așa pur și simplu, lăsând-o singură printre străini? Nu-și putea imagina oare teama care o cuprindea pe o femeie într-o asemenea situație?

Spunea că n-o va părăsi niciodată. Și totuși a făcut-o. În fiecare zi Violet își spunea că Allain se va întoarce într-o bună zi, că nu a plecat pentru totdeauna. Și în fiecare zi soarele apunea, lăsând vila în întuneric, fără ca Allain să fi apărut.

Era sigură că a avut un motiv temeinic ca să plece. Trebuia să vorbească cu cineva, să acționeze, ca să nu mai fie mereu urmărit. Sau poate că voia să se răzbune pe acel om vinovat de moartea signorei da Allori.

Dar să o lase singură, era ceva lipsit de inimă. Ce avea să facă ea, dacă veneau oamenii aceia care-l căutau pe Allain și o întrebau de acesta?

Violet se simțea foarte neajutorată, mai ales acum, când copilul începuse să crească în pântecul ei. Înainte fusese iute și sprintenă, acum trebuia să fie atentă. Și se simțea foarte vulnerabilă, nu din cauza ei, ci a copilului. Trebuia să aibă grijă de ea ca să protejeze copilul.

Nu era singură de tot, Giovanni era alături de ea. Se afla mereu în preajma ei, îngrijea copacii, tăia iarba sau grebla, când Violet se plimba prin grădină. Adesea îi aducea flori, se apleca după lucrurile care-i scăpau ei din mână și o sprijinea, când obosea.

Din noaptea în care plecase Allain, Giovanni dormea în casă. Venea

seara și rămânea până la răsăritul soarelui. Dormea în fața ușii ei, pe un sac de paie. Dacă ea se trezea noaptea, el îi stătea mereu la dispoziție. Dimineața se scula înaintea ei. În serile lungi de toamnă îi ținea companie. Îi plăcea ca ea să-i citească. Giovanni nu era un incult, învățase diferite lucruri de la preotul local, însă zilele lungi de lucru nu-i prea lăsau timp pentru studiu. Citea cu plăcere ziare, dar cel mai mult îi plăceau traducerile în italiană ale povestirilor lui sir Walter Scott despre bărbați viteji și femei frumoase. Giovanni o ajută pe Violet să-și perfecționeze limba italiană.

Îi servea mereu cina gătită de mama lui. Nu-i permitea Violetei să mănânce în bucătărie, ci o servea foarte corect în camera de zi. O făcea să râdă, povestindu-i întâmplări hazlii din sat și o îndemna să mănânce mult ca să prindă putere.

La început Violet fusese uimită.

— Nu trebuie acum ca din cauza mea să-ți neglijezi munca, Giovanni, spuse ea, sau familia.

— Nu, madonna, răspunse el, privind-o cu dragoste, dar trebuie să fii în preajma dumneavoastră când aveți nevoie de mine.

— Bine, dar nu trebuie să stai cu ochii pe mine la tot pasul.

Zâmbetul lui dispăru și Giovanni o privi îngrijorat.

— Vă deranjează, când sunt în apropierea dumneavoastră?

— Firește că nu, dar trebuie să-ți trăiești și tu viața.

— Nu, madonna, viața mea vă aparține dumneavoastră.

Schimbă apoi subiectul cu atâta fermitate, încât fu imposibil pentru Violet să mai insiste. Nu știa dacă îl instruiseră Allain pe Giovanni atât de temeinic sau acesta făcea după cum credea el că este mai bine. Bănuia că este un pic din amândouă.

O altă dată îl întrebă:

— Tu nu ai pe nimeni special, poate o prietenă?

— Nu, madonna. Dacă aș avea pe cineva, n-aș fi acum aici.

Ea se gândi puțin.

— Poate că ar trebui să-ți găsești o fată drăguță și să o iei de nevastă.

El o privi cu ochi scânteietori și înclină puțin din cap.

— E ușor de găsit o fată tânără și drăguță, dar este greu de găsit o femeie frumoasă.

Un asemenea compliment era foarte plăcut pentru o femeie ce se deforma pe zi ce trecea. Violet se simțea adesea vinovată că nu-l putea răsplăti pentru serviciile sale, dar îi era foarte recunoscătoare. Îi atenua senzația de singurătate și o ajuta câteodată să supraviețuiască până a doua zi.

Apoi veni ploaia de iarnă.

Ocrul și ruginiul dealurilor toscane se transformară în gri, la fel de gri ca și sufletul Violetei. Într-o dimineață se afla într-un mic dormitor

din spate, pe care avea de gând să-l folosească drept camera copilului. De la fereastră se vedea drumul care ducea pe lângă zid, spre grajd și spre bucătăria de vară. Ploaia încetase, de pe acoperiș picurau stropi mari și vântul usca frunzele ude. Violet îl zări pe Giovanni venind din grajd cu o roabă de fân pe care voia să o pună peste straturile de trandafiri. Îi făcu semn cu mâna și el o salută cu capul. Ieși spre grădină și dispăru.

În spatele Violetei se auzi glasul Mariei, mama lui Giovanni, care făcea curat prin cameră:

— E un băiat bun, un muncitor harnic, dar are în cap numai prostii și gânduri mari.

— Nu știu ce m-aș fi făcut fără el în ultimele săptămâni.

Maria scutură perna cu mai multă putere decât ar fi fost nevoie.

— Da, aveți mare nevoie de el. Dar vă rog să fiți cu băgare de seamă. Giovanni al meu știe cu capul că dumneavoastră sunteți a lui signor Massari, dar cu inima nu știe.

— Maria, spuse Violet surprinsă și se întoarse spre mama lui Giovanni, ia privește-mă puțin. Niciun bărbat n-ar putea să mă placă în starea asta.

— Nu ați devenit urâtă doar pentru că așteptați un copil, doamnă, și sunteți foarte singură și aveți nevoie de protecție. Giovanni le vede pe toate astea.

Violet spuse cu glas slab:

— Nu i-am dat niciodată motive să spere.

— Atâta timp cât stați aici fără bărbat, el nu va înceta să spere.

— Aș prefera și eu să trăiesc altundeva în singurătate, dar nu știu unde să mă duc. Violet se întrerupse pentru o clipă, apoi continuă: Ce să mă fac, Maria, dacă nu se mai întoarce?

— Nu știu. Aveți bani... adică, aveți bani ca să vă întrețineți?

— Da, răspunse Violet, dar n-am motiv ca să mai trăiesc.

— Să nu mai spuneți niciodată asta! Maria își propti mâinile în sold. Aveți un bambino și asta-i un lucru minunat. Să nu mai vorbiți de moarte și de lipsă de poftă de viață, căci copilul o să fie marcat de gândurile astea. Trebuie să fiți calmă și veselă, ca micuțul să se simtă bine și să fie mulțumit.

— Ușor de zis. Dacă Allain nu s-a întors până acum pentru că este rănit? Sau mai rău? Dacă e mort de săptămâni?

— Veți avea destul timp să vă gândiți la asta, dacă se va întâmpla vreodată. Nu vă irosiți energia și puterea cu posibilități.

— Dar trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să mă decid ce o să fac.

— N-o să faceți nimic până nu vine bambino pe lume. Așa-i cel mai indicat. Signor Massari era atât de emoționat și de fericit că va deveni tată; cu siguranță că se va întoarce la naștere, dacă mai are vreo

scânteie de viață în el.

— Și dacă nu vine, ce mă fac? Cine mă va ajuta?

— N-o să faceți nimic, căci voi veni eu la dumneavoastră. O să-l trimiteti pe Giovanni; doar de asta stă pe-aici. Și să nu vă faceți griji. Eu însămi am născut singură șase copii și am mai ajutat la încă pe atâtea nașteri. Totul o să meargă bine.

Trecu și toamna. Rapoartele despre bătălia de la Alma anunțară o victorie a aliaților. În curând însă, se constată că a fost o luptă fără sens, care costase multe vieți omenești.

Aliații începură în octombrie bombardarea Sevastopolului, cel mai mare port al Rusiei din Marea Neagră. Însă magazia de muniții a francezilor sări în aer și atacul principal fu amânat. Aceasta le permise rușilor să-și adune forțele. Aliații se pregătiră pentru un asediu lung, care părea necesar pentru cucerirea orașului.

Rușii au atacat Balaklava, cartierul general al aliaților. În timpul acestei lupte, niște ordine au fost înțelese greșit și din această harababură a rezultat un atac sinucigaș din partea lordului Cardigan, care conducea Light Brigade. Baia de sânge fu ceva îngrozitor, dar curajul dovedit de trupe și suportul cavaleriei franceze aduseră cu sine victoria.

Zece zile mai târziu, într-o dimineață cu ceață și ploaie, rușii atacară armata anglo-franceză care asedia Sevastopolul. În ziua aceea au căzut treisprezece mii de soldați.

La scurt timp după aceea, vapoarele britanice, care nu transportau doar arme și muniții ci și alimente, medicamente și îmbrăcăminte, au nimerit într-o furtună pe Marea Neagră și s-au scufundat. Aliații s-au retras în taberele lor așteptând primăvara, ca să reînceapă lupta.

În timpul primelor victorii, un corespondent de la *London Times* trimisese un raport, în care descria condițiile mizere care domneau în spitalele militare britanice. O femeie pe nume Nightingale fu trimisă împreună cu alte treizeci și opt de infirmiere și o comisie de la Ministerul de Război, pentru a îmbunătăți situația. Ajunse în Crimeea tocmai la timp pentru a lua în primire răniții luptei din toamnă și fu lăudată de presă pentru strădaniile ei de a salva vieți.

În felul acesta veneau știri bune și rele, anul se apropia de sfârșit și frigul iernii își făcu apariția. În vilă mirosea acum a lemne arse în sobă și a plante uscate, agățate deasupra focului. Aceste mirosuri se amestecau cu aroma puternică de ciorbă și macaroane, mâncăruri pe care le gătea Maria pe soba imensă de fier. Maria o învăță pe Violet să croșeteze și împreună făcură păturele micuțe și botoșei, pe care Violet brodă floricele. Ea și cu Giovanni continuară să producă parfumuri.

Într-o bună zi Giovanni găsi o rețetă de parfum care zăcea pe un scaun în camera Violetei. Aceasta folosisese hârtia ca să deseneze pe dos un model de croșetat, la care tocmai lucra. Giovanni întoarse hârtia și

citi formula cu voce tare.

— Țsta-i parfumul pe care-l folosiți dumneavoastră? o întrebă el pe Violet și se uită la ea.

— Cel pe care l-am folosit. Nu mi-au mai rămas decât câțiva stropi și vreau să-i păstrez.

El aprobă din cap.

— Până vine signor Massari. Dar n-ar trebui să fie prea greu să-l producem și noi.

— Serios?

— Ulei de trandafiri am și eu. Celelalte se găsesc într-o farmacie din Florența sau cel puțin majoritatea dintre ele. Unul sau două se găsesc numai la Roma, dar nici asta n-ar dura prea mult.

— Ești sigur? întrebă ea interesata.

— Da, firește. O privi cu căldură.

— Crezi, că aș putea să-l produc și singură?

Deodată nu mai exista nimic mai plăcut pentru ea decât să mixeze aromele care aveau să dea acel miros nemaipomenit din sticluța de ametist.

— Mi-ar face mare plăcere să vă arăt, spuse el.

Într-o seară, pe când Maria se culcase deja, adunară laolaltă diferite esențe, alcoolul necesar pentru a prepara parfumul. Le duseră pe toate în camera Violetei, cât mai departe de mirosurile de mâncare și plante din bucătărie. Le depuseră pe toate pe o măsuță aproape de foc și aduseră și un pahar mic de măsurat și o pipetă, cu ajutorul cărora să poată măsura cantitățile cu exactitate.

Giovanni, foarte serios și puțin superior, explica procedeul. Făcu primul amestec, în timp ce Violet îi citea ingredientele și cantitățile. După ce amestecă bine flaconul, o prinse pe Violet de încheietura mâinii.

Ea și-o retrase.

Giovanni zâmbi, nu-i eliberă mâna ci îi spuse:

— Trebuie să punem o picătură pe mâna dumneavoastră, acolo unde îi este locul.

Violet încetă să-și mai tragă mâna și Giovanni turnă câteva picături din uleiul eteric pe încheietura mâinii ei, așteptă câteva minute și își inspiră aroma.

Se încruntă.

— Nu-i aceeași.

— Ești sigur? Violet inspiră și ea parfumul, închise ochii și se concentrează. Sfârși prin a scutura din cap. Ai dreptate. Ce n-am făcut bine?

— Prea mult dintr-una, nu destul din cealaltă. Credeam că am fost destul de atent, dar se pare că pe undeva am făcut o greșeală.

Ea miroși din nou parfumul. Deodată zâmbi și spuse:

— Cred... sunt aproape sigură, că este prea multă narcisă.

— Da? Mai miroși și el o dată. Ah, madonna, spuse el, aveți un nas extraordinar.

Ea râse, nu se putuse abține. Era un compliment ciudat, care îi făcea plăcere.

— Serios?

— Știu. Repede. Acum trebuie să le combinați dumneavoastră.

Noua esență îi reuși perfect. Știu aceasta încă înainte să o încerce. Izurile ce se ridicau din pahar îi invadară Violetei mintea într-un buchet perfect de narcise de primăvară, trandafiri de vară, flori de portocal și mosc exotic, dar și multe alte lucruri, ca frumusețe, putere și da, dragoste.

Giovanni îi luă mâna, o dădu cu parfum și inspiră cu zgomot mirosul puternic și divin. Zâmbi.

— Da, șopti el. Da.

Se apropie de ea și o strânse în brațe. Era o îmbrățișare spontană, plină de triumf, satisfacție și pură bucurie. Nu era nimic rău în ea. Ar fi fost mai bine pentru Violet dacă Giovanni ar fi îmbrățișat-o din alte motive, i-ar fi fost mai ușor să-l refuze, să-i reziste.

Dar așa se rezemă de această forță tânără și tare, acceptă brațele sale fără să se gândească, se bucură de protecția lor caldă și de senzația că a găsit liniște. Apoi simți buzele lui pe frunte. Și copilul din ea mișcă, de parcă ar fi vrut să protesteze.

Violet se desprinsese din brațele lui Giovanni fără grabă, dar cu convingere. El era dulce și drăguț și părea gata să se lase folosit, dar nu era fair play să-l încurajeze, agățându-se de el. Simțea o mare afecțiune pentru acest băiat. Dacă lucrurile ar fi stat altfel – dar nu era cazul. Dragostea ei îi aparținea lui Allain pentru totdeauna și în veci.

Creditul, depus pe numele ei la un bancher florentin, părea să fie fără sfârșit. Violet scoase o mare sumă de bani pentru cheltuielile necesare pentru două persoane.

Se gândise mult, dacă să-l roage pe Giovanni să o însoțească. Una era să doarmă cu el sub același acoperiș, în mijlocul satului, unde toată lumea îl cunoștea și casa mamei lui se afla foarte aproape și, cu totul altceva era să înnopteze cu el prin moteluri și pensiuni, chiar dacă el avea propria sa cameră. Nu era vorba de bunul ei renume, pe acesta oricum și-l pierduse, ci se temea că va deveni prea dependentă de el.

Era totuși o prostie să plece la drum neînsoțită. Era acum în luna a șasea, după socotelile ei, mergea destul de greu și nu mai putea să care bagaje.

Problema nu era dacă Giovanni voia să o însoțească, ci cum să-l țină departe, dacă va afla ce are de gând. Dar Giovanni fu atât de

fericit când află despre acest lucru, încât Violet nu mai spuse nimic.

Merseră mai întâi la Veneția, acasă la signora da Allori. Acolo nu mai locuia nimeni, casa era încuiată și nu mai avea nici clanță. Întrebară în toate hotelurile de Allain, dar nu fusese văzut pe nicăieri; cu siguranță că nu era niciunul dintre turiști.

Următoarea stație fu casa lui din Paris. Și aceasta era încuiată. Niciunul dintre prietenii săi nu-l mai văzuseră din vară. Se întrebau cu toții pe unde o fi umblând, le era tare dor de el.

Se vedea pe figura lor că trăgeau concluzii. Nu puneau întrebări, dar evident că în sinea lor se întrebau de ce Violet îl căuta și de ce era însoțită de un italian frumos, certăreț și gelos.

Ultima posibilitate de pe întreaga listă era Londra, doar pentru că acolo îl cunoscuse Violet pe Allain. N-avea însă nici cea mai vagă idee unde locuise el atunci, dacă avea un domiciliu stabil sau doar temporar. Oricum, Violet consideră că nu are niciun sens să traverseze canalul. Erau prea puține șanse să-l întâlnească pe stradă în Londra.

Pentru că nu mai avea unde să se ducă, Violet începu să se gândească, ce-ar fi să-l caute pe Gilbert. Nu mai știa nimic de el. Nici măcar dacă el o mai căuta pe ea.

La o săptămână de la întoarcerea din aceste plimbări, scrise mai multe scrisori și le trimise în locurile unde s-ar fi putut afla Gilbert. Nu era sigură că el îi va răspunde, dacă va primi vreo scrisoare, dar trebuia să încerce. Nu-i dădu însă adresa ei, ci doar cea a poștei din Florența. Voia, dacă va fi cazul, să stabilească ora și ziua întâlnirii lor.

Răspunsul veni de la Roma, unde el își petrecea iarna. I se ordona Violetei să vină acolo ca să discute.

Să se ducă sau nu?

Vizita avea să fie foarte neplăcută. Violet credea că poate să uite vechea vină, faptul că și-a părăsit bărbatul căruia i-a jurat credință până la moarte, dar constată că memoria îi funcționa excelent. Nu-i era însă frică de soțul ei. Și știa că nici lui Allain nu-i putea face Gilbert nimic.

Trebuia să se ducă. Era ultima ei șansă.

Ar amâna până după Crăciun și apoi mai încolo, de frică să nu răcească. În sfârșit, pe la mijlocul lunii ianuarie, Violet și Giovanni porniră la drum.

Gilbert locuia într-un loc neprietenos, unde mirosea foarte tare a pipi de pisică. Nu le deschise ușa personal. Le deschise o tânără înțepată, cu un decolteu adânc și cu o fustă pe sub care nu se vedea nici urmă de căptușeală. Luară loc, se servi ceaiul și tânăra părăsi camera. Se comporta puțin ciudat pentru o simplă servitoare.

Giovanni zâmbi ironic, arătându-și părerea despre gusturile lui Gilbert în ceea ce privește femeile. Violet nu știa dacă tânăra femeie fusese special instruită de Gilbert sau dacă chiar avea vreo legătură cu

el. Fusesse chemată ca să-i trezească Violetei gelozia? Dacă da, atunci Gilbert făcuse o greșeală. Îi părea rău pentru soțul ei, dacă el putea doar în felul acesta să-și întărească orgoliul masculin, dar se și bucura că își găsisese alinare în brațele altcuiva. Gilbert slăbise. Fața îi era plină de riduri, arăta cu zece ani mai bătrân. Mâinile îi tremurau tot timpul și colecția de sticle goale de pe o masă alăturată spunea multe.

Mai întâi se uită la Giovanni foarte fix, apoi îl ignoră, ca și cum nici n-ar fi existat.

— Așa deci, spuse el cu o voce cam răgușită, îndreptându-și privirea spre burta ei, văd că o duci bine.

— Da, și probabil că tu de asemenea, spuse Violet politicoasă.

Giovanni urmărea concentrat schimbul lor de replici, gata să sară la bătaie.

— Până acum nici măcar nu te-ai gândit să-mi dai un semn de viață, să știu dacă mai trăiești sau nu. Bănuiesc că acum ai nevoie urgentă de ceva, de ai apărut așa deodată, continuă el pe un ton foarte neprietenos.

— De informații, răspunse ea, doar informații.

— De ce ți-aș da eu ție informații?

Violet simți încolțindu-i speranța în suflet.

— Ai ceva să-mi comunici?

Gilbert nu-i răspunse la întrebare ci continuă pe același ton:

— Pe tine nu te-au interesat niciodată sentimentele mele, Violet. Ți-ai imaginat vreodată cât de disperat am fost când ai dispărut? Am crezut că ai fost răpită, că ai căzut pe mâna unor răufăcători. Nu puteai să-mi scrii un bilețel, în care să-mi spui că mai trăiești?

Înainte de orice discuție, Gilbert intenționa să o pedepsească pe Violet pentru frica și rușinea pe care i le provocase. Nu se schimbase deloc.

— Îmi pare rău că te-am rănit, dar nici eu nu mă simțeam mult mai bine.

— Zău? Măcar atât.

Grija lui se limita la propriile sentimente. Nu-l prea interesa ce gândea și ce simțea Violet. Timp de câteva momente, Violet simți din nou golul căsniciei ei și știa că Gilbert, dacă o iubea, atunci o iubea doar în mintea lui ca pe o poză, ca pe o prelungire a eului său, ca pe un obiect și nu o femeie din carne și oase.

Ea întrebă:

— Mai știi ceva de cei de acasă?

— Câteva rânduri, întrebau de obicei de ce nu scriem. Am dat vina pe război și pe faptul că nu se prea întâmpla nimic interesant în rest.

Nimic interesant în rest.

Era poate mai bine așa, decât să le explice rudelor lor cum stau lucrurile. Îi era recunoscătoare, deși știa că Gilbert n-o făcuse pentru

ea, ci pentru a scăpa el de umilire.

— Ai să pleci la New Orleans mai repede decât plănuiseși? întrebă ea.

— Pentru că m-ai părăsit tu? Nu, zău că nu. Nu văd niciun motiv în asta. Continui să-mi strâng mobile pentru casa din oraș.

— Mă bucur. Nu-mi place să cred că ți-am provocat neplăceri. Violet se întrerupse și își netezi rochia cu mâinile înmănușate.

— Acum, te rog, răspunde-mi la întrebările pe care ți ie-am pus în scrisoare. Trebuie să-mi spui: l-ai mai văzut pe Allain din Paris? A vorbit cumva cu tine despre mine, ți-a făcut vreo propunere, în care eu aș rămâne singură? Trebuie să știi.

Gilbert o fixă atent. Apoi constată satisfăcut:

— Te-a părăsit.

— Nu din voia lui, spuse ea chinuită.

Ura să se milogească în fața lui pentru acea informație. Simți cum este cuprinsă de furie și își pierde răbdarea.

— Dar de ce? Ce l-a putut determina să părăsească o femeie cu un bastard în burtă?

Giovanni sări de pe scaun, înainte ca Violet să-l poată împiedica. Îl prinse pe Gilbert de guler și-l ridică în picioare. Nas în nas cu acesta, spuse:

— Ai să-ți ceri imediat scuze.

Gilbert se uită furios la Giovanni, fața i se înroși de nervi, iar venele de pe tâmpile i se umflară, colorându-se în mov. Începu să respire tot mai greoi.

— Giovanni, te rog încetează, spuse Violet și se ridică cu greu în picioare. Fă-o pentru mine.

Giovanni nu reacționează.

— Eram – eram nervos, croncăni Gilbert cu greu. N-ar fi trebuit să vorbesc așa în fața unei doamne.

Giovanni nu-i dădu drumul imediat, ci îl mai scutură o dată bine. Lui Gilbert aproape că-i ieșiră ochii din orbite.

— Pe Massari – nu l-am văzut.

Giovanni îi dădu drumul. Gilbert căzu obosit în scaun.

Tânărul italian întinse mâna după Violet și o trase după el.

— Cred că nu mai avem nimic de făcut pe aici.

— Da, răspunse ea cu ochii triști. Să mergem acasă.

CAPITOLUL 22

Era o zi însorită, vântul de martie se juca printre copaci. Aerul era călduț, iarba proaspătă își făcea loc să răsară și să crească, iar soarele se pregătea să anunțe sosirea primăverii.

Între zidurile groase ale vilei frigul iernii se simțea bine și nu voia să plece încă. Violet ieșise în grădină cu jurnalul. Giovanni îi adusese un scaunel ca să-și sprijine picioarele și un șal, ca să nu-i fie frig la umbră.

— Stați comod? dori el să știe, stând în picioare lângă scaunul ei.

— Foarte comod. Violet îi zâmbi.

— Cred că ar trebui să știți și dumneavoastră – probabil nu este niciun motiv de alarmă – dar mi s-a spus că ieri seară a fost văzut un străin pe aici, pe lângă casă.

Vecinii se ajutau mereu unii pe alții. Aceasta o descoperise Violet în ultimele luni. Toți erau într-un fel sau altul rude și nu existau prea multe secrete. Dacă Giovanni spunea că a fost un străin, atunci așa era.

— Ce făcea? întrebă ea.

— Nimic. Dădea târcoale. Când l-au întrebat pe cine caută, a plecat mai departe.

— A fost văzut și azi?

Giovanni scutură din cap.

— Eu n-am auzit nimic. Dar să nu vă faceți griji. Eu sunt afară după zid și plantez fasole. Dacă aveți nevoie de ceva, mă strigați. Sau dacă doriți să intrați în casă.

Ea îi zâmbi. O amuza grija lui exagerată, dar îi și plăcea.

— Știu, vii mereu când te strig.

— Mereu, spuse el zâmbind, dar ochii îi erau serioși.

Giovanni plecă și Violet încercă să se concentreze asupra jurnalului. Avea acum dureri din când în când. Era în luna a opta și abia aștepta să nască.

Începu să scrie în jurnal despre moartea țarului Nicolae, care pierise în urma unei banale răceli și despre consecințele pe care moartea lui le putea avea asupra războiului din Crimeea. Țarul fusese un conducător dur și neînduplecat; de când urcase pe tron, după moartea subită a fratelui său mai mare, Alexandru, se făcuseră multe încercări de a-l înlătura. Acum lumea bănuia că s-ar putea discuta altfel cu diplomații ruși, dacă țarul nu mai era.

Sfârșitul oricărui război este o veste bună, dar Violet nu vedea nicio diferență în existența ei. Avea să rămână în continuare doamna excentrică din vilă, care face parfumuri. Singura diferență era că în curând avea să devină mamă.

Violet se uită la sticluța violetă de la gâtul ei. Mirosul ce ieșea din ea o calmă, o făcu să zâmbească. Devenise o parte din ea, îi pătrunsese în pori.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult la viitorul ei și al copilului. Dacă Allain avea să nu mai vină niciodată? Violet ajunsese în stadiul în care femeile, când sunt aproape de termen, sunt foarte calme și resemnate. Nu putea să facă nimic ca să schimbe lucrurile și nici nu avea energie ca să se înfurie din cauza asta. După-amiaza se apropia de sfârșit, colorându-se în roșu-auriu. Umbrele se lungeau și fântâna clipea în liniște. Maria ieși din casă și umplu o găleată cu apă. Îi zâmbi Violetei și făcu o remarcă privitoare la vreme, apoi intră din nou în casă.

De pe un deal din depărtare se auzi clinchetul clopoțelilor de la gâtul caprelor.

Violet nu mai avea destulă lumină ca să scrie. Era timpul să se retragă în casă. Rămase însă acolo pe scaun, admirând amurgul. Era obosită și îi era greu să se scoale singură din fotoliul adânc. În curând avea să apară Giovanni și o va ajuta el.

Îi auzi pașii venind spre ea. Violet nu întoarse capul, absorbită de pacea care o cuprinsese.

El îngenunche la picioarele ei și își așează mâna pe a ei.

— Uită-te la mine și iartă-mă, răsună vocea groasă a lui Allain. Lasă-mă să-ți aud glasul dulce sau o să mă prăpădesc de dor.

Violet întoarse atât de încet capul, încât ochii îi erau deja plini de lacrimi când îl privi. Întinse o mână tremurândă și îi atinse fața, apoi părul.

— O, Allain, șopti ea, unde ai fost, dragul meu? Unde ai fost?

— Am încercat să fiu rațional și să ne salvăm viețile, deși am observat că viața mea n-are sens dacă nu ești lângă mine. Știam că te apropii de termen și trebuia să vin. N-am putut rezista să te știu departe.

Maria avusese dreptate, Violet ar fi trebuit să o asculte.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse ea și întinse o mână spre el.

El își smulse pălăria de pe cap, aruncă bastonul pe jos, se aplecă spre ea și o cuprinse în brațe. Ea își îngropă fața în umărul lui, o străbătu un sentiment de siguranță și suspină din greu. Apoi își înălță capul.

Allain îi atinse ușor gura cu buzele sale, îi era teamă să nu o rănească. Apoi începu să o sărute tot mai sălbatic și mai înfometat, să o strângă în brațe, până când ea fu nevoită să protesteze.

Îl ceru iertare, murmurând cuvinte fără noimă, dar voia s-o ia din nou de la capăt.

Apăruseră din umbră. Erau patru bărbați cu spade și cu cuțite, care străluceau argintiu în ultima lumină a serii. Purtau măști, ochii le erau două găuri rotunde și palide pe sub pălăriile cu boruri late.

Violet îi zări peste umărul lui Allain. Scoase un țipăt de groază.

Allain se întoarse după baston. Arma de oțel din interiorul bastonului scoase un zgomot metalic, când el o trase afară. Se băgă între Violet și bărbații ce se apropiau și se pregăti de luptă.

— În casă, îi spuse încet Violetei, ca să nu-l audă nimeni.

Dar se auzise. Unul dintre indivizi se desprinsese de ceilalți și încercă să-l atace pe Allain dintr-o parte. Allain se dădu câțiva pași înapoi.

Violet se împiedică în spate, când încercă să nu-i stea în drum lui Allain. Nu vedea nicio posibilitate cum s-ar putea descurca Allain cu toți patru. Trebuia să existe o cale să-l ajute. În spatele ei, în ușă, Maria începuse să țipe.

Allain trecu la atac cu mișcări flexibile și ușoare. Cu gesturi iuți se lupta cu toți trei deodată și îl împiedica pe al patrulea să ajungă la Violet. Chipul îi era o mască de fermitate, își îndeplinea datoria în lumina slabă a serii.

Spadele tăiau aerul, zgâriau și scoteau sunete stridente în timp ce un om se lupta cu patru adversari. Atacatorii se apropiau și se retrăgeau din nou. Mârâiau și înjurau, își strigau indicații și țipau când făceau cunoștință cu spada lui Allain. Pe mâneci le apăreau pe alocuri pete de sânge. Gâfâiau de furie și din cauza efortului.

Allain lupta foarte bine, dar cu o forță disperată. Mâna parcă îi era un arc executând toate mișcărilor și trucurile învățate la Roma și Paris de la cei mai mari spadasi. Adversarii lui nu luptau rău, dar nu erau pe măsura lui. Nu se puteau pune cu mișcărilor lui precise și strategiile bine gândite. Unul dintre cei mascați scoase un sunet înăbușit și se prăbuși în genunchi, cu trupul înfipt în spada lui Allain.

Acesta scoase iute arma din corpul mort, dar al patrulea reușise în timpul acesta să ajungă la Violet. Ceilalți doi îl țineau în șah pe Allain, care se lupta acum pentru propria-i viață.

Violet încercă să alerge și fugi spre vița de vie, încercând să se adăpostească de partea cealaltă a mesei. Cel ce o urmărea râse cu dispreț, văzând masa între ei. Întinse mâna și încercă să o prindă pe Violet, care se feri. Prinse însă sticluța de la gâtul ei.

O trase spre el. Violet se lovi cu burta de marginea mesei și gemu. Se ținea strâns de masă, când simți că-i cedează genunchii. Inamicul își ridică încet spada.

Pe Violet o cuprinse un val de furie, ce ți-l dă groaza. Prinse bine masa și o împinse cu toată puterea spre dușman.

Lațul de la gât se rupse. Bărbatul sări în spate, dar nu destul de

repede. Masa se dărâmă și-i căzu peste picior. Înjură șchiopătând. Violet se ridică de pe jos, încercând să-și recapete echilibrul.

Bărbatul cu spada mârâi ceva. Se apropie șchiopătând de Violet.

Allain, care în timp ce lupta mai arunca câte o privire spre Violet, scoase un strigă de disperare.

Un strigăt asemănător răsună și din direcția porții ce ducea în grădină. Giovanni, cu chipul schimonosit de mânie, se năpusti spre agresorul Violetei. În mână avea o seceră. Ascuțită ca o lamă, era o armă bună, dar nu contra unei spade.

Individul cu mască se întoarse pregătindu-se pentru noul pericol. Giovanni avea o singură șansă, să se apropie de celălalt atât de mult, încât acestuia să nu-i mai folosească spada. Sări spre el cu seceră fluturând deasupra capului. Cei doi se ciocniră, se luptară și căzură cu zgomot la pământ. Mascatul scăpă spada din mână. Aceasta căzu pe jos și Giovanni o împinse mai departe cu piciorul. Alunecă peste pardoseala de piatră și ateriză la picioarele Violetei.

Ea se aplecă să o ridice și scoase un geamăt de durere, când încercă să se ridice în picioare, în același timp zări cum adversarul lui Giovanni scoate din haină un pumnal strălucitor.

Violet îl avertiză pe Giovanni și acesta încercă să-l țină pe agresor de încheietura mâinii. Se rostogoliră amândoi pe pardoseala de piatră, mârâind și înjurând.

Violet se apropie de ei cu spada în mână, pregătită să o înfigă în cineva. Dar cei doi erau prea iuți pentru ea și întunericul se lăsase de tot. Nu știa pe care dintre ei îl va nimeri.

Se ridicară din nou în picioare. Pentru o clipă stătură față în față. Lama de la seceră luci scurt. Mascatul se juca cu pumnalul.

Ca la un semn se năpustiră din nou unul asupra celuilalt, respirând greu, se aruncară, alunecară până când se auzi o lovitură înfundată. În același moment Giovanni făcu o mișcare ca de secerat.

Omul cu mască se clătină în spate, capul îi mai era prins de trup doar pe jumătate și din rană sângele stropea ca dintr-o fântână arteziană.

Giovanni rămase locului uitându-se la Violet cu durere și părere de rău în privire.

— Aș fi venit mai devreme, madonna, spuse el. V-am auzit strigând, dar n-aveam armă.

Apoi încercă să cuprindă pumnalul ce-i ieșea din piept. Căzu în genunchi.

Violet își acoperi gura cu mâinile, simțind cum i se face rău.

— Intră în casă, Violet! strigă Allain din spatele ei.

Vorbele îi erau subliniate de clinchetul de metal al spadelor. Allain se străduia să-și țină adversarii în șah, până trece Violet. Aceștia răsuflau din greu. Se tot apropiau și se depărtau, împiedicându-se

câteodată de trupul inert al colegului lor. Distruseseră straturile de flori, în aer se simțea miros de mentă și pământ călcat în picioare.

Violet, ruptă de durere, groază și frică nu se putea decide să între în casă. Nu putea ajunge până la Giovanni, căci bărbații care se luptau, se băgau mereu între ea și el. Nu putea decât să stea acolo cu spada în mână, așteptând o ocazie ca să o folosească.

Allain aruncă o privire disperată către Violet. Își dublă forțele. Îl împinse pe cel mai mare dintre cei doi adversari în spate într-un vârtej de lovituri. Asasinul urlă de durere când spada lui Allain se înfipse în el, se înfipse și ieși repede, prea repede pentru un ochi omenesc. Abia când adversarul i se prăbuși la pământ, Allain se întoarse repede ca să se ocupe de ultimul.

Acesta se folosise de moment ca să scape de spadă și să scoată ia iveală un pistol mic. Ochi și trase în același moment.

Împușcătura răsună ca un tunet în grădina împrejmuată de ziduri. O urmă de fum gri-albăstrui. Allain se opri, rămânând ca o marionetă fără viață, își duse mâna la pata purpurie de pe cămașă și căzu la pământ, nemișcat. Părul său frumos se amestecă cu firele de iarbă.

Ultimul rămas aruncă pistolul la pământ cu un gest triumfător. Își căută spada, o ridică și se îndreptă spre Violet.

Dar se opri brusc când Maria apăru cu câțiva vecini înarmați cu furci și greble. Bărbatul zări jurnalul cu paginile însângerate și bătute de vânt. Îl luă de pe jos, se uită la Violet și o rupse la fugă, scăpând prin poarta ce ducea în grădină.

În momentul acesta Violet văzu totul foarte clar și limpede, atât de cristalin încât o dureau ochii. Forma grădinii și a straturilor, luciul argintiu al frunzelor de măslin ce foșneau în vânt, totul era perfect. Aroma plantelor și a ierbii călcate în picioare se amesteca cu mirosul de sânge cald, revărsat pe pardoseala de piatră de sub picioarele ei. Aerul blând de primăvară îi biciuia pielea. Avea impresia că dacă o va atinge cineva, va exploda.

Maria veni și îngenunche suspinând lângă Giovanni. Îl cuprinse în brațe și îi scoase pumnalul plângând, în timp ce el se uita la el și zâmbea. Ceilalți îl luară pe sus și-l transportară în casă.

O femeie bătrână și prietenoasă o prinse pe Violet timid de braț, vrând să o ducă în casă.

Violet scutură din cap.

Își sili trupul să se pună în mișcare. Se apropie încet de locul unde zăcea Allain. Îngenunche neajutorată lângă el și îi luă mâna într-a ei. Degetele îi erau fără viață când le duse la obraz. Închise ochii și se legănă ușor încoace și încolo, cu mâna lui pe obraz; lacrimile fierbinți curgeau printre degetele lui, umezindu-i palma.

Pleoapele îi tresăriră și Allain deschise ochii. Se uită în sus la ea cu atâta dragoste și afecțiune, de parcă ar fi vrut să păstreze pentru

totdeauna această imagine, această viziune a dragostei.

Tresări ușor și se uită în jur. Vocea îi era atât de slabă încât Violet trebui mai mult să ghicească ce vrea să spună.

— Gata?

Ea aprobă din cap, nefiind în stare să scoată vreun cuvânt.

— E vina mea. M-au urmărit. Trebuia să fiu mai atent

Mâna sa deveni mai rece. Ea înghiți în sec.

— Te rog, spuse ea, te rog, nu. Nu știa nici ea ce voia să spună cu aceasta; să nu mai vorbească sau să nu o părăsească?

Privirea lui sclipi pentru ultima oară. Încercă să zâmbească, dar durerea îl împiedica.

— Voiam să-ți aduc flori – dar totul a mers atât de repede.

— Nu-i nimic, șopti ea.

— Rozmarin, spuse el, drept amintire, spune, iubito...

Violet scoase un strigăt de disperare, când vocea lui amuți. O durea gâtul de la el, dar nu se putea opri.

Durerea venea din interior, un potop de chin. O cuprinse, o acoperi și o purtă pe un mal al conștiinței ei, unde rămase naufragiată și părăsită. Zăcea pe masa de tortură a durerii, fiecare atingere, fiecare zgomot amplifică durerea.

Încercă să se ferească de mâinile care voiau să o ridice și să o îndepărteze de pe locul în care voia ea să rămână. Auzi voci necunoscute, simți cum sângele iese fierbinte și umed din ea, ca dintr-o rană. Apoi veni întunericul mult așteptat. Violet se prinse cu mâinile de pântec, căci nu mai putea suporta durerea.

— Fetița ta, cât de frumoasă este. Bella, molto bella.

Violet întoarse capul spre Mana. Zâmbi la vederea bebelușului înfășurat într-o pătură albă, în brațele Mariei. Mica fețișoară arăta atât de liniștită în somn, cu gurița roz ca un boboc de trandafir, încă umedă de lapte. Pleoapele micuțe care acopereau ochii albaștri-maronii aveau genele întoarse, iar deasupra lor se curbau perfect două sprâncene negre. Pe căpșor avea câțiva cârlioniți șaten-deschis.

Da, cât de frumoasă era, o bucurie și o plăcere.

— Bella Giovanna, continuă Maria pe un ton blând. Sunt atât de mândră că ați botezat-o astfel. Arată ca o italiancă.

Violet închise ochii de durere. Învățase să-și stăpânească durerea, acum când avea speranțe că aceasta va lua sfârșit.

— Da, spuse Violet încet.

Se dedică din nou jurnalului ei, unul nou cu o copertă de catifea vișinie și cu colțuri de alamă, pe care i-l adusese nepotul Mariei de la Florența. Ultimele zile Violet le petrecuse transcriind materialul din jurnalul vechi în cel nou.

Scrișul îi umplea timpul. Voia să noteze toate momentele petrecute

cu Allain, ca să le aibă mai târziu fiica lor.

Maria își dresese glasul, privirea îi era îndreptată asupra copilului.

— Nu v-am povestit încă nimic despre înmormântare. A fost o slujbă frumoasă; preotul a vorbit extraordinar. Au fost mulți oameni – și multe flori.

Violet trase aer în piept și își ținu respirația ca să nu-i dea lacrimile.

Întrebă repede:

— Și mormântul?

— Pe deal lângă biserică, la familia mea. Piatra este mare, frumoasă, sculptată cu trandafiri, rozmarin și un înger.

Violet nu putea răspunde.

Tăcură amândouă un timp. Vântul cald de primăvară mișca perdelele din fața ferestrei. Pe dealuri se vedea o urmă de ceață, dar soarele începuse să se arate printre nori.

Maria scoase nasul pe fereastră și spuse:

— Doctorul a spus că azi puteți să vă mișcați puțin.

— Chiar am voie?

Violet stătuse cu o zi înainte pe un scaun în fața ferestrei, dar cam atât. Nașterea fusese foarte grea, Violet pierduse mult sânge. Se temuseră cu toții că-și va pierde viața; ea însă nu-și mai amintea nimic. Se temuseră și pentru copil, dar Giovanna veni pe lume urlând de supărare că a trebuit să-și părăsească cuibul atât de devreme. La început fusese puțin palidă, dar pe urmă obrații îi prinseseră o culoare roz, sănătoasă. Se comporta ca un copil normal, mâncând mult și dormind aproape tot timpul.

— Trebuie să încercați, spuse Maria. El vă așteaptă de mult. Și e foarte nerăbdător. Vrea să vă vadă azi. În caz contrar va veni el până aici. Și n-are voie, cel puțin o săptămână.

— Ar face-o, chiar dacă asta l-ar omori.

Zâmbetul Violetei dispăru de pe buze.

Maria o prinse de mână cu ochii plini de lacrimi.

— Bărbații sunt toți niște nebuni. Dar nici n-am vrea să fie altfel, nu-i așa? Da, da. Veniți, o duc pe micuță în patul ei și vin să vă ajut.

Maria o sprijini până în fața ușii dormitorului. Violet simți cum își recapătă puterile. Era ciudat cum se putea mișca din nou, cu câtă ușurință putea să se aplece. Pentru prima oară se gândea din nou la silueta ei. Maria îi periașe părul, care-i cădea acum pe spate ca o perdea maro-aurie. Nu se privise încă în oglindă și nu știa dacă era palidă sau roșie din cauza efortului.

Nu conta. Dar faptul că se gândea din nou la aceste lucruri, era un semn bun. Se simțea într-adevăr mai bine.

Maria deschise ușa dormitorului. Violet intră cu faldurile capotului fluturându-i în jurul picioarelor. Bărbatul din pat tocmai se trezise. Întâi mișcă din pleoape, apoi deschise ochii. Se uită la ea.

Pe buze îi apăru un zâmbet slab și ochii îi străluciră. Arătă spre un scaun de lângă pat și spuse încet:

— Vino. Așează-te aproape de mine.

Violetei îi venea să plângă, dar nu putea. Curseseră prea multe lacrimi

Se așază. Îi prinse mâna într-a ei și îl strânse tare, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

— Aș vrea, spuse el cu glas plin de dor, să te întinzi lângă mine. Ca să te pot consola.

— Da.

Violet simți un nod în gât.

— Dacă nu este posibil, atunci măcar vorbește-mi. Spune-mi cum îți merge și cum te simți. Povestește-mi despre Giovanna – am văzut-o și este la fel de frumoasă ca mama ei. Ca să uit momentul îngrozitor în care am crezut că te-am pierdut, când am crezut că e vina mea, că nu te-am protejat îndeajuns.

Făcu o pauză, căci ea își așezase degetul pe buzele lui. Violet îi simți buzele formând un surâs, care apoi se transformă într-un sărut.

— Spune-mi, ce se va întâmpla acum, o rugă el.

Ea înghiți în sec.

— După ce ne facem bine amândoi, plecăm de aici. Poate în Egipt, dacă vrei.

— Ar fi destul de departe, ca să fii în siguranță.

— Și tu.

El zâmbi cu indulgență.

— Siguranța mea n-are importanță, atâta timp cât sunt lângă tine.

— Te vei face bine și te vei bronza la soare.

— Ce frumos. Și pe urmă?

— Dumnezeu știe. Eu n-am de unde să știu.

El nu-i răspunse. Timp de câteva minute se jucă cu degetele ei. Apoi o strânse de mână și șopti:

— Spune-mi pe nume. Vreau să-l aud de pe buzele tale.

— Nu – nu pot, spuse ea și simți cum îi dau lacrimile.

— Trebuie, de dragul meu. Te rog.

Durerea Violetei se amplifică. Buzele îi tremurau când spuse:

— Bine. Da, iubitule...

— Giovanni. O spuse el în locul ei.

— Da, Giovanni, repetă ea.

Căzu în genunchi lângă patul lui. Ținea mâna lui într-ale ei și își rezemă capul de umărul său sănătos, fără bandaje. Părul ei acoperea fața lui, iar Violet dădu frâu liber lacrimilor.

24 aprilie 1855

Azi m-a vizitat Gilbert. A venit să-mi spună condoleanțe. Spunea că a

auzit de moartea artistului, când a ajuns ia Florența. L-am întrebat de cât timp se află în oraș. Afirmă că doar de două zile. Nu știu ce să cred.

Sunt surprinsă. Mi-a propus să ne întoarcem împreună la New Orleans. Vrea să-și continue călătoriile, iar eu să fac ce-mi place până în momentul în care, după planurile noastre de la început, trebuia să ne întoarcem acasă. Într-un an vom pleca în America. Până atunci pot să fac ce vreau.

Așa voi face. Am planurile mele.

În New Orleans Gilbert va recunoaște copilul meu, ca fiind al său. Niciodată nu va afirma altceva, îmi va dăruia casa din oraș și mă va vizita din când în când. Eu va trebui să mă prefac, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

Cât de cinică am devenit și cât de dură. Am consimțit. De ce nu? În felul ăsta totul este mai ușor.

Gilbert părea foarte abătut.

Bietul om. Trage speranțe că într-o bună zi totul va fi ca înainte.

Eu știu mai bine. Eu știu mult mai bine.

CAPITOLUL 23

Joletta strânse jurnalul la piept. Își șterse lacrimile din ochi. Mai citise o dată sfârșitul odiseei, dar nu în Italia unde se întâmplase totul. Acum era mult mai impresionant.

Nu era tristă doar din cauza Violetei. Joletta trecuse și ea prin momente grele în viață. Pierduse multe persoane dragi. Ultima dintre ele i-ar fi putut deveni iubit, cum îl avusese Violet pe Allain.

Nu, la asta nu se va mai gândi acum.

Ultimele notițe ale Violetei o nelinișteau acum, ca și prima oară când le citise. Parcă n-ar fi fost scrise de ea. Și nu putea pricepe cum de Violet acceptase să se întoarcă acasă cu Gilbert, după tot ce se întâmplase.

Acceptase această împăcare ca să se poată întoarce la familie și prieteni fără să fie nevoită să dea explicații? O făcuse de dragul copilului, ca Giovanna să beneficieze de un nume nepătat și de avantajele unei familii? Fusesse din cauză că avea nevoie de siguranță pentru ea și copil sau pentru că voia să uite toate suferințele prin care trecuse în Europa?

Ce se întâmplase în acel an în Egipt? De ce n-a rămas în Italia?

Și Gilbert de ce a chemat-o cu el? Din dragoste sau ca să-și salveze onoarea?

Iar Violet acceptase oare, considerând că este o pedeapsă dreaptă, ca soțul ei să fie obligat să dea numele său copilului unui bărbat pe care chiar el l-a ucis?

Joletta voia să știe mai multe. De exemplu, de ce Violet încetase să mai scrie în jurnal. Și mai era Giovanni. Joletta trebuia să afle neapărat ce s-a întâmplat cu el. Avea niște bănuieli, dar nu era sigură de ele.

Nu exista nici-o metodă de a explica lucrurile după atâta timp și Joletta avea senzația că lucrurile n-au fost duse la bun sfârșit. Oricât de enervant era, așa era și realitatea, se gândi ea, dezordonată și cu capete neterminate, fluturând ani de zile în vânt.

Dar în mintea ei începu să capete contur o idee. Cartea din mână ei nu era jurnalul original. Faptul acesta deschidea noi posibilități. În copie era posibil să fi avut loc niște modificări, ar fi putut fi schimbate, adăugate sau omise anumite evenimente și date.

Existau câteva lucruri pe care Joletta dorea să le verifice, atât în Italia cât și acasă în New Orleans. Niște bătaii în ușă îi întrerupseră

cursul liniștit al gândurilor. Știa cine este. Nu numai că recunoscuse după felul de a ciocăni, dar se așteptase la această vizită de când se întorsese la hotel.

Joletta deschise și-l văzu pe Rone sprijinit cu o mână de tocul ușii. O măsură din cap până-n picioare și dădu din cap.

— Te crezi foarte isteată, nu-i așa? o întreabă el.

— Poftim?

— Știi foarte bine la ce mă refer. Intră în cameră pe lângă ea, se uită în jur și continuă: Am impresia că o faci intenționat?

Ea trânti ușa.

— Nu te-am rugat să ai grijă de mine ca o cloșcă de puii ei. Sunt un om matur și am dreptul să părăsesc camera de hotel și fără acordul tău.

Rone stătea cu spatele la ea, studiind cele două paturi ale camerei.

— Sper că știi că acum înțelegerea noastră s-a dus naibii.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce știi și tu. Am să-mi aduc lucrurile aici, înainte să ne culcăm.

Ea se apropie de el.

— Încearcă numai, am să anunț poliția. Vorbesc foarte serios.

— Bine. Eu o să le spun a e vorba de ceartă între iubiți. Iar tu ai să le explici de ce în Florența nu vrei ceea ce în Veneția ți-a plăcut foarte mult.

— Chiar și italiencele au dreptul să-și schimbe atitudinea!

El o privi gânditor.

— Poate le spun că vrei să mă silești să te iau de nevastă și că nu vrei să mă lași să intru până nu spun da.

— N-ai tupeul.

— Nu mă provoca.

Ochii săi albaștri străluceau gri metalic de convingere.

Ea inspiră adânc și expiră încet.

— Poate am să le spun că ești un escroc, care seduce femeile și profită de ele.

El își îngustă ochii.

— Crezi asta?

— De ce nu?

Rone nu spuse nimic, ci o privi foarte furios. Ea continuă:

— Dar putem să ne scutim de tot circul ăsta, dacă ceea ce vrei este jurnalul. Rămâi la tine în cameră și-l primești. Ca să-l termini de citit, nu ca să-l păstrezi.

— Vorbești serios?

Tonul său provocator dispăruse deodată.

Ea aprobă și se întoarce cu fața în altă parte. Spuse pe un ton sec:

— Allain a murit.

— Nu.

O spusese de parcă tocmai i-ar fi murit o rudă foarte apropiată. Ea aprobă din nou și se așează pe unul din paturi. Ciudat, știuse că această veste îl va afecta. Știuse și de aceea i-o spusese.

— Era inevitabil, spuse el. Aruncă o privire spre celălalt pat și se așează pe el.

— Nu există nicio urmă de-a lui în viața Violetei după plecarea din Europa. Bineînțeles că ar fi putut să se certe, dar nu prea-mi vine să cred treaba asta. Și nu părea nici el genul de om care să o lase baltă și să plece.

Joletta se uită la el, dar el își privea mâinile. O vagă idee îi încolții în gând. Înainte să se poată stăpâni, îl întrebă:

— Îți amintești, ce-ai spus în Anglia, când te-am întrebat despre limbajul florilor?

— Probabil ce mi-a trecut pe moment prin cap.

— Mi-ai vorbit de rozmarin.

— Ah, asta o știe toată lumea, spuse el cu un gest de dispreț: *Inima mea, gândește-te la mine*. Hamlet.

— Nu toți o știu.

El o privi suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Absolut nimic.

Ar fi trebuit să știe. Asemenea lucruri pur și simplu nu se întâmplă. Îndrăgostiți reîncarnați, ca să fie din nou împreună. Asta era doar o distracție pentru oameni cu prea multă fantezie.

— Cine l-a ucis pe Allain? Întrebă Rone.

Joletta ridică din sprâncene.

— De unde știi că a fost ucis?

— Colesterolul oamenilor de pe-atunci probabil că era destul de astronomic, dar în ochii mei Allain nu era genul de om care să facă atac de cord și să dea colțul, așa cu una cu două. Și în afară de asta, au încercat și indivizii ăia să-l omoare în gară.

— Da, probabil că au fost aceiași oameni, dar sigură nu sunt. Violet n-a scris și nu știu nici dacă a știut vreodată. Eu personal cred că a fost implicat și Gilbert. A fost văzut cineva care dădea târcoale vilei. Îl cred în stare să fi angajat pe cineva. Nu prea mai părea în toate mințile.

— Bătrânul Gilbert se pare că nu se prea pricepea la femei, multe dintre probleme și le-a făcut cu mâna lui. Dar a și avut motive să o ia razna.

— Îl aperi? Întrebă ea neîncrezătoare.

— Spuneam doar că întotdeauna bărbații plictisitori și complexați sunt și cei mai geloși. Iar gelozia din cauza unei aventuri a soției nu numai că era de așteptat, dar motiva și orice comportare.

— De părerea asta era și Gilbert.
— Trebuie să recunosc că metodele lui de a-și recâștiga nevasta nu au fost prea bune.

— Dar a recâștigat-o. Asta pot eu să pricep.

— Da și nu, spuse Rone.

— Cum adică?

— N-a câștigat-o direct, dacă în următorii ani n-au mai trăit practic împreună.

— Cine ți-a spus asta? Veni întrebarea tăioasă a Jolettei.

— Mama Nataliei, când mi-a povestit cum a ajuns Violet să vândă parfum, răspunse el. Oricum, părerea mea este că e un chin să fii căsătorit cu o femeie pe care să nu o poți atinge, din cauza unui lucru pe care ți l-ai făcut cu mâna ta.

Aici era deci paralela, gândi Joletta. Nici Rone nu avea voie să o atingă, tot din cauza lui. Oare asta voia el să zică? Poate că ea mergea prea departe. Era cazul să înceteze cu fanteziile acestea și să se concentreze strict asupra vorbelor.

— Îți pare rău de Gilbert? întrebă ea.

— Ție nu, măcar așa puțin? Sigur că era un pudic apostol al moralei cu personalitatea unui ciot de copac, bărbatul tipic victorian. Dar a plecat în Europa cu o femeie tânără și frumoasă și cu un vis despre o casă și o familie și s-a întors cu mâinile goale. Un an mai târziu își pune un pistol la tâmplă și încearcă să-și zboare creierii. Nici măcar asta nu-i reușește și trebuie să trăiască mai departe ca invalid.

— Am crezut întotdeauna că a avut un accident.

— Așa s-a spus. După Estelle, s-a zvonit că a avut un accident pe când își curăța pistolul. Nu-și puteau permite un scandal, bănuiesc eu.

— A mai trăit apoi mulți ani, spuse Joletta încet, gândindu-se la toate tragediile provocate de vorbe și fapte pripite.

— Cred că mâine voi încerca să găsesc mormântul lui Allain.

— Știi unde să cauți?

— O biserică din apropierea vilei, unde exact, nu știu. Am s-o sun pe signora Perrino.

— Sau ai să mergi să cauți singură, spuse el precaut. Mai am încă mașina aia închiriată.

Era o ofertă pe care ea o putea accepta, dacă avea chef. Nu putea. Rone era din tabăra dușmană. Dar înainte ca ea să dea vreun răspuns el continuă:

— Ți-e foame? Dacă ai cinat deja, înseamnă că merg singur.

— Am uitat, răspunse ea. Am început să citesc și m-a prins.

El scutură din cap.

— Nicio problemă. Doriți un meniu de noapte? Suntem în Italia, bella signorina, deci nu vă faceți griji. În ceea ce mă privește, eu mor de foame.

- Ai pierdut cina din cauza mea?
- Paznicul conștiincios. Nu ți-e milă de mine?
- Sunt supărată și copleșită de evenimente, dar milă nu-mi este.
- Dar ai să mănânci totuși cu mine?

Era desigur o greșeală să se lase ispitită de un zâmbet de implorare. Jolletta realiza aceasta, dar nu se putea opune.

Se gândi totuși intens, în timp ce se pieptăna și se ruja, cum l-ar putea împiedica să petreacă noaptea în camera ei. Nu știa cum s-o facă fără a-i face o scenă, lucru pe care ea îl ura. Dar sub nicio formă nu avea de gând să doarmă cu el în aceeași cameră. Va scăpa de el cu orice preț.

O ocazie i se ivi repede.

Restaurantul era micuț și la depărtare de vreo cinci străzi de hotel. Bucătăria era italiană cu accente franțuzești, gustoasă și prezentată cu mult stil.

Localul era plin în ciuda orei târzii sau poate tocmai din cauza aceasta. Erau și câțiva turiști, dar majoritatea erau băștinași. Chelnerul avea tendința să se simtă jignit dacă nu comandai cel puțin cinci feluri de mâncare. După ce Jolletta și Rone se luptară cu supă, salată, pateu, miel cu cartofi noi și portocale, ca desert o cremă caramel – cu vinurile și lichiorurile respective – realizară de ce italienii merg tot timpul pe jos. Era un antidot împotriva mâncatului mult.

Cei doi tocmai se îndreptau spre hotel, când îi zăriră pe Natalie și pe Timothy venind spre ei.

— Portarul spunea că el v-a recomandat localul ăsta, spuse Natalie. Dar mie pur și simplu nu mi-a venit să cred că v-ați adoptat obiceiurile italienești.

— Încă o săptămână, spuse Rone, și vom fi mai italieni decât toți italienii.

— Vă permiteți, că sunteți amândoi atât de zvelți. Eu ar trebui să încep să țin regim cât mai curând. Dar de fapt voiam s-o întreb pe Jolletta, ce i-a făcut lui Cesare. M-e sunat și părea foarte distrus. Vorbea numai prostii.

— Eu nu i-am făcut nimic, răspunse Jolletta.

— Nu cred. Spunea că vrea să plece în orașul lui natal, o văgăună de pe lângă Veneția, cu un nume greu de pronunțat, ca să devină din nou propriul său stăpân. Nu i-a plăcut cum l-ai văzut tu și nici cum s-a văzut și el deodată, din cauza ta. Cel puțin asta am înțeles eu.

— O, spuse Jolletta.

— Deci știi ce înseamnă toate astea. Cesare era un om minunat. Îmi pare rău că i-am spus să fie drăguț cu tine.

— Și mie, spuse Jolletta încet.

Natalie făcu o mutră descurajată.

— Nu cred că trebuia să spun asta, deși nu știu dacă acum mai are

vreo importanță. Credeam că e o idee bună ca cineva să se lingusească pe lângă tine ca să afle ce planuri ai.

— Dumnezeule, Natalie, spuse Timothy cu dispreț fratern.

Joletta simți cum i se urcă sângele la cap. Își încleștă pumnii.

— Asta a fost foarte ticălos din partea ta. Te-ai gândit vreodată că Cesare și-a dat seama și că s-a simțit vinovat?

— Cesare? Natalie ridică din sprâncene. Cred că nici nu știe cum se scrie expresia: sentiment de vinovăție.

— Ba eu cred că îl subapreciezi, spuse Joletta serioasă.

— Spre diferență de tine? Întrebă Natalie și râse. Zău că nu știu de ce te plângi; doar nu te-a durut că l-ai cunoscut. Credeam că-ți face plăcere să ai parte de puțin amore italian.

— Cât de generos din partea ta. Poate că ar trebui să-ți fiu recunoscătoare.

Joletta încerca din răputeri să nu arate cât de rănită, rușinată și furioasă se simțea.

Natalie roși puțin și spuse pe un ton înțepat:

— În orice caz, eu ar trebui să fiu cea care se supără. Aveam o șustă cu Cesare, dar după ce ți l-am pasat ție la Paris, nici n-a mai observat că mai exist și eu. Cred că s-a îndrăgostit de tine. Probabil de când ți-a salvat viața din accidentul ăla ridicol. I-ai dat senzația că ar fi un om galant și valoros sau ceva de genul ăsta, presupun.

— Îmi pare rău, spuse Joletta. N-am vrut să-ți distrug idila.

Natalie se uită în ochii Jolettei.

— Bine, a fost greșeala mea. Dar de unde să știu că și Rone avea aceleași gânduri?

Rone o întrerupse cu glas tăios:

— Mulțumesc mult, Natalie, dar mă pot confesa și singur.

— Da, spuse Timothy. Cred că s-a spus mai mult decât suficient. Joletta probabil că o să ne renege ca rude și nu i-o pot lua în nume de rău.

— Mulțumesc frate.

Sarcasmul Nataliei își cam pierduse din farmec.

Tânărul ignoră comentariul și se adresa Jolettei:

— Ascultă, îmi pare îngrozitor de rău de toată chestia asta. Și îmi pare la fel de rău că n-a ieșit nimic la iveală. Natalie mi-a povestit că ai studiat jurnalul din scoarță în scoarță și n-ai găsit nimic. Nicio problemă. Ne vom descurca cu toții. Dar familiile trebuie să fie unite. Dacă mai există o șansă de a ne reabilita în ochii tăi, un cuvânt ajunge.

— Cred, spuse Joletta încet, că există una.

— Hei, excelent.

Joletta întâlni privirea sceptică a Nataliei.

— Voi stați în același hotel cu noi, așa-i? Aveți două paturi în

cameră?

— Joletta, stai.

Rone își așează mâna pe brațul ei.

— Ai vreo problemă cu camera ta?

— Nu cu camera, cu sistemul de siguranță.

— Nu prea înțeleg.

— Vrea să spună, spuse Rone răutăcios, că prea am stat cu ochii pe ea.

— Adică – în aceeași cameră? Nu crezi că ai fost exagerat de grijuliu?

Natalie amuți când văzu figura încruntată a lui Rone. Adăugă iute:

— Ei, uită.

— Era chipurile de părere că sunt în pericol, spuse Joletta.

— Erai în pericol, replică Rone scurt.

— De când suntem în Veneția n-au mai fost probleme.

— Adică de când am preluat eu paza de noapte.

— Doamne, Joletta, spuse Natalie, n-am bănuț niciodată ce femeie fatală ești.

— Nici nu sunt. N-are nicio legătură cu persoana mea, după cum ar trebui să știi foarte bine.

— Zău, întrebă Rone cu glas scăzut.

Timothy ridică brațul asemeni unui agent de circulație.

— Gata acum, spuse el. Natalie cu siguranță că n-are nimic împotriva să dormi la ea.

— Ai uitat ceva, Tim, îl corectă sora sa. Hotelul are prea puține camere. Cu mine doarme mama.

— Așa e. Se adresează din nou Jolettei. Dar aş putea să dorm în patul tău, dacă te ajută cu ceva.

— N-o să fie nevoie, spuse Rone brusc.

— Ia stați, se amestecă Natalie. Joletta e verișoara mea și dacă nu te vrea în camera ei, ar trebui să-ți iei tălpășița.

— Grijă ta este într-adevăr mișcătoare, doar că vine puțin cam târziu, spuse Rone.

— Cum adică? întrebă Timothy.

— Verișoara voastră era cât pe ce să fie ucisă. Unde ați fost atunci? Joletta e în siguranță cu mine –, deci în punctul ăsta puteți sta calmi. Am avut grijă de ea până acum și voi avea în continuare. Dacă vreți să mă împiedicați, puteți încerca liniștiți.

Ochii lui Timothy se îngustară, dar după un scurt schimb de priviri cu Rone, înghiți în sec și tăcu. Natalie nu mai spuse nici ea nimic, ci rămase privind la Joletta și la protectorul ei.

Pentru Rone totul era rezolvat. O prinse pe Joletta de braț; o propunere de plecare. Joletta îl urmă, parțial pentru că nu vedea niciun sens a sta în mijlocul străzii, parțial din reflex.

Când realizează ce face, se opri. Spuse fără înconjur:

— În seara asta nu poți dormi la mine.

Rone se opri, își trecu mâna prin păr și se uită la cer, căutând parcă o inspirație printre stele.

— De ce? De ce te temi atât de tare? Ce-i atât de nesuferit la mine, încât preferi să riști să fii atacată de un nenorocit ca ăla, care ți-a cotrobăit în camera din Lucerna sau ca ăla care te-a băgat în șanț în Verona, decât să împărți camera cu mine?

— Ești un ticălos arogant, care manipulează...

— Astea-s defecte de caracter, nu motive.

Ea fixă vitrina din spatele lui, până când culorile deschise și limpezi deveniră neclare în fața ochilor ei.

— Ei bine, spuse ea, simțind un nod în gât. Ce vrei să auzi? Crezi că mă tem de ce aș putea simți pentru tine? Frumos. Pe asta o s-o auzi. Nu-mi place când cineva se joacă cu sentimentele mele, doar ca să stoarcă ceva din mine. Urăsc să simt ceva pentru cineva și după aia să constat că am fost doar o unealtă. Nu pot suporta gândul că într-o bună zi mă voi trezi și acel cineva nu mai e. Tu zici că mă protejezi. Foarte bine, dacă tu te simți grozav. Eu doar de tine încerc să mă protejez.

— Joletta, spuse el, implorând-o și o prinse de mână.

— Las-o baltă! Își smulse mâna și se retrase un pas înapoi. Nu mai spune nimic drăguț și nu-mi mai aduce flori, te rog! Și nu mai face pe îndrăgostitul! N-am nevoie de asta. Nu vreau asta. Vreau un singur lucru: să se termine cât mai repede toată povestea și să plec cât mai departe de tine.

Ochii lui albaștri și chinuiți studiau fața ei.

— N-am vrut să te agasez.

— Oamenii spun multe.

Joletta își feri privirea.

O mașină trecu într-un nor de râsete și muzică pe lângă ei. Niciunul dintre ei nu o observă. Atmosfera dintre ei avea fragilitatea fierbinte a unui pahar proaspăt suflat.

— Dacă vrei să scapi de mine, nu trebuie să aștepti până la sfârșitul excursiei, spuse Rone, încercând să pară degajat.

Joletta se uită la el. Avea fața palidă și ochii săi erau de neinterpretat.

— Vorbești serios? întrebă ea.

— Începând cu secunda asta.

O spusese foarte hotărât. Joletta avu o senzație ciudată. Făcu un pas înapoi. El rămase locului. Joletta mai făcu un pas. El își băgă mâinile în buzunar.

— Adio, spuse ea.

El nu răspunse.

Nu-i mai rămânea, decât să se întoarcă și să plece. Joletta o făcu.

Dar îndepărtându-se simți cum în suflet i se naște o durere fără margini. Ar fi trebuit să se simtă mai bine. Scăpase de el, nu-i așa? Asta dorise.

Sau nu?

Rone se uită în urma Jolettei. Cum îl părăsește foarte dreaptă, cu umerii la fel de drepti, cu capul sus. Iubea grația, demnitatea, stilul ei. Iubea chiar și felul în care-l trimisese la dracu? Dumnezeu, pur și simplu o iubea.

Își dori, să nu fi auzit niciodată de acest parfum. Mai rău, își dori să nu fi auzit nici mama lui. Fusesse un timp când crezuse că va avea un succes extraordinar. Acum îi era indiferent dacă mai descoperea careva formula sau nu. Ar fi fost chiar mai bine dacă s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Ce mai conta? Toate lucrurile bune aveau un sfârșit.

Poate că printre ele se număra și legătura lui cu Joletta.

Poate că era timpul să plece mai departe, să facă altceva, să se gândească la alte lucruri.

Ea nu-l voia în preajma ei, n-avea nevoie de el.

Nu exista nicio posibilitate de a ajunge din nou la ea, nimic de spus sau de făcut ca s-o convingă că o voia de dragul ei, că avea nevoie de ea, că se prăpădea după ea.

Deci asta a fost. Rămâi cu bine. Adio.

Sărutul de adio fără sărut.

Cel puțin mai avea garoafa.

CAPITOLUL 24

Cimitirul era îngrădit de un zid de piatră împodobit cu chiparoși. Mormintele cu pietre funerare din marmură erau astfel așezate, încât fiecare se bucura de priveliștea dealului. Prin aer zbura câte o rândunică, iar în iarbă se auzeau greierii.

Joletta stătea împreună cu signora Perrino lângă o piatră din marmură decolorată de soare și vânt în așa măsură, încât florile și îngerul sculptat aproape că nu se mai deslușeau. Joletta își trecu degetul peste rozmarinul sculptat, peste florile de trandafir, care erau identice cu cele din grădina vilei. Apoi mângâie numele și datele:

ALLAIN ALEXANDRE MASSARI

17 DEC 1827 - 9 MARTIE 1855

Violet nu menționase niciodată al doilea nume al lui. Fusesse probabil, gândi Joletta, ceva neesențial.

— Era foarte tânăr, spuse signora Perrino, de pe cealaltă parte a mormântului.

Joletta aprobă.

— De fapt au fost amândoi tineri. Și el și femeia care a stat aici cu el.

— Așa-i. Vreau să vă spun că mereu sunt flori aici, când se aduc flori pentru ceilalți membri ai familiei mele, care zac aici.

— Serios? întrebă Joletta. Ce atent.

— Tocmai începusem să vorbim despre asta când a venit verișoara dumneavoastră. Nu știu nimic despre nicio formulă de parfum, dar povestea acestor îndrăgostiți are mare însemnătate pentru mine și pentru cei din sângele meu, care au trăit aici. Le-o povestesc copiilor și aceștia copiilor lor.

— Nu sunt sigură că înțeleg exact, spuse Joletta încet.

— Înainte ca cei doi să vină, noi am fost țărani, care lucram ca servitori la familia Franchetti, posesorii vilei. După aceea, am fost – nici chiar bogați, dar destul de înstăriți. Următoarea generație a cumpărat vila și pământul din jurul ei. Acum este a noastră. Vila actuală a fost reconstruită, căci frați n-am avut. Soțul meu, Dumnezeu să-l odihnească, a considerat că este o zestre frumușică și am rămas să locuim aici. Pentru că așa am vrut eu. Totul va merge la băieții mei, când eu n-oi mai fi.

— Cred – bănuiesc, că banii au venit de la un oarecare Giovanni, care a emigrat în America. E adevărat?

— Pe de o parte. Pe de alta, s-a primit o mare sumă pentru un serviciu făcut americancei. Nu-i mai știam numele după atâția ani și ne bucurăm să putem sta de vorbă cu un membru al familiei.

— E minunat să mă aflu aici, spuse Joletta zâmbind. Am citit despre Giovanni și despre Maria, mama lui și mă bucur că pentru urmașii lor viața a devenit mai ușoară.

Femeia mai în vârstă o privi pe Joletta un timp îndelungat și spuse:

— Mai este ceva.

Scoase din mânecă o punguliță și din aceasta un colier ce strălucea în soare.

— Ăsta-i al dumneavoastră, cred. De ani de zile femeile din familia mea îl țin ascuns. Știu că a fost al americancei, dar nu știu cum a ajuns în posesia noastră. A fost întotdeauna o afacere destul de dubioasă, m-am temut că a fost furat. Sau poate străbunica mea Maria l-a primit pentru păstrare, ea avea grijă de casă pe atunci. Vreau să vi-l dau acum înapoi.

Joletta primi lanțul greu. Închizătoarea era ruptă. Deci nu a mai fost purtat din seara luptei din grădină. L-a recuperat Maria în seara aceea și a uitat de el? Sau l-a primit cadou? Nu avea de unde să știe.

Era la fel de frumos, puțin ros de vreme și cu scame de la cârpa în care fusese înfășurat, dar în rest era exact cum îl descrisese Violet în jurnal. Diamantele de pe dungile aurii ale flaconului reflectau raze subțiri pe chipul Jolettei. Aceasta își îngustă ochii studiind uriașul ametist cu pasărea cu aripile deschise, încrustată pe una dintre părțile sticluței. Era o piesă rară, asemănătoare cu cele făcute de Fabergé.

Întoarse sticluța mai spre lumină. Canturile micuței poze deveniră mai clare. Pasărea se vedea mai bine.

Cunoștea această siglă. Îi era cunoscută și era... Acum știa...

Deodată fu invadată de toate amintirile unor ore de istorie aproape uitate, frânturi de gânduri din lucrările ei din timpul facultății. Și realizează deodată de ce Violet nu a putut scrie în jurnal cine a fost Allain. Și știu acum și de ce a murit.

Lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji și fu cuprinsă de tristețe. Suferea pentru Violet și pentru iubitul ei, care a trebuit să-și accepte soarta.

— Vă este bine, signorina? Întrebă cealaltă femeie îngrijorată.

— Da, cred că da, spuse Joletta. Reuși să zâmbească, dar nu se putea uita în ochii signorei Perrino. Ar fi dorit să poată povesti cuiva tot ce știa. Nu oricui, ci cuiva care cunoștea povestea lui Allain și a Violetei și care era la fel de interesat de ea ca și Joletta. Avea de gând să-i povestească lui Rone, voia să audă părerea lui.

În flacon era puțină substanță aurie.

Cu mâini tremurânde Joletta încercă să îl deschidă. Capacul era înțepenit de vreme și străvechi cristale de parfum. Joletta îl forță plină

de teamă că sticluța s-ar putea sparge, dar și curioasă să miroasă, oricare ar fi fost aroma acestui rest de parfum.

Capacul se mișcă.

Joletta ridică încet flaconul spre nas, inspiră adânc aroma frumos mirositoare.

Trandafir, acesta era nota dominantă, flori de portocal, mosc. Ambră. Narcise. Vanilie și orhidee. Violete.

Moale, cald, fluent, cunoscut și totuși exotic în combinația lui, acest miros îi invadează simțurile.

Prospețimea o uimea. După atâta timp parfumul ar fi trebuit să-și piardă adevărata aromă din cauza evaporării și a vârstei. Faptul că nu se întâmplase așa ceva era desigur din cauză că ingredientele erau pure și naturale, nu niște amalgamuri chimice de care se foloseau astăzi atât de des la parfumurile moderne.

Era un iz extraordinar, care purta cu el o amintire fantomatică.

Dar nu era Le jardin de Cour.

Joletta mai mirosi o dată. Nu, nu era parfumul căutat.

Trandafiri – flori de portocal – mosc – ambră – narcise – orhidee – violete.

Nu era vetiver, nici iasomie și nici liliac.

Gura Jolettei se strâmbă într-un zâmbet ironic. Firește. Cât de proști au fost cu toții.

Îl văzu.

Adevărul despre formulă. Și unde era aceasta de găsit.

Fuse mereu aici, dar Joletta n-o recunoscuse, căci se bazase pe imposibil, pe o minune, fără să ia seama la cărările încurcate și caracteristicile individuale ale naturii umane.

Și mai văzu ceva.

Scoase un strigăt de bucurie și de durere totodată. Din ochi îi curgeau lacrimi, în timp ce ea râdea scuturând din cap.

— Sunteți sigură că vă simțiți bine? Întrebă signora Perrino și mai îngrijorată.

— Mi-e foarte bine, spuse Joletta. Serios. Doar că mi-a venit o idee. Degetele ei strânseseră colierul încă o dată, apoi Joletta i-l întinse signorei Perrino. A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră că mi l-ați arătat, dar nu este al meu. Probabil că cineva l-a meritat sau l-a primit drept recunoștință pentru un mare serviciu.

Femeia luă bijuteria grea în mâini.

— Sunteți sigură signorina?

— Da, spuse Joletta. Foarte sigură.

Parfumeria era încă deschisă, când ajunse Joletta. În ciuda orei târzii, era încă agitație. Niște clienți se uitau prin vitrine, iar vânzătoarea tocmai împacheta un parfum pentru alții. Magazinul era

luminos și prietenos, iar din camera de preparare se strecurau diferite arome îmbietoare.

Joletta avusese de gând să vină mai repede, dar după zborul lung peste New York și Atlanta, cu întârziere în ambele orașe, fusese atât de obosită, încât se trântise în pat și adormise buștean. Până s-a trezit, a mâncat, a despachetat și s-a îmbrăcat a trecut o jumătate de zi. Restul după amiezii și-l petrecuse cu războiul din Crimeea și istorie rusă în biblioteca universității.

Acum salută angajații, traversează magazinul și camera de preparare și ieși în curtea din spate. Îi părea că a trecut o veșnicie de când n-a mai fost pe aici. Nimic nu mai arăta la fel, de parcă totul se schimbase, deși Joletta știa că de fapt numai ea se schimbase.

Și îi părea că trecuse o veșnicie de când începuse să ghicească secretul Violetei. Ardea de nerăbdare să vadă dacă a avut dreptate.

Fusese atât de sigură și de emoționată, încât și-a întrerupt călătoria. După discuția cu signora Perrino, s-a dus direct la hotel. Și-a făcut bagajul, a lăsat un mesaj ghidului și a luat un taxi spre aeroport.

Avusese de gând să-i lase un mesaj și lui Rone în care să-i explice ce a descoperit. Omul de la recepție i-a spus însă că Rone a plecat dis de dimineață. N-a lăsat niciun mesaj pentru ea, dar a menționat că pleacă acasă.

Fusese un fel de șoc pentru Joletta. Ea nu-i dăduse de înțeles lui Rone că ar vrea ca el să plece acasă și se aștepta să-și ia rămas bun când pleacă. Spera doar că Rone a înțeles că ea nu are nevoie de el.

Ar fi trebuit să se bucure. Era absurd să se simtă acum paralizată, deprimată și părăsită.

Joletta aruncă o privire spre grădină când trecu pe acolo. Chiar și aceasta arăta acum altfel. Scutură din cap și urcă scara. Își lăsa geanta în salon și intră în dormitorul lui Mimi.

Știa exact ce caută și își amintea și unde ar putea găsi. Se îndreptă spre dulapul cu amintiri a lui Mimi, deschise ușile, scoase sertarul din stânga sus și îl goli pe pat. Printre o sumedenie de mărunțișuri găsi un pachet cu câteva poze îngălbenite, negative și dagherotipuri.

Joletta desfăcu sfoara cu care erau legate. Căută cu grijă printre poze și negative. Găsi lucrul căutat și-l ținu spre lumină. Era o poză făcută la sfârșitul anilor 1870 sau începutul lui 1880, după cum se putea ghici după modă, o fotografie care arăta fațada parfumeriei. Lângă ușa stătea Violet Fossier, împreună cu o vânzătoare, amândouă purtau cămăși închise până la gât și fuste lungi până-n pământ. În partea cealaltă a Violetei se afla un bărbat și chiar lângă el se vedea sigla unei farmacii, care a existat lângă parfumerie până la moartea patronului, cu puțin timp înainte de primul război mondial, doar cu câteva luni înainte să moară și Violet. Pe firmă era scris cu litere mici: GIOVANNI REDAELLI, PATRON.

Bărbatul nu avea privirea îndreptată spre obiectivul aparatului, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere să se lase fotografiat. Era lat în umeri, bine proporționat și arăta bine pentru vremea aceea, avea favoriți și o mustață respectabilă. Purta un costum de culoare închisă și în mână înmănușată ținea un baston. Pe cap avea o pălărie cu boruri late care îi umbrea ochii. Se ferise de aparatul de fotografiat întorcându-și privirea spre Violet. În ciuda feței aproape acoperite de umbră, în ochi i se citea o mare dragoste.

Violet privea spre obiectiv, zâmbind ușor. Era mai bătrână decât în miniatura aceea, dar la fel de frumoasă, veselă și mulțumită de sine. Atenția îi era îndreptată spre fotograf, dar se vedea clar că era conștientă de bărbatul de lângă ea.

Joletta râse încet, satisfăcută.

Cu fotografia în mână, se îndreptă din nou spre dulapul mare și scoase jurnalul greu de catifea și alamă, pe care-l ascunsese înainte de plecare. Apoi, cu jurnalul și poza în mână ieși pe terasă, ca să vadă mai bine. Răsfoi prin jurnal până găsi un mic desen, ce reprezenta capul și umerii unui bărbat. Compară cele două poze.

Da

Era aceeași persoană.

Joletta oftă și se așează pe unul din scaunele de răchită. Rămase apoi cu jurnalul în poală, privind spre curtea interioară.

Nu știu cât a stat. Când se uită la ceas observă că se apropia seara și că din magazinul de sub ea nu se mai auzea nimic. Vântul de seară ce bătea dinspre lacul Pontchartrain foșnea în frunzele măslinului și aducea aroma lui spre terasă.

Joletta se uita la poarta din zidul casei, poartă care fusese acolo dintotdeauna. Ducea spre grădina casei de alături, clădirea, care acum era o casă pentru burlaci, dar odinioară fusese o farmacie.

Câți oameni, se întrebă Joletta, au știut oare de acea poartă? Câți o bârfiseră pe femeia cu soțul bolnav la pat, care a încercat să se sinucidă, pe femeia care era în relații atât de bune cu tânărul și frumosul farmacist italian de alături?

Pe atunci un farmacist nu avea nevoie decât de câteva cunoștințe despre amestecul leacurilor, al elixirelor și despre apă de gură, de bani pentru ingrediente și de pricepere. Omul din fotografie părea înstărit. Probabil că era respectat în oraș și iubit de doamne. Fusese probabil foarte discret și loial Violetei, dacă nu se transmisese urmașilor ei nici măcar o urmă de scandal! Ce senzație o fi fost aceea, se întrebă Joletta. Să fii iubită de un bărbat, care riscă totul, doar ca să fie cu femeia iubită?

Mai bine să nu se gândească la așa ceva.

Joletta se ridică și se retrase în salon. Lăsa fotografia pe masă și luă doar jurnalul cu ea în camera de preparare, unde se fabricau

parfumurile.

În spatele ușii care dădea în magazin era totul liniștit. Parfumeria probabil că se închisese pentru ziua aceea. Era bine așa, exact cum își dorese ea.

Joletta așează jurnalul pe masă. Luă o măsurătoare de sticlă și câteva pipete de pe etajeră și le așează lângă jurnal. Apoi îl deschise la primele notițe ale Violetei, care aveau o schiță mică la marginea de sus a paginii.

Era foarte simplu de descifrat codul Violetei. Era ascuns în desene, dar majoritatea se aflau pe pagini goale sau pe la margini. Cele cu însemnătate se aflau peste titlurile datate ale paginilor. Florile și micile animale desemnau diferitele esențe necesare. Zilele lunii arătau cantitatea uleiurilor.

Joletta studie pagina timp de câteva secunde, apoi se îndreptă spre etajera pe care se aflau sticlulele cu valoroasele uleiuri. Le cercetă și alege sticlulele necesare.

După ce adună tot ce-i trebuia, începu prepararea.

În câteva clipe fu învăluită de multe arome. Aproape că nici nu le dădea atenție, atât de tare se concentra.

Lucra cu grijă și precizie, era atentă să nu pună nicio picătură în plus și totul frumos pe rând. Proceda exact cum o învățase Mimi, cu multă atenție.

Simți că se află în elementul ei când se uită cum se amestecă picăturile verzui, galbene și roșii-portocalii. Până acum fusese supravegheată de Mimi, de câte ori mixa vreun parfum. Acum era pentru prima oară când se aventura să creeze singură. Era o cu totul altă senzație.

Savura senzația aceasta pe care o avea când ținea în mâini recipientele din sticlă și fiolele. Savura senzația experimentului și a puterii creatoare, pe care i-o dădea munca cu aceste instrumente. Era ceva deosebit să creezi un parfum pe care nimeni nu l-a mai mirosit poate de o sută de ani. I se părea că e o vrăjitoare, care mixează o licoare mistică.

Știa ce vrea. Va crea parfumuri.

Va crea arome noi, exact ca și Mimi și Violet și toate femeile din familia Fossier, care au existat înaintea ei. Îi stătea în sânge, dar cel mai mult îi venea din inimă.

În sfârșit terminase cu mixatul. Adăugă alcoolul. Așteptă un moment, apoi tamponă câțiva stropi din noul parfum pe o coală albă. Le lăsa moleculelor timp să se așeze, apoi inhală mireasma.

Reușise. Refăcuse exact parfumul Violetei, acela pe care îl mirosise în sticluta de ametist.

Dar totuși nu era *Le Jardin de cour*. Era asemănător, foarte asemănător, dar nu acela.

Știa că nu va fi posibil.

Pentru a înlătura orice urmă de îndoială, își frecă un strop de parfum de încheietura mâinii și așteptă puțin, apoi îl miroși.

Nu, hotărât lucru.

Auzi pași pe pardoseala de piatră. Se întoarse atât de brusc, încât răsturnă recipientul cu parfum. Acesta se revărsă pe masă precum apa, explodând în aer, copleșitor, aproape amețitor.

— Credeam că parfumul s-a pierdut, se auzi glasul Nataliei. Ar fi trebuit să-mi dau seama că minți.

— Nu fi ridicolă, spuse Joletta.

Ridică repede jurnalul de pe masă. Paginile groase se îmbibaseră aproape pe sfert cu parfum. Mirosul avea să rămână de neînlăturat pe vecie pe ele.

— Și cum numești, ceea ce faci tu acum?

Întrebarea venea de la Timothy, care intrase în urma Nataliei. Mătușa Estelle stătea în cadrul ușii, făcând o figură foarte scandalizată.

— Eu i-aș spune iluzie deșartă, răspunse Joletta și strânse jurnalul la piept. Cum ai pricepe și tu imediat, dacă ai avea un nas bun.

— Nu face pe nebuna, fetițo, spuse mătușa Estelle furioasă. Vreau o explicație pentru ceea ce faci tu acum aici, dar repede.

Joletta fu ispitită să-i trimită într-un anumit loc pe toți, cu reproșurile lor cu tot, dar se stăpâni.

— Vă spun, că parfumul pe care-l miroșiți acum nu e *Le Jardin de cour* și de aceea nici vestitul parfum, despre care am auzit noi. Bănuiesc că formula din jurnal se bazează pe cea veche, dar cred că Violet a schimbat-o după cum a dorit ea – ei, probabil că a avut motivele ei.

— Nu se poate, spuse mătușa Estelle cu voce de gheață. Mama mea și mama ei au folosit aceeași rețetă, rețeta Violetei. Am auzit povestea asta atât de des, încât o știu pe de rost.

— Posibil, dar eu cred că fiecare a modificat formula după gustul ei sau au folosit uleiuri care le erau mai la îndemână. De exemplu, în formula Violetei nu apare vetiver, dar voi știți că era una dintre esențele principale folosite de Mimi, pentru că oamenilor din New Orleans le place mirosul de lemn.

Estelle schimbă o privire scurtă cu copiii ei. Când Joletta văzu dezamăgirea de pe chipurile lor continuă:

— Și asta nu-i tot. Mă îndoiesc că parfumul descoperit de Violet în Europa și cel pe care-l folosea împărăteasa Eugenie este același cu cel pe care-l avea Josephine. E puțin probabil că aceste două femei au putut rezista tentației de a mai adăuga ceva la el. Josephine, de exemplu, avea o predilecție pentru mirosul greu de violete. Acesta a fost folosit și în formula noastră, dar mă îndoiesc că Cleopatra avea la

dispoziție esență de violete în căldura Egiptului cu multe sute de ani în urmă. Iar în ceea ce o privește pe Cleopatra, sunt sigură că și-a adus și ea contribuția într-un fel sau altul. Creația preoteselor zeiței lunii, pe care ea spune că a copiat-o, trebuie că era un amestec simplu, cu accent de lemn. În afară de asta, egiptenii iubeau tare mult parfumul...

Mătușa Estelle ridică o mână plină de inele.

— Ajunge. Am crescut și eu cu parfumuri. Am priceput.

— Nu crezi că e plauzibil? întrebă Joletta încet.

— Ba da, se enervă femeia mai în vârstă.

— Vrei să spui că nu vom putea produce niciodată *Le Jardin de cour*? întrebă Natalie disperată.

— Vreau să spun că n-are rost, nu în scopul pentru care îl vrea Lara Camors. *Le Jardin de cour* nu seamănă prea mult cu parfumul legendar al femeilor din istorie, care i-a fost promis.

— Nu se poate, spuse Natalie și bătu cu pumnul în masă. Sunt prea multe în joc. Nu poate fi adevărat.

— Dar este, spuse Joletta și nu există nimic ce ar putea face vreunul dintre noi.

— În afară de tine, spuse Estelle cu dispreț. Tu poți face din rețeta Violetei ceva care să semene cu *Le Jardin de cour*.

Joletta aprobă din cap gânditoare.

— E adevărat, nu același amestec, dar ceva foarte apropiat.

— Deci ai câștigat.

Joletta nu răspunse. În cameră se lăsă tăcerea și Joletta luă o cârpă și începu să șteargă parfumul vărsat.

— De fapt, spuse Timothy, n-are nicio importanță.

— Nu fi tâmpit, sări Estelle. Bineînțeles că are.

— De ce? întrebă el cu o privire nevinovată din cadrul ușii de care se rezemase. Noi suntem singurii care știm că nu este unul și același parfum.

Natalie se uită de la Timothy la mama ei. Estelle îl fixa încruntată pe fiul ei. Natalie o privi pe Joletta și ridică din umeri resemnată.

— N-o să meargă, spuse ea. Joletta o știe și va spune la oricine o va întreba, chiar dacă nu vrea să păstreze formula pentru ea. Și pentru că nu-i trebuie formula, trebuie doar să o sune pe Lara Camors.

Mătușa Estelle își țuguie buzele:

— Draga noastră Lara iubește banii, dar jură pe adevăr în publicitate: are grijă de bunul nume al firmei, ca o cloșcă cu un singur pui. Asta ar fi sfârșitul.

— În afară de cazul în care există o posibilitate de a o împiedica pe Joletta să vorbească.

— La ce te gândești? întrebă Timothy amuzat. O călătorie pe Mississippi cu pantofi de beton? Bun plan, surioară, atunci n-ar mai

trebui să împărțim nici cele două milioane cu ea sau să ne facem probleme că nu va semna că este de acord.

— Foarte amuzant, spuse mama lui. Dar poate că ai putea să-ți activezi materia cenușie și pentru ceva mai folositor, în cazul în care ai această aptitudine.

— Ce-ai zice de o mituire? întrebă Timothy. Ce avem noi ce i-ar plăcea Jolettei?

— Nimic, spuse Joletta nervoasă. Nu vreau nicio mită și nimic. Nu vreau să am de-a face cu Camors Cosmetics.

Natalie radia.

— Adică ne dai formula, te ții deoparte și nu vorbești?

— N-am spus asta. Joletta aruncă cârpa în coșul de gunoi de sub tejghea, apoi se întoarce spre rudele ei. V-ați gândit ce s-ar întâmpla dacă cineva descoperă că parfumul este o escrocherie, după ce a intrat în producție? Numele firmei Fossier's Royal Parfums ar fi ruinat. Ar fi sfârșitul magazinului.

— Ești de-a dreptul victoriană, Joletta, spuse Natalie râzând. Dar am avea banii, nu-i așa?

— Pentru Joletta banii nu au așa mare importanță ca pentru noi, surioară, spuse Timothy încet. Dar poate că nu ține morțiș ca familia ei să se facă de râs.

— Asta chiar că e cel mai bun lucru pe care l-ai gândit vreodată, Timothy, spuse mama lui. Se uită la Joletta. Mă întreb doar, dacă putem conta pe ea.

— Eu personal n-aș risca, spuse Natalie. Dar am altă idee.

— I-auzi.

Privirea lui Timothy era ironică, dar și plină de ură.

Natalie îl săgetă cu privirea.

— Ascultă, Joletta, spuneai că vechea formulă de parfum n-are nicio valoare. Bine. Dar ai putea face *Le Jardin de Cour*, produs după formula care iese la analiza chimică?

— Cred că da.

Joletta se rezemă de un dulap și își încrucișă brațele.

— Minunat. Atunci dă-ne-o pe cea din jurnal. Le vom spune la toți că totul a fost nemaipomenit, până a apărut Mimi. Și că ea a fost cea care a făcut schimbarea, a adăugat vetiver și așa mai departe. Cu alte cuvinte, împărțim formula, facem din ea două parfumuri, unul pentru magazin și unul pentru noi.

Era o mituire, după cum spusese Timothy. Erau atât de ușor de întrevăzut în lăcomia lor. Oare nu observau? Sau le era indiferent?

Joletta întrebă:

— Chiar credeți că Lara Camors o să înghită asta? Sau Rone?

— Eu cred că da, mai ales dacă le-o explici tu. Dacă te simți mai bine așa, putem recunoaște că parfumul a suferit unele modificări de

pe timpul Cleopatrei. Oricum, cel mai de calitate parfum este cel franțuzesc în ziua de azi. Va fi mai impresionant pentru publicitate, dacă le menționăm doar pe Josephine și Eugenie. Și în afară de asta, este adevărat, așa-i?

— Nu știu dacă e adevărat sau nu. Violet nu scrie nimic despre asta.

— Dar este îndeajuns de aproape de adevăr ca să o poți afirma, am dreptate sau nu?

Natalie părea foarte nerăbdătoare și ridurile dintre sprâncene i se accentuau.

Joletta șovăi, apoi scutură din cap.

— Nu cred că aș putea să fac asta cuiva ca Lara Camors, cu atât mai puțin lui Rone.

CAPITOLUL 25

Joletta încuie ușa după rudele ei, cu un oftat de ușurare. Ar fi găsit ei drumul spre ieșire și singuri, dar Joletta voia să fie sigură că au plecat definitiv.

Era extenuată. Cearta despre formulă, mereu aceleași argumente, durase o eternitate.

Și nu credea că povestea se terminase aici. Mătușa și copiii ei vor încerca să o convingă. Sau vor veni cu noi planuri și propuneri. Nu conta, oricum ea nu va ceda.

Își dăduse toată silința să fie fair play. Acum știa ce putea face și ce nu, ce vrea, și nu avea să participe niciodată la înșelarea Larei Camors sau a oficialităților. Va mixa și va mirosi, va mirosi și va amesteca din nou și va încerca să creeze singură *Le Jardin de cour*. Și dacă nu reușea, nu era nicio nenorocire. Ea s-a străduit. Trebuie să fi existat mii de parfumuri care s-au pierdut de-a lungul vremii, la fel cum s-au pierdut milioane de vieți neprețuite de-a lungul istoriei. Pierderile se plângeau mereu, dar oamenii trăiau mai departe și încercau să facă ce-i mai bun din viața lor.

Și exact asta voia să facă și ea, ce făcuse Violet cu mult timp în urmă.

Joletta traversă magazinul, îndreptându-se spre camera de preparare. Voia să facă puțină ordine, apoi avea de gând să plece acasă.

Își lăsase geanta și cheile mașinii sus. Când trecu prin grădină, Joletta se opri și inhală aerul proaspăt, neparfumat. Avea parfum pe haine, pe mâini, pe păr și pe jurnal. În mod normal i-ar fi plăcut, dar acum se cam săturase de atâtea arome.

Era cald și plăcut afară. Umezeala din aer părea o mătase. O briză ușoară șoptea printre frunzele măslinului din colțul grădinii. Presiunea fântânii era atât de scăzută, încât clipocitul aproape că nu se mai auzea. Sub acoperișul porții care ducea în stradă niște porumbei scoteau sunete în somn.

Pentru un moment Joletta se simți în piața San Marco, unde porumbeii zburau cu sutele și unde ea îi avusese pe Rone în stânga și pe Cesare în dreapta ei.

— Bella, bella, spuse ea încet și pe buze îi apărură un zâmbet amar.

Această grădină fusese scena multor amintiri cu Mimi, inclusiv căderea ei pe scara exterioară. Acum purta și umbra celeilalte tragedii

din Florența, din cauza asemănării celor două grădini.

Joletta scutură din cap și se pregăti să urce scara. În momentul acela observă umbra ce se mișcă sub măslin, în partea din spate a grădinii.

— Cine-i acolo? Întrebă ea pe un ton aspru.

Nu primi niciun răspuns. Clipele se întindeau la nesfârșit, în timp ce ea se chinuia să deslușească ceva. Era deja aproape convinsă că a fost doar o pisică, când un bărbat intră în lumină.

— Eu sunt, spuse Timothy.

Ea respiră ușurată. Spuse supărată:

— Dar ce cauți aici? Credeam că ai plecat.

— Mama și Natalie au plecat, dar eu trebuie să te mai văd o dată. Vreau jurnalul, Joletta.

— Am mai discutat chestia asta de vreo mie de ori. Credeam că totul s-a rezolvat, cel puțin pentru seara asta.

El făcu un pas spre ea.

— N-am rezolvat nimic. Am nevoie de jurnalul ăsta pentru Camors, căci nu vor să negocieze până nu-l văd cu ochii lor. De data asta n-am să mai plec fără jurnal.

Tonul lui era rece și fără pic de sentiment. Jolettei i se făcu pielea de găină. Nu se lăsă însă intimidată.

— Dar de ce tu? Credeam că ție îți este indiferent.

— Lovele, iubito, două milioane, ca să fiu mai exact. Mai e și mama. Se supără când n-are bani sau formule. Așteaptă ca eu să fac ceva. Nu pot s-o dezamălesc.

— O, Timothy, îmi pare foarte rău, dar nu pricepi că mie îmi este imposibil să vă fac jocul?

— Ba da. De-aia am și venit înapoi. Ca să te ucid, spuse el calm. N-aș vrea, dar este necesar.

Timothy se apropie de ea, dar ea îi scăpă trecând de partea cealaltă a mesei. În același timp, briza serii aduse spre Joletta adierea unei arome de lămâi. Era apa de colonie a lui Timothy, acum o simțea, spre diferență de mai-nainte, când camera era plină de tot soiul de miresme. Lămâie. Mai simțise o dată mirosul acesta puternic și acrișor.

Simți un nod în gât. Înghiți în sec și spuse:

— Tu – tu ai fost cel care mi-a devastat camera în Elveția de sus și până jos.

— Și ce-am câștigat, că m-am cățărat ca o maimuță pe pereți? Doar un blocnotes tâmpit cu niște notițe și mai tâmpite, care n-aveau niciun înțeles fără jurnal.

Încercă să ocolească masa.

— Tu ne-ai împins în șanț, pe mine și pe Rone.

Se mișcă în continuare, păstrând masa ca barieră între ei.

— Eram foarte furios. Era să reușesc să te omor la Paris, dar

imbecilul de italian s-a băgat și te-a salvat, ca să nu mai vorbim de bătrânul Rone. Nu-mi place când cineva îmi stă în drum. Mimi s-a prins repede. Nu i-am dat decât un bobârnac, când cobora scările, dar de murit tot a murit.

Bunica ei moartă de frică, precum signora da Allori, gândi Joletta și simți un fior pe șira spinării. Sau moartă de supărare. Poate că Mimi încercase să le comunice această tortură îngrozitoare.

— Estelle știe? întrebă ea. Nu știe, așa-i? continuă ea, când observă o umbră pe chipul lui.

— De mult nu mai ține pasul cu ce fac și pe unde umblu. Nici Natalie. Deși crede că poate.

— Dacă mă omori poate că o să între la bănuieli.

— Le este indiferent. Principalul este că pun mâna pe jurnal. Asta vor de fapt. Atunci, în sfârșit, vor fi și ele băgate în seamă. Dar ai să-mi dai jurnalul. Ai să mi-l dai cu toată plăcerea.

În timp ce vorbea, scoase un briceag din buzunarul jeanșilor pe care-l deschise cu un clic metalic.

În același moment se auziră pași dinspre poarta curții. O voce aspră răsună în întuneric.

— Nu te mișca.

Timothy se întoarse înjurând.

— De unde dracu ai apărut? Cum ai intrat?

— Ai lăsat poarta deschisă, răspunse Rone.

Joletta îi recunoscuse glasul, înainte ca Rone să iasă din umbră. Nu-i venea să creadă. Era aici în ciuda lucrurilor pe care i le spusese. Era aici, protectorul ei, așa cum îi jurase.

Respira greu, de parcă ar fi alergat și pe frunte avea perle de sudoare. Își dezbracă haina și și-o înfășură în jurul brațului în timp ce înainta. Nu părea să fie înarmat.

— Cu tine mă pot măsura oricând, oriunde, se laudă Timothy.

— Încearcă numai, spuse Rone. Eu n-am nimic împotriva.

Se apropie de Timothy cu ochii atenți și pregătit pentru contraatac.

— Așteaptă, strigă Joletta. Nu face asta.

I se părea că s-a trezit dintr-un somn adânc și a aterizat într-un coșmar. Inima îi bătea ca un picamer. Avea un gol în stomac.

Rone venise să o ajute de câte ori a avut nevoie. Era pregătit să-și riște viața pentru ea. Din cauza parfumului. Joletta nu putea permite una ca asta. Trebuia să facă ceva.

Jurnalul se afla la ea în brațe. Îl întinse spre Rone. Începu să se bâlbâie, apoi spuse:

— De asta ești aici. Ia-l, ia-l pentru Camors. În el ai să găsești codul pentru parfum, dovada de originalitate, tot ce vrei.

— Ține-ți gura! strigă Timothy și se băgă între Rone și Joletta, înainte ca acesta să poată lua jurnalul. Se apropie de ea: Ce mama

dracului vrei să faci?

Se întinse după carte, dar Joletta se feri și făcu câțiva pași înapoi.

— Dacă Rone are totul, Estelle va fi mulțumită și nu ne mai rămâne nimic de făcut, decât să plecăm cu toții acasă.

Timothy se jucă cu cuțitul din mâna lui.

— Sau aş putea să vă omor pe amândoi și să mă duc singur la Lara Camors.

Timothy atacă.

Rone se aruncă spre el. Se ciocniră unul de celălalt. Rone pară prima lovitură a lui Timothy și tăietura din haina sa se coloră în roșu închis. Degetele lui Rone se înfipseră în încheietura lui Timothy, în mâna cu cuțitul. Se luptau lovindu-se de masă și de zidul casei. Timothy încerca cu mâna liberă să-l zgârie pe Rone pe față.

Rone îi trase un pumn în barbă. Timothy se clătină, dar își reveni repede. Se roteau acum în cerc, căutând fiecare o deschidere în apărarea celuilalt. Rone își înfășură haina sfâșiată mai strâns în jurul brațului. Stofa lucea udă. Timothy rânji, arătându-și dinții. Atacă din nou, ținta cuțitului fiind stomacul lui Rone.

Rone se feri, Timothy trecu pe lângă el și din nou de treziră într-o îmbrățișare de luptă.

Joletta simțea că nu mai suportă. O dureau ochii, străduindu-se să deslușească ceva în întuneric. Voia să țipe, dar nu putea, mușchii parcă îi împietriseră, iar mâinile îi tremurau îngrozitor. Trebuia să facă ceva. Trebuia sau simțea că-și pierde mințile. Se apropie de cei doi bărbați. Ridică jurnalul și încercă să-l izbească cu toată puterea în capul lui Timothy.

Dar el îi sesizase intenția și se feri.

Rone profită de mica diversiune și îl aruncă pe Timothy la pământ. Se rostogoliră pe iarbă în jurul fântânii, fiecare încercând să dirijeze cuțitul în favoarea sa.

Apoi se auzi o lovitură, o găfâială răgușită și un suspin. Liniște. Joletta rămase nemișcată. Încet, Rone se desprinsese de silueta din iarbă, se ridică în genunchi și ea se apropie de el. El o prinse în brațe și o strânse la piept.

Rămaseră așa câteva secunde tremurând. Joletta simți sângele lui cald.

— Brațul tău, începu ea.

— N-are nimic. Ar trebui să ne ocupăm de vărul tău.

Ea se uită la el cu ochi întrebători.

Rone scutură din cap.

— Dacă chemi repede o ambulanță, am eu grijă de el, dar cred că va supraviețui.

Echipajul ambulanței fu mai reținut decât Rone în ceea ce privea diagnosticul. Dar din comportamentul lor nu părea să fie ceva extrem

de serios. Și niciunul dintre ei nu s-a opus unui interogatoriu al lui Timothy de către poliție. Se făcu dimineată până când se dădură toate declarațiile, până se semnară toate procesele verbale și până când mătușa Estelle urlă pentru ultima oară, acuzând pe toată lumea în afară de fiul ei. Îi va lua lui Timothy cel mai bun avocat din stat, spunea. Nu credea că a vrut să-i facă vreun rău Jolettei și în mod sigur n-a avut nicio legătură cu moartea lui Mimi. Era o eroare, hotărât lucru. Ea va lupta, va pleda pentru iresponsabilitate și pentru asta avea nevoie de bani. Joletta să facă bine și să se gândească serios la ce se va întâmpla cu ei, dacă va refuza să le dea parfumul.

Soarele se ivise la orizont pe când Rone și Joletta mergeau pe Moon Walk, platforma de pe Mississippi înaintea pieței Jackson Square. Suprafața galbenă-maronie a apei era scăldată în raze de soare. O barcă se plimba lent în susul râului.

În aerul cald și liniștit se simțea miros de cafea și gogoși. Venea din Café du Monde, care se afla la doar câteva străzi depărtare de parfumerie. Joletta și Rone tocmai dejunaseră în acea cafenea. Iar Joletta propusese apoi această plimbare de-a lungul râului.

Rone mergea ușor încruntat, cu mâinile în buzunare. Nu se mai atinsese de Joletta de când o luase în brațe în grădină. Această reținere este intenționată, gândi Joletta. Rone fusese foarte săritor și eficient la poliție, fusese atent și nesfârșit de înțelegător. Dar până acum nu spusese nicio vorbă mai de suflet. Și nici de parfum nu venise încă vorba. Joletta, în schimb, avea să-i spună o grămadă de lucruri. Așteptă momentul oportun, când se aflară singuri pe podul de pe apă, rezemați de balustradă. Abia atunci începu să vorbească.

Îi povesti mai întâi despre codul parfumului, apoi continuă:

— Mai este ceva. Cred că Violet s-a jucat cu formula, dar nu știu sigur ce a urmărit prin asta. Poate se temea să nu fie ucisă și voia să spună cine era de fapt Allain, oricât de pe ascuns o făcea sau poate că avea o slăbiciune pentru mesaje și semnificații ascunse. Sau poate că-i servea totul drept consolare și satisfacție, nu știu. Știu un singur lucru. A modificat câteva lucruri când a transcris tot ce s-a întâmplat.

— A transcris? Ochii lui Rone începură să strălucească de interes.

— Exact.

De aici încolo Joletta nu mai avu nicio reținere în povestit. Începu cu povestea lui Allain și a Violetei, acolo unde Rone încetase cu cititul și îl informă despre tot ce se întâmplase până la sfârșit. Îi povesti și amănuntele despre care nu avusese timp să discute cu o seară înainte cu Estelle și copiii ei: despre vizita ei la signora Perrino și despre toate schimbările făcute la formulă de Violet și celelalte femei.

— Violet a desenat multe flori, care mi-au dat de gândit, dar erau prea multe ca să aibă toate o însemnătate. Florile, îți amintești sigur,

erau pur și simplu mâzgălite la nimereală, în timp ce se gândea, probabil. Abia după ce mi-a arătat signora Perrino lanțul, am avut deodată o logică. În ametist era gravat ceva. Uliul cu două capete și cu aripile întinse ale familiei țarului rus.

— Nu era un phoenix?

Ea scutură din cap.

— Asta a fost o pistă falsă. Nu, era simbolul familiei Romanov. De cum l-am văzut, mi-am amintit de o serie de mici desene, toate cam de aceeași mărime, care se aflau lângă titlurile câtorva notițe. Lucrul care m-a frapat, a fost că nu erau doar desene de flori. Erau, de exemplu, o romaniță, o orhidee, o maimuță...

— O vulpe, spuse el scuturând din cap.

— Pricepi, așa-i? consimți ea iute. Romanița, R, orhidee, O, maimuță, M, ambră A. Mai era o narcisă, o floare de orange și vulpea.

— Romanov.

Rone repetă numele și aprobă din cap.

Joletta continuă.

— Eu cred că Allain era fiul lui Alexandru I al Rusiei. Singura informație concretă pe care o dă vreodată cu referire la tatăl lui se potrivește perfect: întâlnirea cu Napoleon Bonaparte în 1807 la Tilsit, la câțiva ani de la călătoria în Egipt – adică atunci când Napoleon i-a dăruit parfumul tatălui lui Allain.

— Dar atunci n-ar fi trebuit să știe toată lumea că Allain avea această legătură de sânge? o contrazise Rone.

— Se pare că știau foarte mulți, era pesemne un secret deschis pe la curțile europene. Asta explică și poziția neoficială la Louis Napoleon și în societatea pariziană, la fel ca și recunoașterea sa de pretutindeni. Și-ți amintești când Louis Napoleon i-a povestit Violetei, că Allain și Duc de Morny au ceva în comun? Credeam la început că este o aluzie la faptul că Allain era un fiu nelegitim, la fel ca Morny. Dar îți amintești că soția lui Morny era fiica nelegitimă a țarului Alexandru I? Deci asta înseamnă că era sora vitregă a lui Allain. Allain a fost deci cumnatul lui Morny și de aceea rudă prin alianță cu Napoleon al III-lea.

— Deci tu crezi că Allain nu a fost un copil nelegitim?

— Da, căci altfel nu ar fi reprezentat niciun pericol pentru nimeni.

— Păi dacă era fiul legitim al țarului, de ce nu era pe tron în locul idiotului care a început războiul în Crimeea?

— Nu cred că l-ar fi recunoscut nimeni ca moștenitor. Trebuie să știi că Alexandru I a murit în anul 1825, cam cu doi ani înainte să se nască Allain. Și din cauză că în momentul acela nu avea niciun copil legitim, țar a devenit fratele său, Nicolae.

Rone o fixă câteva clipe. Scoase mâinile din buzunar și arătă spre o bancă din apropiere. Se așezară amândoi, el își rezemă brațul pe

speteaza băncii, în spatele ei.

— Bine, spuse el, hai să clarificăm ceva. Vrei să-mi explici că Alexandru ar fi murit, dar de fapt n-a murit cu adevărat?

Joletta se uită la el și spuse:

— Da, exact. Moartea lui este unul din misterele încă neelucidate ale istoriei mondiale. Cronicile spun că cu câțva timp înainte de moarte era foarte nemulțumit de poziția sa și încercase de câteva ori să abdice. Căsnicia sa cu o femeie bolnăvicioasă era foarte nefericită. Ea nu-i putea dăruia un moștenitor legitim și el era foarte deprimat din cauza morții unei fiice nelegitime. Apoi muri, după cum spun tot cronicile, într-un orașel de la Marea Neagră. Din cauza vremii proaste cadavrul i-a ajuns la Petersburg cu două luni mai târziu. Abia l-au mai putut identifica.

— Îmi imaginez că a fost destul de problematică treaba asta, spuse Rone sec.

— Da și colac peste pupăză, i-a mai murit și nevasta din cauza șocului și a stresului călătoriei din Azov. Deci nu mai exista nimeni de rang înalt care să-l fi văzut murind. Au existat zvonuri că moartea țarului a fost o înscenare, că leșul a fost al unui curier de statura țarului. Alexandru ar fi ieșit din țară cu iahtul grafului de Cathcart, un englez, fostul ambasador în Rusia. Familia nu a negat niciodată povestea asta și a refuzat să publice o cronică a familiei. Iar guvernul rus n-a aprobat niciodată exhumarea cadavrului ca să înlăture îndoielile cu ajutorul testelor.

Rone aprobă din cap.

— Și după ce Alexandru a șters-o, a ajuns în Italia și s-a căsătorit cu o divă a operei, care l-a adus pe lume pe Allain?

— O divă pe care a cunoscut-o sau n-a cunoscut-o înainte de dispariția sa, adăugă Joletta.

— Deci Alexandru a reînviat din propria lui cenușă, precum pasărea phoenix.

— Așa se pare. Sigla purtată de Allain era probabil un nou simbol al familiei Romanov, un phoenix cu coroana de lauri a unui învingător.

— Și ce s-a întâmplat mai târziu cu Alexandru? După câte-mi amintesc, tatăl lui Allain s-a săturat de viața de familie cam la un an după nașterea fiului său și și-a luat tălpășița.

— Sau a fost brusc cuprins de dorul patriei. A existat pe-atunci un eremit vestit, care semăna chipurile foarte bine cu Alexandru. Oamenii de la curtea din St. Petersburg îl vizitau adesea ca să-i ceară sfaturi și au purtat doliu când a murit în anul 1864.

— Ceea ce înseamnă că eremitul Alexandru era încă în viață în 1855, când a murit fratele lui, Nicolae I, propuse Rone.

— Și prin aceasta capabil să-l legitimeze pe Allain, dacă ar fi existat

vreo mișcare care să-l aducă la putere. Alexandru fusese iubit de popor, Nicolae însă nu. Nicolae și-a petrecut toată viața înăbușind revoluții, precum cele care au cutremurat atunci toată Europa și care l-au adus și pe Louis Napoleon pe tron. A învățat să înăbușe orice rebeliune încă de când începea aceasta să prindă contur. Cu siguranță că n-ar fi fost prea prietenos cu un candidat la tron.

Rone fixa apa râului Mississippi.

— Nicolae, probabil că nu l-a recunoscut niciodată pe Allain ca fiu al fratelui său, dar a știut de existența lui și e posibil să fi angajat oameni care să-l țină sub observație. Iar cei care l-au vizitat pe Allain în Veneția erau poate membrii vreunui grup care voiau să-l aducă pe tron. El a refuzat pentru că nu era interesat de așa ceva, dar și pentru că știa că este urmărit.

— Iar odată cu războiul Crimeii s-au complicat lucrurile și mai tare, adăugă Jolletta. După cum știm, deja în Veneția Allain trebuia eliminat, înainte să poată deveni incomod. Probabil că se temea foarte tare de un nou atentat, mai ales după vizita celor doi care voiau să-l pună în capul unei revolte, ca apoi să poată revendica tronul Rusiei pentru el. Cam pe atunci a ascuns-o pe Violet la țară. Mai târziu, după ce a murit signora da Allori, i s-a făcut teamă pentru viața Violetei și a copilului și a încercat să – ce? Să ia contact cu Nicolae și să jure că n-are nevoie de tron? Să se predea în schimbul vieților iubitei și a copilului? Nu i-a spus niciodată Violetei, deci nu avem nici noi de unde să știm.

— Copilul ar fi fost nelegitim, obiectă Rone.

— Da, și asta îmi cam dă de gândit. Dar copilul nu se născuse încă la moartea lui Nicolae I și Gilbert era primul soț, care să-și rupă gâtul la timpul potrivit, dacă se află un tron în joc. Posibilitatea asta a fost înlăturată când Allain a căzut victimă acelor ucigași în grădină.

— Din cauza asta ultimul supraviețuitor dintre asasini nu s-a străduit prea mult să o omoare pe Violet. Nu se mai putea căsători cu Allain, deci ea și copilul nu mai erau un pericol.

— Deci Allain s-a întors pentru a-i proteja pe ea și pe copil, spuse Rone gânditor, în schimbul vieții lui. Acum că el era mort, ei puteau trăi liberi.

— Nu chiar.

Nu era chiar sigură de ce spunea și totuși numai în felul acesta se potriveau toate piesele.

Rone se uită în ochii ei.

— Nu, spuse el încet. Giovanni a fost cel care a murit, așa-i?

Jolletta încercă să zâmbească.

— Trebuie să fi fost un dar din ceruri. O repetare a istoriei tatălui lui Allain, ca un fel de farsă macabră, pe care o joacă soarta. Giovanni și Allain erau cam de aceeași vârstă și statură și semănau puțin la

fizionomie. Maria a fost cea care l-a îngropat pe fiul ei. De ce altfel i-ar fi dat Violet colierul Mariei și de ce ar fi fost atât de generoși cu familia, dacă nu pentru ca Maria să-l îngroape pe Giovanni sub numele lui Allain.

— În timp ce Allain s-a transformat în Giovanni.

— Care a plecat la New Orleans, unde a devenit farmacist și a trăit alături de Violet până la sfârșitul zilelor Violetei. Poate că l-ar fi putut determina pe Gilbert să divorțeze, dacă ar fi fost sănătos, dar nu putea să se despartă în mod oficial de un om bolnav la pat, care pe deasupra mai încercase să se și sinucidă.

— E cea mai bună soluție, cea pe care au ales-o. Căci astfel identitatea lui Allain nu a putut fi descoperită.

— Ai dreptate, spuse Joletta.

Rone inspiră adânc și scutură din cap.

— Chiar crezi că așa s-au petrecut lucrurile?

— De când am venit, am stat mai mult prin biblioteci. Datele se potrivesc. Și există o poză de-a lui Giovanni în New Orleans. Nu este una foarte bună, dar seamănă foarte bine cu portretul pe care i l-a făcut Violet lui Allain în jurnal.

— Și totuși, spuse Rone gânditor, agenții țarului ar fi putut să-l urmărească prin Violet până la New Orleans. Doar aveau între timp și dosarul ei. Dar bănuiesc, că au crezut povestea cu moartea lui și nu i-au mai dat atenție Violetei.

— Cu atât mai puțin copilului, care a fost recunoscut ca fiica lui Gilbert Fossier.

Rone o măsură amuzat.

— Și asta înseamnă că – ce? Ești a nu știi câta strănepoată a țarului Alexandru I al Rusiei?

— Ceva de genul ăsta, spuse ea, orice-ar însemna asta. Trebuie că există mii de oameni cu arbori genealogici ciudați. Ia gândește-te numai la președinții, care de cum sunt aleși, își descoperă câte un strămoș regal.

— Și dacă nu ești, dacă povestea cu Allain și Violet este adevărată, tot nu va ști nimeni niciodată.

— Așa e, consimți ea.

Rone rămase tăcut pentru un timp, privind însă cercetător și întrebător la ea. Continuă să vorbească, schimbând brusc subiectul.

— Am părăsit Florența înaintea ta. Aveam o treabă la New York. Voiam să iau ceva, înainte să pună altul mâna.

Și scoase din buzunar o hârtie împăturită și două sticlute mici. Una dintre ele avea forma obișnuită, folosită de Fossier's Royal Parfums, cealaltă era o sticlă din cristal șlefuit cu capac de argint. Rone luă mâna Jolettei și i le așează în palmă, apoi îi dădu repede drumul, de teamă ca ea să nu i le dea înapoi.

Joletta se uită la lucrurile din mână. Cu parfumul în mână, despături hârtia.

Era raportul, analiza cu formula exactă. Lângă cifre era un grafic, care arăta procentele.

Era formula de la *Le Jardin de cour*.

— Analiza comandată de Estelle, spuse ea încet.

— Exact, răspunse el cu glas calm. Formula îți aparține și o a doua nu se va mai face la Camors Cosmetics. Una dintre sticlute este cea pe care a adus-o mama Nataliei la New York pentru analiză. Poți să faci cu ea ce dorești.

Ea îi dăduse lui toate informațiile pe care le avea, el îi dăduse ce avea ea nevoie. Erau chit. Era hazliu, dacă stăteai să te gândești. Dar Jolettei nu-i ardea de răs.

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea cu glas spart.

Teama înlăturase orice reacție, orice senzație. Asemenea cadouri prevesteau câteodată o despărțire.

— Ba da. O voiai și ai riscat multe ca să o găsești.

— Și tu o voiai.

— Mi-e indiferent dacă trebuie să te pierd pe tine în schimb.

Joletta înghiți în sec.

— Crezi – că este posibil să folosim amândoi parfumul? Tu iei formula mai veche pentru ce-ți trebuie ție și eu iau versiunea lui Mimi, cea cu vetiver, pentru magazinul meu.

— Tu ai găsit formula, deci ție ți se cuvine.

Făcea acest sacrificiu fără gânduri ascunse. Când Joletta realiză, o cuprinsese și pe ea generozitatea.

— Nu, spuse ea. Și tu ți-ai riscat viața. Mi-era atât de teamă că Timothy te va ucide. El avea cuțit, tu n-aveai nimic. Credeam că n-are motiv să-ți facă vreun rău, dacă ai jurnalul, dar am făcut totul și mai rău. Mi-a fost atât de frică – atât de frică.

Rone o studie cum vântul i se juca în păr, mângâindu-i fața. O întrebă încet.

— De ce, Joletta, de ce ți-a fost frică?

Ea îi întâlni privirea din ochii mari și negri. Pieptul, inima, întreaga ființă îi exploda de iubire. Deschise buzele, dar nu reuși să spună nimic. Îl părăsise în Florența, iar el o lăsase să plece, își dăduse cuvântul că nu se va mai ține de capul ei. Acum era rândul ei să-l roage să rămână la ea.

Cuvintele nu voiau să-i vină: Riscul era prea mare. Să-i spună și apoi să privească cum el pleacă, ar fi fost o pierdere de la care poate că nu și-ar mai fi revenit niciodată.

Un zâmbet apăru pe buzele lui și promisiunea din ochii săi crescuse. Spuse încet și rugător:

— Nu poți avea încredere în mine nici măcar acum?

— Ba da, pot – am. E doar că... Amuți, incapabilă să continue.

— Mai mult nu-mi trebuie, spuse el și vocea îi tremura puțin. Deschide cealaltă sticlă, Joletha.

Ea îl ascultă mecanic cu mâini ușor neîndemânatică. Capacul de argint era puțin înțepenit, dar până la urmă reuși să-l deschidă, vărsându-și câțiva stropi pe degete.

Mirosul era plin de o dulceață pătrunzătoare, aromat, pasionat și posesiv, obișnuit și totuși rar și infinit de satisfăcător. Joletha nu avu nevoie să inspire prea adânc ca să-l identifice și să-l iubească.

— Pentru Violet și Allain, spuse Rone și vocea îi era adâncă și plină, era limbajul florilor. Pentru noi, m-am gândit, cel mai bun ar fi limbajul parfumurilor. Deci n-am să-ți umplu o cameră cu trandafiri roșii. Dar m-am gândit că cunoști semnificația unei esențe din mii de trandafiri bulgărești.

Trandafirii bulgărești, cei mai scumpi, mai frumoși și mai roșii trandafiri din lume.

Trandafirul roșu însemna dragoste.

Mireasma i se urcă la cap, se desfășură în ea, îi învălui rațiunea și inima de neînălăturat, alungând toate temerile, toate îndoielile.

Joletha zâmbi, bucuria și încrederea îi străluceau în ochi.

— Te iubesc, Tyrone Kingsley Stuart Adamson al IV-lea.

El o prinse în brațe, o ținu strâns și o mângâie pe păr, de parcă n-ar fi vrut să se mai oprească niciodată.

— Te ador, îi șopti în păr. Aproape că am înnebunit tot căutând o posibilitate de a-ți explica și a mă face crezut. Te iubesc din momentul în care te-am sărutat pe o stradă întunecată din New Orleans, te-am iubit tot mai mult cu fiecare pas pe care l-am făcut prin Europa, urmărindu-te ca un câine credincios. Și te voi iubi și te voi urmări până te plictisești și te căsătorești cu mine, ca să nu mă mai țin atâta de capul tău.

— Dacă asta-i cumva o cerere, spuse ea în pieptul lui, să știi că nu sunt foarte impresionată.

El o depărtă puțin de el și se uită la ea.

— Nu?

— Ar putea să dureze cam mult, spuse ea râzând, până mă voi plictisi să tot fiu vânată și iubită.

— Încercăm? întrebă el cu dragoste și furie prefăcută.

Și încercară.

SFÂRȘIT